

ZİHİN SARF KACI

Bazı anne babalar
yokluklarıyla
daha iyi bir insan
olarak büyütür
evladını.

SELİN ŞAFAK

HASREM

II

ZİHİN SARKAÇI

SELİN ŞAFK

İnsan birini kendine aile seçtiğinde kökleri toprak altında buluşup biyolojik bağdan bile kuvvetli hale gelir sanıyordu. Yine şu sanmalar...

Ne ummalar ve ne bulmalar...

Bulduğunu kaybetmeler ve daha neler neler...

İnsanın insana ettiğini şeytan etmiyordu.

Avuçlarını üzgünce kokladı ve gözünü kısa bir anlığına yumduğunda onun kokusu anılarından süzülüp genzine doldu, burnunun direği sızladı.

Kırılası burnunun! Nasıl unutacaktı bu kokuyu? İçine çekmişti, ellerine sinmişti, ciğerine işlemişti bir kere! Düşündü...

“Miladımız neydi? Başımı dizine yasladığım gece...

Uyuduğum ilk uyku oydu sanki.

Evim diyebilirim, demiştim.

Dizlerine... Kucağına sığarım...

Kahrolası sanrılarım!”

HASREM

www.hasremyayinlari.com

   HasremYayinlari

 YETİŞKİN İÇERİK

ISBN: 978-625-97078-0-8

9 786259 707808

 Satürn
KULTURA

www.saturnyayinlari.com

  saturnyayinevi

2. Cilt

ZİHİN

SARKAÇI

SELİN ŞAFAK

HASREM

ZİHİN SARKACI

Selin Şafak

İmtiyaz Sahibi / Müjde Aklanoğlu

Genel Yayın Yönetmeni / Serkan İlhan

Yayın Koordinatörü / Aysun Kuru

Editör / Sinem Saraç

Kurgu Editör / Seher Alp

Düzenleme

Kapak / Crazy Creative®

Ny.ozlem

İç Tasarım / Crazy Creative®

Baskı - Cilt / Sayfa Basım San.Tic.Ltd.Şti.

Matbaa Sertifika No: 77079

Baskı: Nisan 2025

ISBN: 978-625-97078-0-8

Bu eserin tüm yayın hakları Satürn Yayınları'na aittir.

Yayıncının izni olmadan alıntı yapılamaz ve çoğaltılamaz.

ve

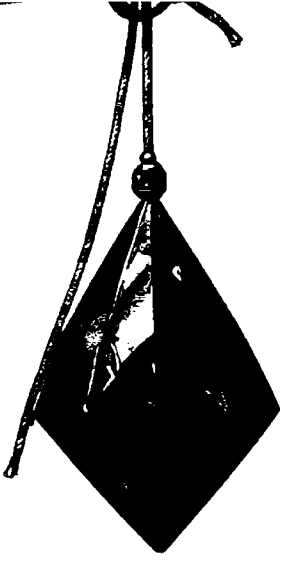

SATÜRN YAYINLARI

Yayınevi Sertifika No: 51027

Adres: Aydınlıkevler Mah. Kovan Cad. No: 14/A Altındağ / ANKARA

Web: www.saturnyayinlari.com

1. Bölüm

1 Temmuz 2007 - Güney Afganistan, Kandahar

“SAVAŞ,

Zaruri ve hayati olmalıdır.

*Milletin hayatı tehlikeye maruz kalmadıkça
savaş bir cinayettir.”*

Mustafa Kemal Atatürk

Kendini denize yaslamamış karanın ikliminden hayır gelmezdi coğrafya tecrübesine göre. Bu dağlık çöl ülkesinde ilk bulunuşu olmamasına rağmen sıcaklığına halen alışamamıştı. Kaldığı penceresiz, virane otel odasının daracık banyosunda, duvardan çıkan bir borudan, kesik kesik, güç bela akan paslı suda yarım yamalak yıkanıp abdest alabilmişti. Bazen güneşin batmayı yanlış anlayıp bu vahşi coğrafyanın, lanet tepelerinden birine düştüğünü, düştüğü yerde bayıldığını, ayılmayı unutup âni bir toz zerresinin içine hapsettiğini düşünüyordu. Bu ülkede temizlik kavramının yeniden yazılması gerekliliği ise sıkıntısının bir diğer nedeniydi. Adsız, pek çok çetin iklim ve coğrafyada tek başına hayatta kalabilme becerisi kazanmıştı, zorluklara alıştı; fakat pisliğe kesinlikle bağışık değildi. Otel, sokaklar, evler, seyyar satıcılar, her yer fazlasıyla pisti ona göre. Pisliğe, dağınıklığa ve kötü kokuya tahammülü yoktu. Tiksintiyle yüzünü kırıştırıp sevdiği bir çiçeği düşünerek koku hafızasında canlandırmaya çalıştı. Duştan çıktığında, saç diplerinden şakaklarına, boynundan geniş omuzlarına, oradan öbek öbek şişkin adale yığınlarına sızan su damlacıklarına aldırış etmeden hızlıca giyindi. O bölgede yaşayan Peştun erkeklerinin geleneksel kılığı olan şalvar ile kamiz denen dizüstü, düğmesiz bir gömlek giydi ve başına Peştun sarığını geçirdi. Dört aylık, gür, siyah sakalları ve esmer teninin çöl yanığı kavrukluğuyla, her an intihar saldırısı düzenleyecekmiş gibi görünüyordu. Yani oldukça yerel...

Kendisini Afganistan'daki en uzun ve sıkıntılı görevine yollayan amiri Saygın Efe, bir Peştun yerlisiyle birlikte dolaşmasını söylemişti. Bu NATO üssünde konuşlanan askerler karışmadan üst düzey gizlilikle hareket edilecekti. Merkezde kaldığı otelinden çıkıp kendisine şoförlük, koruma ve tercümanlık yapacak olan Cevad ile buluştu. Cevad, Amerikan aksanını İngilizceyi akıcı şekilde konuşabiliyordu ve işi turist rehberliği idi. Bülgeye turist olarak gelenlerin pek çoğu Adsız gibi gizli görevdeki casuslar, diplomatlar veya gazeteciler olduğu için kendisine söylenenden ötesini kurcalamamaya alıştı. Kıvrak zekâlı ve becerikli bir adam olduğundan daha önceleri de Türk istihbaratçılar tarafından kiralanmıştı. Saygın, bu zeki yerlinin güvenilirliği konusunda Adsız'a teminat vermişti. Eski bir pikaba binip güneye, Pakistan sınırına doğru yol aldılar. Şehrin çıkışında Cevad, sert bir frenle aracı sarsarak adeta yolun kenarına attı ve Amerikan askeri konvoyunun geçişini beklediler. Yerli halk yıllardır, Amerikan askeri ülkelerinde kalsın, ama sokağa çıkmasın istiyordu. Giderlerse Taliban'ın başlarına tekrar musallat olacağından korkuyorlardı; ancak her sokağa çıkışları da şovenist bir kaos yaratıyordu.

Adsız, bir sigara yakıp dumanını camdan dışarı üfledi. Esen sıcak çöl rüzgârıyla terli yüzüne ince kumlar yapıştı. Boynundaki Peştun şalıyla yüzünü silip gözlerini kırıştırdı. Cevad sıcaktan hiç etkilenmiyor gibiydi. Misafirine bakıp bıyık altından güldü. Adsız, sigarasını arabanın yer yer boyası açılmış kaportasına bastırıp söndürdü ve izmariti sokağa fırlattı.

"Siktiğimin samyeli!"

Hangi akliselim kişi Tanrı'nın belki yarattığına dahi pişman olduğu bu cehenneme, üstelik de bu cehennemin radikal zebanileri olan Taliban'ın elinden esir kaçırmaya güle oynaya gelirdi ki? Biraz gergindi elbette. Kırık dökük teybi kurcaladı. Ahmad Zahir'den bir şarkı çalsa hiç fena olmazdı. Peştuca konuşan bir Pakistan kanalına denk geldi. Ya haber ya reklam saatiydi ki neredeyse yarım saat boyunca hiçbir müzik ezgisi dinleyemeden yol aldılar. "Su!" dedi içinden. Ama öyle böyle su değil, bardaktan değil, damacanadan değil, musluktan değil... 40 derece çöl sıcaklığında, İstanbul Boğazı'nı içesi geliyordu adamın. Kafa dağıtmak için Boğaz'ın akıntılarını düşündü. Coğrafyası iyiydi Adsız'ın. İstanbul Boğazı'nda birkaç değişik akıntı mevcuttu. Yüzey üst akıntısı Karadeniz'den Marmara'ya doğruydu. Karadeniz'in suyu yüksekte akıyordu. Marmara'dan Karadeniz'e doğru hareket eden dip akıntı ise tuz miktarı Karadeniz'in iki katı yoğunlukta olduğu için dipten geliyordu. Üçüncü akıntı ise, sertleşen rüzgârların

oluşturduğu orkoz akıntısıydı. Başta lodos olmak üzere güneyden esen kuvvetli rüzgârlar, Marmara'nın suyunu kuzeye, Boğaz'ın girişine yığıyor, bu dönemlerde Marmara'nın girişinde sular yarım metre yükseliyordu. İçsel söylenmeleri hiç bitmiyordu! Bulunduğu yer belki de Mars'ın bir kasabasıydı ki su bulmak neredeyse o kadar büyük bir olaydı. *"Gözünü seveyim üç yanı denizlerle çevrili, Asya'dan Avrupa'ya bir kısarak başı gibi uzanan jeopolitik konumunu memleketimin! Dört mevsimine, Karadeniz ve Akdeniz'de kıyıya paralel, Ege'de kıyıya dik uzanan dağlarına kurban! Tozuna toprağına alnımı sürecem gidince, hatta taşını yalamazsam namerdim!"* diye söylendi.

Asfalt demeye bin şahit olsa dahi yetmeyecek bozuk yollarda, gayet konforsuz şartlarda sıcaktan kavrulup kum tanecikleri yüzünden yer yer körlükle tanış olarak iki saat yol gittiklerinde vardıkları yer, Afganistan-Pakistan sınırında bir köydü. NATO üssünü ve tüm medeniyeti arka-larında bırakmış, kim bilir hangi meçhule sürüklenirken zerre kadar korku duymuyor, duyamıyordu. Korku, tanıdığı bir his değildi. Genlerinde kodlu olan endişe düzeyi, yaşadığı çevresel koşullandırmaların da etkisiyle sıradan insanların pek çoğundan düşük düzeyde seyrediyordu. Bundan dolayı ne eksik ne fazla ne tuhaf ne de gururlu hissediyordu. İnsan, hiç yaşamadığı bir duygunun yokluğunu fark edemiyordu.

Yanındaki pejmürde şoför, ağır ter koktuğu için camını açık bırakmak zorunda kalmıştı. "Pis herif!" diye geçirdi içinden. Adam bir de donundan çıkardığı buruşuk bir kâğıdı aralayıp içinden aldığı afyon sakızını geniş getirir gibi çiğnemeye başladı. Yüzde sekseni müptezel olan bir halkın bağrından kopmuş, şeytanın kış bacağı bir kaçakçı için şaka sayılmazdı. Sabırsız bakışlarını çorak araziye çevirdi ve yerine getirmek üzere olduğu görev emrini düşündü. Sınır köyüne vardıklarında, hedefinde, Taliban'ın 6 ay önce esir edip harita üzerinde var olmayan bu hücre evine getirdiği Kıbrıslı bir Türk gazeteciyi kurtarmak vardı. Uluslararası büyük bir yayın kuruluşunun savaş muhabiri, bir haber araştırması sırasında esir alınıp Amerikan askerinin elinde tutuklu bulunan birkaç terörist ile takas edilmek istenmişti de Amerikalılar takası kabul etmeyince, Kıbrıs Türk İstihbarat Servisi, gazetecinin kurtarılması için Ankara'dan ricada bulunmuştu.

Adsız, gazetecilerin deli cesaretine kızıyordu. Profesyonel askerlerin dahi girmeye cüret edemediği bölgelerde, hiçbir askeri donanımı olmayan bir gazetecinin ne işi vardı sanki? Ölü çocukların kıyıya vurduğu bir

dünyada kime neyin adaletinden veya haber alma özgürlüğünden bahsediyorlardı? Modern çağda adalet yalnızca demode bir kadın ismiydi. Elinde terazi tutan zavallı adalet tanrıçası Themis heykelinin gözleri tarafsızlığını korusun diye bağlıyken, kendisine tecavüz edenin kim olduğunu bile görememişti...

İç çekişmesini susturup eyleme geçti. Adam boyu bir kayalığı kendine siper edip sırt çantasını açtı ve dürbünü ile uydu telsizini kurdu. Mob sonar cihazını çalıştırıp toprağın altındaki odacıkların krokisini inceledi. Gizlenerek yola devam etti. Mağarayı andıran hücrenin girişine dek sürünerek tırmandı ve mağaranın kapısından içeri gaz fişegi salıp kapıdaki üç teröristi etkisiz hale getirdi. Gaz maskesini takıp ayağa kalkarak iki elinde tuttuğu tüfeğinin namlusunu giriş kapısına doğrultarak temkinle ilerledi. İçerisi kalabalık değildi tahminine göre. Dahası, haklayabileceğinden fazla adam yoktu. Mağaraya girip karşısına ilk çıkan teröristin göğsüne sert bir tekme atarak yere serdi ve tüfeğinin kabzasıyla vurarak kafatasını dağıttı. Saniyeler içinde silahlar patladı. Bir kirişin ardında saklanıp mevzalarak üzerine ateş açan iki kişiyi tam alınlarının ortasından vurdu. İlerlemeye devam etti. Zeminin alt katında bulunan iki odaya bir gaz bombası daha attı ve gazın etkisiyle bayılan son iki teröristi de kafalarından vurup cesetlerin üzerinden atlayarak esirlerin tutulduğu son odaya vardı. Kendisine verilen bilgiye göre Türk gazeteci tek esir olmalıydı; fakat gördüğü, iki metrekarelik bir hücrede birbirine bağlanmış baygın yatan iki erkek bedeni idi. Türk olanı hemen tanıdı, ama adamın sapsarı surat renginden bir tuhafılık olduğunu anladı. Oda öyle kötü kokuyordu ki. Taze ölü kokusu değildi burnuna dolan. Bir eliyle burnunu kapatıp gazeteciyi ayağıyla sertçe dürttü. Adamın boynu başının ağırlığını taşımayıp canlılığa uymayan bir açıyla geriye büküldü. Adam kendi kusmuğu ve idrarının içinde çoktan ölmüştü. Öbür esir ise ölene sırtı dönük ve çarpılmış gibi bir dehşet ifadesiyle 60 santimlik zincirinin uzandığı en uzak noktada tortop olmuş bir haldeydi. Nabızlarını yokladı. Türk gazetecinin teninin soğukluğundan ve yüzünde oluşmaya başlamış olan çürüme lekelerinden, bir günden daha uzun zaman önce ölmüş olduğunu anladı. Diğeriyi yaşıyordu. Biri için geç kalmıştı, ama onun suçu değildi. Beklemesi söylendiği için beklemişti. Belki de geç bırakılmıştı. Telsizinden Türk üssüne anons geçti.

“Adamımız ex”!

“Çık!” dedi komutan.

Tam çıkacakken durdu. Sağ olanı çözüp burnuna ayılması için ilaç

koklattı. Titreyip inleyerek kendine gelmeye başlayan orta yaşlı adamın yüzünü yıkadı ve birkaç yudum su içirdi. Hücre evini terk etmek için fazla vakti yoktu; fakat içgüdüleri bu yabancıyı orada öylece bırakmamasını söylüyordu. Kimdi, neciydi, neye hizmet ediyordu ve nasıl bu hale gelmişti? Bilmek Adsız'ın işi değildi. Sorgulamak aldığı eğitimlerde yoktu. Derhal çıkmalıydı o mağaradan. Adamı çözüp ayıltmışken kendi kurtuluşunu araması için kaderine terk edebilirdi. O anda bileklerine can havliyle sarılıp "Kurtar!" diye yalvaran adamı bırakmaya vicdanı razı gelmedi. Kolunun altından destekleyip kaldırarak hızla mağaradan dışarı çıkardı. Adamın bitkinliğinden günlerdir aç olduğunu ve daha fenası yere basmadığı tek ayağını sürüyüşünden ayağından vurulmuş olduğunu fark etti. Pansumanı yapılmadan kirli çaputlara sarılan yarasından feci bir koku yükseliyordu. Belki de enfeksiyon yarayı kangrene çevirmişti ve Taliban zebanileri peşlerine düşecek olursa bu kesif koku nedeniyle kendilerini bulmaları pek zor olmazdı. Yaralı adamı kendisiyle birlikte mağaradan koşarak uzaklaştırıp içeri yerleştirdiği dinamitleri patlattı ve hücreyi havaya uçurdu. Yükselen dumanlara bakıp keyifle gülümsedi. *"Başka in bulun köstebek piçler!"*

Perişan adamı omuzlarına atıp arabaya dek taşıdı. Adam kim olduğunu ve nereye götürüldüğünü bile bilmediği bir yabancıya Afganca ve İngilizce teşekkürler yağdıracak kadar dehşet içindeydi. Yaralıyı arka koltuğa bindirip Şoför Cevad'a kalan parasını verdi ve gaza basmasını emretti. Cevad ve yaralı adam tepeden yükselen dumanlara korkuyla bakıp yakalanacaklarını düşündüler. Saygın tarafından Cevad'a verilen talimatlarda, hücrenin havaya uçurulacağı yoktu. Ayvayı yediklerine emindi. Geldikleri ana yolu bırakıp tali yollardan dolaşarak başka bir rota izlerken kurtarılan esir, Cevad ile Afganca konuşup telaşlı el kol hareketleriyle başka bir yol tarifi veriyordu. "Bu yolda Taliban varmış. Şu dağlara girmemi söylüyor."

"Nereden biliyormuş?"

"İki yıldır esirmiş. BBC muhabiriymiş. Başına büyük bir fidye konulmuş bunun. Londra'dan gelmiş. "Aslen buralıyım, ailem Hazara," diyor. Bahsettiği yol güvenliymiş, ama ben girmem. O yol bizi bir gün geciktirir."

"Ona niye güvenecekmişim?"

Adsız, yaralı adamın yanında kendi yüzünü, başındaki sarığı peçe gibi sararak gizlemişti ve İngilizce konuşabildiğini belli etmemek için susuyordu. Adam da kendi vatandaşı ile kendi dilinde nefes nefese konuşarak, sözlerine ikna etmek için dil döküyordu. Adsız, Cevad'ın kulağına,

adama İngilizce konuşmasını söylemesini fısıldadı. Gazetecinin gözle parlayarak Adsız'a döndü. İki elini çenesinin altında birleştirip gözyaşı döküp yalvararak iki yıllık rezil esaretini anlattı. Oturduğu yerde hop hop zıplayarak yalvardı ve Adsız'ı doğruyu söylediğine ikna etti. O gün kimse nin ölmeye niyeti yoktu. Yol bir gün uzatılacak ve Hazara'nın dediği anı dırılmış bölgeden gidilecekti. Cevad'ın başına Adsız'ın silahı dayalı halde sadece bölgedeki keçi çobanlarının bildiği gizli dağ geçidine yöneldiler

Adsız, başına silah dayayarak dönüş yolunu uzattırdığı şoförü Cevad ile birkaç saat sonra uzlaşıp, bir dere kenarında ihtiyaç molası verdi. Cevad, sızlanıp durmanın faydasız olduğunu görüp bu tehlikeli adama itaz etmekten başka çaresi olmadığını anlamıştı. Çantasından kuru yiyecek ve temiz su çıkarıp yol arkadaşlarıyla bölüşürken Adsız, plan yaptı. Telsiz çekmiyordu ve üstekiler akıbetini merak ediyor olmalıydı. Telsizle bağlantı kurabilmek için yüksek bir tepeye çıktı, olmadı. Arabanın üzerine çıkıp portatif anten kurdu yine bağlantı gelmedi. Daha sonra tekrar deneyecekti. Karnını doyurup sigarasını içtikten sonra derede elini yüzünü yıkamak için su kenarına gitti. Gürül gürül akan serin ve temiz sularla çarçabuk yıkandı. O kendini temizlerken, bir ağaç altında dinlenip gücünü toparlayan gazeteci, dikkatli gözlere Adsız'ı izliyordu. Adsız, arkası dönük vaziyette ayağa kalkıp yüzüne tekrar peçe sararken, gazeteci soru sormaya başladı,

“Nerelisin asker?” Gazeteci kendi kendine omuz silkip cevap alamayacağını bilse de medeni dünyadan geldiğini varsaydığı kurtarıcısına minnet duyuyordu ve sohbet etme ihtiyacı ile konuşmaya devam etti. Bu arada Cevad yeşil otların üzerine yayılmış horul horul uyumaktaydı.

“Amerikalı değilsin, olsaydın teröristleri infaz ederken şovunu yapardın. Avrupalı olsaydın, o adamların gözlerinin içine bakamazdın. İsrailli olsaydın Yahudilikten söz ederdin. Rus olsaydın aksanından anlaşılırdı; çünkü Ruslar hiçbir dili aksansız konuşamazlar. Orada baygınken birkaç kelime konuştuğunu duydum. Pürüzsüz bir İngiliz aksanın var, ama Ada askerine benzemiyorsun. Tipik bir Asya erkeğisin. Müslüman mısın? Gölde elini yüzünü yıkarken abdest alır gibi burnuna su çekiyordun. Gördüğüm en temiz Müslüman sensin. Türk müsün?”

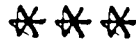
Adsız peçesinin altından gülümsedi, ama gazeteci görmedi. Yine de anlatmaya devam etti tecrübeli ağzıyla, “49 ülke gezdim, içlerinde en temizi Türklerdi. Türkler tertemiz giyinir, evleri pırıl pırıldır ve yemekleri nefistir. Sen Türksün. Tahminim doğruysa Rabbime çok şükürler olsun.

Beni dünyanın en asil askerinin eliyle kurtardığı için şanslıyım,” dedi ve ellerini açıp biraz dua ettikten sonra avuçlarını yüzüne sürerek “Âmin!” dedi. Gözyaşlarını parmaklarının tersiyle kuruladı. Muhatabının sessizliği sürerken yine laf attı, “Atatürk için şanslısınız. Kapitalizme karşı savaşmış büyük bir lider ve kurtarıcı. Keşke Afgan halkının da bir Ata’sı olsa... Gerçekten şanslısınız.”

Adsız, adamdan hoşlanmaya başlamıştı, Türklerle ilgili övgülerinin kendisine yalakalık yapmaktan ileri gelmediği belliydi. Gazeteci tarihi ve siyaseti bilen, dünyayı tanıyan birikimli bir adamdı.

“İki oğlum bir kızım var. Onları tekrar görmek istiyorum. İzin ver babalarını tekrar görebilsinler. Bana evime dönmem için yardım et. Bir gün borcumu öderim. Biz Hazaralar verdiğimiz sözleri şeref meselesi sayar asla unutmayız. Yemin ederim ne zaman ne istersen senin için canımı bile veririm. Uluslararası bir gazeteciyim nerede, ne zaman istersen gelir ve sana yardım ederim. Ne istersen...”

Adsız sonunda adamı serbest bırakmaya ve dönüş yolunda NATO üssündeki İngiliz yetkiliye teslim etmeye karar verdi. Ayrılmadan hemen önce bir elini omzuna bastırıp adamın perişan yüzüne eğildi ve burnuna dek çektiği peçesini indirip gözlerinin içine baktı. Aksansız bir İngilizceyle tane tane, akıcı tonda fısıldadı, “Eğer bir gün yardımına ihtiyacım olursa, yüzüm ve sesim değişmiş olsa bile beni tanıman için sana bir parola ezberleteceğim. Bu iki kelimeyi sakın unutma! Unutursan veya ben sana kadar düştüysem ve sen o gün bana ihanet edersen... Seni o an öldürürüm! Ezberle ve beni tekrar görene kadar sakın sesli telaffuz etme, The No Name.”

Şubat 2019, İstanbul – Çıra

“Kıvılcımı söndürmezsen ateşi zapt edemezsin.”

Tolstoy

Ateş, Bebek'teki sözde araba galerisine çalışmaya gelmişti. Balayından döneli birkaç gün olmuştu. Kafası, kendisi yurt dışındayken, Akif'in arkasından çevirdiği işlerle meşguldü. Bir yanda Ferah'ın sürekli sorgulayan tavırları, bir yanda operasyonun selamete nihayete ermesi, öte yanda Alemdar'ın “Akif'i bana ver!” baskıları... İstanbul'un kodamanlarıyla ve bu kodamanların züppe mirasyedilerine lüks araba satmayla uğraşamayacak kadar meşguldü. Akif'in ipini çekmeye sayılı günler kala, Ferah'la

ilişkisinin devamı için kızı ve kendisini teşkilata karşı korumaya alabileceği planlar yapıyordu. Son silah baskını için Kiev'e gittiğinde, Ferah'ı bir süre göremeyebilirdi. Başta Saygın olmak üzere teşkilatın tüm üst düzey yöneticilerinin, Adsız gibi elit bir subayı, Akif gibi illegal bir adamın kızına, aşk uğruna, deşifre etmeye elbette razı gelmeyeceklerdi. Emekliliğin mi isteseydi? Ferah'a kabul ettirebileceği herhangi (Ateş ve Adsız hariç bir kimliğe sığınıp bir sahil kasabasına yerleşebilirlerdi mesela...

"Yalanlar! Hem de ömrünün sonuna kadar çığ gibi büyüyecek yalanlar... Çoluk çocuğuna da miras kalıp yakalarına yapışacak, bir gün mutlaka ortaya çıkacak, çıktığında geri dönülmez yaralar bırakacak rezil yalanlar... Hayır!"

A, B, C, D, E, olmadı F, G planlarını dahi yapmıştı. A planı, bütün taraflar için en az hasarlı olabilecek karşılıklı rıza ve anlaşmaya dayalı teklifler içeriyordu. Ferah'ın asıl kimliğiyle öldü gösterilip, tanık koruma programı kapsamına alınıp kimliğinin hatta belki yüzünün ve hikâyesinin değiştirilmesini ve böylece kadınla yeniden birleşip aile hayatı sürdürürken kendi görevine devam edebilmeyi umuyordu. Bu teklifi teşkilat tarafından onaylanırsa top Ferah'a geçiyordu. Kadına asıl kimliğini ve neler yaptığını açıkladıktan sonra halen kendisiyle kalmaya ikna edilecek miydi ki yeni bir kimlikle var olmaya razı gelsindi? Bu noktada A planının farklı türevleri olan A üssü B, A üssü C gibi diğer farklı denklemleri de kafasında oluşturmuştu. B'den itibaren kurguladığı tüm diğer olasılıklar, kendisi ve Ferah hariç herkese gittikçe artan zararlar vermek üzerineydi. Kazanan hep Adsız oluyordu. Karşı tarafın kayıplarını ise Adsız'ın tekliflerindeki paydalara ne kadar rıza gösterecekleri belirliyordu. Alfabenin son harfine kadar alternatif planlar yapabiliyordu. Fakat A noktasında yatay halde uzanan düzlemde, sola doğru çok fazla uzaklaşmamayı diliyordu. Kar-zarar hesabında her halükârda kendi lehine sonuç alacak olsa da vereceği her zarar, yine kendisi için artacak tavizler demekti. *"Bu yüzden A planı candı, B planı heyecan, C planı enteresan, D planı birazcık kan! E ve sonrakilerden Allah muhafaza!"*

Galerisine sözde araba satın almaya gelen sürpriz bir ziyaretçinin, o gün Adsız'ın kafasında kurduğu savaş taktiklerine yepyeni bir cephe daha açacağını henüz bilmiyordu. Tüm olasılıklarını kökten değiştirecek haberler, ustalıkla kılık değiştirmiş alımlı bir kadın ziyaretçinin varlığında ete kemiğe bürünmüştü. Galerinin araç satış müdürü Tayfun, ofisinin kapısını çalıp kapı aralığından başını uzatarak seslendi,

“Ateş Bey, bir hanımefendi geldi ve galerideki en pahalı arabayı satın almak istiyor.”

“İyi, sat!”

“Sizin yardımcı olmanızı istiyor. Ortak bir tanıdığınız kadına sizin kartınızı vermiş.”

“Ne indirim istiyorsa yap! Şu anda müsait değilim.”

“Söyledim, ama çok ısrar etti. Beş dakika gelip baksanız?”

Oflaya puflaya ayağa kalkıp gömleğini düzeltti ve alt kattaki galeriye yöneldi. Pırıl pırıl granit merdivenlerden inerken vitrindeki milyarlık Mercedes jipin yanında arkası merdivenlere dönük halde dikilen, oldukça uzun boylu, incecik, petrol yeşili minicik şortlu tulum giymiş kadını gördü. Bir kadına göre fazlasıyla uzun olan 1,80 santim boyu yetmezmiş gibi incecik topuklu ayakkabıları üzerinde, bir eli belinde zarif bir heykel gibi dikilen, platin sarısı, gür saçlı kadına yaklaştı.

“Hoş geldiniz. Ben Sina Ateş Taranoğlu, buyurun hanımefendi.”

Kadın yüzünü döndüğünde, adamın hevesiz ve yapmacık gülümsemesi kısacık bir an yüzünde dondu. Etraftaki çalışanlarına şaşkınlığını belli etmemek için gülümsemesini büyütüp bir adım daha yaklaşarak tokalaşmak için elini uzattı. Kadın da tatlı tatlı gülümseyip başını hafifçe sağa yatırarak elini uzattı.

“Memnun oldum Ateş Bey. İsmim Nilay. İş adamı arkadaşım Cem Güleryüz'den galerinizin methini duydum. Bana yeni bir araç lazım. Şunu çok beğendim.”

Ateş elemanlarına, “Ben ilgilenirim,” diyerek yanlarından uzaklaştırdı.

İsminin Nilay olduğunu söyleyen genç ve güzel kadının eli halen avucundaydı. Sıcak ellerini belli belirsiz okşayıp kara gözlerinde şimşekler çakarak kirpiklerinin altından süzdü kadını. Elini bırakıp yüksek sesle, “2019 model Mercedes Benz, G350. Şahane bir AMG jip.”

“Üstelik beyazı Türkiye’de sadece sizde var. Fiyatı Tayfun Bey’le görüştük. Benim için uygun. Deneme sürüşü yapabilir miyim? Bu arabayı istiyorum Ateş Bey!”

“Elbette buyurun.”

Ateş, arabanın şoför tarafına geçip kadının binmesi için nazikçe kapıyı açtı ve ön taraftan dolaşırken Tayfun’a el işretiyle bir tur atacaklarını

bildirdi. Kadının yanına oturup kapıyı kapatınca sesli bir nefes verdi, “Sarı peruk olmamış levazımcıbaşı!”

Müge, kıkırdayarak güldü ve son model lüks jipi çalıştırdı.

“Tedarik müdürüyüm ben Atsız Kovboy! Görmeyeli sevimsizliğinden bir şey kaybetmemişsin!”

“Kızım deli misin sen? Buraya nasıl gelirsin?”

“Anlatıcam bekle, kaç aylıksın?” derken galerinin caddeye iniş rampasında frene basmış yolu kontrol ediyordu. Adsız dakikalardır tuttuğu öfkesini kelimelere döktü. “10 aylığım amma koyayım! Anne karnında miadımı geçmişim ben. Fetal distrese girmişim, 4800 gram doğmuşum, dişlerim çıkmış!”

“Öf, zevzek! Saygın Efe, İstanbul’a gelmişken ben de anneannemi köye götüreceğim diye iki gün izin aldım. Gizlenerek geldim merak etme, geri hizmete alınmadan önce kılık değiştirme konusunda ben de senin kadar iyiydim!”

“Ex ajan, anladık. Sen böyle kural ihlali yapmazdın? Saygın dayından gizli saklı neler oluyor?”

Müge, sahil yolunda ilerlerken bir yandan yoldaki Mobese kameralarını dikkatli gözleriyle tarıyordu. Kendisini tanınamayacak değiştirmişti, ama yine de tedirgindi. Esmer bir kadındı ve siyah saçlarını sapsarı bir peruk altında gizlemişti. Dudaklarına olduğundan dolgun gösterecek geçici bir dolgu maddesi enjekte edip şeftali rengi parlak bir ruj sürmüştü. Kaşlarının şeklini değiştirerek boyayıp takma kirpikler ve ela renkte lensler takmıştı. Zarif, oval yüzüne bolca fondöten ve pudrayı boca etmiş ve yüz hatlarını olduğundan geniş gösterecek bir kontür tekniği uygulayarak değiştirmişti. Epey de başarılı olmuştu değişiminde.

Direksiyonu tuttuğu parmaklarını gergince açıp kapadı ve duruşunu dikleştirip ciddileşti, “Geldim, çünkü... Başın belada Atsız kovboy.”

“Bugün düşünemeyeceğim kadar başım belada ha? Yine mi?”

“Neyse dinle, dört gün önce karargâha başbakanlıktan birisi geldi. Kim olduğunu bilmiyorum ve yüzünü göremedim. Üst düzey bir bürokrat olduğu kesin. Saygın Efe ve Fatih Kozan ile özel bir toplantı yaptılar. On dakika sürdü. Çıktıklarında, Saygın Efe, el yazısıyla dolu bir tomar küçük not kâğıdını, kendi masasının üstündeki boş fanusa koyup yaktı. Küllerini de klozete atıp sifonu üzerine altı kez çekti.”

“Rutin toplantılar, ne var bunda?”

“Ses geçirmez odada olmalarına rağmen konuşmadılar, not kâğıtlarıyla yazıştılar diyorum Adsız! Rutin olmadığına eminim. Bir şey daha dikkatimi çekti, Saygın Efe’nin işitme cihazı kırıldı. Geçen ay markette bir adamla çarpışmış ve yere düşüp kırılmış. Yeni cihaz sipariş ettik. Saygın Efe başta şüphe etmedi; fakat bu toplantıdan sonra ne olduysa yeni cihazdan kendisine dinleme yapıldığını fark etti. Ve cihazı kullanmaya devam ediyor.”

“Genel taktiğimiz budur. Bırakınız yapsınlar, kendilerini çok akıllı sansınlar... Benle ilgisi ne? Sadede gel Müge!”

“Adımı biliyormuşsun, bak söylemek ne yakıştı! Seninle ilgisi... Saygın’ı dinleyen seni de takip ediyor olabilir. Bana sipariş ettirdiğin son cep telefonu var ya... Bizim kuryeyi yolda güya tesadüfi bir kazaya karıştırdılar. Kuryenin korumaları hemen olaya müdahale etti, ama kutuya ulaşamadılar. Gerçi ben yine de cihazı imha edip sana yenisini yolladım, o temiz...”

Adsız şimdi kaşlarını çatıp Müge’nin şüphelerini bir araya getirerek kızın haklı olduğunu düşünmeye başlamıştı.

“Teşkilattaki konumumuzu bilen birileri? İçeriden olabilir. Sadece Saygın ve ben mi hedefteyim sence?”

“Tüm personeli didik didik ettim, başka şüpheli duruma rastlamadım. İşitme cihazına yerleşen çipin kaynağına da ulaşamıyoruz. Verici çok karmaşık bir teknolojiyle şifrelenmiş. Profesyonel işi.”

“Orası belli. Ya teşkilat içinde güvenilirliğimiz sorgulanıyor ya da yabancı teşkilatların radarına girdik. Siktir! Kötü... Şimdi Saygın kendini dinletiyor ha! Dün beraberdik, bana niye söylemedi?”

“Saygın, kendini bana da dinletiyor bazen. Bazı görüşmelerini özellikle kaydettiriyor. Ne amaçladığını anlamadım, ama görüşmenizi dinledim. Sana bahsetmediğini görünce de sana geldim.”

“Sağ ol güzelim. İt herif! Bir bok çıkabilir bu işin altından. Saygın’ın Akif’ten sonraki projesi ne? Sen bilirsin! Malum Akif’in işi bitmek üzere. Yine kimin şah damarına basmayı düşünüyorsa onunla ilgili olabilir?”

“Belli bir plan üzerinde çalıştığını görmedim. Rutin sosyal medya taramaları, gazetecilerin fişlenmesi ve cemaatçi deşifreleriyle filan uğraşıyor.”

“Koskoca Saygın Efe’yi de Twitter muhtarı eylediler, vah vah! Geberteyim diyorum, bir türlü gebertemiyorum orospu çocuğunu! Tetik bağlama büyüsü mü yaptırdı bana, nedir! Ondan her şeyi beklerim.”

Müge başını katılmıyorum anlamında sağa sola sallayarak güldü.

“Ne planlıyorsa seni koruyacaktır, bundan hiç şüphem yok. Ama yine de bil ve sen de kendi önlemini al istedim. Bakü'deki hastanede tanık koruma programı için çok özel estetik cerrahlar toplanıyor. Yatış listesinde sen de varsın. Yüzünü değiştirecekler Atsız Kovboy! Bunu hiç istemem. Üstelik de rızan olmadan sana bunu yapmalarına göz yumamam. Ben değişimi yaşadım ve on yıldır aynada bir yabancıyla yüz yüze geliyorum. Eğer ameliyat olacaksan kendine yabancılaşmaya hazır olmalısın.”

“Sanki kendimi tanıyıp severmişim gibi... Bir tanesin sen levazımcı-baş! Pardon ne müdürüydün, tedarikçibaşı! Git hadi!”

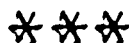
Müge direksiyonu okşayıp iç geçirerek takıldı, “Arabayı versene!”

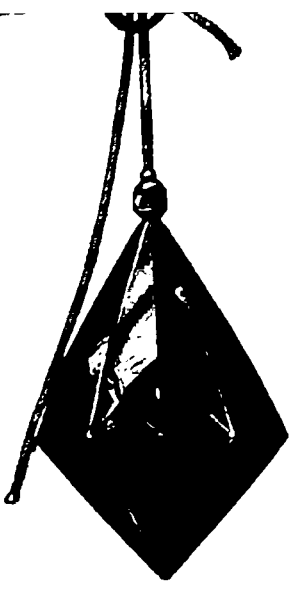
“İki milyon yedi yüz bine senindir. Yakıştı hani!”

“Of, çok yanlış meslek seçtim. Güzellik yarışmasına girip modellik yapacak, ünlü bir futbolcuyla evlenip Boğaz'da bir villada yaşayacak ve böyle arabalara binecektim! Kafamı sikeyim!”

“Saygın dayına söyle, maaşına zam yapsın. Seni o güzellik yarışmasından alıp, Fransız manikürünle kışlaya götürüp eline keleş vermiş ya! Neyse, doğru seçim!”

Müge, Saygın Efe'nin anne tarafından uzaktan akrabasıydı. Dokuz yaşındayken anne ve babası trafik kazasında ölünce, Saygın'ın annesinin teyzesi olan anneannesi büyütmişti kızı. On yedi yaşındayken ulusal güzellik yarışmasına katılmıştı ve yirmi finalistten biri olarak seçilmişti. Ülkenin en iyi özel kolejlerinden birinde okumasına, üç dil bilmesine, sayısal zekâsının kuvvetli olmasına rağmen üniversite okumakta, ticaret veya memuriyet gibi hedeflerde gözü olmayan serseri ve deli dolu bir genç kızdı. Saygın Efe, elinden tutup ona potansiyelini gerçekleştirebileceği ve koşulsuz gönül bağı kurabileceği başka bir yol olduğunu göstermişti. Müge, Türkiye güzeli olup ışıltılı bir hayat yaşayabilecekken, solaryumdan çıkma pırıl pırıl sütlü kahve cildi, manikürlü elleri ve maşalı saçlarıyla dövüşmeyi, silah tutmayı, saklanmayı ve bilgi taşımayı seçmişti. On dört yıldır, Saygın Efe'nin yürüttüğü yurt içi ve yurt dışı gizli askeri operasyonlarda başarılı bir istihbarat elemanı olarak çalışıyordu. Galeriye döndüklerinde Müge, aracı almayı ertelemekle ilgili bir yalan atıp fazla oyalanmadan bir taksiye binip uzaklaştı. Adsız A planından sağa doğru birkaç adım daha uzaklaşırken hayatının ikinci ve ilki kadar mühim açmazının kansız çözülemeyeceğini anlamıştı.

2. Bölüm

Mart 2019, Medellin, İlk Elin Günahı

*“Seninle dünya arasındaki bir kavgada
dünya üzerine bahse gir.”*

Kafka

“Yusuf?” diye seslendi Ülkü.

Ferah ilgiyle kaşlarını kaldırarak kadına baktı. Adsız ise dönüp bakmadı.

Bir köpek yavrusuna ismini öğrettiğinde, daha uyumlu bir ev arkadaşına sahip olursun, seslenince tepki vermeye başlayan köpeğin parklarda veya yürüyüşlerde tasmaşız gezebilir. Köpeğe ismi neşeli bir sesle söylenirse ismini daha kolay öğrenebilir. İsmiyle seslendiğinde yanına gelince ödül vermek, mama vermek, başını okşamak, ona belli zaman dilimlerinde pratik yaptırmak gerekir. Köpekler hatta tüm evcil hayvanlar için geçerli olan karşılıklı tanışıklık ve sahip olma, sahiplenilme süreci böyle başlar.

Adsız, bu isim hakkında hiçbir anıya sahip değildi. Ne kimse ona bu isimle seslenmiş ne başını okşamış ne de zaman veya emek sarf etmişti. Yusuf olmakla arasında koca bir hiçten köprü vardı ki olmasa daha iyiydi. Ülkü bekledi. Adam, belirgin âdem elması aşağı yukarı oynayarak sertçe yutkunurken, Ferah nihai sorusunun cevabını muhatabından değilse de girdiği bu yeni ortamdaki diğer şahıslardan birinden, bu şekilde almış oluşuna belli belirsiz gülümsedi.

Adı Yusuf muydu? Buna alışabileceğini sanmıyordu. Üstelik daha çok Ateş tipi vardı adamda. Yusuf’a hiç benzemiyordu. Rüzgâr olurdu, Poyraz olurdu, Yavuz olurdu, ama Yusuf olamazdı sanki. Alt dudağını ısırp başını sağa sola sallayarak kendi kendine güldü. Aklını kaçırdığına emindi. “Allah’ım aklıma mukayyet ol!” Fazla ayakta kalmıştı. Kasıkları ağrıyordu. Adama ve kadına tek kelime etmeden arkasını dönüp gece yarısı yarı

baygın halde getirildiği eve girdi. Biraz uzanmaya ihtiyacı vardı. Arkasından, "Ferah?" diye seslenen adama dönüp bakmadı ve elini "Sonra" der gibi havada umursamazca sallayıp gitti. Adam arkasından dişlerin sıkılmaktan çene kemiği kasılarak eskârla bakakaldı. Peşinden koşmak, koldan tutup durdurmak, hemen oracıkta her şeyi, ama her şeyi pervasızca sayıp dökmek, yüzleşmek istedi... Gidemedi.

"Bana sırtım dönme kadın. Tek senin için sırtımı döndüğüm şeyi hafifletemezsin!"

Ülkü, oğlunun yanına gelip eline nazikçe dokundu. "Yusuf?" dedi tekrar. "Artık bu son olsun!" diye dua ediyordu. Aynı yüzleşmeyi bir kere daha baştan yaşamayı kaldıracak takati yoktu. Civan, idealinde oluşturduğu imgesel dünya algısını değiştirip yaşamı ve insanları olduğu gibi kabullenmeyi öğrenmediği sürece bu tekâmül devam edecekti. Yavaş yavaş öğreniyor gibi bir hali vardı. O genç kadının ardından yüksek dağların zirvelerinde eriyen kar suyundan oluşan serin nehirler gibi akan bakışlarını görünce hazan dolu göğsü bir nebze olsun bahar kokusu aldı. Ülkü, "Çok yorgun, biraz dinlensin? Sen iyi misin güzel oğlum? Yaralı demiyti Ersoy?"

"Önemli bir şey değil." deyip elini kadının elinden sertçe çekti. Göz bebekleriyle büsbütün olmuş nadir görülen koyuluktaki simsiyah gözleri kine boyanmış, öfke denen kendi öz zehrini güç bela yutkunmaktan cildi karıncalanıyor, ateşi yükseliyordu. Ülkü hüznünlü yüzünü mahzunca eğip mırıldanarak, "Şükürler olsun." dedi ve bir adım geriye çekildi. Kolay olmayacağını, hemen olmayacağını biliyordu. Belki de hiç olamayacağını... Kabul etmesi çok güç, hatta neredeyse imkânsız şartını yerine getirirse olabilecek ihtimaller ise kulaklarının arkasında incecik bir sesle çın çın çınılıyordu. Adsız, sağa sola bakındı. Huzursuzca ve annesiyle göz göze gelmekten kaçınarak, "Dediğim şeyi yaptın mı?" diye sordu. Ülkü başını salladı, ama itaati, iri siyah gözlerindeki dehşeti saklayamıyordu. Oğlu göz ucuyla yüzüne bakıp, "Tamam." dedi. "Gerisi bende Ülkü Hoca. Gidip şu Ersoy'un ifadesini alayım!"

"Oğlum yapma! Ersoy da böyle olsun istemedi."

"Sikerler, kes! 34 yıl ulan vicdansızlar! Yanına bırakacağımı mı sandın? Sana baştan söylemiştim. Ya ben ya Ersoy diye! 34 yıl sonra üçümüz toplanıp evcilik mi oynayacağız, ne istiyorsun? Sen bir seçim yaptın. Şimdi kes sesini, ne diyorsam onu yap! Ferah'la ilgilen mesela. Hah bak, ana olamadın! Belki nene olmayı becerirsin Ülkü Hoca! Çekil!"

Yeni operasyonu için 52'lik iskambil kâğıdı destesi açar gibi dikkatli ve hevesliydi.

Kartları dağıtan el: Adsız.

Ersoy Güneri: As.

Fatih Kozan: Papaz.

Farah Jabir: Kız.

Saygın Efe: Joker.

Ülkü Kortürk: 10'lu.

Bu beşliyi bir araya getirdiği anda istediği resti çekebilecekti. Floş Royal poker oyuncularını için kombinasyonların tillaııydı. Hayatı ve sevdiği kadın uğruna büyük bir kumar oynuyordu. Fakat bu kez kendi kurduğu oyunda kendi yöntemleriyle ilerleyecekti. Masaya yatırdığı kör bahsin teminatı bu kez adıydı. Herkesin farklı blöfleri olan bir ad...

Kartlar dağıtıldığında hayat kumarbazı şanslı beşliye baktı ve iyi bir ele sahip olduğunu varsaydı. Bugüne dek bir kumarbaz rolüne bürünmemiş olsa da iyi bir oyunbaz oluşu, hiç kimse tarafından yadsınamazdı.

10'lunun destede papazdan büyük bir değere sahip olduğu hiçbir kumar oyunu yoktu tedavülde; fakat o kendi kartlarına kendi bildiğince anlam yüklediğinden, Ülkü'yle masaya oturmadan önce şartını koşmuştu.

"Zamanı geldiğinde, Ersoy'u Türkiye'ye sen getireceksin. Benden önce sana bir can borcu var. Ya sen güzellikle ödetirsin ya ben ona kanla ödetirim Ülkü Hoca? Sen seç!"

"Oğlum yapma! Baban o senin!"

"Ben de onu diyorum ya! Akraba kanı dökebileceğimden şüphen varmı? Fazla romantik olma..."

Ülkü o gün ve ondan önceki görüşmelerinde boyun eğiş olarak gördüğü teklife nihayet kararlılıkla başını salladı ve masaya oturan ilk danışıklı oyuncu oldu. Arkasını dönüp bu kez kesin olarak giderken öfkeyle yere tükürdü. Bu Ülkü ve Ersoy denen aşağılık insanların yüzünü görmeye tahammül ediyor oluşu, yeni oyununun gereğıydi. Ama önce Ersoy hakkında öğrendiklerinden emin olması gerekiyordu. Bu yüzden kaçırılacak tarafsız bir bölge seçmişti. Ne Türk istihbaratının ne Ersoy'un sığındığı Azerbaycan istihbaratının ulaşamayacağı, bu devletlerle suçlu iade anlaşması bulunmayan Kolombiya'ya...

Kararı kendisi verdikten sonra, gerekirse 17 yaşından beri, bayrak

uğruna koşulsuz itaat ve hizmet ettiği öz ailesi bildiği istihbarat teşkilatın, dan da öldürmeye yemin ettiği öz babasından da uzağa gidebilecekti. İlk elin günahı olmaz deyişi, piştide bir zügürt tesellisi olabilirdi; fakat poker, de pek geçerliliği olmayan bir sözdü. *“Zayıf ele rest çekersen günahını da alırsın, azabını da çekersin, sonra mumunu da dikersin!”*

Sonu ne olursa olsun... İşte başlıyordu. Bu defa saklanmak değil. Tanınmak için... Kararlı adımlarla binaya girip Pedro'nun tereddütlü yol göstermesiyle çalışma odasına ulaştı.

“Sen git!” dediği adam emirleri kendisinden değil patronu Ersoy'dan aldığını belli eder şekilde başını içeri uzatıp seslendi. Ersoy, yerli korumasının ardında oğlunu görünce aynı cevabı verdi.

“Pedro, sen git!”

Geniş çalışma masasının arkasındaki deri koltuğundan kalkıp oğluna yer gösterdi.

“Cem, gel, otur şöyle.”

Genç adamın yüzüne, gözünü kırpmadan hasretle bir bakışı vardı ki, taş olsa çatlar, su olsa donar, buz olsa erirdi! O ok gibi uzun kirpiklerin altında yanan ateşle Adsız dişlerinin arasından öfkeyle “Cık cık cık!” ederek oturdu. *“La biri Yusuf der, öbürü Cem! Beyin amcıklaması geçirecem! Fikrinin iç açılarını siktiğimin altıgenleri!”*

Ersoy, koltuğunda arkasına yaslanıp kristal kül tabağında yarım söndürdüğü Küba purosunu tekrar yakana kadar dişlerinin arasında tutup derin derin birkaç nefes çekti. İlerlemiş yaşına rağmen dinç ve yakışıklı esmer yüzü, gür dumanlar arasında kayboldu bir an. Sonra çekmecesinden bir ahşap kutu çıkarıp genç adama puro ikram etti.

“Fidel'in içtiğinden, orijinal el yapımı. Havanalı kadınlar bacaklarında sarıyor bunları.”

Adsız bir tane aldı kutudan. Ersoy çakmağını da uzattı. Adsız adamın yakmak için uzandığı elinden işlemeli gümüş çakmağı alıp elini geri iterken, *“Yok, artık! Ulan, armut muyum ben? bu kadar mı dibine düşülür? Heriççioğlu gelmiş 300 yaşına, hâlâ mı fantezi peşinde? Aktaracağın gençlerin zürriyetini sikeyim Ersoy!”* diye iç geçirdi huzursuzca. Huzurunu kaçıracaktı hısım değil hasım bellediğinin. Hemen değil. Zamana yaya yaya... Bir oğlan çocuğu büyütür gibi itinayla, içine sine sine, övüne övüne...

Adsız, çocukluktan edindiği güçlü kendini koruma içgüdüleriyle, dikkatli gözlerle önce etrafı inceledi. Yirmi metrekairelik çalışma odası, 1950

model, üç ayaklı lambader ile loş bir sarı ışıkla aydınlatılmıştı. 1950'lerin savaş sonrası ihtişamlı klasiğe dönüşünü yansıtan, el oyması ceviz mobilyalar kasvetli olduğu kadar sağlam karakterli görünüyordu. Acı kahve, maun cilalı ahşap üzerine oyma sanatının şık ve estetik dokunuşlarını, hâki renkli deri kaplamalar tamamlıyordu. Ortada yıpranmış bir İran halısı, kallavi ebatlardaki Çin porselenleri, köşede antik dönemden kaldığını tahmin ettiği bir heykel, tavandan sarkan gösterişli orijinal Murano avize, e 1950'leri yırtıp geçen, soyut ekspresyonist ressam Rothko'nun devasa bir tablosu odada ilk göze çarpan detaylardı. Kasvetli odayı minimalist ve meditatif bir ufuk çizgisiyle bölen, bakanı kendi renk yoğunluğuna hapsedip bilinçaltına odaklayan, anlam arayışını dışlayan, ezber bozan tabloya asılı kaldı bakışları. Ersoy, öz oğlunu, Adsız ise milyon dolarlık bir Rothko'yu aynı sofistike zevkle bir süre sessizce seyretti. İki erkeğin karşılıklı sükûneti dakikaları sabırla çarptı, geçmişin izlerini sıfıra böldü. Fakat Adsız, kendini kendinden çıkardığında yine elde sevmediği kendi gerçeğiyle kalıyordu.

Aralarında babalı oğullu bir genetik ortak paydanın ürünü olan sabır çekişmesi sürüyordu. Sessizliği ilk bozan, bir tokalaşmanın ilk el uzatanı olacaktı. Ersoy dakikalar sonra uzattığı elin havada bırakılma ihtimaline karşın odadaki yoğun dramayı sese döktü.

“Bilirken susmak, bilmezken konuşmak kadar kötüdür demiş, Platon.”

“Susmak huyların efendisidir demiş, Hz. Muhammed. (SAV)”

“Susmayı hiç bu kadar sevdiğim olmamıştı evlat. Hoş geldin!”

“Hiç hoş gelmedim iblis, konuş!”

Ersoy belli belirsiz sırtarak kaşlarını kaldırdı, “Özür dilerim. Seni dünyaya getirdiğime asla pişman değilim, ama böyle oluşundan üzgünüm. Gerçekten.”

Adsız gözlerini yumup havadaki yoğun pusu koklarken, “*Lanet bir tezahür daha! Sabırsız. Lafa sonundan başlıyor, patentimin sahibi göt!*” diye geçirdi içinden.

“Geç bunları.”

“Pekâlâ, sor madem.”

Adsız, ömrü boyunca içinde büyüttüğü karadelik kadar büyük, yoğun, kapsayıcı ve yok edici NEDEN sorusuna karşın diğer tüm soru işaretiyle biten ifadelerin çapsız kaldığını düşünerek sıkıldı. Sorsa ne değiştirdi? Çünkülere itimat edecek miydi? Asla!

Ersoy kendince bir başlangıç yaptı.

“Senin yaşındaydım. Otuzlu yaşların başında bir erkek nasıldır bilirsin. Sanki dünyanın zirvesindeymişim gibi. Her şeyi yapabilirmiş, herkese gücü yeter, tüm haksızlıklara sözü geçermiş gibi... Gençliğinin doruğunda, tecrübesiz değil, ama yaşlı da değil. Olgun ve güçlü. Dünyayı değiştireceğine inanan biriydim. Bana sandığım kadar benziyorsan anladığına eminim. Kalıbıma sığamıyordum. Yaşadığım çerçeve dar geliyordu. Daha fazla güç arzu ediyordum. O dönemde Ural’ı tanıdım. Başta beni bulmasının tesadüf olduğunu sanıyordum. Tesadüflerin mucizevi yanına inancım halen tamdı; fakat hayat bana öğretti ki, güçlüler dünyasında tesadüflere yer yoktur evlat. Ustaca kurgulanmış karşılaşmalar vardır. Neyse, Ural ile dostluğumuz başladı. Erkeklerin dostluğu iki türlüdür. Bazen sadece eğlenirsin, bazen de karşıdaki sendeki potansiyeli keşfeder ve saklı tuttuğun en derin arzularını açığa çıkarır. Ural ile benim dostluğum ikinci türlüydü. Bana Proje’den bahsettiğinde, aradığım dünyayı değiştirme anahtarını bulmuş gibiydim. Bir savaşçıya, daha önce hiç kimsenin sahip olmadığı olağanüstü güçlü bir silah teklif edildiğinde, içindeki vahşi yok etme güdüsü uyanır. Doğru nişan alıp tam on ikiden vurmuştu. Bana “Seni çoğaltmalı!” dediğinde gururum okşanırdı. Dünyanın süper güçleri 2. Dünya Savaşından beri teknoloji alanında büyük atılımlar yapıyordu. Soğuk savaş yıllarıydı. Biz ise çok gerideydik. Proje çocuklar dünyaya getirme fikri bana, savaş kabiliyetimizi üstün güçler arasına taşıyacak 100 yıllık bir atılım gibi gelmişti. Ben dört kuşak asker kökenli bir ailenin çocuğuyum. Babam, dedem, amcalarım, bütün atalarım katıksız vatansever militaristlerdi. Siyasetle hiç ilgimiz olmadı. Daima ve sadece şerefli milletimizin tam bağımsızlığını ve Atatürk ilkeleriyle ilerleyecek cumhuriyetimizin bekasını esas bildik.

Proje-10, güçlü ve tam bağımsız bir Türkiye yolunda atılacak önemli ve gerekli bir adımdı. Başta siyaseti karıştırmadık. Fakat Sovyetler yıkıldı ve soğuk savaş sona erdi. Yeni dünya düzeni bizde de yeni siyasi oluşumlara yol açtı. Böylece kutuplaşan siyahi cenahların müdahalelerinden kaçınamadık. Proje-10 zaten gizli ve deneysel bir çalışmaydı; fakat başarısızlık ihtimali binde sıfır olmasına rağmen, iktidar tarafından aforoz edildi ve tüm proje ekipleri tamamen yeraltına indirildi. Değişen her iktidar, Proje-10 çocuklarını kendilerine tehdit olarak görmeye başladı. Proje-10’u oluşturan çekirdek ekip, hükümete itaat etmezse, çocuklar yok edilecekti. Biz çıktığımız yolda siyaseten tarafsız vatanperver savaşçılar yetiştirmeyi hedeflerken bizden kendi arka bahçelerindeki pislği

temizleyecek maşalar yetiştirmemizi istediler. 40 kişilik yaratıcı ekip ve 20 kişilik bağışçı ebeveynler dağıtıldı, susturuldu, çok ağır yükümlülükleri olan tek taraflı bir anlaşma imzalamaya zorlandı. Anlaşmanın en can alıcı kısmı, doğan çocukların unutulmasıydı. Size yazılan uydurma hayat hikâyelerine sanki gerçek buymuş gibi herkesin uyması istendi. İtaat etmeyenler kaza süsü verilerek öldürüldü. Ben, infaz kararı verilenlerden biriydim; çünkü annenle birlikte sana reva görülen hayat kurgusuna rıza göstermemiz mümkün değildi.”

Adsız, elini kaldırıp adamı susturdu. Ural’ın gizli dosyalarında okuduğu ifadeleri bir de Ersoy’un ağzından teyit etmek istiyordu.

“Size en başta ne söylediler? Sadece donör olmanızı mı yoksa doğan çocuklara bakıcı olmanızı mı?”

“Her bağışçı ebeveyne farklı türlü söylendi. Ben, en başından beri sana bir evlat olarak sahip olamayacağımı biliyordum. Proje çocuklarını teşkilatın içindeki özel bir bilim kurulu ekibi, en üst düzey eğitim metotlarıyla yetiştirecekti. Bu ekibin içinde uzman psikologlar, pedagoglar, eğitimciler, subaylar ve doktorlar vardı. Çocuklar her türlü güvenlik önlemi alınmış, izole edilmiş, oyun sahaları ve sosyalleşme imkânıyla en ideal düzeyde yapılandırılmış özel bir merkezde refah içinde yetiştirilecekti. Merkez binasının tasarımını en iyi mimarlar ve pedagoglar birlikte yapmıştı ve inşaatının temel atma töreninde ben de vardım. Öyle kapsamlı bir merkez olacaktı ki orada ne yalnız ne de mutsuz olacaktınız. Bağışçı ebeveynler olarak bizim, izin günlerinde sizi ziyaret etme ve tatillerde yanımıza alma hakkımız olacaktı. Sen ve yoldaşların, en başından beri ne için ve nasıl dünyaya getirildiğini bilecektin. Yalan yoksa küslük ve nefret de olmayacaktı bana göre.”

Adsız kaşlarını kaldırıp alaycı bir gülüş attı, “Yetimhane yerine bir grup öjenik manyağın kurduğu Disneyland! İyiymiş! Ya Ülkü?”

“Ural ve ben, Ülkü’ye yalan söyledik. Çocuğa dokuz yaşına kadar kendisinin bakıcılık edeceğini, Çankaya’daki özel proje merkezinde öğretmenlik mesleğine devam ederken senin yan binandaki lojmanda kalacağını hem sana hem diğer üstün yetenekli çocuklara eğitim vereceğini...”

“Ülkü’yü sen mi ikna ettin?”

“Evet, ben ikna ettim.”

“Nasıl?”

“Bunu sen mi soruyorsun? Düşün evlat, yeryüzünde herhangi bir şeye

ikna edemeyeceğin bir kadın var mı? Babasını yok ettiğin şu iyi niyetli çocuğunu, sana bebek doğurmaya nasıl ikna ettin mesela? İşte öyle...”

Adsız, bildiği tüm küfürleri yutup gözlerini devirdi ve cevap vermemeye yerine içmek için kendine konsolun üzerindeki kristal karaftan bir kadın viski aldı. Ersoy’a eliyle devam etmesini işaret etti.

“Bağışçı annelerin hepsi gibi, Ülkü de hamileliğinin son trimesterinin de tam bir karantinaya alındı. Toplumdan ve her tür kazadan izole yaşamaları sağlanırken, süper sağlıklı diyetlerle beslendiler. Takviye gıdalar ve önleyici sağlık müdahaleleri yapıldı. Yüzlerce sayfalık metinler arasında gizlenen maddelerle neye imza attıklarını bilmedikleri bir anlaşma imzalandılar. Ve doğum yaptıkları gün, bebekleri vahşice ellerinden alındı. Kadınlardan biri intihar etti, ikisi öldürüldü, kalan altısı itaat etti. Annen ise bir gedik açmayı başardı. Babası eski bakan, Hacı Kortürk’e Proje’yi deşifre ederek senin ve kendisinin hayatını riske attı. O zaman devreye girmek zorunda kaldım.”

“Ne zaman?”

“Daha kırk günlüktün. Seni Ülkü’ye vermeleri karşılığında, teşkilata bir oğlan daha vermeyi teklif ettim.”

“Bu işi sevmişsin belli!”

“Öyle değil, abini teşkilata vermeyi teklif ettim. Kutluay’ı!”

Adsız, gözlerini sıkıca yumdu. Demek doğruydu! *“Yapmış it! Bir değil, iki hayat üzerine kumar oynamış.”*

“Verdin mi?”

“Kabul etmediler.”

“Karın Proje’den haberdar mıydı?”

“Değildi.”

“Ya ondan oğlunu nasıl alacaktın?”

“Senin ve Ülkü’nün canını kurtarmak için bu tekliften başka sunabilecek kozum yoktu. Karım, biz boşandıktan sonra sadece seni öğrendi. Ülkü ile yasak aşk yaşadığımızı zannetti, Proje’den ve diğer çocuklardan hiçbir zaman haberi olmadı.”

“Ülkü’ye ne oldu? Peşimi nasıl bıraktı.”

“Bıraktı. Hacı Bey’in ailesinden birine zarar verildi gözdağı olarak. Adam da kızını seni takip etmekten men ederek yurt dışına kaçırdı. Dört yıl sonra duydum ki, Ankara’daki o ücra mahalle okulunda, yetimler

sınıfında öğretmenliğe başlamış. Gizlice geri dönmüş ve izini bulmuş. Babası siyasi gücünü kullanıp teşkilat ile annenin sadece öğretmenin olması konusunda anlaşmış.”

“Aferin ona! Peki ya sen ne yapıyordun? Rahat mıydın? Yani keyfin nasıldı? O dediğin lunapark merkeze değil, Adsız yetim diye kimsesizler yurduna verdiler beni. Hayır, o arada eşsiz tohumundan birkaç adsız piç daha peydahlamaya karar verdiysen, Ülkü gibi başka salak taşıyıcılar bulsaydın? Bak şimdi kızın, oğlun, ben... Okeye dördüncü lazım mesela!” diye başlayarak suskunluğunu bozdu.

“Alay et tabii! Senin oradan bakınca yapılacak en iyi şey bu sanırım. Benim o süre zarfında senin nerede ne yaptığımı bilmediğimi mi sanıyor-sun? Ben, Ülkü’nün karşısına çıkmaya karar verdiğimde biz seninle özel eğitimlerinde temel mekanik kodlamayı bitirmiştik evlat, astronomiye giriş yapıyorduk.”

İşte bu hiç bilmediği, ummadığı ve doğruysa sarsıcı bir ihtimaldi.

“Nasıl?”

“Ural beni çok sever ve kayırırdı. Yani arkası sağlam olan sadece annen değildi. Yalnız benimki torpil değil, zekâ işiydi. Benim gibi üstün zekalı bir subayın eğitiminden tabii ki teşkilat yararlanacaktı. İlk infaz emrinden onlarla sözde anlaşarak yırttım. Hem senden kopmamış oldum hem eğitime katıldım hem de canımı korudum. Yetimhanede derslerine geliyordum. Tabii kılık ve kimlik değiştirerek. Bu Ural’ın müsteşardan özel ve kısıtlı süreli bir izin çıkararak bana verdiği hediye idi. Proje-10 şartları değişmiş olsa da Ural sayılan ve sevilen bir hoca olarak halen iktidardaydı ve teşkilat içinde söz sahibiydi. Başlangıçta verilen sözlerin tutulmamasına karşın benim için böyle bir opsiyon sağladılar. Ben de bu sürede gücümü toplayıp zaman kazanarak planlar yaptım. Proje-10’dan el çektilirmeyen nadir üç kişiden biri Ural’dı. O teorik eğitiminizi organize ediyordu, ben matematik ve teknik konularda eğitim veriyordum. Bir de general bir arkadaş vardı. O da askeri eğitiminizi veriyordu.”

Adsız düşündü. O kadar çok eğitmeni olmuştu ki. Ersoy’a benzeyen veya kılık değiştirmiş tuhaf görünüşte birini anımsayamadı. İnanamaz halde yüzünü buruşturdu.

“Sana her şeyi ispatlayabilirim evlat. Sandığının aksine yüzlerce anımız, fotoğrafımız ve videomuz var seninle.”

“Düzmece fotoğraflara kanmaz bu civan, ama neyse... Bir denersin.”

"Geç de olsa, şansımı her şekilde deneyeceğim. Ülkü'nün karşısına çıktım; çünkü korkunç bir şey olmuştu. Öğretmeni olduğu sınıftan başka bir çocuğu sen sanmıştı. O çocuğa bağlanıyordu. Onu Ural manipule ediyordu. Nihat denen çocuğu, Ülkü'ye bu senin oğlun diye göstermiş. Zavallı Ülkü, dört buçuk yıl hiç görmediği oğlunu tanıyamamıştı. İşte, an bu kepezeliğe daha fazla dayanamayacağımı anladım. Ural ile aramdaki ipleri kopardım ve son kavgamızda onun iyice dengesizleşip bu işi bir oyun olarak görmeye başladığını fark ettim. Seni kaçırıp Ülkü'ye vermeye karar verdim."

"Ve kaçırдың? Bunu hafızamdan silmişler. Anlat."

Ersoy, yerinden kalktı ve duvardaki doldurulmuş geyik başını boynuzundan kavrayıp kuvvetlice aşağı çekti. Duvarın içindeki gizli kasa ortaya çıktı. Kasayı açıp içinden kalm bir zarf ve eski video kasetleri çıkardı. Masanın üstüne koyup Adsız'ın önüne doğru itti.

"Cem. 34 yılda dört gün... Dört kısa ve muhteşem gün... Sana babalık etme şansım olmuştu. Bunlar da benim paha biçilemez anılarım."

Adsız nefesini tutup dişlerini sıkarak zarfı açtı. İçinden onlarca polaroid fotoğraf kucağına döküldü. Beyaz çerçeveler içinde sepya tonlu kendi çocukluğu ve Ersoy ile Ülkü'nün gençlikleri parmaklarının arasındaydı. Hiç çocukluk fotoğrafı olmamıştı. Ne çeken olmuştu ne saklayanı... Bir hayalet gibiydi geçirdiği onca gün, hafta, ay, onca anı... O fotoğraflar... Beş yaşındaki Civan'ın o pür neşe halleri! Çoğu insan çocukluğunun erken dönemlerini hatırlamazdı; fakat elinde tuttuğu fotoğraflara da bir yabancıya bakıyormuş gibi dışarıdan bakmazdı. İnsanlar çocukluk anılarını ya bölük pörçük anımsar ya tanıdık diğer anılarla bağdaştırır ya ailesinden defalarca dinlediği hikâyelerle anlamlandırıp zihninde bir yer edindirirdi. Oysa Adsız, bir kör kuyunun dibine bakıp sudaki aksini görmeye çalışırdı. Zifiri karanlığa bakar gibiydi. Bomboş, kopkoyu, kesif bir karanlık...

Tüm hayatı boyunca bildiği yalnızlık ve yoksunluk hissi büyüyenini sarıp sarmaladı, soğuğunun içine çekti, ürpertti. Kuyunun dibine düşüp boğulmaktan mı yoksa göz kapaklarına bastıran karanlıktan mı bu kadar ürpermışti?

Birkaç resme baktıktan sonra elindekileri fırlattı, "Hiçbirini hatırlamıyorum!"

O adamın kucağında oturduğunu, omuzlarına tırmandığını, onunla güldüğünü, top yuvarladığını, kollarında uyuduğunu, saçlarını tıraş

ettiğini, ayakkabılarını bağladığını, yemek yedirdiğini, birlikte uçurtma uçurduklarını... Hatta! Dört tekerlekli bisikletinin selesinden tutup ittir-
diğini... Bir... Bisikleti olmuştu demek! Yutkundu...

Hiç bisikleti olmamıştı. Bisiklet sürmeyi bilmezdi. Teşkilatın verdiği askeri savaş eğitimlerine, bisiklet sürme becerisi dahil değildi demek ki... Çocukken yaşayamadığı bu deneyim içinde ukde kalan yüzlerce şeyden sadece biriydi. Ne zaman bir bisiklet görse yarım adım atar, sonra durur, vazgeçer, ertelerdi. “Sonra,” derdi... *“Bir gün bisiklete bineceğim. Bir sahil kenarında! Ama şimdi değil...”* Pedalları çevirirken dengesini kaybedip düşmekten çekinirdi. Düşmek mesele değilse de kalkmak için el uzatanı olmayan biri için ciddi ve dramatik bir meseleye evrilebilirdi. O düşme ihtimaline Adsız, bastırıldığı ve yok saydığı tüm o kahrolası kırıklığını, kilit altından çıkarıp olduğu ve olmak istediği sert adamı dağıtacak bam teliymiş gibi ürpererek bakardı. Şimdi iki parmağının arasından fırlattığı sepya fotoğraf gibi sonraya ertelerdi. Kalan, kendi anısı olmayan anılarının koltuğuna başka zaman da oturabilirdi. O zaman direksiyonu sıkıca kavrayıp pedala basabilir, tekerleği çevirip yola çıkabilirdi. Hatta dengede kalmayı başırırsa gidondaki manuel zile bile basabilirdi. Çın çın çın... O gün değil... Başka zaman...

“İyi misin evlat?” diyen Ersoy’a bakmadı. Dakikalardır kırpmadığı gözleri artık işkenceye dayanamadı. Göz kapakları indi, kapanıp açıldı. *“Ağlamayacağım!”* Yutkundu. Boğazını ıslattı, başını silkeledi, oturduğu yerde doğrulup sırtını dikleştirdi. Ağır ağır konuştu.

“Bir anıyı yaşanmış saymak için onu hatırlamak gerekir. Veya bir etki bırakması değil mi? Bende bunların hiçbiri yok! Eee? Sonra? Dört gün dedin.”

“Unutma, hafızası silinen sadece sendin. Ben ve annen değil. Biz senin, bizim oğlumuz olduğunu hayatımızın tek bir saniyesinde bile asla unutmadık. Seni asla yok saymadık. O dört gün de bizim sana layıkıyla anne babalık edebilmek için verdiğimiz savaştı.”

“Fotoğraflarda neden sadece sen varsın?”

“Polaroid olduğu için Ülkü çekti.”

“Sen niye Ülkü’yü çekmedin?”

“Çünkü annen seni alıp Norveç’e gidecekti. Benim sonum ise meçhuldü. Dört günde olabildiğince kayıp zamanları telafi edecek aktivite gerçekleştirip fotoğraflamasını istedim ondan. “Belki başka fırsatımız olmaz.

Beni oğluma anlatır, fotoğraflarımızı gösterirsin,” diye tembih ettim anı nene. İzmir’de ne kadar polaroid makine ve 10’lu kartı varsa hepsini satın aldım. Hepsi bu kadardı. Videolar da burada. Bir hipnoz uzmanını danıştım, videoları sessiz bir ortamda, tek başına tekrar tekrar izlersen. Silinen anıların yavaş yavaş geri gelebilirmiş. Eğer istersen...”

“Bana bunu yapmaya hakkın yok. Şimdi bunları bilmeye ihtiyacım yok! Yok amına koyayım yok! Yok Allah kahretsin yok, yok, yooooook!”

“Urıadan bizi Yunan adalarına kaçırarak bot tuzaklanmıştı. Son anda Ural haber verdi. Kavgalı olmamıza rağmen seni, anneni ve beni ölüme gönderemeyecek kadar değer veriyordu bize. Liman yolundan döndük. Alternatif bir çıkış yolu ararken yakalandık. Bir subay ve bir öğretmen, yani iki kamu görevlisi, kamunun en güçlü oluşumundan kendi çabamızla kaçmaya cüret etmiştik. Yakalandık. Müsteşar çok akıllı bir adamdı. Seni bizden aldı, yetimhaneye geri verdi. Hafızanı hipnoz ve elektro şokla sildiler. Anneni ve beni tutuklayıp hücreye attılar. Anneni yine deden kurtardı. Öğretmenlik mesleğinden men ettiler. Ben birkaç ay hücrede kaldım.”

“Karın ve çocukların?”

“Sevim’le boşanmıştık. Seni kaçırmadan iki gün önce Ülkü ile evlendik. Seni kaçırmayı başarabilseydik, nüfusumuza almadan önce evli olmak istedik. Gayrimeşru olmaman için.”

“Erken karar vermişsiniz. Birkaç sene daha bekleyeydiniz, on sekizime girince birlikte hallederdik resmi işlemleri!”

“Ölmeseydim tekrar deneyebilirdik.”

“O işi de anlat bakalım! Uçak kazası diye kayıtlara geçmiş. Şehit cenazen yapılmış, ismini Çankaya’da bir sokağı vermişler; fakat ne ironiktir ki o sokak çıkmaz!”

“Hücre cezasındayken pişman olup tövbe ettiğimi söyledim. Üstlerim beni severdi. Annen kadar olmasa da benim de arkamda nüfuzlu kişiler vardı. Ural’ın da çabasıyla serbest bırakılıp göreve iade edildim. Rütbem düşürüldü gerçi, ama o artık mühim değildi. Fakat elbette asla pişman değildim. Tekrar deneyecektim. Son uçuşuma çıkmadan önce eğitim uçağının kontrollerini yaparken kasıtlı olarak arızalandırıldığını anladım. O uçuşta öğrencim olan teğmenin uçuşunu yok yere kestim ve son anda yerde bıraktım. Telsizimi bozup kule irtibatını kopardım havadayken. Uçuş güzergâhından ayrılıp Karadeniz şeridine yöneldim. Dağlık alanda alçak

irtifada seyredip radardan çıktım. Uçaktan atlayabileceğim uygun bir ormanlık arazi buldum. Riskliydi, ama tek şansımdı. O uçak yere inmemeye ayarlanmıştı zaten. F-16 eğitim uçağını bir tepeye yöneltip fırlatma koltuğuyla kendimi fırlattım ve paraşütümü açtım. Uçak tepeye çakıldı. Enkazda cesedimi arayacaklardı. Ben de kaçtım. Üç gün geceleri yürüyüp gündüzleri ormanda ağaçlara tırmanıp dinlendim. Bir Laz köyünden eski bir araba çaldım. Sonra o arabayı da Karadeniz'in dik bir uçurumundan denize ittim. Kamuflajımı, botlarımı ve yüzüğümü arabada bıraktım ve kaçakçılık yapan balıkçı tekneleriyle Gürcistan'a kaçtım."

Adsız ellerini şaklattı, "30 yıl! Bravo! Pes! İnandılar mı peki?"

"Yıllarca aradılar, ama izimi bulamayınca dosyamı kapattılar. Senin o çok kurnaz müsteşarının ilk işlerinden biri bendim. Öldüğüme inanmamıştı, ama izimi bulamayınca deliye döndü. Seninle bu yüzden yakınlaştı. Elinden kaçırdığı tek avı bendim müsteşarlığa gelmeden önce."

"Fatih'in?"

"Evet. Fatih Kozan, Bakü'deki hastanede senin üzerine oynadığı oyuna saygın Efe'yi de dahil etti. Beni ortaya çıkarmak için yaptıkları bir blöftü. Daha önce de denedi. Kaç kez ölümden döndüysen hedef bendim evlat. Son ana kadar sabrımı sınadı, seni neredeyse kaybedecek duruma geldikleri o büyük suikasttan sonra, altı gün açlığa ve susuzluğa mahkûm ettiğinde... Hayatta olduğuma ve seni daima kolladığıma dair delilleri vardı. Sana söylemedi ve beni avlayıp yok ettikten sonra yine söylemeyecekti."

"Sen ne yaptın peki defalarca ölümden dönüşümü elinde çay ve çekirdekle izledin mi?"

"Kara'yı ben sana yolladım. Kara'nın kardeşi Harbiye'den devrem ve badimdi. Detaylar çok evlat... Kalan ömrümü sana her şeyi, ama her şeyi anlatmaya adayabilirim. Benim gibiler bir kez ölür Cem. İkinciye yağma yok! Kendi suikastını kendin yazdıysan, bir daha dirilemezsin. Bunu unutma!"

"Ya Saygın?"

"Onun suçu yok. Fatih'in emrine itaat ederken sana sonrasında blöf yaptığını ispatlayacak kanıtlar bırakmıştı. Sana ihanet etmeyecekti, hedefi sadece bendim. Saygın'ı dinlediğimi biliyorlardı."

"Daha önce de seni ortaya çıkarmak için benim canımı ortaya yem atılırsa, neden daha önce değil de şimdi ortaya çıktın? Ne değişti? Saygın'ı niçin dinlemeye başladın?"

“Bunun iki açıklaması var, birincisi sen yaşadığımı öğrendin. Belgesem sen bana gelecektin. Aslında seni de blöflerine dahil ederlerdi. Muhtemelen sen de Saygın abinle iş birliği yapıp beni kafeslemeye çalıştardın. Ama senden emin olamadıkları ikinci bir husus vardı. Karın hamile olması! Kendi kanımdan bir çocuğun daha babasız büyümesini göz yumacak değildim. Seni geri alamamıştım, ama bir de senin çocuğunu onlara bırakamazdım. Anne baba yoksunluğuyla büyümüşken bir de evlat acısıyla sınanmana müsaade edemezdim. O yüzden şimdi.”

“Yani Ferah’ın hamileliği olmasa hiç ortaya çıkmayacaktın?”

“Sen bana gelirdin.”

“29 yıl ulan? Karın, çocukların yaşadığını biliyor mu?”

“Hayır.”

“Doğru söyle! Hâlâ mı?”

“İstersen ölüm yıldönümümde şehitliğe gidip kabrimde dua edenlere bakabilirsin. Senden çaldığımı onlara da vermedim. Evlat ayrımcılığı yaptım mı diye merak ediyorsan, yapmadım. Sevim, ablan Yıldız, abin Kutluay... Hiç bilmediler.”

“Yok, bacanağım, görümcem, eltim! Kes lan! Kimsem yok benim.”

“Her neyse hazır değilsin henüz tanışmaya. Sırayla. Önce en önemli kişiyle buzları erit, gerisi gelir. Yani benimle.”

“Ciddi misin?”

“Tabii! Eninde sonunda pergelin uçları gibi buluşacağız seninle.”

“Ha, eminsin yani!”

“Adım kadar.”

Adsız nihayet bir kahkaha attı ve küfrederek ayağa kalktı. Ersoy’un masasına ellerini yaslayıp kolları üzerinde uzanarak yüzüne eğildi,

“Bak o dediğinden bende yok moruk! O yüzden adımı teminat versem de pek tutamıyorum! Vermesem daha iyi...”

“Cem, Kıbrıs Gazisi Korgeneral dedenin adıydı. Tanısa seninle çok gurur duyardı. Yusuf da annenin sana karnındayken verdiği ilk ismin. Beşerin kerimi, nur yüzlüsü, en kaybolanı, en kendini bulanı, ışık saçanının ismi. Sen de öylesin. İsimlerin çok onurlu ve yüce.”

“Nazım Cem Komutanın ruhuna rahmet... Yusuf Peygambere salavat... Fakat ben almayayım. Hele peygamber ismi! Ben taşıyamam, malum günahkâr adamım... Civan benim adım.”

Ersoy da ayağa kalktı, “O nereden çıktı? Sahte bir ismi gerçek isminin yerine mi tercih edeceksin?”

“Valla ben kendimi Civan diye bildim... Eskiden bu ismi sevmezdim, çaresiz çocukluğumu bana hatırlattığı için... Hatta lanet ederdim, ama sahiplenmeye karar verdim! Belki Civan’ı besler, sırtını okşar, tatlı tatlı konuşursam, o da beni sever, aramızda sinerji olur diye düşündüm. Malum, emeksiz yemek olmuyor, dimi Ersoy?”

“Yapma bunu! Sen, Yusuf Cem Güneri’sin. Sana bu adı verebilmek için biz annenle bir ömür savaş verdik. Bu aile yadigârına sırtını döne-mezsın.”

“Kıcımı bile dönerim, inanamazsın! Size geçmişler koysun! Eee? Son-ra, Azerbaycan anılarını anlat?”

“Sana verdiğimiz ismi bile almayacaksan ben ne diye nefes tükete-cek mişim? Sen şu videoları izle! Şu zarfı da al, biraz sinerji yap bakalım! Sabah görüşürüz... Keşke daha az bana benzeseydin. Seni inatçı, kibirli, serseri!”

“Senin nefesine oksijen veren ağacın yaprağını, dalını, gübresini, top-rağını sikeyim Ersoy! Siktir!”

Mart 2019, Medellin- ADIM

*“Ya ateş kadar kırmızı ol yansın seninle kalbindeki gökkuşağı
Veya bir su ol bırak bulsun kendi yatağını”*

Victor Hugo

Adım adım gelmişti Adsız’ı kıvrandıran yüzleşme anı... Öyle ansızın değil, davetsiz değil, beklenmedik değil, fakat sıradan hiç değil. Kaç adam, 34 yaşında kendini doğurmak için kolları sıvardı ömründe? Düşünün-ce altı aylık gebe sayılırdı, karnında büyüttüğü anomalili ve sancılı kendi benliğine... Yılanın deri değiştirmesi gibi... Peşindeki avcıyı afallatıp pa-çayı kurtarmak için kuyruğunu feda eden bir kertenkele gibi... Denizyıl-dızının kopan kolunu yeniden çıkarması gibi... Rejeneratif bir kabiliyete öykünmüştü. İnsan bedeninde buna en güzel örnek, bir parçası alınınca dahi kendini yenileyen karaciğer, ince bağırsak, rahmin iç dokusu ve sü-rekli kendini yenileyen kan idi.

Adsız’ın harap olan yanı ise bir uzvu değil, tüm uzuvlarına hükmeden

zihniydi. Varoluş hikâyesinin bir laboratuvar deneyi olduğunu öğrendiğinden beri özgeçmişini yenileyecek akilane bir senaryo arıyordu. Yeni bir özgeçmiş yazmayı düşünürken kalem kendi elindeydi. Uzun zamandır doğrusu ve ideali arasında mekik dokuyordu. Olanı kabul et veya yeniden yaz!

Cevabı bulabilmek için öfke ve intikamla dolu eski valizini sakince yere bırakması gerekliliğinin peşinen farkındaydı. Atasözlerine inanırdı. Adsız. Öfkeyle kalkan zararlar oturur sözünü düstur edinmeyi deneyecekti. Arduvaz karolarla bezeli zemindeki bir noktaya odakladığı siyah gözleri, gergin olduğu hızlı soluk alışverişinden belli geniş omuzları ve kucığında birleştirdiği ellerinin karşıya uzanan parmaklarıyla, çok ciddi görünüyordu. Ferah'ın daha önce hiç görmediği kadar yalın bir yüz ifadesine karşın, bir o kadar gizemli ve girift bir ruh haliyle...

“Karanlık,” dedi.

Kavisli kalın kaşları çatıldı. Göz bebeklerinin odaklandığı taştan milim kaymadığı halde, baktığı yeri değil, geçmişinin bir sahnesini gördüğü besbelliydi. Tüm benliği karanlık bir mahzende kilitliydi. Yutkunduydu. Üst dudağı seyirdi. Parmak uçlarını birbirine bastırıp nefes verdi.

“Çocukluğuma dair hatırladığım ilk şey... Koyu bir karanlık. Ama öyle renk koyusu değil, kan koyusu gibi. Pelte gibi bir karanlık. Nişastası fazla kaçmış muhallebi gibi pütür pütür... Öncelikle şunu bilmen lazım, kulak memesi kıvamında bir hikâye değil bu. Kör kuyuma hoş geldin Ferah. Bilmenin eşiğindesin. Anlamaya hazır mısın?”

Bakışlarını yerden kaldırıp kadının solgun ve kararsız ifadesine baktı, cevap bekledi.

“Beni körlükle korkutamazsın, inan.” diye fısıldayıp acı acı gülümse-di Ferah. Meydan okurcasına havaya kaldırdığı çenesindeki gamzesine, alaycı ve küçümseyen bir dişi aslan oturdu, tepeden baktı adama.

Öteki, hiç hali olmadığı halde belli belirsiz gülümseyip başıyla selamladı.

“Hay hay... Buyursunlar kadınım... Önce bildiğimden başlayayım, sonra öğrendiğimden. Hatta belki adını bile koyarsın. Daha önce ayak basılmamış bir kıta keşfetmek üzeresin Ferah.”

“Ağzın iyi laf yapıyor çakma kabadayı, ama artık yemezler! Başla! İtiraf et! Kimsin, necisin?”

“20 Kasım 1985'te Ankara'da doğdum. İlk kimliğimde yazan gerçek

doğum tarihim bu. Ankara Yetimhanesinde kendimi bildim.”

“Adın?”

“Bu soruya verecek cevabım yok. Ben, nam-ı diğer Adsız. Yetim Adsız. Bir günlük bebekken kundağımla, bir sepetin içinde yetimhanenin kapısında bulunmuşum. Kundağa ilştirilen zarfta küfür gibi bir veda notu varmış. İsim, cisim yokmuş o notta. O kış, Ankara Yetimhanesinde eski müdürün tayini çıkıp ayrılmış. Yeni müdür atanana kadar yerine iki müdür muavini vekâlet ediyormuş. Bu muavinlerden biri sağcı biri solcuymuş. Birbirleriyle hiç anlaşılamazlarmış. Birinin ak dediğine öbürü kara dermiş. Kundakta gelen bebeğe bir ay geçtiği halde isim koyamamışlar. Biri Hasan, öbürü Hüseyin, biri Ahmet, öbürü Mehmet dedikçe... Bakıcılar bu muavinlerin korkusuna Adsız bebek demeye başlamış. Sonra bu adsızlık, doğum lekesi gibi boynuz gibi kalmış alnımda. Adsız aşağı, Adsız yukarı diyerek büyüttüler beni. Teşkilatta halen Adsız derler bana. Otuz dört yıl öyle belledim ben. Sayısız sahte kimlik kullandım.”

Adam susunca Ferah, ara verdiğini anladı, ayağa kalktı. Odanın içinde aşağı yukarı hızlı adımlarla gezindi. İnce parmaklarıyla kaç gündür taranmamaktan dolaşan saçlarını karıştırdı. Hatta sinirden saçını başını yolabilirdi de!

“Ne saçmalıyorsun sen? Kes şunu! Eskisi gibi, kabadayı Ateş Taranoğlu’ndan bahseder gibi destekli salla be! Ne zırvalıyorsun yine karşımda insafsız?”

Adsız da ayağa kalktı, şaşkınca baktı, “Ben, ciddiym. Telaşlıyım sadece. Zırvalıyorum evet, ilk kez. Normalde zırvalamam, iyi eğitildim. Ciddi biriyimdir. Aslında değilimdir. Psikoloğuma göre alaycılığım bir savunma mekanizmasıymış. Kendimi savunmayayım mı yani? Nasıl baş edilir böyle bir trajediyle alaysız? Öyle bakma!”

Adsız yanlış yerden başladım diye düşünüyordu. Sondan başlamalıydı. MİT’ten Saygın’dan, Akif Yavuzhan operasyonundan... Yani ciddi şeylerden, Ferah’ın beklediği üzere. Yetimhane hikâyesini kim duysa gülünç gelebilirdi. İşte bazen en acı gerçeklerin trajikomik olmak gibi kötü bir özelliği olabiliyordu. Ferah sağa sola bakınıp dişlerinin arasından, “Buradan gitmek istiyorum!” diye tıslayınca daha da panikleyerek önüne geçti. Bir şaka yaparak belki birazcık güldürüp yumuşatmak istedi,

“Ferah, Ferah! Dur, daha başlamadım bile. Hani Kenan Doğulu’nun bir şarkısı vardı. Adı lazım değil baş harfi ben desem? Olmadı mı? Tamam, kızma. Otur şöyle. Korkuyorum, gidemezsin.”

Ferah sehpanın üzerindeki süs eşyalarını kaldırıp öfkeyle adamın kafaşına fırlatmaya, bağırmaya başladı.

“Yalancı! Düzenbaz! Aşağılık, sen ne biçim insansın! Hala ne anlatıyor, gebertirim seni!”

Adam, Ferah'ın attığı uçan bibloları saklanıp önünde atacak bir şeyi kalmayınca ortaya çıktı ve tekrar denemeye ve sonundan başlamaya karar verdi.

“Askerim ben. Devlet adamıyım. Zibidi gibi davrandığımı biliyorum, ama hepsi rol icabıydı. Mit için özel olarak yetiştirildim. Ben, ben... Bu iş için yaratıldım. O kadının rahmine laboratuvarı konuldum ve doğurtuldum. Dahası var... Sikik bilim adamları yapay zekâ ve asker robot teknolojilerinde halen istedikleri kuklaları imal edemedikleri için böyle dramatik ibnelikler peşinde!”

“Çılgılık atacağım şimdi! Ne diyorsun hiçbir şey anlamıyorum. Bırak şu eril sövgüleri!”

“Ben sana öküzüm diyorum, sen boynuzuna toka takmışsın diyorsun! Eril küfretmem mi dert?”

Ferah sesli bir soluk verip omuzlarını düşürdü, “Unutmamışsın?”

Adsız sakince karşısına oturup kadının gözünün içine bakıp acı acı başını salladı.

“Hiçbir şeyi unutmadım sevdam. Hiçbir anı. Tek kelimeni bile. Ah Ferah'ım, Can Yücel ne güzel söylemiş, “*Bana şiirlerinde küfretme diyorlar usulsüz! Lan, bu kadar orospu çocuğunu nasıl anlatayım küfürsüz!*” Öyle işte... Gerçi bunu üstat dememiş de olabilir, orası edebiyat cenahlarında halen tartışmalı, ama ona mal etmişler. Tamam neyse... Zırvalamayacaktım.”

Ferah yüzünü elleriyle ovuşturarak düşünmeye, sakinleşmeye çalıştı, “İstihbaratçısın. Yetimhanede büyüdün, adın yok. Ama her nasılsa bu evdeki o kadınla o adam senin annenle baban ve yıllar sonra burada mı buluştunuz? SEN İSTİHBARATÇISIN! SEN ATEŞ FİLAN DEĞİLDİN, BENİMLE EN BAŞINDAN BERİ OYNADIN! Öyleyse Umut da sendin, Seçil doğru söylüyordu! Ah, kadını benden önce gidip uyardın ve tabii ki beni kolyemden dinlediğin için bulabildin. Okan'ın anlatmaya çalıştığı buydu, ama açıkça söyleyemedi. Alemdar'ı aileye girmek için kullandınız, muhbirlik yapmasına karşılık şartlı tahliye mi edildi. Ben ne aptalım... Ah! Gözümün önündeymişsin... DNA testine güvendim, ama istihbarat,

tabii ki test sonuçlarını manipüle edebilir. Babamın DNA testi için senden ve Alemdar'dan numune almasına izin verdiniz, sonra sonuçları pozitif gösterip şüphe etmemesini sağladınız. Araba hırsızlığı hikâyen, ilkokul öğretmeni hikâyen, eski sevgili hikâyen, Mahmud Ahbap hikâyen... Mar-din'den gelen akrabaları bile ikna ettin! Yara izi gösterdin adamlara, yuh! Neye şaşıyorum, profesyonel bir casusun soğukkanlılığına mı? Bana dü-rüstçe söyleyebileceğin tek şey olsa, bunca yalanın ortasında benim suçumun ne olduğunu söyler miydin, Bay çok enteresan casus?"

Adsız dakikalardır kendi kendine konuşur gibi söylenen kadının ha-line üzgünce bakarken konuşmaya başladı.

"Sana rastlamam planlıydı, ama sana âşık olmam kader. Ve Yaradan'ın yazısı her zaman kulun yazısından güzeldir."

Ferah gözlerini kaçırdı, "Bu defa inanmayacağım! Ama sen yine de anlat. Madem beni dünyanın bir ucuna kaçırdın, yalandan da olsa açık-lama borçlusun."

"Hatırladığım ilk görüntü karanlık demiştim. Hatırladığım ilk ses ise kendi çığlığım. Koku, yetimhanenin bodrumundaki o küf kokusu. Zifiri karanlık. Uyumuyorum diye ya hırpalarlardı ya da tadı iğrenç bir şurup içirirlerdi. Yine de uyumazdım. Işıklar kapanınca boğazım patlayana ka-dar bağıırırdım. Üç yaşında ya var ya yoktum, bodruma kilitlemeler baş-ladı. Düzenli aralıklarla bir sinyal sesi veriyorlardı. İlk geceler korkudan baygınlık geçirdim, altıma işedim. Devam ettiler. Sonra özür diledim, "Ağlamayacam, uyuyacağım, bağırmayacağım," dedim. Devam ettiler. Ka-pıları tekmeledim, kafamı yerlere vurdum, karanlıkta bulduğum eşyalarla kendimi yaraladım... 40 gün filan sürdü. Sonra galiba yoruludum. Anlamlı bir değişiklik olduğunu hatırlamıyorum, klasik koşullanmaydı sanırım... Ödül yoktu, ama sabah vardı. Bir daha karanlıktan korkmadım, ışıkları açtırmadım, ağlamadım, ama kimseye de güvenmedim. Sadece sabaha inandım."

Ferah adamın bu söylediklerinin de daha öncekiler gibi gerçek olma-masını diledi. Ama çocukluğunu hiç bu kadar detaylı anlattığı olmamıştı. Uzun uzun dinledi ve dinlerken baktı. Bu kez gerçekten görmek için su-retin ötesini görmeye çalıştı. İnanmak isterdi içindeki iyimser kız çocuğu. Ama insanlar yalancıydı, en çok da en sevdikleri... Bir kez daha baktı. Gözlerini alamazdı zaten adamın baş döndürücü, akıl alıcı, nefsi kışkır-tıcı, mantık uçurucu yakışıklılığından... "Nasil körleştim?" diye düşündü. Demek gördüğü illüzyon bu kadar parlakken içindeki hileyi sorgulamaya

hacet duymamıştı. Hâlâ aynı boy pos ve endamla, hâlâ aynı özgüvenli dış duruşla, hâlâ o içine nakış gibi işleyen kara kaşın, kara gözün cilvesiyle, hâlâ yürek hoplatan derin gamzelerin cazibesıyla karşısındaydı.

"Surete kandım. Böyle güzel bir şey gerçekten benim olur sandım. Her şeyi yılanmış. Yalanları, kusurlarını çarptı yüzüme, gülüşü artık şeytan görünüyor. Tanımak bu mu? Bu, düpedüz vazgeçmek mi? Hiç benim olmayan bir şeyden vazgeçmeyi düşünmek bile ahmaklığın daniskası değil mi? Ama güzel konuşuyor. Kararlı ve kendinden emin. Bazen dili sürçüyor, bazen sesi titriyor. Acılarda kıvranıp alaycı bir inkâr kattığı dramalarda gözlerini çeviriyor. Onu daha önce de bu kadar iyi hitabet ustasıyken gördüm. Mimiklerine ve jestlerine inandım. Ne anlatırsa pekâlâ o oluyor. Üstelik neyin kılığında bürünse yakışıyor. Yine o baş döndürücü, asi, umursamaz, güçlü ve muhteşem adam oluyor. Yine bakışları lanet olası ateş parçası... Ne kadar uzun bakarsam o kadar affediyorum yalanlarını. Onu kendimden bile kendi karakterim ve ideallerimden bile fazla sevdim. Katıksız bir suçlu olduğunu sanırken ne hata yaptıysa haklıdır dedim. Suçlu değil suç avcısıymış. Benise çantada keklik... Şimdi karşıma geçmiş kırk yıl dinlesem hadi sanım diyeceğim bin bir türlü hikâyeler düzüyor. Ateş değilmiş, Adsızmış. Ne kadar uzun dinlersem o kadar kopuyorum gerçeklikten..."

Ferah'ın yorgun zihni iyice çamur olmuştu. Yalan ve gerçek, harlı bir mangalda pişmekten kordan taş dönmüştü. Yenmeyecek acı siyah kül konmuştu tabağına. "Karnım tok!" demek, tek kurtuluştu o hazmedilmesi imkânsız korkunç yemeği yemektense. Ya da sofraya hiç oturmamak... Sabi ya, durmuş neyi bekliyordu, bir kez daha kandırılmayı mı? Söyleyecek neyi varsa, İstanbul'da söylesindi. İtiraflarına belki resmi kimliğini ve arkasındaki polis ve teşkilat dediği servisleri fon resmi yapabilirse daha etkileyici olabilirdi!

Adsız konuşmaya devam etti. "Dört yaşında okumayı öğrendim. Aynı yıl Dikkat Eksikliği ve Hiperaktivite Bozukluğu 'teşhisim konuldu. Majör seviyedeydi. Bendeki insomnia ile birlikte seyreden, çocuklukta milyonda bir görülen türden bir garabetti. Birkaç yıl daha aynı uykusuzlukla devam etsem kendi kendime infilak edip ölecektim. Sonra terapilere başladılar. O ara ilk kimliğim çıkartılmış ve resmi olarak MIT bünyesine yetiştirilmek üzere alınmışım. Bana sonradan söylenen, bendeki bozukluklarla beraber görülen üstün zekâ işaretlerinin ileri düzey askerlikte çok işe yarayacağıydı. Tabii canım, hangi ordu günün 22 saati uyanık kalabilen bir

zombi manyağı olsun istemez. Teşkilat evlat edindi beni. Oyun terapileri, hipnoz, hızlı okuma, aralıklı uyku eğitimleri verildi. Ne kadar deneysel psikoteknik ve klinik test aşamasında ilaç varsa üstümde denediler. İngilizce ve Arapça, ilk öğrendiğim dillerdi. Beş yaşında, üç dili anadilim gibi konuşabiliyordum. Müzik ve matematik eğitimimi ilerletmek istediler; fakat küçük bir sorunumuz vardı. Ben dürtüseldim ve odaklanamıyordum. Yetimhanenin arka bahçesinde kıcına NOS tüpü takılmış bir Mustang gibi gümbür gümbür koşarken peşimde dolaşp bana ders anlatmaya çoğu öğretmenin dermanı yetmiyordu. Ağaçların, duvarların tepesinde her an hareket halinde, elim başka bir şeyle meşgulken işitsel olarak ders dinliyordum, ama oturamadığım için yazı yazamıyordum. Geceleri diğer çocuklar uyurken biraz yorulup ranzama uzanıp ansiklopediler okurdum veya koridorda gezinerek ayakta okurdum. Yazı yazmayı beş yaşında öğrendim. Duyduğum hiçbir şeyi unutmuyordum. Elime aldığım veya dinlediğim her kitabı tek seferde ezber ediyordum. Okumam için getirdikleri kitaplar genellikle askerlikle ilgili hikâyelerdi. Türk tarihinden ve mitolojisinden efsaneler, sadeleştirilmişti. Kitapların bilinen bir yazarı yoktu. Sonradan anladım ki deneysel ürünlerdi. Beyin yıkama da diyebilirsiniz tabii! Yedi yaşına kadar okuduğum şeyler, Kur'an, İncil, Tevrat, Magna Carta, Ergenekon Destanı, Dante'nin İlahi Komedyası, Nutuk, Kavgam, Das Kapital, Sokrates'in Savunması, Savaş Sanatı, 1984, Devlet-Platon, Prens-Machiavelli, İbni Haldun, Farabi... Yedi yaşında bir çocuk bütün kutsal kitapları ve siyaset felsefesini okur mu?

Büyüdükçe beni daha iyi eğitebilmek için durdurmaları, durdurmaları içinse ilaç vermeleri gerekti. İlaçlarla dürtüselliğimi kontrol altında tutup dikkat süremi uzattılar. Gerçi DEHB olan başka çocukları aptallaştırıp uyuşturan ilacın çift dozu beni ancak 40 dakika sakinleştiriyordu. İlkokula da ilaçlarla başladım. Sonra Ankara'da kenar mahallede bir ilkokul, yetimler sınıfı, piçler, bitliler... Sınıf arkadaşlarım yedi yaşındaydı, ben beş... Ülkü öğretmen vardı. Hep gülümserdi, hiç bağırmaıdı. Piçler diyenlere karşı bizi kollardı, saz çalardı, oyunlar oynatırdı, masallar anlatırdı, kucığına alıp severdi. Ben o öpsün kucaklasın diye her gün bir yerimi kanatırdım. Bir gün, numaramı anladı, tam kendimi duvar tepesinden sivri taşların üstüne bırakırken yakaladı! "Sen kendini kanatma, ben yine öperim," dedi. Her gün ikinci teneffüs, öpeyim de geçsin saati oldu. Ülkü Öğretmen öptü, Adsız oğlanın bir anlığına da olsa yetimliği geçti."

Ferah, yüzünü elleriyle kapatmış, sessizce ağlamaya başlamıştı. Daha fazlasını deşmeye mecali olmadığı için sormadı, dudaklarını ısırıp

sustu... Başta söylediğinin aksine korkmaya başlamıştı. Ürpermişti, üşüyordu.

Adsız gözlerini diktiği zemin karolarından ayırmadan devam etti,

"İlkokul ikide, Ülkü Öğretmen ansızın gitti. Yerine pos bıyıklı, sen Ahmet Öğretmen geldi. Türküler de masallar da bitti ve biz 30 yetim ansızın büyüdü. Sonra yetimhaneye siyah giyimli çok ciddi bazı adamlar geldi. Bana testler yaptılar. Müdürle evrak imzaladılar. Altı yaşında, Milli İstihbarat Teşkilâtı için resmi olarak yetiştirilmeye başladım. Burada Saygın Efe'den bahsetmeden olmaz. Ülkü Öğretmen'in yerini o aldı. 30 yaşlarındaydı, çakı gibiydi o zamanlar. Irak sınırında, askeri istihbaratta yüzbaşıymış. Saldırıya uğramışlar, kafatası çatlamış, gazi olmuş. Bir kulak gitmiş bunun, malulen emekli etmişler, ama üstün zekâlı olduğu için MİT'e strateji dairesine almışlar. Bana bakıcı tayin ettiler Saygın'ı. İlk geldiğinde hiç hoşlaşmadım, muhatap olmadım, her gün geldi gitti... Sağır kulağı çınlasın itin, insanları zaaflarından yakalamakta ustadır!

Ne yaptı biliyor musun? Doğum günümüş, bilmiyordum. Yetimhanede özel günler yoktur. Bayram seyran hak getire... Biz bir tek resmi bayramlarda elimizde bayrakla saygı duruşuna geçip İstiklal Marşı okuduk, bildiğimiz tek kutlama buydu. Saygın beni okuldan alıp arabasıyla çarşıya götürdü, pasta yedirdi, mum üfletti. Sonra bir mağazaya girdik. Halı mağazasına! Bana "Seç!" dedi. Bir tane yeşil yolluk beğendim. Aldık, yurda geldik. Benim ranzanın önüne serdi. Plastik terliklerimi beride çıkarttırdı, "Yatağından inince buna bas ayaklarını," dedi. Birinden aldığım ilk ve tek hediye idi o halı. Bu ne demek biliyor musun? O halı, o ağlak, o Adsız yetim için vatan demek, ev demek, yuva demek, kucak demek... Saygın Abi, fethetti o kırık kaleyi... Sonra beni yetiştirdi, bugün olduğum savaşçıya dönüştürdü."

Savaşçının tek gözünden tek damla, tıraşsızlıktan karışmış siyah sakallarına süzüldü. Gür, kalın teller arasında kayboldu, kaybolan çocukluğunun anısına karıştı... Ferah iniltiye benzer bir ses çıkarıp nefes almaya çalıştı, "Suusss..." diye yalvardı. Ama sussun da istemedi. Adam susmadı. Zembereğinden çözülmüşken duramazdı, hazır bedava terapi seansında gibi hissederken, koltuğa da uzanası geldi. Ferah'ın uzattığı merdivenle çocukluğunun daha derinine inebilirdi.

"Ortaokulda başka isimle başka okula verdiler. Lisede yine başka isimle İnönü Fen Lisesine. Umut Terzioğlu bendim. Seçil Morova ile lise ikide aynı sınıftaydık. İlk sevgilimdi. Babası Savcı İlhan Morova çıktığımızı

öğrenince “Benim kızım bir piçle görüşemez,” diye olay çıkardı. Kızını önümde tokatladı, beni tartakladı. Ertesi gün okula geldi, ben müdürün kapısının dışında beklerken içerde avaz avaz “Piç!” diye bağıırıyordu. İçeri girdim, gırtlığına yapıştım, yere yıktım bunu! Yer misin yemez misin? 16 yaşındayım ha bu arada! Ama dedim ya teşkilatta, kara kuşak karate, judo, kick boks, krav maga, jui jitsu... Allah ne verdiyse öğretiler. Gebertecek-tim herifi, elimden zor aldılar. Örgün eğitim hayatım o gün son buldu. Seçil’i bir daha görmedim.

İsyan ettim, teşkilat lojmanından kaçtım. Saygın buldu. Etkili konuş-maların adamı, yine Nobellik bir konuşma yaptı. Mezarlıklara götürdü. “Nereye kaçıyorsun? Kendinden kaçamaz insan,” dedi. En son şehitliğe gittiğimizde, bana bembeyaz mermerli al bayrakla bezenmiş şehit me-zarlarını işaret etti. *“Kaderin bu Civan’ım! Bu yolu yürürsen... Ana-baba duasının rahmetiyle değilse de... Şehadet makamında ebediyete varırsın! Bu devlete asker olmayı seçersen... O kimsesizler kimsesinin biricik öz evladı olarak nurlanırsın! Şimdi sen seç? Hangi son durak?”* dedi. Ben yolumu seçtim ve bir daha al bayraktan başka ufuk çizgisi bilmedim. 17 yaşım-da, teşkilatın bana verdiği tüm eğitimlerden mezun olduğumda, 11 dili, dünya üzerindeki tüm dövüş disiplinlerini, ileri derecede matematik, deep web uygulamalarını, dünya siyasi tarihini, ülkeler coğrafyasını, İslam tarihini, Kur’an’ı, tefsir, meali ve sünneti, her tür silahlı ve stratejik askeri yetkinlikle silah ve askeri araç gereç kullanmayı, harp tekniklerini, manipülatif iletişim tekniklerini, kılık değiştirme ve gizlenmeyi, klasik edebiyatın temellerini, felsefenin tamamını, temel anatomiye ve ilk yar-dım ile basit ameliyatlar yapmayı, patlayıcı silah kullanmayı, imal etmeyi veya bozmayı öğrenmişim. 17 yaşımda ilk kez cepheye çıktım. Şimdi, ülkenin en iyi keskin nişancılarından biriyim. Yakın dövüşte rakibim yok. Hiçbir hedefimi elimden kaçırmadım. 18 yaşımda ilk madalyamı taktım. 19 yaşımda Afganistan’a gittim, Taliban’a karşı gerilla tekniğiyle savaştım. Sonra Kuzey Irak, Filistin, Çeçenistan...

Psikoloğum Mehmet abi, her görev sonrası gelir konuşur, arada kafa tatili yazar, Tayland’a, Malezya’ya, tropik bir adaya tatile yollar, sonra yine savaşa... En son Suriye... Neyse bunlar devlet sırrı.”

Ferah hayretten dehşete, dehşetten histeriye dönmüş bir ifadeyle gül-dü.

“Bunlar, sende gördüğüm tüm gariplikleri açıklar. Yine de aşırı!”

“Aslında açıklamaz. Bu üstün zekâ ve yetenekle niye emir komuta

zincirinin sorgusuz bir piyonu olduğumu açıklamaya yetmez. Madis olup yeni icatlar üretebilirdim, uzay bilimleri alanında çalışabilirdim, doktor olup çağ atlatan tedavi yöntemleri geliştirebilirdim, dünyanın iyi üniversitelerinin çoğunda iyi bir akademisyen olup bilime katkı yapabiliyordim. Beni askeri vesayet altında tuttular. Beni siyasete silah yollar! Ellerini sokmak istemedikleri ateşe uzattıkları maşa oldum!”

“Neler yaptın?”

“Suçlu avladım, terörist paketledim, masumların canına kast ettim, tırlarca silah imha ettim, askeri ve polisi pusulardan önceden haberdar ettim, giremeyecekleri deliklere kılık değiştirip girdim, köprüyü geçerken kadar ayıya dayı dedim, onlardan biri oldum. Siyasilerin o çok kıymetli bekasını korudum, istikrar tahsis ettim. Kamuoyunun önünde esefle kınadıkları, lanetledikleri, sözün bittiği yerdeyiz dedikleri terör eylemlerinin öcünü aldım. 17 yıldır, Orta Doğu’nun bütün kan göllerinde yüzdüm.”

“Ne uğruna?”

“Vatan diye öğretildim. Anlamamı beklemiyorum gayrimeşru Arap prensesi, sen bu iklimin çiçeği değilsin. Bayrak, cihat, şehadet... Kulağına militaristçe gelebilir. Çok madalyam var, istersen bir ara sana madalya koleksiyonumu gösteririm.”

“Zırvalama yine! Ya Babam? Cephe değiştirmeye nasıl karar verdin?”

“O iş... Ankara, büyük gün! MİT Strateji Daire Başkanlığı, Batık-3 Karargâhı... Birim amiri Saygın Efe yönetiminde kalabalık bir toplantıya çağırıldım. Eski emniyet müdürleri, hukuk müşavirleri, PR uzmanı, şartlı tahliye edilen işbirlikçi Alemdar Taranoglu... Son operasyonum açıklandı. İlk yurt içi muhbirlik operasyonumdu. Akif Yavuzhan isimli silah baronunu tüm uzantılarıyla birlikte çökertme! Bu işi hiç sevmedim. Ben böyle ultrasikimsonik şehir entrikalarına alışık değilim. Akif daha önce birkaç muhbiri keklik gibi avlamış, kafası zehir gibiymiş, içeride adamı varmış, dinsizin hakkından imansız gelirmiş falan, beni seçmişler... Biz görev seçmeyiz, emir alırız. Gerçi ben pek uymam da! İnisiyatif kullandım. Mesela “Estetikle yüzün değişecek,” dediler, kabul etmedim. “Tipimle mutluyum, hatun kişiler beni böyle beğeniyor,” dedim. Sonra da Seçil olayı patladı. İnisiyatifim ilk kez sayende götüme girdi. Öte yandan, hovardanın dik alasıydım. Evli, dul, bekar fark etmez gözüme kestirdiğim kadının düşmeme şansı yok. Tek eğlencem kadınları, pilotum veya sivil polisim yalanıyla avlamak, sonra görev çıktı deyip sıvışmaktı... Kandırmak, savaşta edindiğim doğal yaşam biçimim olduğu için ilişki kurarken

de yalanlardan gocunmuyordum. Fahişe sevmem, ha bir de prezervatif kullanmayı hiç ihmal etmedim. HIV kapmaktan bile daha çok korkardım birini hamile bırakmaktan, kendim gibi bir adsız piç peyda etmekten! Kadın meselesine nereden geldim? Soracaktın nasılsa, sen sormadan ben söyleyeceğim bu defa!”

Ferah, dişlerini gacırdatıp burnundan soludu ve yumruk yaptığı parmaklarını küttetti. Merhamet damarını okşamış ve vicdanını bunca sızlatmışken abuk sabuk fantezilerini katmaya ne gerek vardı? Gerçi, kendi özünde tutarlıydı Adsız Savaşçı! Tam da çizdiği o ruhsuz, sert asker imajına uygun ilişkiler kurmuştu demek...

“Ölen halamın oğlunun kimliğine gizlenip babamın karşısına çıktın, DNA testleriyle oynadın, babama çok acayip blöflerle geldin... Ee, sonra?”

“Blöf denemez, blöf yapılmamış hamledir. Ben düpedüz Akif’e savaş açtım. İrem’le yattım, Tolgay’ı baskında paketleyip polise verdim ve Akif’e hafife almakla hata ettiği cürmümü gösterdim. Bunu kendi istedi, onunla aynı dili konuşmak zorundaydım.”

“Ha, pişman değilsin yani?”

“İrem hariç diyelim canım, yuh yani! O kadarı da hayvanlıktı harbinden! Ama Saygın’a beni bu boktan işe verdiği için çok kızgındım. Ben de Akif’in inine tankla topla girmeye karar vermiştim. İş uzatmadan adamı sindirip ipini çekecektim; ama seni bilmiyordum.”

“Yani beni bilseydin o videoyu benimle çekmeyi mi düşünürdün seni aşağılık!”

“Tövbee!”

“Beni uyarmıştın. Ah, ne salağım! Sen, beni bir uçağa bindirip “Kaç buradan!” demiştin. “Filler tepişirken olan ezilen çimenlere olur,” demiştin. Seni dinlemeliydim! Babam yaptığın onca zorbalığa karşın beni seninle evlendirmeyi nasıl düşündü?”

“Evlilik Akif’in fikriydi ben istemedim. Saygın bile seni bilmiyordu. Akif, video olayından nasıl travma yaşadıysa... Şu konuyu da hiç açmak istemiyorum ama...”

“Aç aç! Tolgay bana o videoyu da senin başka kanlı video şovlarını da izletti zaten.”

“Yok artık, bu kadarı fütursuzca pornografiye girer! Yemin ederim beni affetmezsen o abin olacak kokainman zibidiyi elimden kimse alamaz!”

“Sen bir de beni tehdit mi ediyorsun?”

“Çok çaresizmişim gibi düşün... Tamam lan, kır kafamı bitsin bu rap, Allah benim belamı da versin, canımı da alsın.”

“Sen bentimle dalga mı geçiyorsun? Allah seni kahretsin!”

“Deme öyle...”

Ferah göz pınarlarında davetsizce bekleyen gözyaşlarına içinden küfretti. Bu kadar zayıf olmaktan nefret ediyordu. Parmaklarının tersiyle çabucak yaşları savuşturdu.

“Bitti mi?” Zihni, kalbi, hatta ruhu yorulmuştu.

“Benim bunca hizmete karşılık tek bir isteğim oldu. Bir isim! Ben kendimi bildim bileli, Türkiye’de sokaklarda rahatça yürüyemem. Görev yoksa Adsız ya evde ya bir motosiklet tepesinde hız peşindedir. Yolda gördüğüm elli yaş üzeri her kadın ve erkeği tanımak için, onların yüzüne “Acaba annem bu mu, acaba babam bu mu?” diye bakarım. Kafamın içinde bitmek bilmeyen bir isim-şehir oyunu sürer durur. Sonunda ya iki şişe İskoç ya şuursuz bir seksle kapanış.”

“Normal olmadığını biliyordum. Ne öğrendin de değiştin peki? Ben... Bu hikâyenin bu evdeki o adamla kadına nasıl bağlanacağını kestiremiyorum.”

“Bebekteki galerime geldiğin gün sana... Şey, 4 Eylül 2018 Salı günü, 34VD9044 plakalı siyah Range Rover jipte, saat 16.14-17.00 arasında Yeşilköy sahil yolunda, hava 26 derece, teypte “Vivaldi-Dört Mevsim konçertosu” çalarken... Üstünde krem rengi ceketin, lacivert kumaş pantolonun ve lila rengi ipek bluzun vardı. Saçlarını tepende yarım toplamak için mavi bir ataç ilıştirmiştin ve telaştan gözlerin kızarmıştı... Sana, “Avukat olsan konuşurdun, sen kendini savcı sanıyorsun,” demiştim. Ve bu sorgu tamamen alkolsüz olmam sebebiyle can sıkıcı olmaya başladı. Sonra mı devam etsek? Biraz da sen anlat! Ersoy kanaman olduğunu söyledi. İyi misin?”

“Bilmiyorum, değilim.”

“Sana dokunabilir miyim? Tişörtünü sıyırsan mesela. Ben kulağımı göbeğine yaslasam, küçük Adsız’la selamlaşsam?”

Ferah gözlerini ağlamamak için tekrar hızlıca kırıştıtararak yüzünü eğdi.

“O lanet ellerini benden uzak tut! Uzaylı kulağını da! Eğer lanet bir ultrason değilse, göbeğimin içinde selamlaşabileceğin bir junior Mr. No Name yok! Henüz yok!”

“Ne var?”

“Bir mercimek tanesi... Vicdanın kadar bir şey!”

Adsız elleriyle yüzünü ovuşturup yarım bir nefes aldı ve çeyrek bir şükür etti içinden. “Düşük yapmamış! Henüz.”

Ferah, karşısındaki adamın gergin, yine de alaycı, bir ara kırgın, buna rağmen serinkanlı, sonra umursamaz ve daima güçlü ifadesine tutulup bakakaldı. “Bilmenin eşiğindesin, anlamaya hazır mısınız?” demişti. Eşik geçilince ne olacaktı? Kuru kuru yutkunarak başını bir süre önüne eğdi. Sağ elinin iki parmağıyla karnını okşadı. Adam, o iki parmak hareketinin anlamına her şeyini adayabilirdi. Yeniden başlamak için yıkmak gerekirse neyin enkazının üstüne basıp geçeceği teferruattı. Yaklaşık bir saattir konuşuyordu. Boğazı kurumuştı, üstelik hiç sigara içmemişti. Cebindeki paketi yokladı ve derhal elini geri çekip kucağına koydu.

Ferah sormaya devam etti, “Ülkü Hanım? Onu, ben hastanede gördüğümde... Siz...”

“Ben, o olduğunu bilmiyordum.”

Ferah, nefesi kesilmiş gibi boğazını tuttu. O yüzden kadının peşine öyle delice düşmüştü demek? Ateş’in o hastanede yaralı haliyle güvenlik odasına yaptığı baskınla kamera kayıtlarına ulaşmaya çalışması, kayıtların yok oluşu, bir polise sözde rüşvet vererek robot resim çizdirmesi ve resimdeki yüzü görünce nasıl sarsıldığını anımsadı. Ardından kendisine söylediği ilk yalanda “Öğretmenimdi,” deyişinin yalan olmayışı... Sonra “Bali’de eski sevgilimin annesiydi,” diye kıvrışı... Kendisinin ise önünde apaçık gerçek dururken bir yalana daha kolay inanışı...

Adsız durmadı, Ferah’ın düşünmesini değil, bilmesini, anlamasını, artık hak vermesini istiyordu. Hatta acele ediyor gibiydi.

“O biliyordu. En başından beri! İlkokul öğretmenim olması tesadüf değildi. 36 yıl önce, Ural Mikailoğlu başta olmak üzere gizli bir proje grubu kuruldu. İçişleri Bakanlığı, savunma Bakanlığı ve MİT ortak karar verdiler. Devletin çok gizli görevlerinde çalışması için beşikten yetiştirilmek üzere zekâ, yetenek ve statü bakımından üst düzey deneklerden seçilen 10 kadın ve 10 erkeği laboratuvar ortamında eşleştirdiler. Tüp bebek yöntemi ve yasa dışı gen seçimleri ayarlanarak 10 proje gebelik başlatıldı. Ben bunlardan biriyim.”

Medellin’de hava ılık olmasına rağmen Ferah buz kestiğini hissetti. Üşümesinin termometrede görünen değerle ilgisi yoktu.

“Ülkü Kortürk, Tarım Eski Bakanı İsmail Hacı Kortürk’ün üç kızında biriydi. Nam-ı diğer Çalikuşu. Üstün zekalı, yetenekli, görgülü, kültürlü, idealist bir iyi aile kızı. Hiçbir kalıtsal hastalığı ve yedi kuşak ceddinde hiçbir ahlak dışı eylem bulunmayan ideal bir donördü. Üç dil biliyordu, sesi güzeldi, müziğe yetenekliydi, şiir yazıyordu, ezberi kuvvetliydi. Burke eşrafından saygın bir aileye mensuptu. Diğeri, Ersoy Güneri. Onun babası Nazım Cem Güneri, Kıbrıs çıkartmasında hava kuvvetlerinde yarbaydı ve taarruz komutanlarından biriydi. Çankaya’lı, birçok üst düzey ordu komutanı yetiştirmiş asker kökenli bir aileden geliyordu. Kendisi projeye seçildiğinde, Pilot Kurmay Yüzbaşıydı, 35 yaşındaydı, evliydi, iki çocuğu vardı. Karısı hemşireydi. Ersoy hem pilot hem de uçak mühendisiydi. Savaş jetlerinin bakım ve onarımıyla ilgili sayısız akademik çalışması ve tecrübesi vardı. Yakışıklı, kibirli, beş dil bilen, matematik dehası, atletik, iyi nişancı, stratejist, iyi siyasetçi ve en iyisi şerefsizdi!

Ural, Proje için önce Ersoy’u tavlamiştı. Adam zaten kendi tohumundan bir kahraman yaratmaya dünden razıydı ve gönüllü Proje ortağı ve bağışçı ebeveyn oldu. Sonra, Ural’ın müthiş fantezi dünyasında ikisini uygun bulduğu Ülkü’yü ikna etti. Zavallı Ülkü kandırıldı. Doğurduğu gün çocuğu kucağından zorla aldılar. Ülkü ağlayarak babacığına koştu. “Yurt dışı eğitimindeyim,” diye saklandığı 9 ayda gizli bir hamilelik geçirmişti. Babası tabii ki şok oldu. Mutaassıp biriydi, kızının yaptığı dinen caiz değildi. Gayrimeşru ve illegal şekilde peyda ettiği piçini görmek dahi istemedi. Projeyi Hacı Kortürk’e deşifre etmesinin cezası, ailesinden birinin başına MİT tarafından tertipli bir kaza getirilerek kesildi. Ülkü’nün ablası öldürüldü. Hacı Bey, Ülkü’yü yurt dışına kaçırdı ve çocuğunu aramasını yasakladı. Bu yıllarda Ersoy, Ural aracılığıyla oğlanın eğitim sürecine eğitmen olarak dahil oldu ve çocuğu kendince kolladı. Ülkü, hala tehdit edilmesine ve 200 sayfalık ağır hükümleri olan bir anlaşma imzalamasına rağmen pes etmedi. Babasını yeniden ikna edip yurda döndü ve babasının nüfusunu kullanarak oğlunun sınıfına öğretmen olarak geldi. “Bari uzaktan göreyim,” diyordu; fakat Ersoy çakalından kaçır mı? Kendisi son bir yıldır göremediği çocuğunu Ülkü’nün bulduğunu anladı. Çocuklar doğallı beş yıl olmuş, projeciler verdikleri sözleri tutmamış, ebeveynlerle aralarına husumet girmişti. Diğerleri bir şekilde susturulmuş veya yok edilmişti. Bir tek bu ikisi dişli çıkmıştı. Ülkü babası sayesinde, Ersoy ise egosuyla!”

Adsız, dişlerini sıkı sıkı Ersoy ve Ülkü’den öğrendiği ikilinin hikâyesini de Ferah’a detaylıca anlattı ve sesli bir soluk verdi. “Ve şimdi buradayız. Bu tuhaf üçlünün hikâyesi bu kadar. Bize gelince, bir gün, Avukat

kızla teşkilatın oğlu Adsız subayın yolları, Akif Yavuzhan'ın psikopatça evlilik fikrinde kesişti. Kız, önüne atılan yemi adama verdi. Adam, hayatının sır perdesini aralayacak ilk bilgiyi kendisine veren kıza minnet duydu. Başka kadınlara yaptığı gibi hoyratça yaklaşmadı. Adam, teşkilatın üstüne oynadığı son oyunu bile bile aklını, fikrini, hayatını, kalbini kıza açtı. Zaafılarından prangaya vurulacaktı güya! Adam o prangayı birilerinin boynuna geçirmeye yemin etti. Ural'ı öldürdü. O şehit mezarını, kendi çıplak elleriyle kazıp açtı. Mezardaki kemikler, bir jet kazasında paramparça ve yanık olması gerekirken tastamamdı. Öyle bir irtifadan çakılan uçağın enkazından çıkan kemikler 10 bin parçalık puzzle gibi toplanıp bir beze konulurdu. Mezardakinin Ersoy olmadığını anladı. DNA testi yaptırdı, test sonucu kendisiyle uyuşmadı. Sağlamasını yapmak için adamın kızıyla da testi tekrarladı, ama yine negatifti. Emin oldu. Avcılar, birbirlerini ayak izinden tanır. Oğul avcı, baba avcıyı tuzaklamak için oğluna ve kızına ait evlere girip her an canlarına kast edebilecek bir düzenek kurdu. Baba avcı yemi yemedi. Oğlunun vicdanından emindi. Hiç tanımadığı kardeşlerine zarar vermeyeceğini biliyordu. Sonra oğlu, tuzağı kendi üstüne kurdurdu. Daha önce kazdığı ve hiç dokunulmamış gibi bıraktığı mezarı bir daha kazdı ve kazıldığına dair iz bıraktı. Mezarın eşelendiği bilgisi, istihbarata ulaştı. Teşkilatın başındaki adam, Fatih Kozan, yeni bir oyun kurdu. Adsız, istihbaratın restinin ne olduğunu son ana kadar bilmeyerek hayatının kumarını oynuyordu. Güvenecek kimsesi yoktu. Sadece içgüdüleri vardı. Bir de yıllar öncesinden kendisine can borcu olan sıkı bir dostunun küçük uyarısı... Saygın, oyundan haberliydi. Adsız, Kiev'deki silah baskınında yaralandı, Bakü'deki teşkilatın özel hastanesine kaldırıldı ve beş gün boyunca ilaçla uyutuldu. Ersoy'un gelmesini beklediler, Ersoy gelmedi. Saygın blöfünü artırdı, Adsız'ı uyandırıp çok sert bir konuşma yaptı. Dinlemede olan Ersoy hastaneyi tankla, roketle basıp oğlunu oradan kaçırdı. Ve işte buradayız!”

“Tüm bunlar delilik, komplo teorisi! Şizofren filan mısın? Amacın ne senin? Aklımı kaçirtmak mı? Kendine bir isim mi arıyorsun, aynaya geç ve şöyle seslen! YALANCI DOMUZ! İFLAH OLMAZSIN!”

Adsız ayağa kalktı. Sarayları andıran gösterişli malikânenin iç içe geçmiş iki salonundan birinde Ferah'la karşılıklı oturmuşlardı. Kemerli bir kirişle ayrılan bitişik odayla aralarında büyük bir kitaplık duruyordu. Adsız, ceviz kitaplığı tek eliyle hafifçe ittirerek yerdeki rayların üzerinde kaydırınca, bitişikteki bölünmüş oda ortaya çıktı. O odanın ortasında konuşmayı başından beri soluksuz dinlemiş iki kişi adeta küle dönmüş

yüzleriyle Ferah'a bakıyordu. "Ben ona her şeyi anlatırken orada olup *le*yeceksiniz!" demişti. Adsız umursamazca omuz silkti, "Şimdi ne *si*yeceksen söyle. Tüm hikâyem bu! Ben bir askerim. Bende tuhaf gön^g gün ne varsa açıklamasını yaptım. Kendi doğumunu kendin yaptırdın kimseye kendini öldürtmezsin!" deyip göz ucuyla Ersoy'a baktı. Kararı bakışlarını Ülkü'ye çevirdi, "Ben bir proje çocuğum. Ailem hiç olma^ı Yıllardır kovaladığım sırların cevabını kendi seçtiğim ailemi ellerimle *ı*tirerek aldım. O beni affetmeyecek, ben hiç kimseyi!" Ve Ferah'a dön^ü yeniden, gözlerini kırıştırdı, başını mahzunca yana eğdi, kadına bir par^ı huzur dilenir gibi baktı, kısa bir an... Hemen kaçırdı bakışlarını ve ye^ı doğru bakarak konuştu, "Affet!"

Ferah dakikalardır sessizce akıttığı gözyaşlarının arasından hıçkır^ı isyanı iki salonun ortasında bomba gibi patladı, tahrip gücü yüksekti.

"Bu ne? Bu, insanlık suçu! Bu ne vicdansızlık böyle? Böyle insan üre^ıtilir mi? Bir kadın, doğurduğu çocuğu bir projeye teslim etmeyi nasıl ka^ıbul eder? Bir adam, teşkilata denek olsun diye nasıl tohumlarını ortaya sa^ıçar! Bunlar nasıl canavarlar? Ural Mikailoğlu'nu sen öldürdün, o yüzde^ı tutuklandın! Allah'ım... Haklıymışsın! Sen, sana neler yapmışlar! Seni... 34 yıl robot misali kullanmışlar! Hangi kirli siyaset, hangi rezil derin dev^ılet, nasıl bir din, ne biçim bir vicdan böyle bir zalimliğe göz yumar? Böyle sefil planlarla insan hayatı ipotek edilemez! Bu ne vahşice bir suç!"

Ersoy ve Ülkü başlarını önlerine eğmiş ağlıyordu. İçlerinde daha ce^ısur olan, Ülkü ortaya fısıldadı, "Affet!"

Adsız, dişlerini sıkı sıkı başını hiddetle iki yana salladı. Ferah ko^ışup yüzlerine tükürdü, "Siz ne biçim insanlarsınız! Sizden iğreniyorum! Bunu çocuğunuza nasıl yaparsınız? Bunca yıl nasıl aynaya bakabildiniz, nasıl nefes alabildiniz, nasıl rahat uyudunuz? Benden uzak durun! Bebe^ığimden de! Sakın o pis ellerinizi bize uzatmayın! Buradan derhal gitmek istiyorum! Ateş, bizi hemen buradan götür!"

Ferah, ağlayarak koltuğun birinin ucuna ilişti, başını ellerinin arasına alarak sarsıla sarsıla ağlamaya başladı. Duydukları karşısında sinir krizi geçiriyordu. Adsız, Ferah'ın dehşeti karşısında hiç olmadığı kadar sarsıl^ımış halde bakakaldı. Aklından hızlıca çeşitli işkence ve cinayet planları geçirdi. Ersoy ve Ülkü'ye sert bir baş hareketiyle artık çıkmalarını işaret etti. Onlar çıkınca Ferah'ın önünde diz çöktü ve ellerine uzandı. Ferah adamın dokunuşuyla irkilerek ellerini kaçırdı. Koltukta geriye çekildi ve aralarındaki mesafeyi açarak korkuyla büyümüş, ıslak ve kıpkırmızı

gözlerle bakmaya başladı.

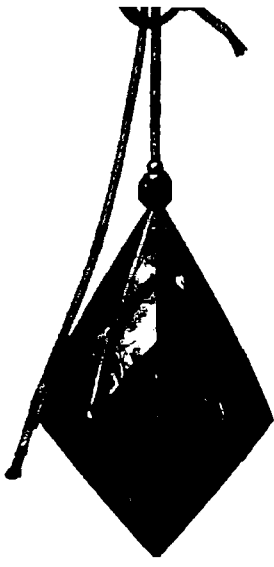
Adam sakince konuştu, "Sana anlatacağım daha çok şey var. Ama kalanını onların bilmesine gerek yok. Kalanı sevdamla ilgili... Sana söylemek zorunda kaldığım yalanlardan ne kadar utandığımla, sonsuza dek dileyeceğim özürlerimle, sana olan ihtiyacım, mecburiyetimle, seni sevmek hariç tüm yaptıklarımın ölesiye pişmanlığımla, tek ailem olmanı istememle ilgili..."

Ferah, başını kucğından kaldırıp gözlerini kırpttırarak baktı, "Dahasını dinlemeye gücüm var mı bilmiyorum! Yalancı! Aşğılık! Evli bile değilmişiz! Sana ne diyeceğim ben? Kendine bir isim bul!

"Sen benim karımsın. Buna bir ad mı engel olacak? Adsızlık mı? Sen sorunca düşündüm ve kendime bir isim koydum ben. Seni ve çocuğumu bana Adsız deme zevkinden mahrum bırakacak olsam da... Civan! Civan benim adım."

** * * *

Düzenleme
Ny.ozlem

3. Bölüm

Mart 2019 – Medellin, İdrakin 13 Farz

“Ama bütün dumanların altında ateş vardı,

Kaşk

Kendisine özel mail adresinden defalarca “Ara beni acil!” diye e posta gönderen kadını sonunda aramaya karar verdiğinde bu kadar geciktiği için kendi kendine söylenmekle meşguldü. İçinden bir ses, “Ulan it! Kız acil demiş ya! Başına bir iş geldiyse!” derken diğer bir ses ise, “Kesin Saygın ibnesi son koz olarak Müge’yi kullanacak,” diyordu.

Telefonu birkaç cızırtılı çalıştan sonra nefes nefese açan kadın,

“Adsız! Neredesin oğlum, öldüm meraktan! İyi misin lan denyo!” diye bağırdı.

Antenli kocaman uydu telefonunu kulağından birkaç santim uzaklaştırıp burnunu kırıştırdı.

“Ne var Müge?”

“Ananın amı var piç! Neredesin sen? Nerede ne bok yiyorsan çabuk söyle! Seni gelir bulursam yemin olsun bu defa elimden kimse alamaz! Anladın mı? O baban olacak hortlak Ersoy bile alamaz Adsız! Hemen eve dön!”

Adsız dayanamayıp kıkırdadı, “Emredersin karıcım.”

“Adileşme sokak süpürgesi! Allah’ıma kitabıma yemin olsun, ellerimle ktır ktır kesicem seni! Lan köpek! Sen değil miydin bana vatan millet Sakarya edebiyatı yapan? Bayrak aşkına, görev sevdana ne oldu? Bir kan-cık uğruna nereye siktir olup gittin?”

“Müge! Kes! Amcanı ver bana.”

“Ne amcası?”

“Saygın’ı ver telefona.”

“Yok. Saygın filan.”

“Siktir! Ver dedim, carlayıp durma bana!”

Müge telefonun başında yutkunup ahizeyi omzunun bitişiğinde eğilip dinlemekte olan Saygın’a sertçe uzattı, “Dedim ben sana, senin arattığını anlar diye.”

Saygın telefonu alıp sakince, “Civan oğlum?” diyecek oldu ki, Adsızdan hayatında duymadığı en okkalı, soluk borusuyla başlayıp kalın bağırsakta biten, bittiği yerde yeniden başlayıp akla mantığa sığmayacak sülale unsurlarını küfürlü fiil çekimlerine özne yapan 1 dakika 34 saniyelik, eksantrik bir küfür resitali işitti. Ve telefon yüzüne kapandı.

Sapsarı olmuş bir yüz ifadesiyle Müge’ye çattı, “Çabuk pes ettin! Yeri ni sana söylerdi belki, başım belada filan deseydin.”

“He! Adsız da maldı, yerdi sanki! Benim onunla bu şekilde konuşmayacağımı çok iyi bilir.”

“Yani sadece o seninle istediği zaman istediği üslupla konuşabilir, demek öyle?”

Müge burnundan soluyarak ofis sandalyesini tekmeledi, “Basma damarıma dayı!”

“Peki, kızım anladım, sağ ol. Sen yine Civan’ın tarafındasın. Elbette! Hah!” Saygın, Müge’nin ofisinden çıkarken genç kadın arkasından gözlerini kısarak bakıp “Domuz!” diye söylendi.

4 gün önce, Ankara

Müge, Adsız’ın Bakü’deki hastaneden kaçtığını veya kaçırıldığını duyar duymaz çalıştığı dosyaları bırakıp Saygın Efe’nin evine gitmişti. Adam eve gelene kadar kapısının önünde bekledi. Saygın, genç kadını dairesinin kapısında görünce şaşırdı. Aslında şaşırmadı, o kadar da beklenmedik değildi gelişi. Kadına açıklama yapabilmek için allak bullak haldeki kafasını çabucak toparlamaya çalıştı ve derin bir nefes aldı. Zaman kazanmak için, “Kızım burada ne işin var, buraya gelmemen lazım,” dedi.

Müge elini deri ceketinin arkasına atıp belindeki silahı kavradı ve dişlerinin arasından öfkeyle soluyarak sordu, “Civan nerede?”

“Bilmiyorum. Duymuşsun işte neler olduğunu.”

“Senin ananı sikerim orospu çocuğu! Bir daha sormayacam, Civan nerede?”

Saygın merdivenlere temkinli bir geri adım attı. Sorunun cevabını bilmediğine mi içerlesindi yoksa başka bir elit elemanının daha isyanına mı?

“Bilmiyorum dedim, gel dışarıda konuşalım.”

“Konuşacak bir şey yok Saygın Müdür! Senin bana verecek bir cevabın var! Bak o çocuğun başına bir şey geldiyse kitap musap çarpsın ki seni şuracıkta gebertirim! Naptınız lan Adsız’a?”

“Biz bir şey yapmadık Müge, kendine gel! Civan benim oğlum sayılı Kaçtı. Babası hayattaymış, hastaneyi bombaladı kaçırdı.”

“Neden? Ulan, Adsız o herifi sağ bırakır mı be? Bulduysa temiz temiz bir daha gebertir. Sen kime martaval okuyorsun? Ne demek kaçtı, kaçmaz o! Kim bilir ne bok yediniz o dingil müsteşarla? Oldu bitti sevmedim o kanca burunlu iti! Farah’a mı bir şey yaptınız? Doğru söyle!” deyip silahını da çekti ve namluyu Saygın’a doğrultup parmağını tetiğe dayadı.

“İndir şu silahı Müge, yanlış yapıyorsun.”

“Doğrunu siktirtme konuş!”

“Kızım bilmiyorum, ben de her yerde onları arıyorum ya! İnşallah başına bir şey gelmez. Kimliği yok, pasaportu yok, resmi kaydı yok, parmak izi bile yok. Üstelik hesaplarına da dokunmamış... Bizsiz ortalıkta dolaşması çok riskli, diğer teşkilatlara açık hedef halinde. Bana yardım et, bulalım şu oğlanı.”

“Kızlarının üstüne yemin et!”

Saygın yemin etmekle kalmayıp, Fatih ile son toplantısından beri olan biteni, Ersoy Güneri hakkında bildiklerini ve Adsız ile Bakü’deki hastanede yaptığı son konuşmayı Müge’ye anlattı. Müge biraz sakinleşip silahını tekrar beline sokarken, “Demek öyle söyledin? Dur şimdi seni ben vurur sam Civan’ın gazabından ben de kurtulamam, nasılsa gelip seni vuracak, bu zevki yaşamak kadar izlemeyi de severim.”

“Amirinize olan bağlılığınız her zaman gözlerimi yaşartıyor. Of. Sen söyle kızım, Civan’a ulaşacak benim bilmediğim bir yol biliyor musun?”

Müge biraz düşündü ve Saygın’ın Civan’a zarar vermeyeceğine emin olduğu için açıkladı.

“Bende eski bir mail adresi var ama... Yıllar oldu kullanmayalı, bakar mı bilmem.”

“Denemek zorundayız. Müge? Bana güven, Civan’a herkesten önce ulaşmam hepimizin güvenliği için hayati önem taşıyor. Bilmediğin şeyler

var. Yapma Allah aşkına, o kendini korur, onu ben yetiştirdim, ama boy-nuz kulağı çoktan geçti biliyorsun...”

“Emir Timur nerede?”

“İzinde. Daha doğrusu emre itaatsizlikten açığa aldım onu.”

“Hı? İyi, en son abuk sabuk fanteziler kuruyordu, eğlen sin bakalım sefa pezevengi... Onunla da görüşecek.”

...

Civan, ilk telefon görüşmesinden iki gün sonra canı sıkılıp biraz kafa bulmak için Saygın’ı kendisi aradı. Saygın, ekranında x olarak görünen ve derhal ofis bilgisayarına aktardığı ve ekranda takipsiz olarak görünen aramayı, “Civanım!” diye cevapladı. “Oğlum? İyi misin? Yaran nasıl oldu? Seni çok merak ettim.”

Civan, dudaklarını birbirine yapıştırarak gülmesini bastırdı. Güya, önce halini hatırlarını sorarak aralarındaki bağdan dem vuruyor, işi geri plana atıyordu Saygın.

“Saygısız müdürüm! İlk doğduğum günkü kadar iyiyim! Benim için çok endişelendiğini biliyorum, ben de seni çok özledim. Kulağıma Ferah’lı, hipnozlu tehditler fısıldarken de çok romantiktin!”

“Ersoy beni dinliyordu Adsız, sana öyle bir kalleşliği asla yapmıyacağımı bilirsin. O adamın seni almaya geleceğini biliyordum. 25 yıldır yanında olan birini, seni bir deneye kobay yapan aşağılık bir suçluya değışecek değilsin. Söyle neredesin?”

“Cennetteyim, kariyerime gülman olarak devam edecem.”

“Neredesin Adsız? Derhal ülkene dön, bu bir emirdir!”

“Dominik’teyim.”

“Ne? Ne işin var orada?”

“Hava ılık, ama yağmurlu burada. Kokonat yiyorum.”

“Oğlum Dominik mominik ne alaka! Delirtme beni!”

“Survivor’a katıldım.”

“Saçmalama!”

“Neden ki, TC’de kondisyonu benden daha sağlam adam mı var? Ben bu artizlerin hepsini altına sıçtırtırım! Hem para ödülü de güzel. Buradan da Master Chef’e geçip iyice medyatik olduktan sonra topladığım parayla, Boğaz’da, otlu ve tropikal yiyecekler satan, eksantrik bir healthy kafe açacam.”

"Kes şunu neredesin? Saçmalayarak zaman kazanma. Acil görüşme-
miz gerek."

"İnanmıyor musun? Ben artık, devlet ana ile teşkilat babanın çocuğu-
olmaktan istifa ettim. Türk halkı beni yüce bağrına bassın ve sms oylarıyla
gönüllerin Adsızcan'ı olayım istiyorum. Sevdikleri tüm özellikler bende
var. Aksiyon, spekülasyon, kondisyon, manipülasyon, sansasyon, drama-
tizasyon, ajitasyon, atmasyon..."

"Civan saçmalama, konuşmamız gereken çok ciddi şeyler var. Bir ka-
dın uğruna inandığın her şeyden vazgeçmene değer mi?"

"İnanmışım her şey... Şöyle aslında, inandığım her şey pantolonumun
içinde Saygın! Ve yemin ederim, sen bir daha plan yapma diye inandığım
her şeyi ağzına vereceğim!"

"Çok öfkeliyim anlıyorum. Haklısın. Sana söylemeliydim, ama Fatih
söyletmedi. Nasıl desem, bu iş... Yani, o adam senin öz baban! Ne bizi
engellemene ne öfkeyle o adama sonradan pişman olacağın bir zarar ver-
mene göz yumamazdık. Ersoy'u senden önce ele geçirip sorgulamamız
gerekliyordu Civan, adam derin devletin kasasından bir sürü önemli bel-
geyi çalıp 30 yıl kayıplara karıştı. Neredeydi, kimlerle iş birliği yaptı? Bil-
miyoruz. Bunca yıl o kaçık herife öfkene rağmen onun safına geçtiğine
inanmak istemiyorum."

"Siktir göt, adam sağmış ve devamlı peşimdeymiş! Sen sanki bunu
bilmiyordun ve bile bile öfkemi körükleyecek o lanet notu bana veren sen
değildin! Üstelik Ural ibnesiyle yaptığın pazarlık da cabası! Senin kanınla
banyo yapacağım!"

"Ural Hoca, bana da Ersoy'un şehit olduğunu söylemişti. Bunları yüz
yüze konuşalım. Sana, sırf Ersoy'u yakalamak için seninle öyle konu-
tuğumu kanıtlayabilirim. Hastanede sana söylediklerimin hepsi blöftü.
Sana değil, Ersoy'a. Ortaya çıkması için."

"Blöfün işe yaradı bravo! Peki orada niye paketlemedin Ersoy'u?"

"Ulan herifin tankla topla geleceğini nereden bileyim! Hastaneyi ba-
şıma yıktı geçti. Yine de işe yaradı, hayatta olduğunu kanıtladık. Eninde
sonunda köşeye sıkışacak. İşlediği suçların hesabını verecek."

"Herkes işlediği suçların da günahların da cezasını bu yıl ödeyecek
Saygın, ölmeden, bu dünyada, gözlerimin önünde! Fatih yanında mı?"

"Değil."

"İyi! Ona söyle, siz teşkilatın yüz karasısınız! Benden şüphe etmek

yerine iş birliği teklif etseydiniz, Ersoy şimdi Kale'nin dibinde bir sorgu odasındaydı! Ben de senin yanındaydım Saygın abi. Ama sen benim kalbimi kırdın. Beni karımla ve çocuğumla tehdit ettin. Beni bir oltanın ucuna taktın. Ağlattın lan beni! Ki bu, en fenasıydı..."

"Özür dilerim, ama sen de benim kalbimi kırdın. O adamın hayatta olduğunu öğrendiğini benden sakladın. 29 yıldır aranan bir suçluyu sakladın."

"Suçlu mu? Suçu neymiş, şehit edileceğini öğrenip paçayı o rezil proje teşkilatından kurtarıp sırra kadem basmak mı? Bana bak Saygın, bütün hukuk sistemlerinde buna suç değil, nefsi müdafaa denir. Meşru müdafaa!"

"Ersoy'un cürmü meşru müdafaa sınırlarını aşalı çok oldu Adsız. Ama bunları yüz yüze konuşalım. O adam çakalın önde gideni, seni kandırmasına izin verme."

"Ha, beni bir tek sen kandırırsın öyle mi? Çakaldan çakal doğar müdürüm. Belki de tarih bir kez daha tekerrür ediyordur, ne dersin? Haklı nefsi müdafaama devam edeceğim! Yanımda ha sen ol, ha Ersoy fark etmez. Dönmeyeceğim. Ferah bebeğini doğurana kadar beni arama. Döndüğümde ya istifanı bas ya da kendini as!"

"Sana Ersoy'dan daha çok babalık ettim, nankörlük ediyorsun!"

"Hayır, ben halen sizin büyütemediğiniz onun bunun çocuğuyum ve oyun oynuyorum. Kartları dağıttım, hadi sıkıysa boz!"

Saygın, Civan'ın artık çene çalmaktan sıkıldığını ve her an telefonu yüzüne kapatabileceğini bilecek kadar tanıyordu onu ve ses tonundan burnundan soluyuşunu duyabiliyordu. Öne sürebileceği son, en açık ve en doğru kozunu oynadı,

"Bunu bir kan davasına çevirme aslanım. Bu bir iş. Karını al, gel! Teşkilatın himayesinde korunacaksınız. Ersoy'u bize teslim et ve babalık davası aç! Hak ettiğin ismini al ve görevinin başına dön! Ersoy'u teslim edersen, Fatih'in yerine geçebilirsin."

Babalık davasından ve isim meselesinden dem vurarak, Civan'ın Ersoy ile ilgili tutumunu öğrenmeyi amaçlıyordu. Fatih'in yerine geç teklifinden ise Civan'ın teşkilat yapılanmasındaki yeni bazı durumları sezinleyeceğine emindi.

Nitekim Civan telefonun başında kısa bir an duraksayıp Fatih ile ilgili bir sıkıntı olduğunu düşündü. Belki fikir ayrılığı yaşamışlardı Saygın veya

ic işlerinde birileriyle. Belki başka tür bir tuzak kuruluyordu... İş alyı vurdu, "Reddedemeyeceğim bir teklifte bulunuyorsun ha seni çakma Vn Corleone! Yemez... Bak ben şimdi kendime taze portakal suyu sıkmaı gidiyorum. O filmi bilirsin, ne zaman portakallar görünse kan dökülür. Böyle de subliminal mesajımı verir, kaçırım!"

"Sakın bir delilik etme Adsız! Sen devlet adamısın, suça karışma! A, kanda ülken ve teşkilatın olmadan savunmasız kalırsın, başka casus teşk latlarına hedef olursun. Eve dön!"

"Eşęimi sağlam kazığa bağladım da geldim, rahat ol!"

"Öyle mi? Mahmood Ahbab kimin elinde peki bunu biliyor musun?"

"Sen biliyorsun galiba." deyip cevap bekledi.

Saygın cevap veremedi. Civan bir kahkaha attı, "Formdan düştün Efem! Elindeki esiri nasıl kaptırdın, beni, onu... Ersoy da sana pandik atıp kaçtı zaten, emekli mi olsan artık? Ya da daha iyisi sen twitter zabıta. lığına devam et, pöf! Koskoca derin devlet ne hallere düştü!"

"Sen mi?"

"Eben! Neyim ben? Dur, ben söyleyeyim; Devlet için yatırım zayılatı, hükümet için tehdit, genelkurmay için prestij kaybı, teşkilat için kangrene dönmüş organ, senin için ölüm kalım meselesi... Neyim ben?"

"Sen şerefli bir Türk istihbarat subayısın. Ülkeneye lazımsın. İşinin başına dön!"

"Kapatıyorum, Müge'ye selam söyle, kızımı da öpsün benim için."

Mart 2019-Sevmiş Birisi

"Kirpi gibisin çocuk

Her tarafın diken

Kim elini uzatsa delik deşik

Üstelik sen de kan içindesin"

Attila İlhan

Genç adam, gözünün feri sönmüş bir bakışla kahvaltı masasını güçlü elleriyle kavrayıp yan tarafındaki boşluğa fırlatarak dağıttı. Gördüğü manzara tüm bildiklerinin üzerine tahammül hudutlarını fersah fersah aşmıştı.

“Sevmişsin be! Sevmiş ulan! O yetimin haberi olmamış, ruhu duymamış, kulağına kar suyu kaçmadan anası babası sevmiş onu. Bilmemiş. Öğrenememiş. Yıllar yük olmuş omuzlarına binmiş, dağ olmuş üstüne yıkılmış, ateş olmuş yakmış ulan, yakmış onu! Kavurmuş be! Varmış bir sahibi, yerden bitmemiş, piç değilmiş, enstest değilmiş, gayr-ı meşru değilmiş. Sevilmiş... İstenmiş meğer... Özlemiş onu da birisi... Ciğerlerini yakmış o kadının! O adamı sürgüne yollamış, mücadele etmiş kaybetmiş bir babası varmış. Oğlum demek istemiş meğer diyememiş. Sevmiş... Mektup yazmış, verememiş. Videolar çekmiş, “Bir gün izler,” demiş. Anlasın, affetsin istemiş. Kimsesiz değilmiş, kimin nesiymiş. O da birinin bir şeysiymiş...”

Ülkü, oğlu ile 34 yıllık yüzleşmesinin her koşulda çok ağır olacağını biliyordu ve “Her türlüüne razıyım, yeter ki dünya gözüyle olsun,” diyordu fakat... Dağ gibi, aslanlar gibi, yenilmez, yıkılmaz, bileği bükülmez, asker oğlunun, karşısında gözlerinden sicim gibi yaşlar akıtıp, zemheriye tutulmuş yavru serçe gibi tir tir titreyerek, hıçkırıklardan nefesi kesilerek böylesine ağır isyan edişini yüreği kaldıramadı. Bir duvara tutundu yere yığılmamak için. Dizlerinin kuvveti kalmamıştı, oysa yerin dibine geçmek hak ettiği tek şeydi, ama madem fiilen mümkün değildi. Dirayetli olmalıydı.

Ersoy, bir elini alnının üzerine kapatmış, bitkin bir vaziyette kaçarcasına geri çekildiği masadan gerideki kapıya sağ omzunu yaslamış, yüzünün rengi esmer kahveden griye, griden yeşile dönmüştü. Boğazında yutkunacak yer bulamıyor, değil söyleyecek söz, ağzının içinde dilinin taş kesildiğini, felç geçirdiğini sanıyor, oğluna bakamıyordu bile. O haline! Görmeyi hiç istemediği haline...

Ferah, masanın devrilişiyle bahçe katından yükselen şangırtı sesine koşup gelmiş, koridorda işittiği korkunç tirada karşın olduğu yerde donup kalmıştı. “Ah!” dedi.

Genç adam gözyaşlarının süzüldüğü siyah sakallarını ellerinin tersiyle silip derin gamzeleriyle deli deli güldü. Kaşlarını kaldırıp adam ve kadının yüzlerine baktı, başını salladı,

“Sevmişsiniz. Ne güzel... İyi lan! Aferin size! Ne güzel sevmişsiniz... Siz neler çektiniz çok tüh! Eee?”

Sesli güldü. Gülüşü kilidinden boşalan bir zincirin şakırtısı gibi alelade ve yersizdi.

Bağırdı aniden, “Eee? Duydu mu küçük Civan? Bildi mi, geçti mi acısı? Silindi mi yetimliği? Geçer mi 34 yıl ulan? Ülkü Hoca, Ersoy Binbaşı!

Bana bakın! Bana yemin edin... Gececek deyin... Üfleyin ulan sönün, Öpün be geçsin... Anam babam diyeyim, bağrıma basayım... Gececek deyin? Ne yapacaksanız yapın! Evlat edinin, sikilmedik bi kulağının arkasından kalmış, kıcının kılları cephelerde ağarmış, cın olmadan çok adam çarpmış bu âdemoğlunu... Alın, yeniden büyütün. Emzirin, besleyin, altını alın, yürümeyi öğretin. Ninni de söyleyin. Ha yatarken, üstünü de örtün. Karanlıktan korkarsa alın yatağınızın ortasında koynunuza sokun. 3 yaşında, 100 kilo, 1.92 boyunda, bedeninde tam on üç kurşun izi, yirmi bir bıçak yarası olan bu hayvan oğlu hayvanı, kucağınıza sığdırın... O zaman affederim sizi. Anladınız mı? BEN, SİZİ, ANCAK, KIRMIZI KARANLIK YAĞDIĞI O ÇIKMAZ AYIN SON PERŞEMBE GÜNÜ AFFEDERİM!"

Daha önce gördüğü ve anlamlandıramadığı birçok tuhafılık, Ferah'ın gözünde o an anlam buldu. Anlamlandırışları kendi anlayış düzeyindeydi elbette. Adsız'ın yüreğinde görünen ve anlaşılandan çok daha sarsıcı deneyimler oluyordu ve içinden dışına taşıyor, sarf ettiği her cümleyle ulaştığı bedeni sarsıyordu. Ferah, onun her annem deyişindeki yoğun sızıyı ve buruk özlemi anımsadı. Bastırdığı öfkesinin kaynağını, kaybolmuşluğunu, başıboşluğunu, acımasızlığını ve merhametini tarttı. "Bir adam ancak bu kadar haklı olabilir," diye düşündü. Ve ne kadar da haklı bir hüküm-süzlüktü onunki...

Bir şey yapmak istedi; fakat ne atacağı bir adım ne söyleyeceği tek söz yeterli gelecekti... Ancak bir sihirli değnekle dokunup adamın tüm geçmişini silmek, daha kundağıyla yetimhane kapısına bırakıldığı o ana dönüp her şeyi değiştirmek fayda sağlayabilirdi. Bu açıdan bakıldığında adamın söylediği gibi çok geçti... Adsız, çoktan yitirilmiş bir ruhtu hayat savaşında. Bir savaş meydanının ortasında silahsız ve yapayalnız bırakılmış çaresiz bir çocuktü. Kimse onu, o cephelerde üzerinden bombalar yağar veya ayakları mayınlar üzerinde sek sek oynarken sahiplenmemişti. Şimdi taraf göstermek boşunaydı. Bazen tüm boşunalar, tüm çarelerden daha geçerliydi ve bazen affetmemek, tüm acıları yok edecek bir silgi değilse de üzerine çizgi çekecek bir kara kalem di.

Adsız, burnundan soluyarak kameriyeyi terk etti. Hızlı adımlarla birkaç adım uzaklaşmayı denedi. Vazgeçip aniden durdu ve döndü, geri geldi. Dil bombalarıyla bombardımana tuttuğu iki insana tiksintiyle baktı ve işaret parmağını kaldırıp son sözlerini ilave etti.

"Bu evde, hiç kimse, benim karşımda mutlu kahvaltı sofralarına oturmayacak! Kimse, hiçbir şey olmamış gibi davranmayacak! Kimse

karşımda evcilik oynamayacak! Af da dilemeyecek, beklentiye de kapılmayacak, zamana da yaymayacak! Siz, benim, hiçbir şeyim değilsiniz! Bugüne kadar olmadığınız her şeysiniz! Kayıp, düşman, yabancı, yolda yürüyen adam, eski öğretmen, şehit, ne idiği belirsiz bir kaçak, her neyse! Kişisel tarihimin ilk 34 yılında neredesiniz orada kalın! Size öfkem dinmeyecek! Allah canımı alsın ki size gün yüzü göstermeyeceğim! Şerefim üstüne yemin ederim ki beni dünyaya getirmenin bedelini burnunuzdan fitil fitil getireceğim!”

Tekrar arkasını dönüp gitti. Ferah, ardından koştu, ama yetişemedi. Adsız, bahçede ortadan kaybolmuştu. Evin korumalarına sordu İngilizce konuşarak, yerliler anlamadı, el kol hareketlerine eklediği, “Civan? Civan? Yusuf? Adsız?” diyerek kendisini anlatmaya çalıştı.

Pedro umursamazca omuz silkip başını olumsuz anlamda iki yana sallayarak kadına evi işaret etti ve dönmesini söyledi. Ferah, dışarıya çıkmak istedi, adamlar tarafından sertçe durduruldu. Bir yıl önce olsa deliye dönerdi; fakat babasının evindeki esaretinden alışmış veya uyuşmuştu. Tanıdığı, tanıyacağı babalar hep böyle zorba olmak zorunda mıydı? Yorgunca omuzlarını düşürüp lanet ederek eve döndü ve odasına kapandı.

Ersoy, oğlunun ardından fenalaşan Ülkü’yü yerden kaldırıp sakinleştirmeye çalıştı. Yarım yamalak cümlelerle teselli etmek istedi, “Gececek, dayan!” dedi.

“Kendin inanıyor musun bu söylediğine Ersoy? Sus Allah aşkına!”

Ersoy dişlerini sıkı sıkı, “Ben boşa konuşmam Ülkü! Canım pahasına oğlunu sana vereceğim. Bana güven.” diye fısıldadı.

“Sana güvenmek mi? Bu hayatımın en büyük hatasıydı! Bırak beni! Ölmek istiyorum!”

“Kimse ölmeyecek. Ölmek çözüm olsaydı, gözümü kırpmadan ilk ölen ben olurum. Siz yaşayın diye 29 yıl boyunca öldüm ben. Hadi kalk ilaçlarını iç. Oğlanın sözleri nasılsa şaşırtmadı. İkimiz de en fenasına bile razıyız demiştik. En fenası buydu... Gececek...”

...

Ferah, gece yarısına kadar balkonunda oturup sakince Civan’ın eve dönmesini bekledi. Kafasının içi, kendi halini ve yarınını düşünemeyecek kadar, yeni öğrendiği trajediyle doluydu. Doluya koydu almadı, boşa koydu dolmadı. Öylece uyuyakaldı. Ertesi sabah eline bir paket tuzlu kraker ve bir bardak süt alıp evin bahçesinde yürüyüşe çıktı. Baş ağrıları

ve kâbuslarla sık sık bölünen rahatsız bir uyku geçirmişti. Bedensele günlük ve zihinsel yoğunluktan dolayı zihni bataklığa dönmüştü. Kendi den alacağını kestiremediği cevaplar arıyordu. Arka bahçede bir ağacın altında uyuklarken buldu adamı. Onu sağ salım görünce rahat bir nefes aldı. Dünkü haliyle kendine zarar vermesinden korkmuştu. Yanına gidip çömeldi. Civan, gözlerini yorgunca araladı. Ferah, etrafına ve adamın yüzüne merakla bakıp içki şişesi arandı. Akşamdan kalma gibi görünüyordu, ama bu tahminine kanıt oluşturacak bir şişe veya kadeh ortada yoktu. Belki onun da sadece başı ağrıyordu? Nasıl ağrımasın? Elini omuzuna koydu şefkatle ve dikkatlice, “Civan?” diye mırıldandı kendi dilini inanamayarak, mahcup olmuş gibi kirpiklerini kırıştırdı. İnanmış mıydı yani Ateş’ten Adsız’a, Adsız’dan Civan’a evirilişindeki tüm o tuhaf detaylara? Gözünün önünde cereyan eden acayiplikler silsilesinin dramatik bir komplo olma ihtimali yok muydu?

Civan, yattığı çimenlikte doğrulup dizlerini göğsüne doğru çekti ve dirseklerini dizlerine dayayıp ellerini kendi kontrolünden aciz bir kukla gibi dizlerinden aşağı sarkıttı. Başını sevdiği güzel yüze çevirip anavatanı olan Nil yeşili gözlerinin içine baktı. Gördüğü şeyle yıkıldı. Acıma! Düpedüz, saf, aşikâr bir acıma gördü, renginin saflığına meftun olduğu bakışlarda ve gördüğünden hoşlanmadı. Yüzünü kırıştırdı. Sertçe yutkunmayı çalıştı. Öyle bakma, demek istedi. *“Öyle bakarsan biteriz! Başlamadığımı yerden hem de! Akif’in ofisindeki o ilk karşılaşma anına döner ve uyumsuz, hadsiz, mümkünsüz iki yabancı oluruz. Bana acıma! Bugüne dek bana acıyan kimseye acımadım! Bilmek istemezsin.”*

Ve ilk kez o an içinde bir şeylerin koptuğunu hissetti. Hislerini yalamak için Ferah’ın eline uzandı. Ferah irkilerek elini geri çekti. Buz gibi elini... Derhal! Avcundan bir çekişi vardı ki... Soluk borusuna dizili sayısız cam kırıklarına bir yenisini daha ekledi. Gırtlaklarını yırttıkça içine akan kanı bir kez daha en derinine doldu. Birisi birisini kaybetti. Ayan beyan göz göre göre, hem de istediğinin tam aksine.

Acı tat boğazında yükselerek dilinin ucunda dolaştı ve yerini daha tanıdık bir duyguya, korkusuzluğa bıraktı. Bildiği acı veren her duygunun yerine koymayı öğrendiği gibi... Meydan okur bakışlarını Ferah’ın narin yüzünde gezdirdi,

“İyiyim.” dedi. Kadın “İyi misin?” diye sormadığı halde. Kendi kendine gülümsedi. Bu soruyu ilk sorana mesela, ödül olarak bedava fıtık ameliyatı hediye etmeliydi. Beyinlerindeki vicdan bölgesini yerine bağlayarak

dokuyu onarma işini seve seve finanse edebilirdi.

Ayağa kalktı. "Korkma!"

Ferah acı acı yutkunarak telaşlı halde başını salladı ve parmaklarını saçlarının arasına geçirip şöyle bir karıştırdı.

"Sen nasılsın? Kanaman devam ediyor mu? Karnındaki ne olacak Ferah, söyle artık ölüyorum!"

Ferah hava 25 derece olmasına rağmen üşüdüğünü hissediyordu. Kollarını kendi bedenine sarıp omuzlarını ensesine çekerek ağır ağır yürümeye başladı. Civan takip etti.

"İstanbul'da bana senin öldüğünü söylediklerinde çok sarsıldım. Kanamam başladı, fenalaştım. Gözümü açtığımda hastanedeydim. Bana "Hamilesin, ama düşük yapıyorsun!" dediler. Kürtaj olmam gerektiğini söylediler. O an tekrar bayıldım ve bu evde uyandım. Neresi burası? Hangi ülkedeyiz?"

"Kolombiya, Medellin şehrindeyiz. Seni buraya benim isteğimle Ersoy getirdi. Türkiye'de kalman can güvenliğinin için riskliydi. Olanlar için çok üzgünüm Ferah, ama şükür ki iyisin, yanımdasın. Ya bebek?"

"Bebek değil, dedim sana! Fazla umutlanma! Şu adam, Ersoy, bir doktor getirdi ve bana düşük önleyici iğne yaptılar, ama bilmem. Ne olacak bilemem..."

"Bebek ya da her neyse... Karnındaki canı ne kadar çok istediğimle ilgili fikrim aynı. Tabii senin bunca şeyden sonra fikrin değişmiş olabilir. Anlarım. Yine de ona ne olacağı, bize ne olacağı sorunundan daha öncelikli değil, bunu bil!"

"Sus!" deyip gözlerini hızlıca açıp kapatarak birkaç gün önceye kadar aşkından deli olduğu adamın yüzüne kaçamak bir bakış attı. Yürümeyi bırakıp alnını ovuşturdu. Sesli ve sıkıntılı bir nefes alıp verdi. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Adını bile yeni öğrendim. Bilmiyorum..."

"Ben de adımı yeni öğrendim."

"Bu konuda şaka kaldıramam, lütfen yapma! Evli bile değilmişiz. Babama yaptıklarına ayrı, bana söylediğin onca yalana ayrı, asıl kimliğine apayrı şaşırdım. Allak bullak haldeyim. Hiç bu kadar yorgun hissetmemiştim. Sürekli ve sadece uyumak istiyorum."

"Haklısın. Tamam, zamanımız var. Benden ne istersen yapmaya hazırım. Bana kabadayılığı bırakmamı söyledin, değilim işte. Casusluğu da bıraktım. Başka bir iş bulurum. Nerede istersen yaşarız beraber. Ne

iş yaparım bilmiyorum gerçi, elimden pek bir şey gelmez. Dövüş dersleri filan verebilirim belki. Yalnız çok paramız olmaz. Öyle lüks evlerde yaşayamayız, korumalar, son model arabalar, hizmetçiler filan alamayız. Yaşamısın benimle?”

“Bunu söyleyen kim? Benim sevdiğim çok bilmiş, maço, dik başlı deli adam mı? Yoksa dün tanıdığım çok çekmiş, kandırılmış, hayatı ve hakları elinden alınmış dahi subay Adsız mı?”

“Yine tam isabetli tahliller yaptın sevdam.”

“İkisinin aynı kişi olduğunu söyleyebilir misin?”

“Hayır. Sana daha fazla yalan söyleyemem.”

“Öyleyse ben de ne olursa olsun, sevip kendime eş seçtiğim kişinin o kabadayı Ateş olduğunu söyleyebilirim. Seni tanımıyorum kusura bakma.”

“Tanımak istemez misin?”

“Yeni birini tanımayı istemek için önce ölen kocamın yasını tutmalıyım. Ve beni tanıdıysan, yaslarımın öyle bir günde bitmediğini anlamışsındır.”

“Ben seni tanıdım ve anladım. Seni kendime aile seçtim. Allah izin verir de çocuğumuz doğarsa, tüm bu kimlik karmaşası içinde sana hak ettiğin gibi düzgün bir eş olmaktan ötesinin lafügüzaf olduğunu kanıtlamak isterim. İzin ver!”

“Çok güzel konuşuyorsun. Bir o kadar da yabancı...”

“Ne istiyorsun, Ateş gibi deli fişek olmamı mı?”

“Ateş’in de Emrah’tan farkı kalmadı artık!”

Adam, yer ayaklarının altından çekilirmiş gibi dengesinin şaştığını hissetti ve iki adım geriledi. “Yok artık!”

Ferah üzerine gitti, “Neden? Emrah bekâr değilmiş, benden ailesini gizleyip yalanlar söyleyerek gönül eğlendirmiş. Sen de ölen halamın oğlu Sina Ateş Taranoğlu değilmişsin! Babama komplo kurup beni basamak olarak kullanmışsın. Özünde aynısınız. İki büyük yalancı! Söylesene? Tut ki Emrah’tan hamile kalmış olsaydım ve seninle evlendikten sonra onun evli olduğunu öğrenseydim... Bana bir iyilik yapar mıydın? Beni, kürtaj olmam için iyi bir jinekoloğa götürür müydün?”

İkinci hatta üçüncü çatırtılar... Koptu! Adam bir şey diyemeden önce gözbebekleri yuvasından fırlayacakmış gibi dehşetle bakakaldı.

“Beni kimseyle karıştırma!” diye dişlerinin arasından fısıldadı. Duyduğu feci kinaye ile beyninin içinde kasırgalar koparken öfke krizi geçirmekle kalp krizi geçirmenin arasında git-gellerdeydi.

“Ah, neden? Çünkü sen hiç kimse misin? Mr. No name! Pöf!”

“İstediğin şey kürtaj olmak mı?”

“Bunca şeye rağmen hâlâ doğurmak isteyeceğimi mi sandın? Senden baba olacağını düşünecek kadının aklına şaşarım!”

“Tut ki zamanı geri alabilmek için tek bir şansım var! Bunu senin ergece aşk maceralarındaki safsatalarını iyileştirmek için kullanarak harcamazdım. Ne yapardım biliyor musun? 34 yıl önceye gider, Ülkü hocayı kürtaj yaptırırdım, seni değil güzelim. Ama boş ver. İster düşür ister aldır ister doğur... Ben doğmamış bir çocuğa don biçmeyeceğim. Allah'ın verip vermeyeceği nefes hakkında felsefe yapmak seni aşar! Bence sen git, saçını boyat Ferah!”

Arkasını kadına dönüp hızlı ve sert adımlarla evden uzaklaştı elinden bir kaza çıkmadan, öfkesine yenik düşmeden. Daha başka şeylere yenik düşmüşken daha da düşmeden, sürünmeden, dizleri üstüne çökmeden. Evin geniş bahçesinin etrafında yürüyüşe çıkıp sigara üstüne sigara içerek sinirden köpürerek düşündü. *“Hiç düşünmemiştim. Onu görene dek! Olur mu benden? Olmaz. Kız da haklı. Nasıl olsun? Olmasın. İstemem de! Şu hale bak. Kimim ben? Cibilliyetsiz ucubenin tekiyim. Allah isteyenlere versin. Yine de öyle demeseydi... Bana hödük diyene bak! Bu da can ulan! Biz de insanız... Kimse bilmese de!”*

Gözyaşları yanaklarından süzüldü. Ferah ile bir sabah kahvaltı masasında konuştukları anı düşünerek dudaklarını ısırıp kanattı. “Senin bana güvenmen, benim bu hayatta bir ailem olmasına dair tek şansım,” demişti. Şimdi gözleri içine içine kanamasına rağmen “Şansımı elimden alma,” diyemiyordu. Dilini ısırды. Peş peşe çektiği sert nefeslerle izmarite dayanan sigarasını elinden fırlattı. Elinin tersiyle yanaklarındaki yaşı sildi. Bir sigara daha yaktı. “Adsız! Kimsin oğlum sen? Üç beş ayda kim oldun, kim için kim olmaya soyundun? Oldu mu, oluyor mu öyle hemen değişme? Kimse sana acıyamaz, kimse seni ağlatamaz, kimse yıkamaz.”

Yere tükürdü.

“Feraaaah! Bu kahpe dünyaya, senin gibi nankör, şuursuz bir karıdan, bir piç kurusu daha getireceğime! Kafama sıkarım daha iyi! Aklına şaşarmış! Ulan aklını sikeyim senin! Manyak karı!”

Ocak 2019 - Ankara, Soluk

"Sen beni yenmedi,

Çünkü ben seninle oynamadım,

Özdemir Asım

Genç kadın, kim bilir kaçınıcı hayal kırıklığı, pişmanlığı ve özünü yönelttiği nefretini burnundan soluyarak dağınık yatakta doğruldu. Yatakta yüzüstü kolları ve bacakları çarpı şeklinde açık, sere serpe ve çırılçıplak yatan partneri, başını yastığa gömdüğü gibi horlamaya başladı. Müge, az önce yaşadığı tensel zevki kendisine yaşatan o değilmiş gibi tiksintiyle bakıp ona sırtını döndü. Ayaklarını yataktan aşağı sarkıtıp yüzünü dizlerine doğru iki büküm olacak şekilde eğerek siyah saçlarını parmaklarıyla karıştırdı. Yüzünü ovuşturup alkolün zihnini bulandıran etkisini savuşturmak istedi... Nafile!

Kusmak istiyordu. Mide bulantısına "Bi siktir git!" diyerek iç organlarıyla tartıştı. Acı acı yutkundu. Dizinin üstünde, terine yapışan siyah kıvrıkcık erkek kılını işaret parmağıyla baş parmağının arasına alıp yerdeki kirli halının üzerine attı. Kusma ihtiyacı arttı. Klozete koşup boğazına parmak atarak kendini kusturması bedenini rahatlatırdı belki, ama zihnindeki eski karanlık travmayı tetiklemek kendine yapacağı kötülükten başka bir şey değildi. Oysa genç kadının başkalarına kötülük yapası vardı. Zayıf görünmekten nefret ettiği halde sarsıla sarsıla ağlama isteğiyle dolup taşmasına, başka kollarda teselli aramasına, bulamamasına neden olan herkese! Herkes denen acayip ve meçhul kalabalığı biçimlendirdiği yegâne surete! Suratına tükürmek! Yakasına yapışmak! Silkelemek! Hayâlarına olabildiğince sert bir diz darbesi geçirmek! Gelmişine geçmişine küfretmek! Silahının kabzasıyla ağzını burnunu dağıtmak! Kanını akıtmak!

Olduğu yerde dizlerine sarıldı. Ayak bileklerine tutunup çıplak göğüslerini kendi kucağına yasladı ve baş aşağı durup uyuşana kadar kanının beyinde toplanmasını bekledi. Tanımadığı bir adamın yatağında uyuyacak değildi, ama kalkıp gitmeye de mecali yoktu. Hem, nereye? Gitmek istediği somut bir adres değildi. Teselli adlı bir birahane varsa oraya gidebilirdi mesela. Bol köpüklü, buz gibi, kafa yapan, ferahlatan, açan, dağıtan, toplayan bir içeceğin verdiği hazzı hiçbir karşı cinsinden alamayışı kimin suçuydu? Arayışının mı? Aramayıp ne yapacaktı? Kabullenmişti işte.

19 yaşının haksız ve gereksiz kibriyle ettiği o aptal söz yüzünden ol-
muştu tüm bunlar. Ne gerek vardı? Yaşayıp görebilirdi, peşin hükümlülü-
ğünden ne hayır görmüştü ki? Her yolu daha başındayken terk eden hep
kendisiydi? Aptaldı! Dahası, sert görünmeye çalışan bir zavallıydı. Cesur
görüneceğim derken hayatının en büyük hatalarından birine okkalı bir
imza atıp her şeyi mahvetmişti. Akışın üstüne çıkacağım derken altına
süpürmüştü gerçekleri. Şimdi altı pislik dolu ve her aralandığında mide-
sini bulandıran iğrenç bir halının üstünde oturur gibiydi. Bir çeşit uçan
halı, kaçan halı, lanet halı! *"Lanet olsun! Bana sormuştu. "İster misin, ya-
pabilir misin, sadık kalır mısın, sana güvenebilir miyim?" demişti. Güldüm
ona. Alay ettim. "Asıl sana kim güvenecek?" dedim. Ona hiç kimse, hiçbir
zaman, hiçbir yerde güvenemez sandım. Güvenilmez olan oydu. Kayıptı.
Tekinsizdi. Hükümsüzdü. Fakat Azrail kadar cazipti. Ve işte... Biri ona gü-
vendi. Onu seçti. Sahiplendi. Ben... Kaybettim!"*

Yataktan ağır ağır kalkıp gerindi. Sabah duyduklarından beri zihninin
içinde gür ayak vuruşlarıyla gezinen mehteran takımı, savaş marşları ça-
lıyordu. İki ileri, bir geri, üç ileri bir geri. Silkelendi. Horlaması kulak tır-
malayan adama dönüp baktığında gamsız kıkında pireler uçtuğuna yemin
edebilirdi. Boğası geldi. Pek yorulmuş da sayılmazdı. Tam bir tatmin bile
yaşamamıştı ve bu yarım bırakılmışlıktan nefret ediyordu. Onca hararetli
oynaşın sonu gümbürtülü bir horultuydu! Gerçi ne bekliyordu? Bu yarım
bırakılmış histerik kadınlar coğrafyasının sıradan bir neferiydi. Ne ilk ne
de son değildi kırıklığı...

Öte yanda tastamam zirveyi gördüğü ve belki de bu yüzden zihnini
büken o anıların sahibini bu denli özleyişine sebep olan tatlı sıcak anıları
da vardı. Özlem buydu, böyleydi belki, içi yanarken tenin üşümesi... Yer-
deki giysilerini üzerine giyerken gözlerini yumup o parlak anılarını anım-
sadı. Ahı ciğerlerinden damarlarına karıştı, kanı tutuştu, yandı! *"Nerede-
sin orospu çocuğu! Allah belanı versin! Sikik piç! O şatafatlı şark sürtüğünle
gün yüzü göreme, heveslerin kursağına dizilsin inşallah domuz!"*

Balkona çıkıp sabah ayazında tüyleri diken diken oldukça biraz sa-
kinleşti. Gün doğarken iş yerinden aradılar. Hasta olduğunu söyleyip
"Acil gel!" diyen çalışma arkadaşının yüzüne kapattı telefonu. Elini yüzü-
nü yıkayıp ilk kez geldiği ve bir daha ne sahibinin ne de kapısının önün-
den geçmeyeceği yabancı evden ayrıldı. Motosikletine binip son sürat yol
alırken kaskını başından çıkarıp rüzgârın saçlarıyla birlikte gözyaşlarını
da savurmasına izin verdi.

O sabah... Saygın Efe, Batık-3 karargâhındaki ortak ofise hışırtı
rip elindeki dosyayı masanın üzerine sertçe fırlattı. Aynı anda birbirine
ışmakta olan Fatma ve Müge başlarını bilgisayarlarından kaldırıp
baktılar,

“Ne oldu müdürüm?”

“Olmaması gereken bir şey oldu! Âşık olmuş!”

Fatma, konuyu dün gece mesaideyken dönen konuşmalardan az
tahmin ettiği üzere tek kaşının kaldırıp göz ucuyla diğer çalışma arkadaş
ının yüzüne baktı. Saygın söylenmesini sürdürdü.

“Kahretsin! Kadına âşık olmuş! Aptal mı bu çocuk! Akif’in kızını
nasıl olabilir? Aklını mı kaçırmış, ne yapmaya çalışıyor böyle?”

Müge elinden kalemini düşürdü, tepeden tırnağa buz kesti; ancak
men sarsılmış ifadesini toparlayıp alaycı bir gülüş attı.

“Amaan! Ne âşık olcak be o megaloman herif! O ancak kendini seve
Her sabah yarım saat ayna karşısında “Canım kendim,” diye kendine sa
lıp aynayı öpmüyorsa adımı değiştiririm!”

Saygın öfkeli yüzünü Müge’ye çevirdi, “Bal gibi âşık olmuş o ka
na! Şu tatile gitmeden önce şahsi hesabından yüklü bir miktar para çek
pırlanta yüzük almış. Bu ne demek? Evlenme teklif etti demek. Bir o
peşinde olsaydı Ateş’in hesabından çekerdi. İnsan proje icabı evli oldu
bir kadına neden bir daha evlilik teklif eder? Bu çok yanlış...”

Fatma, temkinlice araya girdi, “Adsız yanlış bir şey yapmaz müd
rüm, bir bildiği vardır. Siz onunla konuştunuz mu?”

“İstanbul’a gidiyorum, ifadesini bir alayım bakalım, ne diyecek se
seri!”

Müge, allak bullak olan yüz ifadesini toplamak için masanın altına
düşürdüğü kalemi almak üzere yere eğildi. Derin bir nefes alıp kalktı.

“Öyleyse götümle gülerim o aptalın haline! Bir ajan kendi dünya
sından olmayan birine bağlanamaz. Bu bizim gibiler için zaaf demektir
Paşamız zaafsız olmakla çok övünüyordu! Salak!” diye söylenip odadan
çıktı. Tuvalete gitti ve kendini içeriye kilitleyip aynaya baktı. Kendi yü
zündeki manasız duruşa dalıp gitti. Gözlerini kırpmadan, büyüyen ve da
lıp giden gözbebekleriyle dakikalarca, kendi silüetini görmeden, içinde
büyüyen korkuya baktı, baktı, baktı...

Elektrik çarpması gibi bir omuz silkinmesiyle kendine gelip çeşmeyi
açtı ve elini yüzünü yıkadı. Ofise, işinin başına döndü; fakat günün geri

kalanında zihnini işe veremedi.

Ofisten çıkınca Ankara sokaklarında başıboş dolaştı, gece yarısına dek kuytu bir barda oturup içti. Kendisini yalnız görüp sarkıntılık eden ve hayırdan anlamayan iki serseriye barın tuvaletinde dövdü ve sokağa attı. Eline sağlık demek için kendisine içki ısmarlayan tanıdık barmenin arkadaşıyla cilveleştirdi ve adamın evine gidip koynuna girdi. Sabah, ofisten Orkun arayıp acil bir durum için çağırınca, gıda zehirlenmesi geçirdiğini ve hasta yattığını söyleyip telefonu kapattı. Ardından Saygın aradığında telefonda çok hastaymış gibi bitkin bir sesle konuşup iki günlük izin almayı başardı. Banyosundaki küvetini doldurup geçirdiği huzursuz ve mutsuz gecenin ardından bol köpüklü suya gömüldü.

Öğleden sonra telefonu tekrar çaldığında arayan Civan'dı. Uykulu bir sesle yanıtladı,

“Noldu?”

“Müge? Saygın hasta olduğunu söyledi, iyi misin?”

“Sana ne ulan nabacan?”

“Neyin var zehirlendin mi?”

“Yok bişeyim. İçkiyi fazla kaçırmışım, laf etmesin diye yediğim tavuk dokundu dedim.”

“Ulan ben de bişey sandım manyak!”

“Hasta olsam olmuş?”

“Lan bişeye ihtiyacın var mı diye aradık, deli deli sorular sorma kızım!”

“Bişeye ihtiyacım varsa olmuş? Sanki gelecek misin?”

Adsız, cep telefonunu kulağından uzaklaştırıp derin bir nefes alıp sabır çekti ve kızın yine depresif bir ruh halinde olduğunu anladı. Sakince telefonu tekrar kulağına koydu.

“Gelirim.”

Müge keyifsiz bir gülüş attı, “Harbi gelir miydin lan?”

“Kızım soruyor musun, iki elim kanda olsa gelirim.”

“İyi. Tamam. Kapat!”

Müge, Adsız'ın yüzüne kapattı telefonu. Adsız elindeki telefonun ekranına bakakaldı ve küfretti.

Mart 2019, Kararsız- Medellin

*"Zaten ben çocukken de
kabuk tutan yaralarımı soyar,
tekrar tekrar kanatırdım."*

Birinci Dünya Savaşı'ndan birkaç yıl önce inşa edilmiş taş bina... Üç katlı, on dört odalı, altı balkonlu, üç salon ve altı banyolu bir malikâne... Odalar ve koridorlarca uzanan duvarlar arasında üç insan... Üç yalnız, üç kayıp, üç mutsuz ruh... Gece, ayın son dördünde puslu ve karanlık... Taş kesmiş, cansız ve karanlık içindeki gölgelerde mezar taşı dilsizliği... Sessizliği bölen bir ses... Bir rivayete göre kafası kesilmiş halde dörtlüğe koşan bir atın yelesindeki tek bir kılın, rüzgârda titreşmesiyle ortaya çıkan, hep acıklı hep derin saz sesi... Yetenekli kadının elindeki mest eden, gür ve kalın telli divan sazı... Sazın tellerinde yanık bir türkü...

1991 yılı, Ankara Atatürk İlkokulu, yetimler sınıfına götüren ezgi, eşsiz, masalsı ve şefkatli bir ninni gibi... Çocuklarına okulun laboratuvarı müsait olduğunda, haftada bir defa Keloğlan filmleri izletirdi Ülkü Öğretmen. Çizgi filmlerin olmadığı zamanlarda ne çok severdi çocukları bu masum çağın masal kahramanının maceralarını...

Sen bir aysın

Ben kara gece

Gel derim, gel derim, gel derim...

Ülkü, kendi yatak odasının balkonunda, uzun saplı büyük tekneli bağlamasının tellerine içtenlikle vurup kendini çok sevdiği ve her daraldığında sığındığı türkülerine vermişti. Aynı koridorda bulunan kendi yatak odasının geniş balkonunda bulutlu gökyüzüne bakarak düşüncelere ve hesaplara dalmış olan Ersoy, derin bir iç çekişle, odasındaki mini buzdolabına yöneldi. Kendi kendine "İlaçlık," diyerek zor zamanlar için sakladığı, fakat doktoruna göre ilaç değil, intihar sayılacak rakı şişesini çıkarıp kapağını açtı. Az sulandırdığı bir kadeh hazırlayıp birkaç yıl önce geçirmiş olduğu karaciğer nakli nedeniyle kesinlikle yasak olmasına rağmen bardağında kar beyazına dönen sıvıyı başına dikti. Yüzünü kırıştırdı acı tatla. Dört beş yıl önce siroz yüzünden ölümden döndüğünden beri ağzına sürmediği için anasonun kekremsi aromasından tiksiniyordu. Fakat o geceki yürek ağırlığıyla ayık kafayla mücadele edemeyeceğini de

biliyordu. Eğer gökteki kara bulutlar bir an önce gelip üzerine çökmeyecekse tek çare sarhoşluğa sığınmaktı.

Bağlamanın acı notalarını, odasındaki kanepede uzandığı yerden boş gözlerle tavanı izlerken duyup balkonuna çıkan Civan gözlerini yumdu. “Ne çalıyır ulan vicdansız!” diye düşünmeden edemedi ve bıyık altından güldü. Balkon demirlerine tütundu sıkı sıkı, kol kaslarını gerdi, burnundan soludu, türkünün notasına gark oldu, dudakları aralandı. Civan’ın hemen bitişiğindeki odada uyumak üzere olan Ferah da sesi duydu. Pijamalarının üzerine penye sabahlığını ve ayağına terliklerini geçirip balkona yöneldi. Sabahlığının bel kuşaağını bağlayıp uzun kollarını çekistirerek üşümüş gibi büzüştü ve kollarını kendi bedenine doladı. Hava hiç soğuk değildi. Üstelik ense kökünü yalayıp geçen ayaz, ta evvelden gelen başka bir rüzgârın eseriydi. Dikdörtgenin kenarları şeklinde birbirine bağlanan dört binanın ortasındaki dışarıya kapalı, içeriden gökyüzüne açık avluda kaşlarını çatarak bakışları sesin sahibini arandı. Göremedi. Kulaklarına puslu bir ezgiyle ulaşan türküyü dinlemeye koyuldu.

Civan’ın güçlü hafızasında taşımayı en sevdiği şeylerden biri türkü sözleriydi. Ülkü, tüm derin hissiyatıyla konuşturduğu sazına bir söz ararmış gibi baştan başlamıştı notalarına. Civan okudu ağır ağır...

Sorsan bağın yaresini de

Gül derim, gül derim...

Şerbet diye,

Zehir de versen,

Bal derim...

Ferah, az kalsın çığlık atacaktı onun bu beklenmedik katılışını işitince. Elleriyle ağzını kapatıp olduğu yerde içini çekerek donup kaldı. Ses renginin fena olmadığını kucağında uyuduğu gecelerde kendisine mırıldandığı başka türkülerden biliyordu.

Ülkü, şaşkınlıkla tek nota atladı, hıçkırığını yuttu, dudaklarını ısırıp titremeye başlayan parmaklarıyla tuttuğu mızrabını daha şevkle vurdu tellere.

Ersoy, rakı kadehini önce kendi alnına sonra duvarın kıyısına vurdu kendince şeref kutlaması yaptı. Sirozu da boş verdi, doktorun tembihlerini de. “Buna içilir bel!” dedi.

Ülkü çaldı. Civan söyledi. Nameler gecenin hasret yüklü semalarına karıştı, bulutlar ağırlaştı, yağmura niyetlendi. O hasret ki hangi iklime,

hangi kıtaya, hangi karaya sığardı bulutlardan başka... Onlar bari dolan taşar, atardı içinden, çise olur yağar, boşaltırdı yükünü.

...

Ersoy, kapısını tıklatırken yanına korumalarını almadığına pişman ve kararsızdı. Civan, "Ne var?" diye sertçe kapıyı açınca teslim olur gib, ellerini iki yana kaldırıp iki adım geri çekildi. En son ilkokul dördüncü sınıfta dayakçı öğretmeninin karşısında kekelediği için parmak uçlarına defalarca cetvelle vurulduğundan beri akıcı konuşması ve hitabet yeteneğiyle nam salmıştı.

"Cem? Şey, Ci-Civan! Biliyorum bizi hiçbir şeyin olarak görüyor. sun... Kabul, eyvallah. Bir şey deyip gideceğim."

Civan sıkıntıyla oflayıp omuzlarını gererek bezgin bir ifade takındı, adamın yüzüne bakmadan, "Çabuk de ne diyeceksen Ersoy! Ha bir daha da bana Cem filan deme, sikerim Cem'inin yedi ceddini!"

"Tamam, nasıl istersen. Civan, oğlum?"

"Oğlum da deme!"

Ersoy sıkıntıyla nefes verip konuya girmek için bir hamle daha yaptı, "Ülkü Hanım'ın ameliyat olması gerekiyor. Durumu iyi değil. Aslında bu ameliyatı epeydir senin için erteliyordu."

"Bana ne?"

"Anneni Küba'ya götürüyorum. Birkaç hafta orada kalmamız gerekebilir. Orada en iyi doktorlar ile görüşüp randevu aldım. Umarım tedaviye olumlu yanıt verir, fakat..."

"Fakat veremezse de canı cehenneme! Senin de Ersoy!"

"Sana Allah'a ısmarladık demek ister."

"Demesin! O bir kere kundağımla sokakta vedalaştı benimle! Defolun gidin, sizi gözüm görmesin!"

Ersoy bir adım daha geri çekilirken son kez konuşma girişiminde bulundu, "Peki ya sen? Siz yani?"

"Seni ilgilendirmez."

"Burada istediğin kadar kalabilirsin. Güvende olacaksın. Neyim varsa senindir. Annen, hakkım yok, ama yine de helal etsin," dedi."

Civan, omzunun üzerinden kovar gibi bir el sallamasıyla karşılık verip adama arkasını döndü. Ersoy geldiği gibi gitti. Bahçede hazır bekleyen Ülkü'ye bakıp başını eğdi. Ülkü, dayanılmaz ağrılarına karşı vurulduğu

güçlü morfin iğnelerinin etkisiyle yarı uyuşmuş haliyle Civan'ın pence-resine kırık bir bakış attı. Konuşamayacak kadar bitkin olmasına rağmen gözyaşı dökebilecek kadar anneydi. Arabaya binmekten vazgeçip Ersoy'dan Ferah'ı yanına getirmesini istedi. Genç kadın kendisini oğlu kadar bile saymasa da söyleyecek bazı nasihatleri, edecek bir vedası ve vasiyeti vardı.

Ersoy kol saatine bakıp, "Doktor gelmek üzere. Kızın kontrolü var bugün." dedi.

Ülkü içini çekerek, "Bu sabah mıydı o?" diye bitkince mırıldandı.

"Sen dinlenmene bak, ben halledeceğim." deyip Ersoy, şoförünün getirdiği özel doktoru karşılayıp üst kata, Ferah'ın odasına çıkardı. Gece geç saatlere kadar uykusuzluk çektiği için halen uyumakta olan Ferah'ın kapısı çalındı. Genç kadın kapının hafifçe tıkırdatılmasına rağmen korkuyla yerinden sıçrayarak uyandı ve şiddetle çarpan kalbine ellerini bastırdı,

"Kim o?"

"Ferah Hanım! Günaydın, bakar mısınız?"

Ersoy'un sesini duyunca alnını kırıştıarak tiksintiyle baktı ve yatağında oturduğu yerden seslendi, "Gidin!"

"Ferah Hanım, doktorunuz geldi muayene olacaktınız, konuşmuştuk hani? Bebeğin durumunu görmek için müsaade edin lütfen."

"Muayene filan olmayacağım, benden uzak dur! Sana da getireceğin doktora da güvenmiyorum!"

Ersoy, kapının dışında olduğu yerde kalakaldı. Kadın doğum uzmanı ile kadının riskli gebeliğinin takip edilmesi gerektiği konusunda konuşup anlaşmışlardı. Kanaması, bu eve geldiğinin ertesi günü durmuştu, ama tekrar olursa, doktorun görmesi ve müdahale etmesi gerekebilirdi. Bebeğin yaşayıp yaşamayacağı, kan tahlili ve ultrason muayenesinde kalp atışlarının duyulması ile netlik kazanacaktı. Olumsuz bir durumda ise Ferah'ın steril koşullarda kürtaj olması gerekecekti.

Fakat Ferah korkuyordu. Ersoy hakkında duyduklarından sonra ona güvenecek değildi. Ne doktoru ne o adamı görmek istiyordu. Kanaması durmuştu ve ne olacaksa olacak, o adam bunu bilmeyecekti. Bilmeye hakkı da yoktu sıfatı da! O kim oluyordu da kendisinin sağlığını düşünür pozlar keserek kapısına ne idiği belirsiz bir doktorla gelebiliyordu? Üstelik kendisi bile ne istediğini bilmezken kime sormuştu da içindeki şeyi yaşatmak için çaba sarf ediyordu?

Civan, kaldığı odadan Ferah'ın sesini duyup banyodan apar topar çıkıp üzerinde havlusuyla Ersoy'un karşısına dikildi, "Noluyo lan!"

"Cem... Affedersin, Civan, oğlum... Karın için doktor getirmişti, Gebeliğinin selameti için muayene olması gerekiyor. Kan tahlili ve ultrason ile..."

Civan burnundan soluyarak elini kaldırıp adamın lafını kesti.

"Seni alakadar etmez. Ferah istemiyorsa istemiyordur, geri bas! Bebeğin ne gerekirse yaparım!"

"İlk geldiğinde kanaması vardı ve Doktor Bey'in yaptığı iğne ile durduruldu. Gün aşırı kan tahlili yapılarak takip edilmesi gerek. Anne ve bebeğin sağlığı için. İnat etmeyin... Torunuma da gelinime de zarar vereceksin değilim Civan, doktorla kendin konuş."

"Siktir, istemez senin faydan da zararın da! Geri bas, dedim. Allah yarattı demem ha!"

Civan, Ferah'ın solgun yüzüne göz ucuyla baktı,

"Kanaman varsa hastaneye gidelim Ferah," dedi soğuk bir tavırla.

Ferah omuz silkti. "Yok, ama gidelim. İkimiz..."

Ersoy başını eğip, Kolombiyalı doktoru da alıp gitti. O gidince Ferah kapısını iyice araladı.

"Gelsene..."

"Ne var?"

"Konuşabilir miyiz biraz?"

"Konuşacak bir şey yok."

"Özür dilerim Civan. Giyinip gel lütfen, konuşmak istiyorum."

"Ben istemiyorum. Düşünüp kararını verdiysen seni bir hastaneye götüreyim, aldır bebeği. Seni istemediğin bir gebeliği sürdürmeye zorlayacak değilim. Ya da pardon, içindeki mercimek tanesi kadar vicdanımı!"

"Öyle değil, hadi gel konuşalım işte! Seni giyinik değilken epeyce görmüşlüğüm var!"

"Hah, ben oradan da vurursun diyordum! Belki de karnındakini de rızan yokken oraya koymuşumdur, canavarım ya ben!"

Ferah burnundan nefes verip sabırla gözlerini yumdu ve tekrar etti, "Gelir misin?"

Civan "Bekle!" deyip odasına döndü ve çabucak üzerine rahat giysiler

geçirip Ferah'ın yanına döndü.

Kadın hâlâ aralık olan kapının arkasında bekliyordu. Civan'ı odasına alıp kapıyı içerden kapattı ve derin bir nefes aldı. Aldığı nefesle genzine, adamın henüz duştan çıkmış, temiz ve ıslak saçlarının kokusu doldu. Civan'ın gövdesinden fışkıran zindelik kadını her zamanki gibi fena halde çarptı. Adamın teninden yükselen koku sadece temizliğe, suya ve sabuna ait değildi. O alev alev bedenden yaşam, tutku, arzu ve hırs taşıyordu buram buram... Ele geçiriyor, avucunun içine alıyor, sıkmadan hapsediyor ve parmaklarının arasında tutuyordu. Özleyebildiğine göre, o kadar da kötü değildi demek ki durumu. Mantiğini susturup bir an evvel kalbini dinleyebilirse belki... Evvelsi gün söylediği dahası hissettiği şeylerle çelişen duygularla sarmalandığını hissetti. Çok düşünmüş ve yarım yamalak çalışan aklıyla değil, vicdanıyla bakmaya ve son durumlarını yorumlamaya karar vermişti. Verdiği kararla bir nebze sakinleşmiş ve Civan ile yeniden konuşması gerektiğini sabaha kadar yatağında gözüne uyku girmeyen korkunç saatlerde kendine söylemişti. Ve şimdi karşısındaydı. Civan da Ferah'ın karşısında durup açık yeşil gözlerine bakarken kavrulduğunu hissetti. İçin için söylendi, haline isyan etti. Bir kol mesafesinde durup da eremeyişiyle dertlendi, huzursuzca sağa sola bakındı.

“Karşımdaki, o! Ateş o! Aynı adam. Ona iyice bak, ellerine, bedenine, yüzüne, gözlerine... Tanımadığın yüzünün ardında olan tanıdığın yanlarına bak Ferah. Hiç mi benzerlik yok? Hiç mi aidiyet duymuyorsun ona? Kalbini dinle!”

“Özür dilerim,” dedi. Adamın bu denli üzüleceğini düşünememişti. Öfkeyle ne kadar ileri gittiğinin farkına, Civan'ın dün gecedeki yemeden içmeden kesilmiş, bir ruh gibi dolanan, bomboş bakan, yüzü gözü sararmış halini görünce geç varmıştı.

Dişlerini sıkıp kadının yüzüne bakmadan, “Dileme!” dedi.

“Civan, özür dilerim. Öyle demek istemedim. Senden baba olmaz demek haddime değildi. Ben bunu bilemem. Kaldı ki benden de anne olur mu bunu bile bilmiyorum. Bir gün seni... Ne olursan ol kabul edecek ve anlayacak biriyle...”

Civan öfkeyle yüzünü Ferah'a çevirdi, “Ne diyorsun Ferah, kes sesini!”

“Sağlıklı düşünemiyorum. Sadece seni kanayan yarandan daha çok kanatmak istemedim. Meselemiz bu değil Civan. Ortada hamile olduğum gerçeği var.”

Civan hışımla üzerine yürüdü, “Özür dileme benden! Özürlerde hazzetmem! Ne benden dilensin ne ben dilerim! Edilen laf, kesiler gibi, sıkılan kurşun gibi olduğu yerde kalır benim için. Bunu bil! Ona konuş ya da konuşma, sus!”

Ferah’ın gözleri kızardı, yaşla doldu, kirpikleri titredi.

Adamın kendi etrafında hızlı ve keskin bir tur atarak, “Ağlamak şımda!” demesiyle Ferah’ın gözünden ilk damla yuvarlandı.

“Öyle mi? Sen kaç baş kestin öyleyse bana söylediğin yalanlarla?”

“Sana elimde olmadan yalanlar söyledim ve dilediğim af, kesinlikle öylesine değildi. Ben aylardır kollarımda seni uyuturken senden defalarca af diliyor ve bugünün gelmesini bekliyordum zaten. Ortada hamile olduğun gerçeği, benim seni ölürcesine sevdiğim gerçeği... Bunlar sana yetmiyorsa bana sadece ne istediğini söyle Ferah! Seni hiçbir şeye zorlamadım. Zorlamayacağım. Sana isteğin dışında dokunmadım, doğum kontrolünü bıraktığımı söylemeden benimle korunmasız ilişkiye giren sendin. Gebeliğini şu an bir hata olarak görüyorsan kabul; fakat sorumluluğu paylaş. Bana çok çabuk bir cevap ver, ne istiyorsun? En kötü kararı, en iyi sürünce meye tercih ederim. Kararın en kötüsü bile olacaksa izin ver, iyileşme vaktim olsun!”

“Otur lütfen.”

Ferah yatağının ayakucuna, Civan ise karşısında bir sandalyeye ilişti. Havada bunaltıcı bir ağırlık vardı. Çok yakinken bir anda yabancılaşmış insanların arasındaki tuhaf mesafe ve buz dağları vardı.

“Çok üzgünüm.”

“Üzülme, değmem.”

“Civan, öyle değil.”

“Ya nasıl? Sen, annen gibi evli ve çocuğuna asla soyadını veremeyecek bir adamdan bile isteye gayrimeşru çocuk yapar mıydın?”

Ferah başını hiddetle iki yana salladı. Kalkıp gitmek istedi, çılglık yapmak, bağıra çağıra koşup uzaklara gitmek...

Oturduğu yerden kalktığı anda Civan bileğinden yakalayıp durdurdu onu, “Öyle değil böyle can yakılır! Otur!” Ferah’ı tekrar yanına oturtup başını ellerinin arasına alıp sıkıca tutarak gözlerine eğildi, “Sen! İsteyerek! İstemeyerek! Bilerek! Bilmeyerek! O kadar çok yarama dokundun ki bugüne kadar! O çatal dilini tutacaksın artık! Laf sokmandan, iğnelemenden, hakaret etmenden, bilip bilmeden yargılamandan çok sıkıldım!”

Seninle ortak çocuğumuz doğsun veya doğmasın, ikimizden biri ölene dek benimlesin kızım, bunu kafana sok! Can güvenliğin için mecbursun yanımda, yöremde kalmaya! Sana, benim gözümün önünden başka şehir yok, ev yok, ihtimal bile yok! Öldürmezler seni, işkence ederler lan lime lime ederler! Bırakamam! Sen başkası olsaydın ben sana kim olduğumu söyleyebilirdim, ama sen Farah Jabir'sin, ben de Adsız'ım! Buyuz biz! Bizden romantik komedi çıkmaz kızım, biz kundaktan mezara kadar dramız!”

Ferah bayılacak gibiydi, hıçkırdı. Elleriyle yüzünü kapatıp iniltiyle, “Yeter, üstüme gelme!” dedi.

Civan kadının solgun haline acıyıp biraz sakinleşti ve yalvarır gibi tekrar konuştu.

“Benden ne istersen yaparım! Bana bak?”

Ferah başını kaldırıp baktı. Adamdaki anında değişen duygu durumuyla ruh halleri fenaydı. Bir öfke patlaması bir aşk ilanı dengesini bozuyordu; fakat bir dengesi var mıydı? Kendi kimliğini idealinde cisimleştirip adamın ütöpik kimliğini canavarlaştırdıkça aralarındaki uçurumun derinliği artıyordu. Oysa aralarında ikisinden peyda olmuş yeni bir insan büyüyordu. Belki gelmiş geçmiş büyük hataları temize çekmek için bir fırsattı, belki de tam tersiydi... Psikolojik çözümlemelere değil, bir kehanete ihtiyacı vardı. Biri ona gelip her şey iyi olacak deseydi...

“Benim... Gözümün içine bak, hatırla! Bizi hatırla. Yüzüme bak, dokun!”

Ağır ağır uzanıp Ferah'ın elini avcuna alıp kaldırdı. Ferah donmuş gibi gözünü kırpmadan sakince kendisine bakarken kadının soğuk elini yavaşça kendi yüzüne koydu. Ferah nabzının hızlandığını hissetti. Adam gözünün içine öyle bir bakıyordu ki Ferah başının döndüğünü hissetti ve yutkundu. Civan ona dokunmak için uzandı. Elini Ferah'ın bir lastik tokayla toplu saçlarının altından ensesine koydu.

“Seni uyardım, senden kaçınmaya çalıştım. Çok zordu! Sana kapılmamak için verdiğim çaba en zor savaşımdı. İlk kez duygularıma yenildim, irademi ezip geçtin sen, beni ele geçirdin. Kalkmış beni tanımadığımı söylüyorsun. Gerçekten mi? Sen, beni benden iyi bilen tek kişisin.”

Ferah gözlerini yumdu ve ellerini uzattı. Civan, kadının ellerini aralarındaki boşlukta tuttu ve kadının bir avcunu göğsünün üzerine, tam kalp atışlarının üstüne koydu. Diğer elinin içine yanağını yasladı. Simsiyah, uzun düz kirpiklerini yumdu.

“Hatırla bizi Ferah. Hiç kolay olmadı bu sevdâ. İsteyerek olmadı, aynî olduğunda nasıl da güzel oldu!”

Ferah nihayet belli belirsiz, ama tatlı bir kuş civıltısına benzer bir sesle güldü. Adamın yanağında milim milim kıpırdanan parmakları iyi günlerinden bir anı yakalamak ve avucunun içine hapsetmek istedi. Öyle istedi ki o anlarda kalmayı, hıçkırığı boğazına dayandı. “Ağlamayacağın. Yetişkin kızlar sorunlarını küserek ve ağlayarak çözmezler. Konuşacağız. Ve ne olursa olacak.”

“Sensin!” dedi geçirdiği mahşeri andıran günler sonra cennetin ışığını görmüş gibi.

Adam, kadının yanağındaki avucunu dudaklarına götürüp sıcak bir öpücük kondurdu.

“Benim. Kim olmamı istiyorsan oyum.”

Ferah gözünden yaşlar süzülürken deli deli güldü. Parmaklarının tersiyle yüzünü serinletmeye çalışarak adamın yakan sıcağından geriye çekilip yatağının üzerinde bağdaş kurarak oturdu.

“Travmaları olan tek sen değilsin. Sana ne dememi tercih edersin bu arada? Adsız olduğunu iddia ettiği halde benim bildiğim en az dört isim olan adam? Ha ilk tanıdığım halin iki isimliydi bir de değil mi Sina Ateş? Yusuf Cem, Civan? Bak beşmiş meğer... Beni talan ettiniz, lanet olası beşiniz!”

“Lan laf sokma diyorum, ama senin kadar iyi laf sokan hatun görmedim, yemin ederim. Ondan herhalde sana bu zaafım!”

“Zaaf olduk şimdi de!”

“Anlat hele şu travmaları prenses... Küçükken uçlu kaleminin ucunu mu kırdılar? Yoksa kokulu kâğıdını mı yırttılar senin?”

“Siz milletçe acıların çocuğu olaylarını seviyorsunuz nasılsa, biraz da ben anlatayım, dinle! Batağa saplanmışım annem ölünce... Koleji bitirmiş, üniversiteye hazırlık için kursa gidiyordum ve part time çalışıp para biriktiriyordum. Paraya ihtiyacım olduğundan değil, babam fazlasıyla yolluyordu. Hatta en iyi üniversiteleri bile karşılayacak kadar, ama tüm arkadaşlarım gibi ben de çalışmak istemiştim. Bir yapı markette reyon görevlisi olarak çalışırken bir gün öğlen saatinde polis tarafından arandım. Annemin trafik kazası geçirdiğini söylediler. Nöbet çıkışıydı, tam bir gündür görmemiştim onu. Eve gitmeden önce bahçesi için birkaç çiçek almaya uğradığı seraya mal getiren kamyon şoförü aynasını kontrol

etmeden yola çıkarken annemin küçük arabasını görmeyip altına almış. Çok ağır yaralanmış ve olay yerine gelen ambulansla hastaneye götürülürken yolda kalbi durmuş. Hayatımın en büyük şokuydu! Ölümün hafif olmaz biliyorum; fakat ani ölümler bana her zaman daha dayanılmaz gelmiştir. Düşünsene nöbetten geldiğinde yorgun olur diye onun için yemek hazırlayıp dolaba koymuştum ve mutfığa not bırakmıştım. Annem yemek pişirmeyi bilmez ve hiç sevmezdi. Ben yapmazsam kendisi cornflakes ve badem sütünü bir kâseye boşaltıp ayakta atıştırmakla yetinirdi. Son yıllarda çok kilo almaya başlamıştı ve eklemleri çok ağrıyordu. Ben “Kendine dikkat et, sağlıklı beslen, diyet yap”! diye dır dır ederken o... Ansızın yok olmuştu. İnanamadım! Hastanede polisler ve hemşireler beni sakinleştiremedi. “Her şeyimi kaybettim,” diyordum, ama anlamıyorlardı. Morga girip görmek istedim. Arkadaşlarım “Görme,” dediler, ama görmezsem gittiğine asla inanmayacaktım. Öyle büyük şok içindeydim. Ve gördüğüm... Görmeyi en istemeyeceğim haliyle o tabut çekmecesinin içinde yara bere içinde bile bir prensesti. Prensesler öldüklerinde bile çok görkemlidir ve uyur gibi güzeldirler ya hani, annem de öyleydi. Hayatı boyunca kayıp ve kaçak bir prenses olarak yaşamış, istenmeden getirildiği dünyadan kimseye veda etmeden ayrılmıştı.”

Ferah hızlı hızlı akan gözyaşlarının arasından dalgınca kucağında tuttuğu ve ovuşturup durduğu ince beyaz beyaz parmaklarına bakıyor ve sakince konuşuyordu. Ara sıra elinde buruşturmaktan paramparça ettiği bir kâğıt mendile burnunu siliyor, ama sükûnetini koruyordu. Ve adam, hikâyenin buraya kadarki kısmını zaten biliyordu. Bilmediği şey, kızın olaya karşı kendi penceresinden gördükleri ve sonrasında nasıl dağıldığıydı. Yani araştırmalarına geçmemiş olan kayıt dışı kısım...

“Ben... Dağıldım... Gündüzleri çalışırken aniden ağlama krizlerine girip baygınlık geçirmemi mağaza müdürü en çok bir ay idare etti ve sonra işten çıkarıldım. Böylece hiçbir meşgalem de kalmamış oldu. Bir akşam evime ziyarete gelen kolejden eski arkadaşlarım birkaç bira getirmişlerdi. Kafamı dağıtmak için eski günlerden, okulun basketbol takımında beğendiğimiz oğlanlardan, amigo kız takımındaki maceralarımızdan söz ederken sabahlamıştık ve o gece birkaç birayla acılarımın azaldığını fark etmiştim. Arkadaşlarım gidince günler ve geceler yine geçmemeye başladı ve ben annemin yokluğunu hiçbir şeyle dolduramamaya devam ettim. Öyle bir gitmişti ki, geçirilemez bir sürü acı her an etrafımı sarıp tenime çiviler batırıyordu. Akşamları birer ikişer bira içmeye başladım. Böylece kâbussuz ve gözyaşsız bir şekilde uyuyabiliyordum. Sonra civardaki

barlara takılmaya ve öglenden itibaren içmeye başladım. Tüm alkol çeşitlerini denedim. Takıldığım barlar, evimin muhitinde olan güvenli yerler olmasaydı defalarca masada sızıp kaldığımda başıma her tür pislik gelebilirdi. Neyse ki hep gittiğim barın sahibi, iş yerinden bir arkadaşımı abisiydi ve beni iyice komalık olmadan taksiyle evime yolluyordu. Evde kendimi uyuşturmaya tozla ve otlarla devam ediyordum. Boston'da 17 yaşındaysan bunlara ulaşmak kolay, hatta şekerleme gibi... Sonra, Danny bana daha fazla içki vermiyor diye başka bir bara takılmaya başladım. O arada annemin babası olacak şerefsiz prens bozuntusunun resmi mail adresini internetten bulup ağzıma ne gelirse yazdığım bir posta göndermiştim. Öyle feci bir iç dökmeydi ki annemin ölümünden bile adamı suçlayıp çok ağır hakaretler yazmışım. Babama da tabii! Ona da çok öfkeliydim. Ne annemin cenazesine geldi ne birkaç kısa telefon görüşmesi ve düzenli olarak hesabıma para yatırmak haricinde bir adım attı. Acımı ve yalnızlığımı yok sayması beni çileden çıkarmıştı. Ve son olayda, Amerika'nın tüm eyaletlerinde 21 yaşından küçüklere alkol satışı yasak olduğu için 100 dolara sıradan bir üçkâğıtçıdan alabildiğim yaşımın büyütüldüğü sahte kimliğimle bir barda alkol komasına girmiş halde yakalandım. Önce gözaltı sonra alkolizm tedavi merkezi derken... Suudi bir özel güvenlik görevlisi ne hikmetse gelip beni o tımarhaneden çıkardı ve bana Suudi pasaportu teklif etti. Hayatımın ikinci şokunu yaşadım. Dedem olacak adam, ilk kez varlığımla ilgileniyordu. Üstelik kendisi annemle dahi asla ilgilenmemişken bana yaşam belirtisi gösteriyordu! Alkol almamak için evde bulduğum ağrı kesicilerden bir avuç içip sabaha kadar internette araştırma yaptım. Suudi Arabistan'a gitmek veya Boston'da kalıp alkolik olmak? Belki sonunda sokağa düşmek? Önümdeki çarelerin ikisi de birbirinden deliceydi! Dedemin yolladığı güvenlik görevlisine ertesi güne dek düşüneceğimi söylemiştim. Sabah olunca bir valiz eşyayı toplayıp Avrupa aktarmalı bir uçakla Türkiye'ye geldim. Atatürk Havaalanında elimde valizle, birkaç kelimelik kırık Türkçemle taksi çevirip Yavuzhan Holding'e gittim. Ve babamın kapısındaaydım..."

Adam ağır ağır başını salladı. Hikâyenin kendi bilgisine göre kesintili kısmı sona ermişti, devamını biliyordu. Akif, kızı öz ailesinden uzak tutmuştu. Hikâyesini dinleyip başını okşayarak vah vah etmiş ve derhal bir ev kiralayarak kendinden güvenli bir mesafeye yerleştirmiş ve Türkçe öğrenmesi için kıza hoca bulmuştu. Farah, için oturma izni alınıp üniversite sınavlarına hazırlanması için yoğun bir kurs programı ayarlanmıştı ve Akif Yavuzhan'ın çevresine "Burslu öğrencim," diye tanıtılmıştı. Farah,

yabancı öğrenciler sınavında derece yapıp hukuk fakültesine yerleşmiş, İstanbul'da, babasının kendisine seslendiği şekliyle Ferah olarak yepyeni bir hayata başlamıştı. Direktten dönen bir varoluşa... Kurtarıcı diye sığındığının eliyle nice yok oluşlara yeniden sürükleneceğini bilmeden... Sonunda parmaklarının arasında buruşturduğu mendil gibi ezilmiş kalbinin ağırlığı gözlerinden taşarken istemsizce sinirli bir gülüş attı.

“Şimdi bakıyorum da acaba Riyad'a mı gitseydim? Yaşadıklarım, siyah abaya kuşanmaktan daha az korkutucu gelmiyor gözüme.”

Civan, kaşlarını kaldırdı ve omuz silkti, “Kokulu kâğıdını yırtsalarmış keşke! En azından onu yapan veledi bulup bir temiz dövebilirdim!”

Ferah burnunu çekerek terslendi, “Ben senin hikâyenle alay etmemiştim!”

“Alay etmiyorum, edebiyatta buna hüsn-i ta'lil denir, bir söz sanatıdır, güzel nedene bağlama gibi bir şey.”

“Kes şunu, çakma Nazım!”

“Tamam, artık sarılmamız gerekmiyor mu sence de? Bak, tüm bu trajedileri başka türlü sonuca bağlayamayacağız. Eğretilenimde ikimiz de bayağı iyiyiz. Ama bu aşık atışması da yetti canıma!”

“Sana sarılmayacağım atanamayan 007!”

“Bak bu hakaretlerinin en iyisiydi. Yalnız sen bütün Bond kızlarından daha güzelsin.”

Ferah, yarım bir tebessümle adamın yüzüne dalgın dalgın baktı. Kandıran cazibesini mi yoksa ona kanmayı mı daha çok sevdiğini düşündü. Ne kolay akıyordu kalbinden çağlayanlar ondaki tekinsiz gölete? İçinde paramparça olan kristal kalbinin her parçası hâlâ onun için çarpıyor ve haline aldirmeden sarıl diyordu. Bu mantıksızlığın kaçınıcı evresiydi ve aşkta bir durak yok muydu? Aşık bir insan daha ne tür aşağılanmalara maruz kalmalıydı sevmekten vazgeçmek için? Yoksa dengesiz hormonları mıydı bunları böyle düşündüren?

“Sana böyle hemen sarılıp affetmeyi gururuma yediremiyorum. Sanki suç işlemişim, bana yakışmayan bir şey yapacakmışım gibi. Sırf şu lanet olası cazibenden ve aramızdaki yüksek kimyasal çekimden! Bedenimle ruhuma ihanet edecekmişim gibi geliyor. Bana kendimi kaybettirtme! Beni sevdiysen yapma, ben olarak kalayım, bırak. Biraz düşünüp kafamı toplamama izin ver. Ve şey... İstanbul'dan iyi de olsa kötü de olsa haber almak istiyorum. Kurup durmaktan delireceğim. Ben senin gibi değilim,

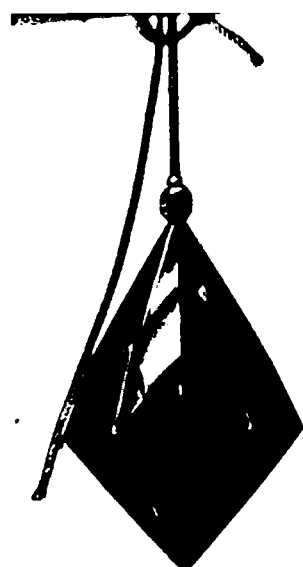

fecî bir suçlu da olsa aile ailedir Ateş! Ah, bak gördün mü? Ben buna ne alışıcağım! Kahretsin çık dışarı, yeter bu kadar! Yalnız kalmak istiyorum.

“Sana hak veriyorum, ama hayatımın en zor zamanlarını yaşıyorum. Ferah, benim de sana ihtiyacım var. Sen, şimdi beni yabana atarsan ben ne olacağım? Hem, İslam’da kılıç hakkı diye bir şey var, sen benim savaş ganimetimsin.”

“Bak hâlâ ne diyor! Benim kendime faydam yok, şimdi birbirimizi sokulursak saf ateşte yanacağız anla!”

“Mum ağlamadıkça alev gülmez sevdam, bilmez misin?”

4. Bölüm

Mart 2019-Medellin - Kolombiya, Yanalım

*“Bu gece, bu gece,
Uykusuzum, kederliyim, deliyim.
Yüzümde uzak sevgilerin serin aydınlığı,
Durmayalım şehir şehir, yıldız yıldız karanlıkta,
Bu gece ölmemeliyim.”*

Fazıl Hüsnü Dağlarca

Konuşma çağrısına cevap vermeyen Ferah’a karşı içi ezilen Ülkü, genç kadını koridorda bir kez daha durdurmayı deneyerek, seslendi, “Ferah Hanım?”

Ferah duraksadı, ama dönüp bakmadı. Adımlarını hızlandırarak elinde mutfaktan aldığı atıştırma kâsesiyle odasına çıkmaya yeltendi.

“Ferah Hanım! Siz de anne olacaksınız! Herkes hata yapar.”

Ferah yutkunarak durdu, hışımla döndü,
“Şimdi veya başka bir zaman... Sizin olduğunuz gibi bir anne olmayacağım kesin!”

“Ben de bunu konuşmak istiyorum. İnsan başkalarının hatalarından ders almalı Ferah Hanım; çünkü tüm hataları kendi deneyimleyecek kadar uzun yaşamıyor.”

Ferah kaşlarını çatıp bu sözü bir kitaptan hatırladığını düşündü. Oğlu gibi edebi referanslar verme konusunda iyiydi o kadın da anlaşılan... Ülkü dudaklarını ısırarak, “Tolstoy!” diye mırıldandı.

Ferah aniden karar değiştirip Ülkü’nün yanına geldi. “Ne çok hata var değil mi bu zamanlar? Dinliyorum.”

“Gelin şöyle oturalım sizinle. Lütfen, çok rica ediyorum.”

Ferah, kadının haddinden fazla kırıkmış yüz çizgilerinde tanıdık bir şeye rastladı. “Hem benziyor hem benzemiyor,” diye düşündü. Tuhaf. Ateş,

vani Civan her neyse... Simasını basbayağı babasından almış, iri yarı, bakışlı, keskin hatlı, oldukça çekici. Adamın tipini adeta klonlamışlar. 1.4 kat bazı mimiklerine bakınca kadını da andırmıyor değil, bakışlarında bir şey? Küçük bir tebessüm izi, belki gülümsediğinde beliren minik bir merhamet çizgisi? Veya bana böyle manalı ve sevecen bakışındaki bir sevgi çizgisi. Aslında benziyor..."

Ülkü ve Ferah'ın karşılıklı durdukları saniyeler boyunca birbirlerini tanımak ve tartmak ister gibi bakışmalarında, aynı erkeği bir kalp ne kadar sevebilirse en yüksek hududunda sevebilecek iki kadının ortak noktası bulunuyordu. O noktada ister istemez buluştuklarının farkındaydılar. Bir sevgili ve bir anne, biri doğuran biri sahiplenendi. Ferah, kadının acıyla dolu, ama her şeye rağmen ümitli bakışlarına içinin ısındığını hissetti. Böyle hissetmek istemiyordu. Büyük bir suça karışan bu yabancı insanlara karşı yumuşamak istemiyordu. Ama karşısındaki anne, tıpkı annesi gibi bakıyordu. Sadece anneler, böyle bakışlarıyla sarıp sarmalayabiliyordu. Bu tip bakışlara özlem dolu olduğu için anlıyordu. Ülkü'nün kendisini oturtmak için yönlendirdiği bahçedeki kameriyenin altına doğru arkasından yürürken sağ eli karnına gitti, sabah bulantısını anımsadı. Akli karıştı, duyguları yine darmadağın oldu. İlk kez o sabah daha önce yaşamadığı, onu uykudan uyandırıp lavaboya koşmasına neden olan tuhaf bir bulantı yaşamıştı. Gebelik bulantısı olduğunu derhal anlayacak kadar farklıydı içinden gelen kuru öğürtü hissi ve onu takip eden baş dönmesi. Alkol sonrasına veya gıda zehirlenmesine hiç benzemiyordu. Sadece öğürmüştü; fakat midesi boş olduğu için çok az sarı safra çıkarabilmişti. Sonra hemen geçmişti. Çok garipti bıraktığı his. Elini yüzünü yıkayıp dişlerini fırçaladıktan sonra aynaya bakınca gülümsemesine engel olamamıştı. İçindeki şeyin tatlı muzip bir "Merhaba," deme şeklinden şaşkına dönerek, "Sana da merhaba junior No Name! Beni allak bullak etmekte ona benzemen gayet hadsizce!" demişti.

Ülkü, oturması için genç kadına bir koltuğu işaret etti. Kendisi de karşısına değil, hemen yanına oturup dizlerini Ferah'a doğru çevirerek tekrar hayranlıkla süzdü genç kadının güzelliğini.

"Ne kadar güzelsiniz maşallah. Işıl ışılsınız. Epey solgun görünüyorsunuz, bugün daha iyi gördüm sizi."

Ferah başını salladı. İyileşiyordu, belki de ondandı. Ferah'ın elmacık kemiklerinin üzerinin pembeleşmesinden hoşlanan Ülkü gülümsedi.

"Beni dinlemeyi kabul ettiğiniz için müteşekkirim Ferah Hanım.

Hakkımda ne düşündüğünüzü biliyorum, anlıyorum. Görüldüğü üzere siz de oğlum da çok haklısınız. 34 yılımın nasıl cehennem azabıyla yaranarak geçtiğini anlatmak, pişmanlığımı ve hasretimi elimden gelse dağa taş yazmak isterdim, ama bu imkânsız. Ve daha da acısı benim geçmişî düzeltmek ve telafi etmek için bir 34 yıl daha vaktim yok.”

Ferah bakışlarını kaçırıp kucagında birleştirdiği parmaklarını gergince ovuşturdu. Kadının öyle bir enerjisi vardı ki içinden gelen suçlamaları ve öfkeyi yüzüne karşı söyleyemiyordu. Kendisine öyle bakarken Ferah kimseyi acıtamazdı, hele bir yabancıyı... Fakat sevdiği adamın hayat hikâyesini dinlediği geceyi anımsayınca yabancıya karşı zalimleşmekte tereddüt etmedi.

“Oğlunuz... Ne tuhaf, nasıl bu kadar içten söyleyebiliyorsunuz? Ona ne kadar kızgın olsam da onu hak etmediğinizi söyleyebilirim. Allah sizi bilerek ayırmıştır belki de. O kimsesizlikten muzdarip, ama ben kendi tecrübemle şunu çok net söyleyebilirim Ülkü Hanım: Bazı anne babalar yokluklarıyla daha iyi bir insan olarak büyütür evladını.”

“Allah şüphesiz her hayrı da şerri de yüce mahkemesinde kararmıştır. Hep öyle olur; fakat bizlere de düşen aklımızı ve irademizi onun rızasını düşünerek kullanmamızdır.”

“Her neyse. Ne diyecekseniz söyleyin, fazla uzun kalmayacağım.”

“Civan kırık bir çocuktü. Onu biz kırdık. Bile isteye değil, bunu katiyen kabul etmem. Çok genç ve cahildim, ama ne vicdanımı ne şuuru mu kaybetmişim. Onu benden zorla aldılar. Ablamı katlettiler. Babam beni zorla sürgüne gönderdi. Ailemden kovuldum, yapayalnız kaldım. Bir yanda cihana bedel evladım, bir yanda acılı annem, babam, eniştem, yeğenim, diğer ablam ve onları da bekleyen aynı tehditler... Biz bir proje için denek olarak seçilmiştik, şartlar ne olursa olsun sonu aynı yere çıktı. 10 tane yetim dünyaya geldi. Benim evladım benim gözlerimin önünde “Piç!” diye dışlandı, örselendi. Babası ölüme gönderildi. Civan, küçücük yaşında bile çok ağır yükler yüklenmişti, yalnızdı ve çok öfkeliydi. Sevilmediğini düşünerek içinde bir ateş büyüttü. Öyle değildi, ama ah keşke anlatabilseydim. Ersoy daha önce ortaya çıkabilseydi, ne kadar erken o kadar iyiydi.”

“Bu insanlık suçu! Dilerim bir gün tüm proje ekibi ve siz yargılanırsınız!”

“Bir anne ve baba için evladına 34 yıl hasret çekmekten büyük ceza varsa olsun, kabulüm. Yeter ki sağ olsun, iyi olsun. Ya siz? Siz, onun? Yanında olacak mısınız? Bebeği doğuracak mısınız?”

"Sizi ilgilendirmez. Benim, bizim kararımıza dahil olacak kadar bir kukumuz yok Ülkü Hanım. Olmasın da zaten! Kusura bakmayın, Civan sizi affetmemekte çok haklı."

Ülkü başını eğdi, bir süre sustu. Parmağındaki aile yadigârı eski yüzüğü evirip çevirdi olduğu yerde. Az sonra çıkarıp avcuna aldı.

"Hakkım yok, hukukum yok, haddim de değil, pekâlâ. Bana sadece dualarımı ve dileklerimi dile dökmek kalıyor. Kanser hastasıyım Ferah Hanım. Yarın buradan ayrılıyorum, ameliyat için. Akciğerimden bir tümör alınacak. Çok riskli. Yani, ameliyattan çıkamayabilirim. Civan biliyor, ama yüzüme bile bakmıyor. Çok üzgünüm. Bitmeyen yürek yangınıyla gidiyorum ve gözüm arkada kalacak. Hep onun iyiliği ve mutluluğu için dua ettim. O yurt dışında görevdeyken, cephedeyken hep sağ salım dönmesi için kendi ömrümden alıp ona versin diye Allah'a yakardım. Bu gidişim son ise, duamın azıcık bile kabul oluşu bundansa... Amenna. Fakat onu iyi görmediğim için kahroluyorum. Oğlumu size emanet edebilir miyim? Ben sevgimi veremedim, birinin onu artık sevmesi lazım! Anlıyorsunuz? Kimsesi olmadı. Bu kadar yalnızlık kul için çok fazla! Onun sizi ne kadar sevdiğini gördüm. Sizi kendine aile seçmiş. Bir kez daha kırılırsa o savaşçı oğlan, o güçlü adam toparlanamaz! Bu sizin vicdanınızla oynamak filan değil, yemin ederim! Bu bir anne sezisi."

Ülkü'nün sesi de nefesi de gözyaşlarının yoğunluğuyla kesildi. Ferah da ağlıyordu, kadına bir şey olacak diye korktu. Kalkıp masanın üzerinden bir bardak su doldurup içmesi için eline verdi. Ülkü suyunu içip biraz nefeslendi. Ülkü ile bahçede ettikleri kısa sohbetin sonunda, kadın karşısında ağlamaya başlayıp nefessiz kaldığında Ferah çok endişelendi. Ülkü'nün kanser hastası olduğunu biliyordu ve kadın çok solgun görünüyordu. Sadece yaşamak için güçlü bir sebebi olan bir hasta onca acıya rağmen onun kadar dirayetli görünmeye gayret edebilirdi. Bakışlarındaki inatçı ifadede anlıyordu. Biraz daha yanında kalmaya devam ederse onunla istemese de empati kurabileceğinden korktu. Duyduğu korkunç Proje hikâyesinden sonra bu insanlara karşı kesinlikle yumuşamak istemiyordu.

Ferah, kadının tepesinde dikilip, "İyi misiniz?" diye sordu. Ülkü nefesini ve gözyaşlarını kontrol etmekte zorlanırken Ersoy yanlarına geldi. Odasının penceresinden bakan Civan, onları gördü. Ferah'ın ve Ersoy'un Ülkü'nün başında telaşla dikildiğini görünce hızla balkona seğırtti. İçinin derinlerinde bir sızı duydu. Kadın için korktuğunu, hatta korkmak

ne kelime yüreğinin ağzına geldiğini fark etti ve duraksadı. Ferah ve Ersoy çekilip yerlerine oturdular. Ülkü'nün yüzünü gördü, iyi görünüyordu. Farkında olmadan tuttuğu nefesini bıraktı ve kaşlarını çatarak üçlüyü izlemeye başladı. Konuştuklarını görünce sinirleri bozuldu, gidip dağıtmak istedi o masayı da! Küfrede küfrede odasına gidip üzerine bir ceket aldı ve kimseye bir şey söylemeden hışımla evden çıktı. Ferah anlamadan adamın hızlı adımlarla gidişinin ardından bakakaldı.

Ersoy, Ülkü'nün kötüleşmiş halini görünce öfkeyle Ferah'ın karşısına dikildi. Ferah, adamı ilk gördüğü andan beri ruhunu delip geçer gibi sert, simsiyah bakışlarıyla göz göze gelince bir adım geriledi. Ersoy dimdik bakışlarını genç kadının endişeyle büyüyen gözlerine dikip lafı dolandırmadan konuştu, "Sen! Küçük Hanım! Sınanmadığın bir günahın masumu olduğunu mu düşünüyorsun? Beni ve Ülkü Hanım'ı kınayacak bir pozisyonda olduğuna emin misin?"

Ferah gözlerini şaşkınlıkla kırıştırtarak bir adım daha geri çekildi.

"Ne diyorsunuz?"

"Geldiğin yer malum. Sığındığın baba hiç de süttten çıkma ak kaşık değil. Sen onca masumun kanına girmiş bir terör destekçisine "Babam," diyebiliyorsan, Civan bana "Niye?" demesin. Biz tek ve en büyük hatayı sadece kendi kanımıza yaptık. Üstelik kutsal vatan savunması için. Sen, büyük bir savaşçının sırf senin için tüm ideallerine karşı çıktığının gerçekten farkında mısın?"

"Ben..."

Ersoy, Ferah'ın cümlesini tamamlamasına izin vermeden üzerine gitmeye devam etti. Hoyrat tavrıyla, "Sözüm bitmedi Ferah Hanım! Sen de sınanacaksın! İmtihanın henüz başladı, ama farkında değilsin. İki balığı bir fanusa koyarsan onlar zaten âşık olur. Mühim olan okyanusta karşılaşmak. Sen, parlak, küçük Japon balığı, neden o fanusun içinde nazlı nazlı süzülme yerine çomağını yılan deliğine sokmaya yelteniyorsun? Bizim hikâyemiz senin boyunu çok aşar! Okyanusta boğulmaktan korkmuyormusun? Bence korkmalısın. Sen, onun için hiçbir bedel ödemedin. Kanınla, canınla, karnındakiyle, aklındakiyle, kalbindekiyle sınanacaksın. Onun tarafından!"

"Nedenmiş o? Ben bir şey yapmadım ki..."

"Sorun da bu ya! Sen, hiçbir şey, yapmadın! Ah, oğlanı bacaklarının arasına güzelce hapsettiğin kesin. Bunun dışında ne yaptın? Zorda kalınca sen, ne yaparsın mesela?"

Ülkü araya girdi, "Ersoy, lütfen?" dedi endişeyle. Civan'ın balkonda, kendilerine baktığını görmüştü fakat evden çıktığını görmemişti. Şimdi gelip yine olay çıkaracak diye korkuyordu.

Ferah öfkeden kıpkırmızı olmuş bir yüzle Ersoy'a çıktı.

"Terbiyesizleşmeyin! Bunları dinlemek zorunda değilim!" deyip omuz silkerek ayrıldı adamın yanından ve duyduğu ithamları hiç işitmemiş gibi odasına döndü. Yeterince dinlemişti. Dahası manipüle edilmeye girerdi ki analı babalı oğullu bayağı iyi konuşup etkileyebiliyorlardı insanı. Az önce güzelce giyinmiş halde evden kimseye bir şey demeden ayrılan Civan'ı düşünmeye başladı. Nereye gitmişti? Nereye giderdi? Giderse gelir miydi? Gelmezse ne yapardı? Boğulur muydu onsuz okyanusta? İçine kurt düştü ve düştüğü kaygan zemini kemirmeye başladı.

"Nereye gider? Kendine zarar verir mi? Saçmalama Ferah, adam ütülü gömlek ve fönli saçlarla kendini mi vuracak? Ya başkasını vurursa? İyi de Kolombiya'dayız. Gerçi nereden emin oluyorum? Ben bu evin kapısından dışarı burnumu bile uzatmadım. Belki de Şile'de bir dağ evidir burası! Ama korumalar Türkçe bilmiyor, iklim de bir tuhaf. Mart ayında yaz gibi. Ama ya biri ona zarar verirse? Dün, "Seni bırakamam, öldürmezler bile, sana işkence ederler." dedi. Demek düşmanları var. Hani askerdi bu, hani casustu? Kafayı yiyeceğim! Kısıldım kaldım bu cehennemin dibinde, dünyadan habersiz. Bugün ayın kaçı, günlerden ne bilmiyorum? Civan nereye gitti? Ne yapar ne zaman döner? Bilmiyorum! Lanet olası akıbetimi bilmiyorum! Ya bir kadınla birlikte olursa? Gerçekten Kolombiya'daysak yani... Ateş parçası gibi oğlanı küstürüp sokağa atmak delilik kızım kabul et! Dünyanın en çekici dişileri bu ülkede. Adamın da alakası malum! Ah Ferah! Neler düşünüyorum! Beni bu durumda aldatmayı düşünecek kadar alçaksa onu affetmekle ne kadar haklı olduğumu kanıtlamış olur, ben de vicdan azabından kurtulurum işte! Boyun devrilsin Ateş Civan! Allah'ın cezası!" diye kendi kendine söylenerek öğlen uykusuna daldı. Geceleri yatağında dönüp durmaktan doğru düzgün uyuyamıyordu. Gündüzleri ise yapacak hiçbir şeyi olmadığı için can sıkıntısıyla pinekleyip dururken olur olmaz saatlerde uykusu geliyordu. Hiç alışkanlığı olmamasına rağmen öğlen uykusuna dalıveriyor ve kendi haline şaşırıyordu. Bunu da hamileliğe yordu. Kanası olduğundan beri günde en az yirmi kez tuvalete gitmek ise yeni takıntısı haline gelmişti. Sık sık idrara çıkma ihtiyacı bir yana, gidip kendini kontrol etme endişesinden helak olmuştu. İçinde daha önce hiç bilmediği güçlü bir tohumun filizlendiğini idrak ediyordu yavaş yavaş. Benliğini

sarıp sarmalayan bu güç, bazen tüm olanlara rağmen aklını kaçırmaktan koruduğu gibi bazen de korkutucu geliyordu. Kendini kaybetmekten ve olmak istemediği hesapsız plansız bir yerde bulmaktan korkuyordu.

Odasının kapısı tıkırdatılınca Ersoy veya Ülkü bir şey söylemek için geldi zannetti. Mahmurca doğrularak, “Rahatsız etmeyin!” diye kapıya doğru bağırdı.

Böyle söylemesine rağmen kapısı arsız bir el tarafından açıldı. Aynı arsız içeri uzanıp, “Pişt! Gelsene azıcık,” diye seslendi. Ferah Civan’ı kapısında muzip bir ifadeyle görünce içini çekerek kalktı karşısına dikildi, huysuzca, “Ne var?” dedi.

“Gel bi! Şuna bak, uykucu! Bana da versene o prenses uykularından bi doz!” diye takıldı.

Ferah adamın takılmasına gözlerini devirerek karşılık verdi. Esneyerek ellerini beline koydu ve hesap sordu, “Neredeydin?”

“Biraz dolaştım.”

“Nerede dolaştın? Bana niye söylemedin? Beni bu eve esir gibi kapatıp ne halt edeceğini sanıyorsun sen?”

Civan sokulup kolunu beline dolayıverdi ve Ferah’ı kendi gövdesine çekti. Keyifli görünüyordu. Ferah kıvrıkcık kirpiklerini hızlı hızlı kırıştırtıp onunla burun buruna gelince, “Hii!” dedi.

“Seni bu eve değil, kristal bir fanusa kapatmam gerekse bile her şeyden koruyacağım pamuk prenses. Tabii bu arada söylenmelerini duymamak için kulak tıkacına ihtiyacım olacak. Çok dırdırcısın karıcım.”

Karıcığım, prenses, koruyacağım kelimeleri, beline dolanan kollar ve yüzüne eğilen delici bakışlarla birleşince Ferah için baygınlık geçirme sebebi oluyordu. Civan’ın kolundan zarıfçe ayrıldı, ama ayrılırken belli belirsiz gülümseyip kırıttığı, adamın dikkatli bakışlarından kaçmadı. Adam arkasından efkârla iç geçirerek baktı ve içinden, “Özledim,” diye geçirdi. Yüksek sesle ise, “Hadi giyin seni gezdireyim. Ben bir ön kontrol yaptım. Dışarda prenses zehirleyen cadılar filan yok, sokaklar stabil,” dedi.

Ferah gözlerini kocaman açarak haykırdı, “Bana prenses deyip durma!”

Civan, “Sahi, İstanbul’dan haber istemiştin. Al!” diyerek bir kâğıt uzattı kıza ve üzgünce başını eğip tepkisini bekledi. Ferah, çizgili bir defter yaprağı üzerine Civan’ın el yazısıyla yazılmış altı maddelik listeye göz attı. Kaşları kalktı, indi, gözbebekleri büyüdü, dudaklarını büktü, ısırıldı, çenesini kaşıdı. Yüzü üzgün bir ifadeye büründü.

Kâğıtta Akif'in nakledildiği cezaevinin ismi, tek kişilik hücrede kaldığı, duruşma tarihi, şirketlerinin son mali durumu, Akifcan ve İrem'in İstanbul'a döndüğü ve İrem'in ifade verdiği, İrem'in Akifcan ile İzmir'deki annelerinin yanına yerleştiği ve yurt dışı çıkış yasağı, Tolgay hakkında açılan yeni dava, Ferah'ın yakın arkadaşı Ayşegül'ün son durumunu içeren kısa notlar yazılıydı. Ferah hepsini en az iki kez okuyup yutkundu Başını salladı.

"Bu kadar mı?"

"Hı!"

Ferah aniden bir kahkaha attı, "Yazarak verdin?" deyip sinirli kahkahalar atmaya devam etti. Gözlerinden yaşlar inene kadar güldü. Adamın yüzündeki suçlu ifadeye bakıp bakıp güldü. Başladığı gibi aniden durdu.

"Ne acayip adamsın! Bana bunları yazarak mı veriyorsun? Niye?"

"Bunları yüzüne söyleyemem," deyip sustu adam.

Ferah başını yana yatırıp üzgünce baktı. Kâğıdı geri verip kapısını kapattı. Sonra geri açıp, "Hazırlanacağım, bekle!" diye kapının aralığından seslendi.

Getirildiği evde kendi bedenine uygun beş takım pijama, beş takım eşofman, birkaç pantolon, bluz, beş elbise ve fazlasıyla iç çamaşırı bulunuyordu, ama Ferah günlerdir ne giydiğinin farkında bile değildi. İlk kez dolaba bakıp giysilerin renklerini ve modellerini gözden geçirdi. Fena parçalar değildi. Üzerine ince askılı yeşil bir elbise geçirdi ve hasır terliklerini giydi. Saçlarını tarayıp toplarken hiç makyaj malzemesi olmadığını da fark etti, ama umursamadı. Kendini makyaj yapacak kadar keyifli hissetmiyordu. Yası bitmemişti. Telefonu ve cüzdanı da olmadığı için çanta-ya da ihtiyacı yoktu. Bu tuhaf varlıkla yokluk arası durumda ne düşüneceğini bilemedi. Aynaya boş gözlerle baktı ve odadan çıktı.

Civan kapısının önünde bekliyordu. Ferah'ı uzun zaman sonra saçlarını salmış ve elbise giyinmiş görünce hayranlıkla bakakaldı. Ne kadar solgun ve asık yüzlü olsa da güzelliğinin eşsizliği su götürmez bir gerçektir. Üstelik kadını makyajsız daha çok beğeniyordu; çünkü makyaj yapmayınca gözlerinin yeşili daha açık renk görünüyordu, "Tam bir Nil yeşili," diye düşündü. Elini uzattı. Ferah eline uzandı. Parmakları birleşti, sanki birbirlerini hiç bilmez gibi heyecanla. Flört eder gibi. Gerçi hiç etmemişlerdi. İlk zamanlardaki ürkek telaşlar esti geçti birbirleri için delice çarpan yüreklerinden. Şeytan, araya girdi, Civan içinden "*Kucakla bastır göğsüne,*

sonra öp anasını satayım! Öldük, bittik, yandık ulan! Ah kadın, ah sevdam...” diye geçirdi.

Onların el ele evden çıktığını gören Ülkü sevinçle Ersoy’u aradı. “Ersoy, oğlanla kız el ele evden çıkıyorlar! Ay hadi inşallah barışırlar,” diye haber verdi. “O beni affetmeyecek, ben hiç kimseyi!” sözünden beri Ferah’ın aralarındaki varlığının önemi hakkında hemfikirdiler.

Ersoy, Civan’ın tembihlediği işlerin halledilmesi için evin çalışanlarına arka kapıyı açtırıp gelen kamyoneti bahçeye aldırıp ve kocaman kolilerin üst kata taşınmasını organize etti. Civan, Ersoy’un arabasının kapısını Ferah için centilmence açtı ve kadını oturtup ısıklık çalarak şoför kısmına geçti. Arabayı çalıştırınca Ferah’ın elini tekrar tuttu ve parmaklarının üstünü öptü. Ferah gülümsedi. Teybi açtı. Alt dudaklarını ısırıp gözlerini kısarak yola baktı. Türkçe bir şarkı çalarken Ferah’ın müzikle haşır neşir olmasını dinginlikle bekledi. Kadın için zamanın takla attığı, mekânın sadece maddeden ibaret olduğu ve geçmişin tüm tortularının dağıldığı büyülü bir an başladı. İhtiyacı olan şeyi bulmuş gibiydi. Çarşıya varıp arabayı bir sokak arasına park ettiler. Ferah şaşkınca etrafa bakındı, kendi etrafında dönerek binalara, tabelalara, dükkânlara ve esmer insanlara hızlıca göz attı. Burnuna bir seyyar satıcının arabasından yükselen taze kahve kokusu doldu. Ne zamandan beri bu kadar iyi koku almadığını düşündü. “Tabi ya!” deyip Civan’ı elinden çekti.

“Kahve mi istiyorsun? Burası membaı güzelim.”

Seyyar satıcıya sokuldular. Ferah, Civan’ın akıcı bir İspanyolca ile satıcı ile konuşmasını hayretle izledi. Ellerine kahvelerini almış, el ele yürürken sordu, “Rusça da biliyordun! Fransızca ve Arapça da! “Az biliyorum,” diye yalan söyledin!”

“On bir dil biliyorum.”

“Gerçekten mi? Sen bir robotsun!”

Civan gülerken başını sağa sola salladı. Yine başlamıştı ithamlarına. Neyse ki özlediği şeylerde ilk ona girerdi...

Medellin sokaklarını el ele gezerken Ferah, giysi dükkânlarına bakmaya başladı. Kendi zevkine göre pahalı markalar bulunmuyordu bu küçük şehrin pazarında, ama ilgisini çeken canlı renklerde birkaç şey satın aldı. İngilizce konuşarak turist olduğunu söylediği yerli kadınlardan biriyle anlaşmaya çalışırken Civan’ın, kaldırım kenarında durmuş, donuk gözlerle yolda bisiklet süren çocukları izlediğini gördü. Alışverişini tamamlayıp yanına gitti ve koluna dokundu.

“Bisiklet sürebilir miyiz burada? Kiralıyorlar mıdır, sorsana?”

Civan hiddetle başını sağa sola salladı ve bakışlarını kaçırıp elinden tutup çekti. Ferah ne olduğunu anlamasa da onu takip etti ve soru sormadı. İki saat kadar şehir merkezinde dolaşıp eve döndüklerinde Ferah’i odasında bazı sürprizler bekliyordu. Civan’ın sabah dışarı çıkmasının ve sonra Ferah’i evden çıkarmasının sebebi kadın için yaptığı alışverişti. Üçüncü kata çıkan merdivenlerde adamın elini bıraktı, “Bugün hava almak iyi geldi. Sağ ol, görüşürüz,” diye önüne bakarak mırıldandı. Civan cevap vermek yerine arkasından eskârla bakarken başını sallamakla yetindi. Ferah odasının kapısını açmadan dönüp kısacık bir bakış attı. Civan elleri cebinde merdivenlerin başında dikilmiş kendisine bakıyordu. Ferah, çok geçmeden onu tekrar yanında isteyeceğini biliyordu.

Odaya girdiğinde tatlı bir çılgılık atarak ellerini yüzüne kapattı. Odası baştan dizayn edilmişti. Gördüğüne inanamadı. Yatağı, dolabı, aynası, halısı perdeleri değişmişti. Yatağına bembeyaz şık bir örtü serilip üzerine tavandan iki zarif beyaz tül sarkıtılmıştı ve açık olan balkon kapısından esen rüzgârla hafifçe kıpırdanan tüller odaya hoş bir romantizm katıyordu. Kapaklarından biri aralık olan dolabın içine yeni giysiler asıldığını gördü. Karşısına geçip kapakları sonuna kadar açtı. Poşetleri içinde asılı birbirinden güzel elbiseler... En sevdiği markalar ve iç çamaşırları çekmecelerde renk tonlarına göre diziliydi. Aynanın önüne geçti. Konsolun üzerinde kullandığı parfümleri duruyordu. Gece kullandığı Tom Ford, Black Orchid, gündüz kullandığı Narciso Rodriguez for her, siyah şişe... Makyaj çekmecesine ise en sevdiği Nars, Bobbi Brown, Mac, Estee Lauder ve Dior’larla doluydu. Favori markasından gece ve gündüz kremleri, bakım serumları, sürekli kullandığı bakım ürünleri diğer çekmecedeydi. Yan taraftaki sehpanın üzerinde ise henüz kutularından çıkarılmamış, Chanel, Hermes, Louis Vuitton, Beymen, Vakko çantalarla doluydu. Sehpanın altında yere muntazam dizilmiş Christian Louboutin, Jimmy Choo, Dior topuklu ayakkabıların yanına favori spor ayakkabı markaları Columbia ve Balenciaga’dan birkaç çift spor ayakkabı konmuştu. İstanbul’daki tüm varlığı hemen hemen karşısındaydı. Bir kadın için yıllarca emek emek toplanmış bunca parça nasıl birkaç saatte karşısına dizilivermişti? Üstelik kullandığından daha fazlası vardı ve hepsini toplayınca servet değerindeydi. Çantalardan birini eline aldı. Ağzı şaşkınlıkla açık halde derisini okşamadan duramadı. Rüyada gibiydi. Sürprizler, bunlarla bitmiyordu. Odanın geniş penceresinin önünde, açık halde duran bir şövale ve tuvalin

yanında Rembrant marka karakalem çizim seti ve kuru boyalar bekliyordu.

“Civan!” diye bağırdı. Adam hemen içeriye geldi. Zaten sadık bir bekçi köpeği gibi kapısının önündeydi.

“Sen bir eşkiyasın! Bu ne? Bana bunu yapmaya hakkın yok! Beni böyle yağmalamaya! Talan etmeye! Aklımı kaçırtmaya! Bunlar ne?”

“Hiçbir şeyim yok demiştin, ben de ihtiyacın olabilecek her şeyini getirdim. Eksik varsa hemen tamamlarız.”

“Eksik... Var aslında! Eksik olan şey aklım, tamam mı? Çaldın çünkü benden! Lanet bir haramisin sen!”

Civan gülerek aynalı konsolun üzerinden kadının parfüm şişelerinden birini alıp kapağını açtı. Bileğinin içine bir fıs sıkıp burnuna götürdü. Yoğun kokuyu burnuna çekerken Ferah'ın gözünün içine bakıyordu. “Bunları yapmaya mecburum. Çünkü... Ben bir bağımlıyım! Şu kokunun boynunla birleşiminden doğan notanın bir tarifi yok. Bana ne yaptığının da!”

Ferah, verecek cevap bulamayıp biraz nefes almak için balkona çıktı. Onu dağıtan şey koku değildi, sesler veya sözler değildi. Büsbütün bir şeydi, adamın varlığıydı. Kendini kaybetmesine orada durup bakması yetiyordu. Kadın ve erkeği yüzyıllardır birbirine bağımlı kılan şeyi, cinselliğin yakıcı doğasını onunla keşfetmiş, hâlâ iliklerini kemiren gücünü anlamakta zorlanıyordu. Adama öyle öfkeli, öyle kırgındı ki nasıl mümkün oluyordu da yanında dikilip dururken tüm tüylerini ürperten bir sıcaklıkla kendisine çekiyordu? Düşününce bahaneler üretiyordu zihni. Yakışıklı, seksi, sevimli, libidosu yüksek, yatakta çok iyi, sıcak, çok sıcak, hatta alev alev! Ama mantığı tüm bu alevlere kalın bir hortumla tazyikli su sıkmak istiyordu. Teni ise adamı kendine bastırmak, şuurunun sesini kısmak ve birlikte bir alev topuna dönüşene kadar sarılmak, öpüşmek, deliler gibi sevişmek derdindeydi. Ferah, aklıyla içgüdüleri arasında seken bir yakan-top oyuncusu gibi yine meydanlardaydı.

Adamın, arkasında, balkon kapısının içinde belirmediğini sezince yutkundu. Bakışlarını malikânenin arka bahçesini karşılayan orman manzarasına çevirdi. Kollarını göğsünde bağlayıp dudaklarını kemirerek bir süre sessizliği dinledi. Bir sessizliğin içine ne çok müzikli şeyler sığabildiğine şaşıtı. Arkasını dönüp başını önüne eğerek geçip gitmek için adım attı. Adam kapının içinde dikildiği yerde önünden çekilmedi, geçip gitmesi için yolunu açmadı. Ferah ile yüzleşmişti, şimdi Ferah'ın inkâr

ettiği duygularıyla yüzleşme zamanıydı. Ferah, Civan'ın omuz hizasında donup kaldı, dili damağı kurudu. Birbirlerini hiç tanımazken, hiçbir flört evresinden geçmemişken, vaatler vermemiş, ortak hayaller kurmamışken dahi aralarında var olan dayanılmaz çekim halen yerli yerindeydi. Ferah yoğun havayı ciğerlerine sığdıramıyordu. Düşününce izah edebiliyordu kendine. İki çok farklı insanın tuhaf yapıştırıcısıydı bu arzu denen şey. Cildi karıncalanırken nefes almakta zorlanıyor, nabızı hızlanıyor, göğsüne bir baskı yerleşiyordu. Gözlerini yumup düşündü. "*Teslim ol Ferah! Yak bizi Ateş!*" Bu, apaçık ve katıksız bir tutkuydu. İnsanlığın arayıp da bulamadığı, uğruna savaşlar verdiği, kanlarını akıttığı, tarih yazdığı, sanata maya yaptığı, varoluşu diri tuttuğu büyümlü kavram... Tutku, birçok duygu içinde en güçlü yaşam kaynaklarından biriydi. Ferah önce, kendi tutkusunun kendi bedenini ele geçirişle savaştan vazgeçti. Elini uzattı.

Ötekisi zaten aklını kaybetmiş haldeydi. Bir an önce kadına dokunmak, dudaklarında soluklanmak ve teninde yuva kurmak için deliriyordu. İçgüdüleriyle yaşayan doğuştan bir avcıydı, güzellik ve şehvet, en sevdiği hayat yakıtıydı. Ferah ile manevi tatlar ekleyip taçlandırdığı maddi hazları zirveye taşımışken bundan vazgeçecek değildi. Durmak ve durdurulmak istemiyordu. Bir eliyle Ferah'ın ürkekçe kendisine uzanan parmaklarını tutup kendine çekerken diğer elini kadının ensesindeki saçlarının arasına geçirdi. Dudaklarının arasından keyifli bir mırıltı döküldü, "Düşünme.."

"Yapma!"

"Yüzüme bak ve seni istemiyorum de! Yapmayayım."

Ferah, gözlerini araladı, baktı, gördü. Kesik ve kuru bir nefes verdi.

"Yap!" dedi. "*Neyin peşindeysen yap! Al beni, yak bizi. Yanalım!*"

Özlemlere nice taklalar attırmış dudakları ağızla buluştu. Kibrite dokunmadan, kendi özüyle tutuşan nefesler, dudaklar, diller, dişler çarpışarak iştahla öpüşmeye başladı. Ferah, kendisini yiyip bitirmek ister gibi vahşice öpen adamın saçlarına asıldı. Heyecandan olduğu yere yığılmamak için geniş omuzlarına tutundu. Civan, Ferah'ın ince belini sıkıca kavrayıp minik adımlarla geri geri itti. Kadının kalçasının arkasındaki balkon duvarının mermeriyle buluştu. Birbirlerine hasret ve yoksunluktan, acıdan ölüp yeniden dirilmiş gibiydiler. Bu, sıradan bir arzulamak veya tatmin aramak değildi. Olan her şey tende başlayıp bitmiyordu. Görünen, sadece uzaktaki bir yanardağ patlamasının havadaki toz bulutlarından ibaretti.

Talepkâr dokunuşlara eşlik eden yoksunluk, bir olma ihtiyacı,

bütünleşme, yalnızlık, kimsesizlik, dahası onsuzluk, onsuz hiçlik hissiydi. Civan'ın beş parmağının beşinin uçlarındaki sahiplenilen kavrayışı ve hoyrat okşamaları, Ferah'ın boynundan omuzlarına, omuzlarından kollarına, sırtından beline ve kalçalarına indi. Sabırsızlandığını ve ön sevişme kurallarına uymayacağını ilan eder gibi Ferah'ın eteğinin uçlarına asılıp yukarıya çekti. Arsız baş parmağı çamaşırını kenara çekip kadının haz noktasıyla buluştu. Ferah inleyerek dudaklarını adamın dişlerinden kurtarıp başını geriye attı ve bedeni yay gibi gerildi. Civan, dudaklarını kadının kokusuna doyamadığı beyaz boynuna gömdü. Ferah'ın özlediği güzelliklerini henüz hızlı bir tur atmayla, fakat sonra mutlaka daha detaylı buluşmalar için geri dönmek üzere sözleşerek elden geçirdi. Ferah çoktan çekimine kapıldığı erkeğin görkemli vücut hatlarına daha yakından dokunabilmek için tişörtünü sıyrıp attı. Dudaklarını adamın esmer tenindeki sert adalelerin üzerinde gezdirdi. Civan, kalçasının altından tutup kucaklayarak Ferah'ı iki karışlık mermer balkon duvarına oturttu. Kadını dirseğinin içine yatırıp sıkıca belinden kavrayarak başını geriye, üçüncü katın boşluğuna eğdi. Ferah, yükseklik ve o yükseklikte yer çekimine doğru sarkan saçlarına değen hafif rüzgârla ürperdi. Korkuyla ağzını açtı, konuşamadı. Sadece, "A!" sesi çıktı boğazından.

Civan gülerek pantolonun belini çözerken, "Korkma bırakmam seni."

Ferah yutkundu, kesik kesik soludu, etrafa bakındı, kekeledi, "Bu-bu-burada mı? Yap- ma!"

Civan serbest olan eliyle Ferah'ın gömlek elbisesinin dört, iri ahşap düğmesini çözüp önünü açtı ve sabırsızca kadının çamaşırını çekti. Ferah'ın yükseklik korkusuyla titremeye başladığını ve baş aşağı eğildiği yerden uzanıp omuzlarına sıkı sıkı tutunurken tırnaklarını tenine geçirdiğini duyumsadı.

"İndir beni manyak!"

"Hayır, daha yükseğe çıkarıcam!"

"Aklımdan hiç çıkmamak için mi böyle tuhaf fanteziler kuruyorsun!"

Adam cevap vermek yerine kadının göğüslerine kapattığı ağzından boğuk bir ses çıkardı. Ferah, parmaklarını adamın siyah saçlarının arasına geçirip tüm kuvvetiyle asıldı.

"Bebek, düşük tehlikesi devam ediyor olabilir. Yani bilmiyorum ama bu zararlı olabilir, doktora gitmedik."

"Sakin, sevişmenin bir sürü yolu var, size zarar vermem."

"Delisin sen! Sen nasıl bir adamsın! Bana ne yaptın? Ne yaptın? Ne yaptın böyle? Ah!"

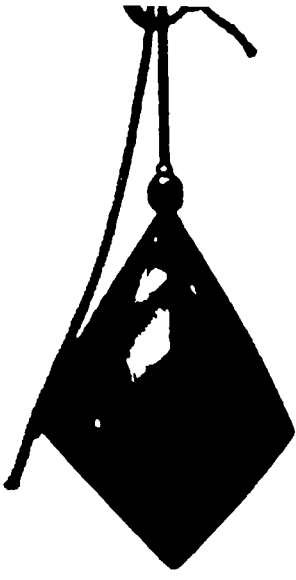
Soru cümlelerini bölen tiz çığlığı, tenini de ikiye ayırdı. Civan, konuşmasını diye tekrar dudaklarını, dudaklarıyla kapattı. Bebeğe zarar vermeyecek şekilde elleriyle, diliyle ve tüm ruhuyla sahip oldu. Ferah, tırsarsıcı, ıslak ve sıcak zevk anında asılı kaldığı boşluktan sakınmak istediği gibi kolları ve bacaklarıyla sıkı sıkı tutundu Civan'a. Belki tam bir bileşme değildi ama bu kadar hazırken tatmin edici olabilirdi. Bedeninin mest olduğu çılgınca bir zapt edilmişliğe teslim oldu. Çabucak, daha adam yerini yurduna doymadan, Ferah zevkin doruğuna ulaştı. Maharetli parmaklarının sayesinde kadının ağzının içinde eriyen iniltileri ve şiddetli kasılmaları, adamı da henüz hiç istemediği halde peşinden bitirdi. Genellikle günün ilk sevişmesinde ve araya uzun ayrılıklar girmişse böyle deli divane halde oluyorlardı. Civan, içinde olamadığı ve aynı zevki sonuna kadar tadamadığı için Ferah'ın kalçasının yanındaki mermeri yumrukladı. Ferah'ı kucağına alıp aklını başından alırcasına öptü. Ferah uyarırcasına kulağına fısıldadı, "Nefes almalıyım. Hamileyim, hatırlıyorsun değil mi?" Başını sağa sola sallayıp nefes nefese, kadının yüzüne ve gözlerine, öpülmekten kızarıp şişmiş dudaklarına geçmemiş bir hırsla baktı, "Hayır! Adını bile hatırlamıyorum."

Akşam serinliğinde, ormanın ardındaki tepelerin ufkunda batan güneşin kızılığına boyanan balkondan ayrılıp Ferah'ın yatak odasına döndüler. Civan'a göre ikinci gerdek gecesi, Ferah'a göre kavuşmalarının en delicesi, cebinliğin beyaz tüllerinin ardında daha sakın sarılmalar ve dokunuşlarla devam etti.

Kırılan bir vazo, yapışınca asla eskisi gibi olmaz derlerdi hani! Oysa eski bir Japon felsefesi olan Kintsugiye göre kırılan bir nesne, eskisinden daha güzel görünebilir. İnsan ya da eşya hasara uğramış, kırılmış ve açılmış olsa bile bu bir hayat dersi, değerli bir hatıra olarak kabul edilebilir. Dolayısıyla, tamir edilmiş hal, yeni ve ham halinden değerlidir. Bunun için bu eski Japon sanatında, kırılan seramikleri altın tozu ile tamir ederler. Yeni bir varoluş, yeniden doğuş, kendini kabulleniş ve acılardan güçlenerek çıkış, eski kırıklıkları gizleyerek yok saymak yerine onu belirginleştirip onararak acının içinden geçiş, hatalardan ders alıp olgunlaşmak demektir. Başka bir Japon felsefesi olan Wabi-Sabi'nin "kusurları kucakla" görüşüyle benzeyen bu felsefeyi anımsamak, Ferah'a yeni durumunu kabullenmek için dayanak olabilirdi.

Ferah'a göre kaderine müthiş negatif bir müdahaleyle karşısına çıkan ve asla dengi, tercihi, ideali olmayan bu adamla aralarındaki en güçlü bağ, tenlerinin kimyasal çekimiydi. Aynı hamurdan yoğrulmuş seramik vazonun parçaları gibi dağılsalar da birbirlerini özlüyorlardı. Affediş, olsa olsa altın tozuydu. Civan'a göre ise nasıl, nereden, neden olursa olsun hayatının arayışını bulduğu insan sahiplenme güdüsü... Kadına göre günün birinde yetmezdi arsız sevişmeler. Adama göre ise artardı bile! Eksik onca şey varken fazla olan tek bu olsundu! Varsındı, dolsundu, taşındı... Eksik olmasındı.

5. Bölüm

Mart 2019 – Canının Canı

“Her şey bitmek için başlar.”

Cicero

Medellin, Öğlen

Hiçbir sabah uyandığında onu kendisine sırtı dönük vaziyette görmemişti. Zihninin ve uyku mahmurluğunun sabah sabah kötü bir şaka yaptığını düşündü. Oysa alt tarafı yatağın yanından aşağı bacaklarını sarkıtmış, çıplak, adaleli, yaralı ve bol dövmele sırtı dönük halde sessizce oturuyordu. Belki de uyanmasını bekliyordu. Sadece sırtı dönük diye bir adamdan şüphe edilir miydi? Ama kadınlar hissederdi. Aşık kadınlar bilirdi. Hamile kadınlar ise emin olurdu! İşte öyle bir hisle panikledi. Değiştğini varsaydı ve ürperdi. Normalde gözlerini araladığı anda siyahlarıyla hemhal olurdu. Şimdiyse gördüğü, hangi savaşta aldığını bilmediği, sol omuzundaki bıçak yarası, sağ omuzunu sıyrıp geçmiş kurşun yarası ve ensesinden başlayıp sırtının ortasını kaplayan gotik tarzda bir mimari çizim dövmesiydi.

Yerinden kalkıp adamın arkasından omuzlarına sarıldı. Kollarını omuzlarına sarıp ellerini boynunda birbirine kenetleyerek adeta asıldı ve birkaç saniye öylece kaldı. Kirli sakallarının üzerine bir öpücük kondurdu. “Günaydın.” Civan gülerek ona doğru yan dönünce burun buruna geldiler. Kalın kaşları kalktı ve kadını şöyle bir süzdü. Bakışları tüm yüzünü okşayarak teninden esip geçti ve dudaklarında takılı kaldı. Öpmeden önce kokladı ve dudaklarının ucuna sıcak bir öpücük kondurdu. Akşamdan kalma, yarı sarhoş ve tam doymuş bir öpücük. İyiydi. Sadece oturuyordu demek? Belki de tuvalete gitmek üzereydi, saçma saçma kuruntulara kapılmak da neyin nesiydi? Civan öpücüğünü aldıktan sonra kadının boynundaki ellerini çözüp bileğinden çekerek kucağına yatırırverdi. Ferah bir kahkaha attı ve keyifle adamın kucağına kıvrıldı. İlk sabahların sihrine

has gülüşüp oynaşmalar yaşandı. Fakat adamın keyifsizliği her an kendini belli ediyordu. Tatlı bir öpüşmeyi yarıda kesip kendini geri çekmesiyle Ferah iyice buz kesti, işkillendi.

“Neyin var?” diye sordu.

“Hiç! Acıktım, hadi kalk!”

Ferah, “Peki,” deyip kalktı. Duş alma işini gece birlikte halletmişlerdi. Hemen üzerini değiştirip adamı takip etti. Odadan çıktıkları anda evdeki tuhafılık ilgisini çekti.

“Gittiler mi?”

Civan ağır ağır başını salladı. Ferah “Ah!” dedi içinden. “*Annesini tekrar göremeyebilir. Hem de hiç anne-oğul olmamışken...*” Civan’ın koluna girip başını yasladı. Konuşmadan kahvaltı ederlerken adam sürekli dalgındı ve Ferah kendisine havadan sudan sorular sorarken kısaca “Evet, hayır!” diyor veya başını sallıyordu. Normalde epey iştahlı olmasına rağmen kahvaltısını da üstünkörü edip masadan kalktı. Elinde çayı ile bahçede Ferah’tan birkaç metre öteye gitti ve sigara yaktı. Ferah’ın da onu öyle görünce iştahı kesildi. Ne yapabileceğini düşünürken hizmetli gelip tabağının yanına beyaz bir zarf bıraktı.

Zarfı alıp Civan’a baktı. Adam omuz silkti. Ferah zarfı telaşla açınca içinden dörde katlanmış beyaz bir kâğıda yazılmış kısa mektupla beraber bir şey daha yere düştü. Yerdeki seramik karolara çarpıp seken çın sesini duydu, ama ne olduğunu göremeden küçük şey taşın üzerinde yuvarlandı. Ferah yere eğilince Civan geldi.

“Sen dur, ben bakarım.”

“Ne olduğunu anlamadım, ama kâğıdın arasındaymış. Birden çekince fırladı.”

Masanın altına bakındı adam ve parlayan nesneyi bulup eline aldı. Ferah’a uzattı, “Buymuş.”

Ülkü’nün yüzüğü... Ferah donup kaldı, ne yapacağını bilemedi. Civan avucunu kapatıp, “İstemiyorsan atarız!” deyip yüzüğü çalılara doğru fırlatmaya kalktı. Ferah atılıp durdurdu.

“Be-bekle! Ne yazmış ki?” deyip mektubu okudu. Dolu dolu olan gözlerini hızlıca kırıştıırıp Civan’a elini uzattı ve yüzüğü aldı.

“Şey, istiyorsan oku. Seni bana emanet etmiş, ayrılmayın filan, demiş. Sana ve bebeğe iyi bakmamı söyleyip -Hoşça kal, demiş. İşte öyle şeyler... Yüzük de annesinden yadigârmiş. Ben takmasam bile çocuğuma

saklayaymışım. İnsanlar unutulmaktan ne çok korkuyorlar değil mi? Hiç hakları yokken üstelik...”

Ferah yüzüğe bakıyordu. Antika el işçiliği elmas yüzük fevkalade değerli ve zarif bir parçaydı. Kadınsal içgüdüleri onu atmamasını söylüyordu. Civan'a göstere göstere parmağına taktı ve kendince şaka yaptı.

“Annen giderayak tekrar nişanladı bizi!”

Civan sinirli bir gülüş attı. “Nişanlarımız hep böyle tatsız mı olacak!”

“Affedersin, şakaydı.”

“Sorun değil.”

“Sen iyi değilsin. Konuş benimle.”

“Konuşabileceğim her şeyi konuştum seninle. Ben normalde içini döken bir adam değilim, döksem döksem sinirimi bozanın başından aşağı kurşun dökerim. O yüzden öyle acıklı bakma da kıymetini anla.”

“İyi.”

Ferah küskün bir çocuk gibi kestirip atınca adamın gülesi geldi. Bir sigara daha yaktı.

Ferah taze sıkılmış portakal suyunu yudumlayarak sordu, “Civan... Alışamadım şu isim değişikliğine. Çok tuhaf geliyor ya, neyse... Dün bana verdiğin notta yazılanlar... Yani... Hepsi iyi değil mi?”

“Hak ettiklerini yaşıyorlar işte.”

“Sana hak vermeye başladım. Babam hakkında açılan davanın iddianamesini görmüştüm. Korkunç şeyler yaptığını ve müebbet hapsi hak ettiğini biliyorum. Kızı olsam da bir avukat olarak düşününce... Kendimi senin yerine koydum ve ben de olsam böyle bir adamın aynı cezayı alması için elimden geleni ardıma koymazdım.”

“Senin desteğin büyük zaten.”

“Öyle mi? Bilmeden adalete yardımcı olmuşum demek? Ya beni, arıyor mu, soruyor mu, bilgin var mı? Beni kaçırıp buraya getirdiniz, her şeyim öylece İstanbul'da kaldı. Bana ne olduğunu sanıyor?”

“Hiçbir şey sanmıyor, Akif kendi derdinde, seni falan aradığı yok.”

“Açık konuştuğun için sağ ol. Hep öyleydin.”

“Seni arayan baban değil Ferah. Seni koca bir aşiretin eli keleşli tetikçileri arıyor. Babanın infazında polise muhbirlik yaptığını düşünüyorlar. Adalet sağlandı diye başına zeytin dalından bir çelenk asmak için seni

aramadıklarını tahmin edersin. O yüzden buradasın.”

Ferah’ın nefesi kesilir gibi oldu. Güçlükle soludu ve ellerini boynuna bastırarak hakkında verilen infaz kararını düşündü. Babasının davası bile karara bağlanmamışken, başka türlü bir mahkemede d r lm şt  demek dosyası... Teninden soğuk bir ürperti geçti, tüyleri diken diken oldu.

“Ne olacak? D nmeyecek miyiz?”

“Biz olmak için dönemeyiz sevdam.”

“Ne kadar zor.”

“Her Şeyine sırtını dönen tek sen değilsin. Ben de senin için kaçtım. Beni yetiştiren, tanıdığım bildiğim herkesten kaçtım. Onlar da bize düşman oldukları için ben hepsine savaş açtım. Bu büyük bir isyan sayılır. Anlıyor musun?”

“Beni aşiretin tetikçileri arıyor, seni ise koskoca istihbarat teşkilatı mı yani? Seni bulurlarsa ne yaparlar?”

“Bana kolay kolay kıyamazlar, çok değeriylimdir. Benden bir tane daha yok.”

“Onlar da mı bana kıyar yani?”

“Sana dokunacak adamın cesedimi çiğnemesi gerekir ki bu hiç kolay olmaz.”

“Bir Şey oldu ki ka tın, ne oldu orada? Babamı teslim etmene rağmen ne oldu da anlaşamadınız teşkilatınla? Bana bıraktığın emanetler neydi?”

“Boş ver artık, bir önemi kalmadı.”

“Halen bir Şeyler saklıyorsun benden! Birlikte ortak bir hayat kurmamız için dünyanın bir ucuna getirdin, senden hamileyim ve halen... Beni bu Şekilde yanında tutamazsın!”

“Ne Şekilde tutarım? Zincire vurmak istemem, söyle de bileyim? Pek insan edinmemişim bugüne kadar, biraz acemiylim?”

“Bana laf oyunu yapma Adsız!”

Adam gülerek ağır ağır başını salladı, “İyi bir  ğretmen sayılmazsın Ferah, bana doğruyu gösterirsin sanıyordum, ama sen tahrik ediyorsun. Sevmek yetmiyor demek ki bir arada kalmaya. Bak bunu bilmiyordum.”

“Sevmek yetseydi annenin evinde b y rd n Bay her Şeyi çok bilen, ama insan ilişkilerini hiç bilmeyen casus! Sevmek hiçbir Şeyi bir arada tutmaya yetmez. Bana söz ver...”

Civan donuk bakışlarını kadının alev alev yanan yeşil göz bebeklerine dikti. Haklıydı, ama yetmezdi. Belden aşağı vuruyordu ve kendisi ruher, zaten felçliydi.

“Hiçbir şeye söz veremem. Sözleri geçtik, sözler hiçbir gerçeğe yetmez Bayan adalet timsali! Ama söyle, ne istiyorsun benden?”

“Babama, abime ve Akifcan’a hiçbir zarar gelmeyecek. Madem sen devlet adamısın, madem suçluları avlayıp ceza sistemine teslim etmekle mükellefsin, suçlular cezasını hapiste çekecek. Türkiye’de idam cezası yok. Bir suçlunun kızı olarak ceza sistemimize şükrediyorum. Ama hapishanelerin yazılı olmayan kanunlarını da bilirim. Onlardan birinin kılına zarar gelirse seni asla affetmem!”

Civan, oturduğu banktan ayağa kalktı. Alnını ovuşturarak düşündü. Alemdar’ın, Akif’in müebbet hapis yatmasından yeterince tatmin olmayacağına emindi. Denemişti üstelik bu yüzden Akif’i öldürmeye giderken yakalatmıştı onu, ama Akif’in canını içeride almayı yine deneyebilirdi. Ferah’ın bahsettiği hapishane kanunları, orman kanunlarına benziyordu. Akif, kendi ormanından sürülmüştü, düştüğü bir jungle’dı artık ve orada Alemdar bir arslandı. Arslanlar ise çakal boğmakta hiç tereddüt etmezdi. Düşününce asıl arzu ettiği şeyin Alemdar’ı intikamından değil, Ferah’ı dileğinden vazgeçirmek olduğunu anladı. İkisi de imkânsız olsa da Civan’ın adalet anlayışı arslaninkine benziyordu, yavru ceylana değil... Akif’in canı umurunda bile değildi ve kadını anlayamıyordu. Anlayacak kadar aile tecrübesine sahip değildi. Canının canı ne demekti mesela? Dostumun dostu benim dostumdur gibi bir tekerleme, suç dünyasında aslen ne kadar geçerliydi?

Konuyu uzatmamak için “Tamam,” dedi.

Ferah rahat bir nefes aldı. “Sana güveniyorum. Aile olmak istiyorsan sen de bu sözünü tutarak bana göster. Babasız büyümüş olabilirsin, ama baba olmayı seçtin. Kan bağı bu hayatta her şeydir. Ve ben iyi bir öğretmen olacağım!”

“Beni karnındakiyle tehdit ediyor. Kan bağını sikeyim size bir şey olmasın! Tamam, koruyacağım o puştı! Tamam...”

“Hastaneye kontrole gitmiyor muyuz?”

“Her şey yolunda bence. Yarın gideriz.”

“Yarın yokum. Bir işim var, birkaç günlüğüne Avrupa’ya gideceğim.”

“Ben burada yalnız mı kalacağım?”

“Bir sürü çalışan var.”

“Civan İngilizce bile bilmiyorlar!”

“Sana tercüman buldum birazdan gelecek. Resim falan yap, kitap oku! Sıkılmazsın.”

“Resim filan yap kitap oku, ah tabii ya! Ulus’taki evinde durduğun gibi uslu bir kedicik ol ve suya sabuna dokunmadan beni bekle!”

“Nereye?”

Civan cevap vermek yerine tek kaşını kaldırıp hâlâ soruyor musun der gibi baktı. Kadın inatla üstüne geldi, “Nereye dedim? Beni burada böyle bırakıp nereye? Hadi o zaman babamı tuzaklıyordun, şimdi niye söylemiyorsun?”

“Mahmud Ahbap elimde. Onu İngiltere İstihbarat Servisine teslim edip geleceğim. Anlatmıştım o meseleyi sana.”

“Ne bileyim, doğru muydu?”

“Doğruydu, adamın pislikleri üstüme yapışmasın diye onu bizimkilerin elinden kaçırdım. Londra’da benim gibi Proje-10 çocuğu olan önemli bir subay esir tutuluyor. Mahmud ile bizim adamı değiş tokuş edip geleceğim.”

“Kim o adam?”

“Yeni, cevval ve sadık müttefikim Ferah, oldu mu? Artık yalnız yürüyemeyecek kadar zor bir yoldayım, dost edinmem lazım. Ve bu çocuk, olabileceklerin en iyisi!”

“Ona güvenebilir misin peki?”

“Güvenmek mi? Babasız çocuklar güvenmek nedir bilmez Ferah...” deyip kadını alnından öptü ve kollarının arasında kısa bir an sımsıkı tutup kokusunu içine çekti. “Kendine dikkat et!” diye fısıldadı ve ayrıldı.

Medellin, Sabah

Ersoy ile sabahki konuşmasını anımsadı. Gün doğduktan hemen sonra, Ferah henüz mışıl mışıl uyurken Civan, kadın ve adamın gidişine kayıtsız kalamamış ve bakmak için aşağı inmişti. Orada Ersoy ile ayaküstü planladığı Avrupa seyahatini ve esir değiş tokuşunu konuştular. Ersoy, özel uçağı, uçağın pilotunu, yardımcı pilotu, kabin personelini, pasaportları, rotayı ve tüm havalimanlarından iniş kalkış izinlerini ayarlamıştı.

"Sen yolculuğu ve güvenliği düşünme. O çocuğu safına çekmeye ihtiyacın var, et, yeter. Ben seni de gelinimi de koruyacağım." dedi.

Civan dalgın dalgın baktı adamın yüzüne. Başını salladı, bir iki adım atıp yaklaştı. Bu haliyle hüzünlü olduğu kadar sevinli, hatta bağışlayıcı görünüyordu.

"Sen şimdi böylesin ya, böyle halledemeyeceğin şey yok ya... Nasıl bir his biliyor musun? Sanki böyle sırtım yere gelmezmiş gibi. Ne bok yersen, yiyeyim sen beni kollarsın, düşersem kaldırırsın, arkamda koca bir dağ varmış ve yaşlanabilirmişim gibi... İyiymiş be Ersoy! Çok iyiymiş bu his. Keşke daha önce olsaydın. Keşke hep olsaydın böyle," diyerek adamı vicdanının tam on ikisinden vurdu.

Sözleri elbette adama yağ çekmek amaçlı da değildi, affedeceğini sinyallerini de vermiyordu. Ancak Ersoy gibi biri çok net anlardı bu sözlerin satır arasındaki kını. Adama yokluğunu ve yoksunluğunu 34 yıl sonra karşısında dikilmiş öyle sakın sözler ve tatlı bir gülüşle söyleyişi vardı ki taş olsa ikiye ayrılırdı. Ersoy bir kere daha yandı olamadığı yıllar için, içine içine kanadı. Civan gülümsemesini fena bir sırıtışa çevirip göz süzerek arkasını döndü. Ersoy elleri cebinde arkasından bakarken mırıldandı. "Sen böyle benim sınırlarımı zorlamak için habire hatalar yapıyorsun ya evlat... İşte sen böyle yapma diye ben yoktum. Yapma..."

Ülkü de yanı başlarında buz kesmişti. Civan kadına bakıp, "İyileş" dedi. Ve Ferah'ın odasına döndü.

Londra

Civan, Ural'ın kasasından aldığı dokümanlara Ersoy'unkileri de ilave ettiğinde ortaya okunacak dağ gibi kâğıt yığını çıkmıştı. Neyse ki kendince tatildeydi ve günlerdir uyumuyordu. Yanında uyuyacak ya da uyumayacak bir eşi de olmadığı zamanlarda, uykusuz geceleri sabah etmenin en iyi yolu Proje-10 tutanaklarını detaylıca tekrar elden geçirmektir.

Üzerinde ilk durduğu isim, emekli generallerden biri ile ünlü bir genetikçi doktorun yumurta ve sperminden döllendirilmiş, Projenin en parlak ajanlarından biri olacağı beklentisi özellikle not düşülmüş olan Teo idi. Son kimliğiyle Teo Lionell. Adama neden İngiliz kimliği verilmişti, bunu öğrenecekti. Londra'da yetiştirilip İngiliz teşkilatına sızdırılmıştı. Sıkı iş diye düşündü. Adamın özgeçmişi epey parlaktı. Ural'ın daima takip edip güncellediği özgeçmişinde yazanlara göre Teo'ya yetim olduğu bildirilmişti. Londra'da bir Türk ailenin "Biz bakamayacağız," diyerek Teo'yu

bebekken polise teslim ettiği yazılıydı. Anne babası sorunlu, bağımlı, serseri tiplerdi. Babası olarak gözüken yarı Türk yarı İngiliz vatandaşının sabıkası çoktu ve çocuğun doğumundan birkaç yıl sonra fazla doz uyuşturucudan ölü bulunmuştu. Annesi daha sonra Türkiye'ye dönüp yeni bir hayat kurmuştu. Teo, öz annesiyle görüşmek, tanışmak derdine hiç düşmemişti. Devlet himayesinde bir İngiliz vatandaşı gibi yetiştirilmişti.

Eğitim hayatında parlak zekâsı ile öne çıkıp genç yaşta orduya katılmış ve üst düzey bir paralı asker olarak Afganistan, Filistin ve Suriye'de bulunmuştu. Bu süreçte cephede orduya yararlı bir asker gibi savaşırken Türk istihbaratına da içeriden bilgi sızdırmıştı. İki yıl önce birisi Teo'yu ihbar etmişti. Muhbirin Türkiye'deki bir unsur tarafından İngiliz casus teşkilatına sızdırıldığı tahmin ediliyordu; fakat kaynağına ulaşılamamıştı. Teo Lionell, gizli servisin elinde iki yıldır kayıt dışı olarak tutukluydu. İnsan haklarına ve hukuk sistemlerine aykırı olmasına rağmen mahkemeye çıkarılmamıştı ve savunma hakkı verilmemişti. Vatana ihanet suçuyla gizli bir hapisane hücresinde tek başına tutulduğu yetmezmiş gibi işkence görüyordu. Elbette MİT, diğer tüm istihbarat servislerinin böyle deşifre olma durumlarında yaptığı gibi, ajanı sahiplenmemişti. Sahiplenmek suçu kabul etmek olurdu ve hesap vermeleri gerekirdi, hatta belki özür ve tavizler... Teşkilatlar böyle durumlarda "Görmedik, duymadık, bilmiyoruz," diyen üç maymunu pek güzel oynardı. Bir casus asla yakalanmamalıydı. Yakalanması tek başına kalması anlamına gelirdi ve ölümden beter olduğunu en baştan bilirdi.

Teo, nasılsa kendi taraflarından gelen ihanetin hayatına mal olacağını biliyordu. Hayatı mühim değildi keşke hemen öldürseler veya kendi canına son verebileceği en ufak bir fırsat bıraksalardı. Ölmek çözüm olurdu onun durumunda. Oysa aylar süren feci işkencelerle sorgulanmıştı. En son işkence altında aklını yitirmiş numarası yaptı ve numarasını haftalarca kararlılıkla sürdürüp gardiyanlarını inandırdı. Ara sıra canları sıkılıyor veya üstlerinden bir emir alıp yine Teo'yu sürükleyerek işkence odasına götürüp sorguya çekiyorlardı, ama adamdan kayda değer hiçbir şey öğrenememişlerdi.

Civan, kendisiyle aynı varoluş kaderine ortak olan ve sonu sadece şans eseri farklı olan bu adama acıdı. Saygın'ın daha önce adam elimizde ve sağ, pazarlık için tutuyoruz dediği, Londralı yeraltı örgütü lideri Mahmud Ahbap'ı kaçırıp saklamıştı. Teo ile Mahmud'u takas etmek için İngiliz gizli servisiyle irtibat kurdu. Takas için telefonda anlaşma yapılmasına

rağmen çok dikkatli olmalıydı, İngilizler kaybetmeyi sevmezdi. Son anda bir oyun yapıp Türk ajanların ikisine de sahip olmak isteyeceklerini emindi. Esir takasını başarıyla tamamlarsa kendisi için bir taşla iki ku vurmuş olacaktı. Akif Yavuzhan operasyonunda illegal özgeçmişini, Akif karakterine paravan yaptığı Mahmud'un orijinalini teslim edip üstünde bela savuşturacaktı. Üstelik de yanına çok iyi yetişmiş ve cevval bir istihbarat subayını çekecek, adamın minnetini kazanacaktı.

Teo'nun getirildiği görüşme odasına girdiğinde karşısındaydı ve eski fotoğraflarına nazaran çok zayıflamış görünüyordu. Türkçe konuşarak "Selam kardeşim," dedi.

Adam İngiliz aksanına rağmen çok iyi bir Türkçeyle yanıtladı, "Nereden kardeş oluruz, Adem'den mi?"

"Yok, o kadarı uzak akrabalık olur, Cengiz Han'dan diyelim. Hem bu daha bilimsel veri. Dünyadaki erkek nüfusunun yüzde altmış beşinin soyu Cengiz'e dayanıyor biliyor muydun?"

"Çenesi düşük diyorlardı zaten senin için, ne istiyorsun Adsız?"

"Beni tanıyorsun demek?"

"Seni tanımayan mı var Orta Doğu ve Balkanların en deli ajanı!" diyerek adamı tepeden tırnağa şöyle bir süzdü ve kıskançlıkla dudak büktü. İlk kez kendinden daha yakışıklı bir Türk ajan ile karşılaşılıyordu. "Boyun kaç senin?"

Adsız tam sigarasını yakarken dumanını gülerek üfledi ve derin bir nefes daha çekip sigarası dudaklarının arasındayken ağzının içinden, "1,92. Nabacan, bana hediye eşofman takımı mı alacan yoksa?" diye söylendi.

"Benden dört santim uzunsun."

Adsız, mana veremediği bu konuşmaya karşı aynı manasızlıkla omuz silkerek cevap verdi.

"Belki daha çok fark vardır aramızda."

"Adama bak be! 90 kilonun 88'i taşak! İkisi de sakal bıyık amına koyayım!"

"Gelmiyorsun galiba?"

"Nereye?"

"Az önce seni önemli bir İngiliz esiri ile değiş tokuş ettim. Yani artık özgürsün."

“Ha siktir baştan söylesene!”

“Bilseydim gelirken mezura, baskül falan getirirdim, tüh laf çok uzadı. Hadi topla eşyalarını Teo.”

Teo, “Eşyam yok!” dedi ve kendisini hapseden İngiliz casuslara pis pis sırtıp orta parmağını göstererek Civan’ı takip edip çıktı. Gerçekten esaretinin bittiğini anladığı ve boş sokağa çıktığı anda iki senedir hiç görmediği gün ışığından gözleri kamaştı ve kollarını başının üstüne siper edip duraksadı. Bir süre gözbebeklerinin ışığa uyumlanmasını bekleyip yavaş yavaş yüzünü açtı ve derin bir nefes alıp başını gökyüzüne çevirdi.

“Yanlış anlamazsan sana sarılacağım bro!”

“Yanlış anlarım, hiçbir hemcinsimle sarılmadım. Senin ilk olmana gerek yok!”

Teo, yine de minnetini belirtmek ister gibi dostça omzuna birkaç kez vurdu ve “Eyvallah!” dedi.

Civan’ın arabasına bindiler, Teo hemen teybi açtı. İki yıllık esaretinde özlem duyduğu şeylerden biri müzikti. Gözlerini yumup ilk çıkan şarkının ezgisini mırıldanmaya başladı. Civan gözlerini yoldan ayırmadan adamın mutluluğuna içsel bir huzurla şahit olduğuna şükretti. “*Bilseydim daha önce gelir alırdım çocuğu. Yazık!*” diye düşündü.

Teo az sonra sordu, “Nasıl oldu bu iş? Kurtulamam sanıyordum. Öyle boktan bir işte yakalandım ki beni geri alabilmek için büyük bir av ele geçirmiş olmalısınız.”

“Teşkilatla alakası yok dostum, seni ben buldum. Daha önce gelmediğim için üzgünüm. Gerçekten. Mahmud Ahbap diye bir terörist vardı, bizimkilerin elindeydi. Ben o itin kimliğini kullanarak bir operasyon yönettim. İş bitince üstlerimle aram bozuldu ve kaçtım. Mahmud’un pislliğini üstüme yıkmasınlar diye herifi bizim hapisaneden kaçırdım ve İngilizlerle şahsen pazarlık yaptım. Senin burada olduğunu yeni öğrendim.”

“Dediğin herif Londra’da azılı bir çete lideriydi, biliyorum. Demek Türk istihbaratının eline geçmiş. Adam hayalet gibiydi.”

“Sen de az değilmişsin. Neyse seni yakalatan orospu çocuğunu da buluruz evelallah.”

Teo dişlerini sıkarak gıcırdattı ve burnundan soludu. “Sana can borcum var Adsız. Daha da borçlandırma beni. Gizli görevdeyken adımları İngilizlere kim okuduysa yemin ederim onu bulup iki yıl boyunca işkence edeceğim.”

“Sana neler yaptılar?”

“Bilirsin, kanlı bıçaklı, çivili mengeneli, elektrikli şoklu şeyler filan.”

“Dalgalar sağlam mı? İlk oradan başlıyorlar genelde.”

“Ah, bilmiyorum, işlemek haricinde kullanmayı unutmuş olabiliriz. Denemek için sabırsızlanıyorum! Hiç işkence gördün mü?”

“Hayır, ben daha çok eden taraftayım.”

“Sert çocuk! Tarafını korumaya devam et!”

“Bir şey soracağım sana, uyku problemin var mı?”

“Devamlı beyaz ışık altında tutuldum ve gece ile gündüzü unuttum. dostum. Asla bir saatten uzun uyumama izin verilmiyordu. Hücreme kulak patlatıcı yükseklikte ses verip uyandıramazlarsa üzerime buz gibi tazyikli su sıkıyorlardı. Hangi saatte gelip götürecekleri belli olmuyordu ve problemlerimin yanında uyku, emin ol bir hiçti.”

“Ondan önce? Yani, esir edilmeden önce? Normal mi uyurdun?”

“Evet, ben yatağa çırılçıplak girip çapraz yatarım. Uyku sorunun yoktu dostum. Ama her şey değişti. Niye sordun?”

“Hiç.”

“Bana hiç gibi gelmedi.”

“Doğuştan gelen herhangi bir psikolojik bozukluğun var mıydı peki? Tanısı konulmuş ciddi şeyler?”

“Yoo, katır gibi sağlamımdır. Öyle olsa ajan olamazdım. Senin pek normal olmadığını söylüyorlardı, ama neyi kast ediyorsun?”

“Normal olmamak, problemlerimin yanında bir hiç,” diye mırıldanıp sustu Civan.

Teo omuz silkerek camdan dışarıya, bulutlara bakmaya başladı. Civan havaalanında kendilerini bekleyen özel uçağa binerlerken, Teo’ya, artık kendisine çalışacağını, teşkilat ile bağları kalmadığını söyledi. Sorun olup olmadığını sordu, Teo, “Sorun yok emrindeyim,” dedi. Civan memnuniyetle başını salladı. Uçağa binip bir gecelik mola vermek ve toplantı yapmak için Bosna’ya gittiler. Bosna’da kalacakları eve vardıklarında, çalışma odasına kapandılar ve Civan, Proje-10’u Teo’ya anlatıp, kendisine anlatılan hikâyenin yalan olduğunu söyledi. Gerçek anne babasının sandığı kişiler olmadığını ve bir deney ürünü olduğunu...

Anlatırken adamın yüzündeki her bakışı ve mimiği dikkatle izledi. Hiçbir tepkisini kaçırmak istemiyor ve tane tane konuşurken, Teo’nun

yüzünde değişmeyen ifadede bir tutam öfke, azıcık isyan, ucundan şaşkınlık, bolca intikam hırsı arıyordu; fakat hiçbirini göremedi. Teo sonuna kadar sessizce dinleyip başını salladı.

Civan konuşmayı kesip yere tükürdü, “Lanet piç! Biliyordun! Nasıl?”

“Kale’nin mahzenindeki gizli hard diskin ana kartını hackledim. Tüm bilgiler orada var.”

“Sadece kendi bilgilerin mi?”

“Yoo, tüm Proje-10 çocukları hakkında her şey. Ondan sonra yakalandım. İlgisi olabilir diye düşünüyorum.”

“Sana müstahak öyleyse!”

“Sen de kaçtığına göre durumun pek parlak sayılmaz bro! Ne halt ettin?”

“Evlendim.”

Teo bir kahkaha attı, “Şu, projede bahsi geçen hatunla mı? Nasıl, senin gibi çapkın bir adamı kafeslemek için yarattıkları proje kadın epey dişli biri olmalı?”

“Ne dedin sen?”

“Ah, senin için özel üretim proje kız yarattıklarını bilmiyor olamazsın! Öyleyse şimdi gerçekten beni daha önce gelip o lanet delikten çıkarmadığın için üzölmelisin. Neyse çocuğun olduğunu ve teşkilata yeni bir ajan yetiştirmek için kaçırdıklarını da söyleyeceksen, eh ben bunu da biliyorum.”

Civan ayağa fırlayıp odanın içinde sinirli bir tur attı. Dönüp Teo’nun yakasına yapıştı. Esirlik döneminde eski gücünü kaybetmiş olan adam Civan’ın kollarında hareketsiz kaldı, karşı koyamadı. Üstelik kavga etmeye niyeti de yoktu.

“Kimmiş o kadın? Öyle bir şey olmadı!”

Teo ellerini kaldırdı. “Sakin ol! Ben dosyanda yazılı olanları söylüyorum. Okuduğumda “Herife bak be! Meğer üç nesil überman projesiymişler,” demiştim. Baban, sen ve doğması planlanan oğlun ya da kızın! Kadının kimliği yazmıyordu. Sen Proje-10 ajanları içinde özel bir yere sahipsin Adsız. Benden veya tüm ajanlardan üstün olmanı bu yüzden yadırgamıyorum. Yoksa seni kendime rakip görmekten hoşlanmazdım. Ben kıskanç biriyim, ama senin baban da senin gibi, benim gibi özel bir insan. İslah hareketinin başarılı ürünlerinden biri.”

"Ersoy'un proje olduğunu da nereden çıkardın? Kadın ajan doğmadı, Proje-10 çocuklarının hepsi erkekti. Neden bahsediyorsun?"

"Bilmiyorum. Proje-10 çocuklarından birinin dosyası kayıptı. Belki odur. Sen kiminle, nerede, nasıl evlendin?"

"Alakası yok!" dedi Adsız dudaklarını kemirerek. Dişlerini dudak etlerine geçirdiği gibi içinde peyda olan birtakım kurtlar da dişlerini beyni ne geçirip şüphe merkezini kemirmeye çoktan başlamıştı. Ferah'ın bildiği özgeçmişini düşünürken bilmediklerini hesaplamaya ve acabalarla kurtçuklar kol kola girip kafasının içinde horon tepmeye başladı. Akif Yavuzhan ve Sabah Jaber'in çocuğu aslında, belki de yani küçük bir ihtimal de olsa? Bir proje çocuk muydu? Karşısına ıslah edilmiş üstün nitelikli askerler yaratma projesinin devamı için planlı olarak mı çıkarılmıştı?

İşte delirmek ve ortalığı kan gölüne çevirmek, sonra o kan gölünde banyo yapmak ve deliliklerden delilik beğenmek için bir sebep daha! Nasıl bir zindandı ömrünün her günü? Biraz sakinleştikten sonra Teo'ya döndü ve adamın omuzlarına sıkıca kavrayıp gözünün içine baktı ve hırıltıya benzer kısık bir sesle, "İlk görevin Teo! Bana o kadın ile ilgili okuduğun iddiayı kanıtlamak veya çürütmek! Bu ne bir emir ne de bir rica. Bu hayatının bağlı olduğu pamuk ipliğinin yumağı dostum. O yumağı bana yaktırtma!"

Teo özgürlüğünün ilk gününde çok sevdiği avcılık işine dönmenin sevinciyle sıırttı. "Kadın kokusu, peşinden gitmeyi en sevdiğim avdır dostum. Sana can borcum var, yapacağım."

Civan bunu duyduğuna sevindi ve gülerek cüzdanından bir fotoğraf çıkarıp işaret parmağıyla orta parmağının arasında kıstırdı.

"Hiç âşık oldun mu?" diye sordu aniden.

Teo gözlerini devirerek alay etti. "Yok lan, ne işim olur aşk meşk. Pardon niye sordun?"

Civan güldü, "Ol diyecektim."

"Öyle ol deyince, oluyor mu bro?"

"Bana can borcun var ya Teo! Sence ben deyince olmaz mı?"

"Olsun, eyvallah."

"Ayrıca şu fotoğraftaki kızı bul, kendine âşık et! Sen nasıl yapacağını bilirsin. Bu Proje-10'dan hariç bir mesele. Benim özel meselem," deyip parmaklarının arasında kıstırdığı vesikalık fotoğrafı uzattı. Teo fotoğraftaki güzel ve genç kadına ilgiyle bakıp tek kaşını kaldırdı, "Ayak parmakları

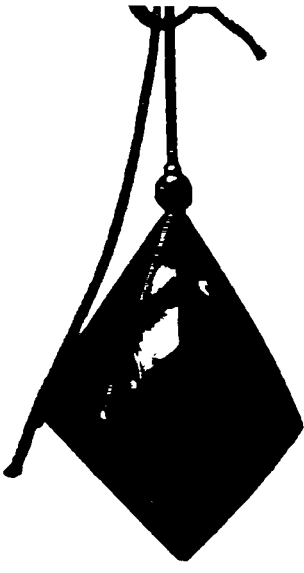
güzeldir inşallah. Yok yani ayakları çirkinse, parmakları yamuk yumuksa olmaz, asla sevişemem. Fetişim var benim.”

Civan bir kahkaha attı. “Nabıyon lan, kadınların ayak parmaklarını mı emikliyon manyak! Sen dediğimi yap! Ayakları çirkinse dikkatli bakma, çorap falan giydir! Olmadı estetik parası benden, hadi koçum göreyim seni!”

Teo fotoğraftaki kadının gözlerinin renginin güzelliğinden bakışlarını ayırmamıştı.

“Güzelmişsin aşkım. Hadi buluşalım,” deyip gitti.

6. Bölüm

Mart 2019, Adını Koş

“İki kent arasındayım

Biri bilmiyor beni. Öteki artık tanımıyor.

Jean Paul Sartre

Kolombiya, Medellin

Uçaktan indiğinde, başını kaldırıp etrafa bakındığında gördüğü dağ taş, gönderdeki bayrak başka memlekete aitti. Adsız geçen ömründe, ait olmamayı gayet iyi bellemişti de hep bir eve dönüş yolu aramıştı. Ev neydi bilmese de bayrak ve toprak neydi, akıttığı kanıyla bilirdi pekâlâ. Fakat salt kendine ait bir evi, bir yuvası olsun istemişti. Şimdi ayağını bastığı toprak, belletildiği ideallerine el olsa da içini kaplayan müthiş haz, eve dönmüş hissetmesine neden oluyordu. Güneş gözlüklerini yakasından alıp gözüne taktı ve kendi kendine gülümsedi. Ilık havayı ciğerlerine çekti. “Ferah! Sen benim kılıç hakkıyla kazandığım savaş ganimetimsin! Evim kollarının arası! Eşim, çocuğumun annesi. Vardım size. Heyt be!”

Yolda şoförüne çarşıya uğramak istediğini söyledi ve Ferah’a kırmızı güller aldı. Burnunda tütüyordu. Sevmek denen şeyi kadınından da çok sevmişti. Bu aidiyet hissi ömrünce aradığı şeydi. İmrendiği beyaz mermerli şehit kabirleri kadar ihtişamlı görünüyordu onun adının yanında, adı. Öyle ya, isim bile bulmuştu kendine! O vesile olmuştu özüne dönmesine, adsız yolculuğundan istifa etmesine yaramıştı. Ama hala bir soyadı ve kimliği yoktu. Bu küçük sorunu da çözerse yeniden evlenebilirlerdi. Aklındaki yeni fikri Ferah ile konuşacaktı. Belki hemen değil, biraz hasret giderince, yarın konuşurlardı.

İlk ismi Civan Güntürk idi. İlkokulu bitirene kadar bu isimle çağırılmıştı. Çocukluğunu anımsamak istemediği için Civan’ı da kişisel tarihinin derinliklerine gömmüş, bilincinin üstünü, altına yeğlemişti. Bu yüzden soy isimdeki ipucunu kaçırmıştı. Babasının soy ismi Güneri ile

annesinin soy ismi Kortürk'ün birleşimiydi ilk soy ismi. Kendini alıko-
yanlar ve bu kimliği eline verenler meğer pek nükte severdi! Şimdi onun
da herkese bir şakası olacaktı... Gülseler de gülmeseler de Adsız ince mi-
zahtan hoşlanırdı.

Evde Ferah'ı bahçeye şövaletini kurmuş, büyükçe bir tuvalin karşısına
geçmiş elinde fırçası ve önünde renkleriyle resme bulanmış halde buldu.
Şoförüne arabayı sessizce bırakmasını ve kapıyı yavaş açmasını söyledi.
Ferah zaten yüksek sesle müzik dinliyordu, arabanın geldiğini duymadı.
Böylece adam inip epey yaklaşıp kadını bir süre sessizce seyretme im-
kânı buldu. Ne seyirlik manzaraydı ama! Ödediği ve ödeyeceği bedellere
değerdi gördüğü eşsiz huzur tablosu. Tiner soluması bebeğe zararlı olaca-
ğı için kadına yağlı boya almamıştı. Su bazlı akrilik boyalarla her yerini
sakar ve acemi bir resim öğrencisi gibi batırdığından habersiz, bembeyaz
giyinmiş bir peri kızı, paletinde üç rengi karıştırıp mercan renginin en
canlı tonunu elde etmek için spatulasıyla karıştırıyordu. Tüplere uzanıp
biraz beyaz ekledi karışımına. Adam içinden, *"Aferin! Aç biraz o renkle-
ri Ferah. Aydınlat tüm manzarayı, hatta gökyüzünü beyaza boya..."* dedi.
Kadın beyazı fazla kaçırınca sinirlendi, hışımına kırmızı tüpe uzandı. Sert
hareketlerle bir daha karıştırmaya koyuldu, yine tutturamadı. Turuncu ve
pembe ekledi. Karıştırdı, karıştırdı... Adam güldü onun haline. *"Renklerle
bile kavga eden sevdam!"*

Dayanamayıp arkasından sokuldu. Gül buketini sol yanından uzatı-
verdi. Ferah yerinden sıçradı, *"Ateş! Ay!"* Ayağa kalktı ve adama döndü.
Telaşlı bakışları adamı tepeden tırnağa süzdü, telaşı yerini sevgiye bırak-
tı. Bakışlarında ve yüzündeki dalgın ifade gevşedi. Gülümsedi, sanki iki
gündür tutmuş olduğu nefesi verir gibi omuzları indi. Adamın boynuna
sarıldı.

*"Çok şükür! Ah, sana bir şey olacak diye çok korktum! Gitme bir
daha! Çok özledim seni!"*

Civan'ın yokluğunda, İstanbul'daki son ayrılıklarını düşünmekten uy-
kuları kaçmıştı. Hele öldü dedikleri o an, halen rüyalarına giriyor ve kan-
ter içinde uyandırıyor kadını. İşte bu, o acı dolu günlerin geç kalınmış
sarılışıydı. Civan ona sıkıca sarılıp kucaklayarak ayaklarını yerden kesti.

"Sevdam. Buradayım. Ben de özledim, çok, çok!" Sımsıkı sarılıp
yüzünü saçlarının arasına gömdü, sevdiğinin menekşe kokusunu derin
derin içine çekti. Huzuruna kavuştu. Ferah gülerek adamın kollarından
azıcık geri çekildi, beyaz tişörtüne bulaşan taze boya Civan'ın gömleğine
de geçmişti.

"Ay pardon, çok dalmışım," dedi.

"Ne güzel dalmışsın. Sıkıldın mı?"

"Sıkılmadım, korktum. Gelmezsen diye çok korktum, sevdam."

Civan hayretler içinde bakakaldı, kısa bir an zaman durdu sanki. Kadının ilk kez kendi hitap şekliyle sesleniyordu. Üstelik söyledikten sonra utanmıştı. Kıvrık kirpiklerini adamın büyülenmiş bakışlarından göğsüne çevirip dudaklarını ısırdı ve hızlı bir soluk alışla göğsü inip kalktı. Adam konuşmayınca Ferah tekrar mırıldandı, "İyi misin? Hallettin mi?"

"İyiym hallettim."

"Düşündüm de senin o terörist olduğunu zannettiğimde ne kadar perişan olmuştum. Beni sahil kıyısına götürüp bir konuşma yapmıştın. Aslında ne kadar sahiciymişsin! Ben anlamak istememişim sadece. Sen gözümün önünde "Gör beni!" diye çırpınıyormuşsun."

"Öyleydi."

"Civan iyi misin?" diyerek adamın şaşkınlıkla takılı kalan ifadesine muzipçe gülmeye başladı.

"İyiym. İyiym, çok iyiym. Ben, bayağı iyiym ya! Sen merak etme! Korkacak bir şey yok güzelim. Artık onlar korksun."

"O dediğin ajanı serbest bıraktın mı?"

"Biz ajan demiyoruz ama... Evet."

"Sana minnettar kalmıştır."

Civan kaşlarını kaldırarak gülümsedi. "Kesin!"

Ferah bir hinlik sezdi, ama daha fazla sormadı. Soramadı; çünkü Civan onu aniden kucaklayıverdi.

"Aaay! Yapma midem bulanıyor, üstüne kusarım!" diye bir de tehdit savurdu.

Civan gülerek onu odasına taşıdı. Yatağına yatırıp yanına uzandı ve dirseği üzerinde doğrularak yüzüne eğildi. Yüzüne, göz kapaklarına, burunun ucuna ve çenesine öpücükler kondurdu usul usul. Ferah heyecanlandı.

"Boylarım..." diyecek oldu.

Civan'ın avcunun içi karnına dokundu. Gözleri tekrar gözlerine değdi. Tişörtünü sıyrıp büyük elleriyle göbeğini okşadı. Ferah gözlerini yumdu ve o anı hafızasının başköşesine asmak için iyice hissetti. Bu

birden ikiye, ikiden üçe geçişlerinin meşakkatli yolunda, vardıkları mucizeydi. Adamın elini karnının üstünde tuttu, parmaklarını parmaklarının arasından geçirdi.

“Bunu yaptığımıza inanabiliyor musun?”

“Nasıl yaptığımızı hatırlıyorum aslında.”

“Galiba ben de.”

“Galiba deyişini sevmedim,” derken Ferah’ın tişörtünü üzerinden tamamen çıkarıp attı ve henüz dümdüz olan karnından öptü. Sonra alnını orada bir noktaya yasladı. “Mercimek duyuyor musun?” diye seslendi ilk defa.

Ferah bir kahkaha attı, “Şapşal!”

“Aslında embriyo bu evrede mercimekten çok kajuya benziyor bence.”

Ferah daha fazla güldü... Kahkahalar attıkça hoplayan göbeğine başını yaslamış olan adam ince belini tuttu, Ferah isyan etti, “Deli! Kaju ne? Vallahi senden nasıl baba olacak hiç bilmiyorum!”

“Kajunun babası! Hint gurusu gibi.”

“Civan yeter, bayılacağım.”

“Sustur o zaman.”

Ferah gülerek adamın elinden kurtulup biraz soluklandı ve Civan’ı yatağa devirip kucağına çıkı. Göz süzerek adamın gömleğinin düğmelerini açtı.

“Nasıl susarsın biliyorum.”

“Bebek... risk geçti mi?”

“Hayır ama benim de birkaç küçük numaram olabilir.”

Civan gözbebekleri büyüyerek kadını kalçasından kavrayıp kucağına iyice yerleştirdi ve öpmek için yüzünü kendisine çekti. Dudaklarını konuşmaya karşın binlerce kez yeğleyeceği tutku dolu öpücüklerle bıraktı. Ferah’ın boynunda soluklanıp koynunda ve teninin derinlerinde ezeli yuva arayışını anlamlandırıp hikâyelerini eşlemeye çalışırken, Ateş kimliğine ilk büründüğü günlerde, Ferah’ın varlığını ilk öğrendiği anı anımsadı.

Mayıs 2018, Ankara

Batık-3 karargâhında yeni operasyonu için dosya okuması yapan Adsız, Müge’den kendisine yardım etmesini istemişti. Müge, odasına ellerinde iki tomar kâğıt ile gelip Adsız’ın masasının üzerine oturdu.

"Saygın, hepsini okumadığını duymasın. Hele benim yardım ettiğimi sakın!"

"Sen söylemezsen duymaz."

"Oğlum adam 8 yıldır çalışıyor bu herife, az ciddiye alsana! Geçişti, me şöyle, bak bu iş diğerlerine benzemez."

"Konuştu atanamayan Schopenhauer."

"Ne diyorsun ya!"

"Az karamsar ol lan! Neyse boş ver şimdi dosyasını filan," deyip yerinden kalkıp masanın etrafından dolaşarak yanına geldi ve kadının beline kollarını dolayarak vücudunu kendine çekti, "Akşam bir şeyler içelim mi?"

"Bir saat sonra uçağın kalkıyor. İstanbul'a gidiyorsun."

"O zaman bir saat şansın var."

Müge bir kahkaha attı, "Kibirli pislik, işine bak!"

Adsız cebinden deponun anahtarlarını çıkarıp kadının gözünün önünde sallayarak göz kırptı. Müge alt dudaklarını ısırıp ve iç geçirerek, "Seni o depoya gömerim!" diye bir tehdit savurdu.

"Gömülecek daha iyi yerler biliyorum."

"Hıı?" derken adamın sakallarının boynunda iç gıcıklayıcı bir noktayla temas etmesine gözlerini yumarak izin verdi Müge ve ellerini gömleğinin yakalarından aşağı doğru okşayarak aşağı indirdi ve kot pantolonunun ceplerinden birine soktu. Birkaç saniye bekleyip adamın gözünün içine dimdik baktı. Alt dudaklarını ısırıp kirpiklerinin altından bakarak cebindeki başka bir anahtara ulaştı ve anahtarları çekip aldı. Anahtarları adamın burnunun ucunda şakırdattı.

"Ben bunu istiyorum!"

Adsız iç çeken bir soluk alışla kadını omuzlarından tuttu, "Sende kal. Ama iyi bak!"

"Sen dönene dek gözüm gibi bakacağım!"

Adam geri çekildi ve başını sağa sola sallayarak dudaklarının bir kenarını diğerine göre daha fazla seğiren çarpık bir gülüş ve beliren tek derin gamzesiyle kadına sataştı.

"Müge, kadınların ilk erkeklerine olan zaafı şehir efsanesinden ibaret değil, değil mi?"

"İlk sana vereceğime dikenli çalıya sürtseydim keşke domuz!"

"Hastanede yatarken öyle demiyordun ama... Bakiri ilmik istimi-yim Civiinnn!"

"Sen de ölümden yeni dönmüş bir genç kızın travma sonrası stres bozukluğuna aldırmadan üstüne atlamakta gecikmedin."

"Hadi be asıl sen benim üstüme atladın! Neyse öldüren cazibemden sen suçlu değilsin..."

"Hadi oradan! Asıl erkeklerin ilki oldukları kadınlara zaaf duyduğu kesin bilgi! Keşke kafanızın içinde son olmanın daha önemli olduğunu anlayacak kadar beyniniz olsaydı! Ama daha çok kıymet verdiğiniz başka bir yuvarlağın içinde maalesef!"

Adsız dudak bükerek geriye çekildi. Güzel laf etmişti Müge, ama o sıralar henüz ilklerle sonlar arasında bir durak seçemeyecek kadar deli fişkti. Daha yapacağı yolculuklar ve uğrayacağı duraklar olacaktı. Yola çıkmadan önce önünde bekleyen dosyalara baktı. Kadın söylene söylene odadan çıkıp gitti. Müge üstüne basa basa "Mavi dosyayı al, senin için Akif'in görüştüğü önemli kişileri işaretledim. Diğerleri önemsiz, dediğin gibi vakit kaybı," demişti. Adsız, kaşlarını çatıp kırmızı dosyayı, yani Müge'nin önemsiz dediklerini alıp karargâhtan çıktı. Uçağa bindi ve yolda okumaya başladı. Akif hakkında son dört yılda çıkan haberlerin basın taramaları vardı bu dosyada. Genelde adamın yöneticisi olduğu spor kulübü ve derneklerin hayır işleriyle ilgili haberleri. Bir üniversitenin mezuniyet töreninde, konuşmacı olarak yer aldığı haber ilgisini çekti ve internete girip haberin detaylarını buldu. Akif, bir eğitim derneğinin davetlisi olarak törene katılmıştı. Pek çok öğrenciye burs verdiği zaten biliniyordu. Törende o dernek aracılığıyla kendisine plaket takdim eden genç kızdan, Akif'in manevi kızı diye bahsedildiğini gördü. Fotoğrafı yakınlaştırdı. Akif ve kızın birbirlerine bakışlarında sıradanlığa uymayan bir mimik sezdi. Kızın adını not etti ve kimliğini araştırdı.

Lübnan asıllı Amerikan vatandaşı yetim Farah Jaabir... Kız o kadar güzeldi ki Akif'in gizli sevgilisi olabileceği ihtimali aklına düştü. Biraz daha derinlemesine araştırdığında kızın hikâyesinde mantığa uymayan şeyler olduğunu anladı. Amerikalı bir kız niye Türkiye'de hukuk okumaya gelsindi mesela? Annesinin bir prenses olduğunu öğrendi. Demek maddi sorunu yoktu. Öyleyse neden Akif'ten burs alsındı? Kızın fotoğrafını cebine attı ve İstanbul'a iner inmez adresini bulup takip etti. Ferah Jabir, mezun olunca Akif'in baş avukatının yanında işe başlamıştı. Beşiktaş'ta

iyi bir muhitte evi vardı ve altındaki araba burslu bir öğrencinin stajyer avukatlık yaparken alabileceğinin çok üstünde lükstü. İki ihtimal vardı Akif’le ya sevgiliydiler ya da baba kız? İkincisinde tutturdu.

Hikayesi öylece başlamıştı. Yüreğinin baş köşesindeki tahta kurula çağını bilmeden, istemeden, ama için için kızcağıza merhamet ederek kulmuştu. Kendinden bildiği üzere hiç kimse beş dakikalık bir zevk ürünü olarak dünyaya öylece atılvormemeliydi. Bir insan gelecek nesle onu hayat yükünden kurtaracak kadar şefkat ve merhamet beslemez miydi? Bu noktada tam olarak annesiyle ciddi problemleri olduğu bilinen Arthur Schopenhauer gibi düşünüyordu. “Dünya seni benim sayemde tanıyacak ve hatırlayacak!” diyebilecek kadar kendinden emin ve can acıtıcıydı ebeveynlerine karşı karamsar hikâyesi...

İnsan ömrü, tüm gizemlerden, hatta uzayın bilinmezlerinden bile daha komplike bir şeydi. Tek bir insanın bile duygu ve düşünce dünyası kendi içinde alemlere bedeldi. Tabii, kanısına göre sadece masum olanların! Ferah’ın en başından masum olduğuna inanmıştı, ama savaşçı içgüdüleri yine de kadını defalarca sınamadan duramamıştı. Her sınamanın sonucunda kızın yaşanmışlıkları, kendi yaralarına çarpa çarpa çarpım tablosuna dönmüşlerdi. Katlanarak artan sonuçlarını seve seve ezber etti

...

Yorgun ve yeterince tatmin edici olmasa da bebek için şimdilik idare edecek bir sevişmenin soluk soluğa ve terli dinlencesinde Ferah’ı kollarında tutarak, “Ben hiç böyle tamamlanmamıştım,” diye fısıldadı.

“Ben de.”

“İçine girmeden seviştığım tek kadınsın. Üstelik sonucunu ve nedenini düşününce bu bile tatmin edici oluyor. Mercimek ve sen her şeysiniz.”

“Aşk bu sevgilim.”

“Bilmiyorum, tek bildiğim bebeğe zarar vermemek için ezbere bildiğim kuytularına biraz daha hasret kalmaya benziyor oluşu.”

Akşam yemeğinde Ferah, yemekleri pek beğenmediğinden söz açtı.

Civan, “Burada uzun süre kalmayacağız,” dedi.

“Öyle mi? Ev güzel aslında. Peki nereye?”

“Henüz bilmiyorum, ama bir yıl boyunca uzun süre hiçbir yerde kalamayız. Sürekli seyahat ederiz, en ücra ülkeleri gezeriz diye düşünmüştüm. Yani senin durumuna bağlı tabii.”

“Seyahat etmeyi severim, ama karnım büyüdükçe zor olabilir.”

“(O zaman doğuma yakın yerleşik hayata geçecek bir yer buluruz. Küba'ya ne dersin?”

Ferah'ın gözleri parladı, “Lisede gitmiştim. Bayıldım, yaşarız bence beraber. Biz seninle nerede olsa yaşarız aşkım, çok düşünme.”

Civan gülümsedi, “Gerçekten mi?”

“Sana güveniyorum ve seni çok seviyorum. Aşkımız ve bebeğimiz için yeni bir sayfa açalım. Her şeyi arkamızda bırakalım. Zaten geleceğe taşımaya değer pek de kimsemiz yok.”

“Biz bize yeteriz Ferah'ım. Kajumuz bizi bir aile yapacak.”

“Kajumuz sence kız mı olur erkek mi?”

“Ne bileyim ultrasonum mu var?”

“Hiçbir şey hissetmiyor musun?”

“Ben... Pek velet sevmem. Tabii yani bizimki hariç! Onu severim. Ben hiçbir çocukla beş dakikadan fazla aynı oda içinde bulunmadım. Bebek bakmak filan... Şimdi ağlar, altına işer, sıçar, kusar falan!”

Ferah dehşete düşerek baktı ve bağırdı, “Sağ ol be! Bunları bana şimdi mi söylüyorsun, hani çok istiyordun?”

“İstiyorum canım, ama bu bebeklerin kendi öz bakım becerilerini karşılamaktan yoksun, bağımlı ve küçük, ilkel birer yaşam formu olduğu gerçeğini değiştirmiyor.”

Ferah, “Çattık!” dedi.

Civan gülerken yemeğine devam etti. “Sen isim düşün!”

“Ne? Ben tek başıma mı?”

“Yani dokuz ay sen karnında taşıyacağına göre isim koymak senin hakkın. İsimler konusu pek uzmanlık alanım da sayılmaz.”

“İyi bari.”

“Ama şey yaparız, yani beraber bakarız. Emzirme işi sende. Gece uykusuz kalmayacaksın mesela iyi tarafından bak! Yani geceleri beni kullanabilirsin!”

Ferah gülerken el çırpı, “Ya süper! Bunu düşünmemiştim! Gece bebek ağladığında uyanmak zorunda değilim, sen zaten uyumuyorsun!”

“Uykusuzluğumun bir gün bir işe yarayacağını ben de düşünmemiştim. Sahi, evlenelim bir ara.”

Ferah gülümseyerek başını salladı, “Boşanma istatistiklerinde en çok aynı adamla ikinciye evlenen kadınların müracaat ettiği görülmüş ama Neyse...”

“Beni boşamazsın!”

“Allah Allah!”

“Tabii canım bir baksana bana? Boyum uzun, bayağı yakışıklıyım, temizim, diş ipi kullanırım, kitap okurum, sanattan anlarım, eğlenceliyim, omlet yapmayı biliyorum, kondisyonum sağlam, sekiyim, erken boşalma sorunun yok... Param da var. Daha ne ister bir kadın?”

Ferah kahkahalarla güldü, “Sen şu egona pasaport çıkart da bir tatil yolla, aynı ülke sınırlarına sığmıyorsunuz bence!”

Civan da güldü, “Bak hem de komiğim. Proje üretimi, türünün tek örneği bir adam buldun. Daha da zorlama istersen!”

“Anladık baş belasının tekisin. Doğru ya daha ne kadar bela ister bir kadın!”

“Ben işim dışındaki tüm hayatımı dalga geçer gibi yaşadım, ama aşkta ciddi dim. Aklıma eseni hemen yaptım. Yaşamak budur Ferah. Aşk bir yaşam faaliyetidir bir proje değil! Sen anlaşmalardan, uzlaşmalardan söz ediyorsun, ben yaşamaktan, hissetmekten!”

Odanın ortasında karşısına dikilip kızın üstüne gitmeye başladı. Omuzundan minik bir dokunuşla geri geri itti. “Bak böyle! Korkacaksın! Nefesin kesilecek! Nabzın hızlanacak!” Derken her cümlede bir adım daha itti Ferah’ı ve sırtını duvara yaslayıp bileklerinden tuttu. “Aklın karışacak ve kaybetmekten korkacaksın! Güvende hissetmeyeceksin, ama vazgeçemeyeceksin de! Hazza bağımlı olacaksın!”

Kadının bileklerini başının üstünde duvara sabitledi ve yüzüne eğildi, “Şaşıracaksın! Afallayacaksın, nutkun tutulacak! Ah... Sonra bir öpücükle tepetaklak olacaksın! Mantığın seni terk edecek! Aklın git derken, içgüdülerin kal diyecek! Arsız sevişmelerde aklını kaybedeceksin! Ne karar verdiğini unutacaksın!”

Dudaklarının ucunda soluklandı bir an. Siyah gözlerini kadının parlayan gözlerinden ayırmadan iyice sokuldu, “Sonra bir bakmışsın karar sensin. Yaşamışsın bitmiş. Çok düşünme! Bir daha gelmezsin bu yaşa!”

Bir eliyle bileklerini duvara bastırmaya devam ederken bir eliyle kendisine gözünü kırpmadan bakan kadının çenesini kavradı. İri parmakları kadının avurtlarına geçti, “Baktın yine de kesmiyor, uslanmıyor! Zapt

edeceksin bütün gururdan kalelerini! Nefesinle dolduracaksın ciğerini... Yayıla yayıla geceyi sabah edeceksin koynunda! Anlaşılmayan bir şey kalmayacak!”

Adama göre aşkın kanıtlanmış, bilimsel verilerle örtüşen tek yanı şuydu: Dünya kendi etrafında dönüyordu, aşk da öyle! Aşkın da, dünya gibi yuvarlaktan başka biçimi olamazdı, kare olsaydı köşelerinden aşağı düşülürdü. Aşk, izahı olan bir şey olsaydı ders kitaplarında işlenirdi, ama sadece akıl sağlığı bir şekilde şüpheli şair milletin insafındaki kelime oyunlarına bırakılmıştı. Aşk, kural tanıyan bir şey olsaydı anayasa maddelerine de eklenirdi, ama ne evlilik akitlerinde ne boşanma davalarında geçerli sebep sayılmıştı. Aşk üçgenlerinin iç açılarının toplamı 180 derece etmiyordu mesela. Aşk ateşiyle ısınan kanlar deniz seviyesinde 100 derecede de kaynamıyordu. Ana Britanicalarda birbirine denk olmayan iki insanın âşık olamayacağı da yazmıyordu... Yüzünü görmeden sadece hayal ederek mektuplar yazan adam da âşıktı, kadının bedenine kenetlenmeden gözüne uyku girmeyen adam da kendi derecesinde âşıktı. Anlaşılmayacak bir şey yoktu aşk hususunda, anlaşılmayı beklemeyecek kadar yakıcı ve yıkıcı güdüler vardı...

Ferah yeniden ve gerçek kendileri olarak birlikte oldukları ilk gecenin sabahında, uyandığında kendisine sırtı dönük olarak bulduğu Civan'ı, ikinci sabah yanında hiç göremedi. Civan çoktan uyanıp kahvaltısını etmiş, evin etrafında sabah koşusunu ve sporunu yapmış, bahçede Kolombiyalı korumalarla dövüş talimi yapıyordu. Onu kan ter içinde kuvvet egzersizleri yaparken gören korumalardan ikisi hemen yanına gelip sorular sormaya başlamışlardı. Ersoy, oğlu daha yanına gelmeden önce korumalarını adamın çok iyi yetişmiş bir özel kuvvetler subayı olduğuna dair uyarmıştı. Hepsi tekinsiz sokaklarda büyümüş ve suç dünyasının içinden gelen iri yarı, silahı elinin öz uzantısı gibi bellemiş bu tekinsiz adamları “Cüssenize güvenip onu hafife almayın. Çok tehlikelidir dikkatli olun kendinizi tepeletmeyin,” diye uyarmıştı.

Yıllardır vücut geliştirme sporuyla ilgilenen kas yığını vücutlu Pedro, nasıl dövüştüğünü merak ettiklerini söyledi. Civan zorunda kalmadıkça kendisinin becerilerini göstermeyeceğini, bunun hava atmak değil, aptallık olduğunu, rakibin eline kendisini çözebileceği bir fırsat vermekten akıllı dövüşçülerin kaçınacağı cevabını verdi. Adamlar ısrar ettiler birkaç numara göstermesi için. Civan güldü, geçti. Alaya aldılar, hatta Ersoy'un yokluğunu fırsat bilip sataşmaya başladılar. Civan, onları tepelemeye

dünden razı olsa da sonu tehlikeli olabilirdi ve canını emanet etti, yerlilerin kinini kazanmak istemiyordu. Üstelik sırf hava atmak için, bu değmezdi. Konuşmalarını duyan bir koruma daha aralarına katılıp kenarının eskiden polis olduğunu söyledi ve meydan okudu.

"Ben salon dövüşçüsü değilim dostum, sizi sakatlamak istemem. Hangi dövüş disipliniyle eğitildiğimi soruyorsanız benim düsturum. "Düşmanı en kısa sürede yok et!" der. Hem Türk askeri şov olsun diye dövüşmez. Türk özel kuvvetlerinin, internette dövüş eğitimi videosuna fallan asla rastlayamazsınız. Biz rakibimize hava atmak için tekniğimizi açtı eden angutlardan değiliz," dedi.

Dünyanın öte ucundaki bir kıtadan gelen savaşçıya dair adamları, ısrarlı merakı üzerine, basit birkaç savunma hareketi, birkaç bilek manevrası ve havalı görünen yüksek tekmelerden gösterdi.

Ferah balkonundan izlerken parmaklarını kemirdi, "Yok artık! Yataktan kalkıp adam dövmeye gidiyor manyak! Allah'ım ben napıcam bu zırde liyle? Şuna bak! Oha! Jet Li'nin Ankara şubesi mübarek!"

Sinir olup duşa girdi. Suyun altında uzun süre kalıp düşündü. Uyan dığında yanında olmayışına içerledi. Zaten oldukça hassas bir dönemindeydi ve duyguları değışkendi. Dokunsa ağlayacak veya "Ce!" dese kahkahalara boğulacak kadar uçlardaydı fena halde hormonlarının etkisindeki zihni... Duştan çıkınca aynasının karşısında oturup bir süre cilt bakımıyla meşgul oldu. Sonra hafifçe makyaj yaptı ve oje sürdü. Dalgınca yeni kozmetikleriyle haşır neşir olurken karnının acıktığını unuttu.

Civan gelip onu öylece görünce saatine baktı. "Tünaydın prenses. Kahvaltı etmemişsin? Saat 13:30."

Ferah tek kaşını kaldırıp ters ters baktı. Civan onu azarladı, "Hamilesin, bu saate kadar aç durulur mu?"

"Hamileyim ve sen aşağıda koruma pataklamakla meşgulsün! Bu yaptığın mantıklı mı Civan? Burada bu adamlara emanetiz farkında mısın? Ya birine bir şey olsa?"

"Çocuk muyum ben? Şakalaşıyorduk çocuklarla."

"Şakan buysa..." deyip önüne döndü Ferah ve açtığı çekmeceleri sertçe kapatmaya başladı.

Civan içinden ya sabır çekti ve duşa girerken, "Hemen bir şeyler ye yoksa çıktığımda seni zorla beslerim!" diye şaka olmayan bir tehdit savurdu.

Ferah umursamazca omuz silkti. Yarım bardak süt içmişti uyandığında ve midesi bulandığı için yemek yemeyi olabildiğince erteliyordu; fakat bunu adama söylemedi.

Civan aynı günün ikinci düşünu almış vaziyette odada havlusuyla gezinirken tekrar laf attı kadına, “Hala yememişsin. Ben öğlen yemeği istedim. Hadi balkonda birlikte yiyelim.”

“Olur. Niye yanımdan gittin? Uyuyamadın mı?”

“Uyudum.”

“Kaç saat Civan?”

“01.40-03.40 arası iki saat. 04.00-06.00 arası yine iki saat. Gayet iyi uyudum hem de!”

“Adam mutant yemin ederim, yürüyen sanal gerçeklik! Tövbe ya!”

“Sorun ne?”

“Sorun acayıpliğin. Bir de soruyor musun?”

“Senin için sakıncası ne?”

“Her gün ayrı bir şok yüzünden küçük dilimi yutacak olmaktan başka mı diyorsun? Ah... Hiçbir sakıncası yok. Takıl sen. Çocuklarla filan eğlen. Ben de gidip aşçı Gabriela'dan biraz Kolombiya yemeği tarifi öğreneyim. Pardon, önce İspanyolcayı sökmem gerekecek tabii.”

Civan gözlerini çevirdi ve cevap vermeden giyinmeye başladı. Az sonra, “İstersen öğretirim,” dedi.

“Dövüşmeyi mi?”

Adam bir kahkaha attı, “Hayır, İspanyolca!”

“Her neyse.”

“Ferah tersinden mi kalktın?”

“Yanımda yoktun. Moralim bozuldu.”

“Canım sıkılıyor.”

“Ne tür bir sıkılma ki bu adam döverek geçecek?”

“Kes şunu kimseyi dövmedim. Can sıkıntısından adam dövmem ben. Tamam, döverim tabii, ama onlar korumalarımız. İyi çocuklar.”

“Neden canın sıkılıyor?”

“Aylaklıktan nefret ederim. Kafam bulanıyor bir şey yapmayınca.”

“Seni normalleştirelim ne dersin? Bence üstün özelliklerinin yanında

sende eksik olan şey bu. Kafanı bulandıran şey, normal insanlar gibi zaman geçirmeyi bilmemen."

"Olabilir, tavsiyen ne?"

"Hem tavsiyem hem sağlıklı bir ilişkiye devam edebilmemiz için şartlarım altında. Mecbur değilsin, ama istersen dene."

"Neymiş?"

"Önce küfretmeyi bırakmanı istiyorum. Senin gibi kültürlü bir adama öyle kaba saba konuşmak hiç yakışmıyor."

"Ne? Hayır! Ben öyle virgül yerine küfreden, "Öyle demek istemedim," diyen adamlardan değilim! Ben gayet ne diyorsam onu demek istemişimdir! Benim sadece dilimde değil, gayet içimde tüm o sövgüler. Bana yakışmayabilir, ama küfür bazılarının üzerinde çok güzel duruyor. Küfür etmeyi seviyorum."

"Saçmalama, küfür çok iğrenç bir şey. Bence bırakabilirsin, dene bak göreceksin. Beni kırıyor musun? Lütfen, hatırım için? Hem çocuğumuz olacak. Ona böyle örnek olmak istemezsin."

"Denerim."

"Sonra, arkadaş bulman gerek. İnsanların dertleşeceği, gezeceği, akıl danışacağı ve zaman geçireceği arkadaşları olur. Bu yaşına kadar kimseyle arkadaşlık etmemen anlaşılır gibi değil. Arkadaşlar bazen kan bağından bile önce gelir. Kan bağı olan kişileri seçemezsin, ama arkadaşlık öyle değil. Dengin olan ve seni tamamlayan seçtiğin kişilerle hayat çok daha çekilir hale gelir, inan."

"Bak bu mantıklı işte. Başka?"

"Başka? Çocuk sevmediğini ve hatta çocukları tanımadığını söyledin... Biraz çocuk parkı gezmeni ve çocuk gelişimi hakkında okuma yapmanı istiyorum. Öğrenmen şart!"

"Bu iş yaşayarak öğrenilmiyor mu? Ben öyle sanıyordum."

"O ayrı, ama teoriyi de kapman fena olmaz. Zaten hızlı okuyorsun, yaparsın bence."

"Tamam, bu kolay. Başka?"

"Son olarak şu öfke kontrol bozukluğuna çare bulmamız gerek. Çok çabuk öfkelenip insanları yakıp yıkıyorsun. Dobralıkla patavatsızlık arasında çok ince bir çizgi vardır ve sen o çizgiyi empati kurmadan hemen aşırıyorsun. Sakinleşmeye ihtiyacın var. Seks, dövüş veya alkolle değil

Daha nahif bir hobi edin mesela."

"Hobi? Hım, hiç nahif bir hobim olmadı. Örnek ver mesela."

"Resim yapmayı deneyebilirsin."

"Yok, hiç beceremem. Şu pençe gibi ellerle resim yapılır mı?"

"Bulmaca çöz."

Civan bir kahkaha atınca, Ferah şüpheyile gözlerini kısarak ona bakmaya başladı. Civan yanına geldi ve kadına sarılıp alnından öptü. "Peki tamam," dedi için için gülererek. Ferah'ın kendisini hiç tanımadığını böylece bir kez daha anladı. Şaşırmadı; fakat böyle kendi bildiği yollarla, onu basit bir adama dönüştürmeye olan umuduna gülesi geldi.

İlk 24 saati hiç küfretmeden geçirmeyi başardı. Tam dilinin ucuna geldiği anda Ferah'ın küçük, ama tatlı umudunu düşünüp ona kıyamadığı için dilini tuttu. Sandığı kadar zor da değildi gerekli de değildi üstelik. Ferah'ın normalleşme listesindeki ilk maddeye bir tik atıldı. Arkadaş edinme işine ise korumalardan Pedro ile oturup sohbet etmeye çalışarak başladı. Adama hikâyesini sordu, onu dinledi; fakat adam sorduğunda kendi hikâyesini anlatmadı. Pedro şüpheli yaklaştı, içtikleri kahveyi yarıda bırakıp yanından kalktı ve görevinin başına döndü. Civan ardından adamın neye bozulduğunu anlamadan arkasından bakakaldı. Diğer maddeler için bir kitapçıya gidip çocuk gelişimi kitapları ve bulabildiği en zor bulmaca dergilerini alıp geldi. Sabahtan öğlene kadar bir gelişim psikolojisi kitabı bitirdi ve ünlü psikolog Piaget'nin Bilişsel Gelişim Kuramını Ferah'a ezbere özet geçti. Ferah yutkunarak bakakaldı. Asıl şoku ise öğleden sonra çay saatinde, Civan en zor sudoku bulmacaları karşısında elindeki tükenmez kalem boşlukları doldurmak için hareket ettirdikten 90 saniye sonra sayfayı kendisine uzattığında yaşadı. Tüm boşluklar doluydu. Ferah bulmacanın sağlamasını bile daha uzun sürede yapabildi. Sayfa adeta cevap anahtarını andırıyordu ve o sırada adam iki bulmacayı daha tamamlayıp eline verdi.

Ferah, "Yok artık!" dedi.

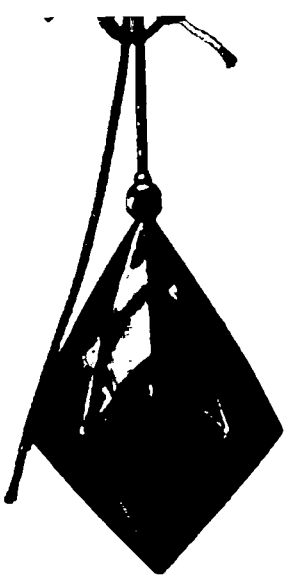
Civan ise muzipçe sırıttı ve omuz silkti. "Beni ya sar ya siktiri çek! Yokluk görmüş adamım ben, şartlı sevgiye tahammül edemem. İyileştirme arzundan vazgeç ve edebiliyorsan beni böyle kabul et. Kimse için değişmem, değişmek beni öldürür, ama kimsem olan için savaşmayı iyi bilirim. Değecekse buna sahip çık!" dedi.

Birkaç gün önce aralarındaki o nefes kesen buluşmayı yaşamak için

delirdiği balkona çıkıp gözlerini kapayarak serin havayı derin derin *u* ludu ve düşündü. Jean Paul Sartre'in. "Biliyorum. Bana tutku verecek her hangi bir şeye ya da kimseye rastlamayacağımı biliyorum. Birisini sevmeye kalkışmak, önemli bir işe girişmek gibidir, bilirsin. Enerji, kendini veriş, körlük ister. Hatta başlangıçta bir uçurumun üzerinden sıçramanın gerektiği bir an vardır. Düşünmeye kalkarsa atlayamaz insan. Bundan böyle artık bu gerekli sıçrayışı yapamayacağımı biliyorum," dediği uçurumun karşı kıyısında idi. Atladığı derin boşluğa bakınca körlüğüne şaşıtı.

"İki kadın arasındayım. Biri çoktan unuttu beni. Öbürü artık tanımıyor."

7. Bölüm

Kupa Kızıyla Sinek Valesi

"Bir kitap okuyordun dalgın..."

İçinde insanlar seiyor ya da ölüyorlardı.

Genç bir adamı öldürdüler romanda.

Korktun, bütün yininle ağlamaya başladın...

O ölen ben değildim..."

Özdemir Asaf

İzmirli bir ailenin tek çocuğuydu. Dokuz yaşındayken anne ve babasını elim bir trafik kazasında kaybetmişti. O korkunç gecede ebeveynleri Muğla'ya bir düğüne katılmak için Müge'yi anneannesine bırakıp yola çıkmış ve dönememişlerdi. Müge'yi anneannesesi büyüttü. Kayıplarının ardından çok zor zamanlar geçiren yaşlı kadınla birbirlerine tutundular. Annesi hostes, babası bir hava yolu şirketinde üst düzey yöneticiydi. İyi bir eğitim almış, fazlaca şımartılmış bir çocuk olarak mutlu bir çocukluk geçirmişti. Ailesini ansızın kaybettikten sonra kolay kolay toparlanamadı. Üç yıllık buhran dönemini psikolojik destek tedavileri görerek geçirdi ve ardından zor bir ergenlik dönemine adım attı. Okuduğu kolejde her zaman zeki ve başarılı bir öğrenci olsa da çok ciddi sosyal problemleri vardı. Yaşlılarıyla asla anlaşıyor, okulda sürekli kavgaya karışıyordu. Standartların üzerinde uzun boyu, çarpıcı dış görünüşü ve deli dolu kişiliğiyle sivrildikçe dışlanıyor, oğlan çocuklarına bile dayak attıkça alay konusu oluyordu.

Yetim kalışına ek olarak sosyal dışlanma, akran zorbalığı, asosyalite, öfke kontrol bozukluğu Müge'yi beladan belaya atlayacak düzeye getirmişti. Lisede devamsızlık yapa yapa sınıfta kaldı. Sınıf tekrarı yapınca okul değiştirdi ve hiçbir özel okul kendisini kabul etmeyince bir düz liseye geçti. Burada yaşı kendisinden çok büyük olan, madde bağımlısı arkadaşlar edindi. İçki ve sigaraya başladı, uyuşturucu madde denedi. İlk erkek arkadaşı olan serserinin tecavüzüne uğramaktan son anda kurtuldu.

Takıldığı kafede kendisini devamlı gören bir arkadaşı, bir gün Müge'ye kartını verip şöyle dedi, "Bu boy ve fizikle bu kokainmanların arasında harcama kendini. İstanbul'a git bir ajansa yazıl. Öyle pek güzel bir yüzü yok, ama vücudun düzgün. Kilo filan almazsan modellik yaparsın"

17 yaşındaydı. 180 santim boy, bele kadar inen dümdüz ve pırıl pırıl siyah saçlar, 55 santim bel, 54 kilo, incecik kavisli kaşlar, pürüzsüz ve mer bir ten ve insanın kalbini deşmek ister gibi görünen sert bakışlarla hoş bir yüze sahipti. Anneannesiyile yine anne babası gibi iyi bir meslek sahibi olması konusunda kavga ettikleri bir gün, tepesi atıp sırt çantasına birkaç parça eşyasını doldurdu ve evden kaçtı. İstanbul'a gezmeye giden bir arkadaşı, "Sen de gelsene!" deyip duruyordu ve soluğu İstanbul'da aldı. Kartını veren adamı arayıp bahsettiği ajansın adresini sordu. Bir kâğıt mendile adresi not edip birkaç gün Taksim'deki barlarda gezip eğlencesine baktı. Asi ve umursamaz olduğu kadar cesurdu. Sürekli cebinde taşıdığı sustalı çakıyla, askıntı olan birilerini yaralayıp karakolluk olsa bile kimseden korkmuyordu. İstiklal Caddesi'nin ara sokaklarındaki renkli hayata kendini kaptırmışken aldığı adresi de kaybetti. "Aman siktir et!" dedi. Zaten kendisini hiç güzel bulmuyordu. Poposu ve göğüsleri neredeyse dümdüzdü ve kıza bile benzemiyordu. Bazen bol ve maskülen giyindiğinde arkasından hey delikanlı diye seslenildiği oluyordu. Kendisini modellik yaparken düşünmek bile alaycı şekilde gülmesine sebep oluyordu. Fakat ummadığı bir şey oldu ve Nevizade'de arkadaşlarıyla bir sokak masasında çakılmış bira içerken yarım saattir çapraz masadan kendisini dikizleyen orta yaşlı, marjinal giyimli bir adam yanına geldi. Kaç yaşında olduğunu ve ne iş yaptığını sordu. Müge "Sana ne ulan kart horoz!" diye diklenip elindeki bira şişesini adamın kafasına geçirecekken adam ünlü bir koreograf olduğunu ve simasını çok beğendiğini söyleyip iş teklifinde bulundu. Müge'nin paraya ihtiyacı vardı ve derhal yelkenlerini suya indirip adamla konuşmak için ajansına gitti. Ertesi gün ünlü bir cast ajansında katalog çekimleri yapılıyordu. Kayıt olduğu ajans aracılığıyla birkaç küçük fotomodellik işi aldı ve ufak harçlıklar kazandı. Anneannesini arayıp İstanbul'da iş bulduğunu ve güzellik yarışmasına katılacağını söyledi.

Yarışmaya hazırlanırken kendisine dış görünüşüyle ilgili ne kadar haksızlık ettiğini ısrarla söyleyen profesyonellerle tanıştı. Meğer çok güzeldi. Sadece oturmayı, kalkmayı, bakmayı, gülümsemeyi hatta yürümeyi ve dikilmeyi bile bilmiyordu. Kendisini barda bulan o ünlü koreografa küfredip, "Siktir ulan ben yürümeyi dokuz aylıkken öğrendim, bir daha da kıcımın üstüne oturmadım. Annem beni yakalayıp adım çöreği bile

yapamadı!” dedi. Yine de onu, tabiri caizse, yontmak için ikna ettiler. Kendisine yakışacak saç kesimini, makyaj ve giyim stilini öğrettiler. Güzellik yarışmasında kampa katılıp podyum duruşu, yürüyüşü, poz verme gibi konularda teknik eğitimler aldı ve hiç beklemediği halde finale kaldı. Etrafında bebek yüzlü, renkli gözlü, hanım hanımcık bir sürü minnoş prenses varken kendisinin seçilmesine şaşıtı. Herkes ona, “Senin çok karakterli bir yüzün ve bakışın var,” diyor, Müge ise “O ne demekse?” diye düşünüp içinden dalga geçiyordu. Güzellik yarışmasının finaline az kala kendisine sarkıntılık edip birlikte olmak için para teklif eden bir jüri üyesini eline geçirdiği döküm bibloyla yaraladı. Soluğu yine karakolda aldı. Zaten ilk yaralamasından zor yırtmışken “Şimdi kesin hapse gireceğim,” diye düşünüyordu ki anneannesinin bir akrabası karakola gelip arabuluculuk ederek Müge’yi çıkardı. Müge karakolda baş komiserin odasında kendisini bekleyen akrabasına nasıl teşekkür edip hatta tövbe ettiğine inandırıp hemen ilk otobüsle İzmir’e döneceğine ikna edeceğini düşünedursun, adam dışarıda beklemesini işaret etti. Adamı çocukken bazı bayramlarda büyük teyzenin evinde gördüğünü anımsıyordu, ama nesi olduğunu ve adını hatırlamıyordu. Kurtarıcısı gelip sıkıntılı bir soluk verişle karşısına dikildi; ancak kızın göz hizasından kısa kalan boyuyla sert bakması pek etkili görünmüyordu. Müge mahcup bir tavır takınarak dudaklarını dişledi.

“Teşekkür ederim amca. Beni nasıl buldunuz?”

“Rica ederim Müge, Fidan teyzem haber yolladı. Yetiş Saygın oğlum, kızım kötü yola düşecek,” dedi.

“Hah! Saygın ulaan... Herif MİT’çi diyorlardı, demek doğruymuş. Zıncı diye enseledi beni. Ee nasıl kaçacam şimdi ben bu amcanın elinden?”

Saygın, o gece Müge’yi alıp İstanbul’daki ortak bir akrabalarının evine götürdü. Kızı aile boyu azarladılar, evine ve okuluna dönüp üniversite sınavına girmesi için nasihat ettiler. Ertesi sabah, Saygın kendisini İzmir otobüsüne bindirmek üzere otogara götürürken yolda, “Kötü yola düşmemi istemiyosan beni de istihbaratçı yapsana Saygın dayı! Kulun kölen olayım, gözünün çapağını yiyeyim bak ne olursun!” diye yalvarmaya başladı.

“Şiddet bende celal bende diyorsun ha? Normalde kötü yola düşmemesi için teşkilata adam alınmıyor, ama sana belki bir torpil geçebiliriz.” dedi Saygın ve Müge ile bir şartla anlaştı. Evine dönüp hasta anneannesinden özür dileyecek, bir daha serserilik yapmayacak, evden kaçmayacak, üniversite sınavına hazırlanıp Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesini kazanacaktı... Müge, şartların hepsini hemen hevesle kabul

etti. Böyle başladı kendimi buldum dediği ve anne babasının ölümünden beri ilk kez onları gururlandırabilecek bir imkân edindiğini düşündüğü işine...

2 yıl sonra

İstanbul'da bir yeraltı kumarhanesinde, zengin bir iş adamının yanın-
da eşlik eden ve güzel görüntü veren bir eskort kız görevindeydi. Müge,
üzerinde uzun bacaklarını ortaya çıkaran ve mekândaki pek çok erkeğin
kendisine hipnotize olmuş bakışlar atmasını sağlayan şıkır şıkır minicik
elbisesiyle eşlik ettiği iş adamının omuzuna elini koydu. Adamın poker
masasındaki rakiplerine yaptığı şakalara komik olmasa da sürekli gülüyor
ve elini kolunu adamın omuzundan, sırtından, kolundan çekmeden yanı
başında bir uydu vazifesi görüyordu. Arada düşünme duraksamalarında
adam, kızın ince beline sarılmalarla sahipliğini ve kudretini etrafındakile-
re sergiledikçe kendini kazanma hırsına daha da kaptırıyordu. Fakat fena
halde kaybediyordu. Müge, sahte kimlikle sokulduğu eskort çetesinin
içinde yeniydi ve İstanbul'un gedikli kumarbazlarının yanında sadece boy
göstermelik bulunan elit kızlardan biriydi. Anlaşmalarında gece çıktıkları
erkeklerle birlikte olmak yoktu, ama şu anki müşterisi bazen rahatsız edici
okşamalarla niyeti bozmaya başlamıştı.

Genç kız etrafına baktığı zaman rengârenk ışıklarla bezeli ortamın
sahteliğinden hoşlandığını fark etti. Bir cennet simülasyonu sayılabilirdi
bu ortam. Adım atanın, içeride gerçeklik algısını kaybetmesi için gereken
tüm dizayn, psikolojik unsurlar hesaba katılarak hazırды. Desenleriyle göz
boyayan canlı renkli halılar, makinelerden yükselen siren sesleri ve or-
tama verilen başı sonu belli olmayan sözsüz müzik, herkesin kazanacağı
algısı yaratan her renkten parlak ışıklar, gece gündüz farkı ve zamanın
nasıl geçtiği anlaşılmaması diye adeta zamanı durdururcasına, hiçbir pen-
cerenin ve saatin bulunmadığı yüksek duvarlar... İçeride daha uzun süre
kumar oynanması için sürekli bedava yemek, içki ve sigara servis edilerek
insanların hem bir şekilde tatmin olması sağlanıyor hem de içtikçe sarhoş
olup daha hızlı ve fevri kararlar almalarının yolu hızlandırılıyordu. Böyle
yoğun uyarıcıyla bezeli bir ortamda, herhangi bir işte geçirilen mesai sa-
atinden bile uzun süre kalan kumarbazların uykusu gelmesin diye özel-
likle, havalandırma sisteminden belirli aralıklarla içeriye oksijen salınımı
yapılıyor ve böylece kumar bağımlılarının daha uzun süre ayık ve enerjik
kalabilmesi sağlanıyordu. Müge, bu janjanlı dünyanın içinde var olabil-
mek için gerekli tüm bilgileri ve sadece tecrübeli kumarbazların bileceği

çakallıkları, teşkilatta verilen eğitimlerde öğrenmişti. Hatta sayısal zekâsı sayesinde epey iyi becerdiği bazı masa oyunlardan hoşlandığını bile söyleyebilirdi; fakat eşlik ettiği adamlara sadece slot makinelerini sevdiğini söyleyip eğlencesine birkaç tur jeton atıyor, poker ve 21 gibi oyunlara yaklaşılmıyordu.

Adsız'ın mütemadiyen dalga geçeceği üzere, ilk saha operasyonu az daha son operasyonu oluyordu. O gece kumarhanede rakip çeteler arasında bir silahlı çatışma yaşandı ve Müge bir masa altına gizlediği kendi silahına ulaşip takip ettiği adamı korumak isterken iki ateş arasında kalıp yaralandı. Adsız, Saygın'ın emriyle Müge'yi yaralandığı olay yerinden çıkarmaya geldiğinde kızın geçmiş hikâyesini öğrenmişti ve kızı şöyle bir süzüp ıslık öttürerek, "Senin neyine mafyaların ininde adam kovalamak be hey güzellik!" demişti. Polisle birlikte kumarhaneye baskın yapıp ortalığı dağıtan adamları derdest etti ve Müge'yi kucaklayarak çıkardı. Soruşturmadan adını kız orada hiç bulunmamış gibi sildirdi. Müge'ye göre ise gazi sayılırdı. Adsız, hastaneye yatırılıp ağır ameliyatlara geçiren kızı ziyarete gidip geldikçe, "Ne şehittir ne gazi, bok yoluna gitti Niyazi!" diye takılmalarla alay konusu yapmıştı. Pek nahoş tanışmaları böyle olmuştu. Saygın'a göre fevrilik, Adsız'a göre acemilik, Müge'ye göre ise tamamen şanssızlıktı, omzundan vurulma hadisesi. Üniversitede ikinci sınıf öğrencisiyken bir yandan Ankara'da istihbarat gizli subaylarının yetiştirildiği yerleşkede, askeri eğitimler alıyordu. İlk görevinde silah eli olan sağ omzundan kalıcı hasar alacak şekilde yaralanınca eğitimine geri hizmet elemanı olarak devam edip teşkilatta kalmayı başarmıştı.

Adsız, Müge'yi yaralandığı olay yerinden çıkardıktan kırk gün sonra hastanede ziyaretine gitmişti. Saygın'ın üçüncü dereceden yeğeni olduğunu öğrendiği genç kızın, deşifre olduğu için tanık koruma programına alınıp estetik operasyonlar geçirdiğini ve yeni yüzünü görünce bunalıma girdiğini ofis arkadaşlarından duyunca halini merak etmişti. "Fıstık gibi kızı maymuna çevirdilerse yazık olmuş!" diye düşünmeden edemiyordu. Fakat Müge'yi hastane odasında açlık grevi yaparken bulunca gülmeye başladı. Müge eline ne geçirdiyse üzerine fırlatıp adamı kovdu, yetmedi vurmak için silahını arandı.

"Defool! Ne gülüyorsun ulan açıkta bir şey mi gördün manyak! Siktir git, ebeni sikerim! Beni yalnız bırak! Bakma bana! Ölmek istiyorum!"

Adsız, psikolojisi zaten bozukken teşkilatın Ali Cengiz oyunları ile iyice allak bullak olan genç kızın üzerine daha fazla gitmek yerine yardım

etmeyi düşündü. Ne de olsa Saygın'ın kendisi üzerinde çok emeği vardı. Bu minnoş yeğenini azıcık neşelendirirse borcunu ödemiş olabilirdi.

"Atma dur! Sakin ol... Yanlış anlama. Ben de seni maymuna çevir diler sanmıştım... Tribe girmiş açlık grevine başlamış dediler de! Ama eskisinden güzel olmuşsun," dedi ellerini teslim olur gibi iki yanında kaldırıp temkinli adımlarla odaya girerken. Müge hem ağlayıp bağırmaktan hem de bir şey yiyip içmemekten kısılan sesiyle, "Seni Saygın domuzu mu yolladı? Öyleyse siktir git! Dadiya ihtiyacım olursa hemcinsimi tercih ederim... Senin gibi sevimsiz, ukala bir çam yarmasını değil!"

"Saygın'ın domuzun teki olduğu konusunda hemfikiriz ve sohbete oradan başlayabiliriz istersen. Ama önce benden özür dilemen lazım. Sonra belki sana, dünyada gördüğüm en güzel şey olduğunu söylerim. Yani, benden sonraki..."

Müge tam küfredecekken dayanamayıp güldü. Adsız da güldü ve odanın ortasına süzülüp hızlıca bir sandalyeye ilişti.

"Kimsin sen?"

"Saygın domuzundan konuşacağız sanıyordum?"

"Espri yeteneği olan bir ajan, vay be! Ah ya da olduğunu sanan! Otur sana," dedi genç adamın hali hazırda oturmakta olduğu sandalyeyi işaret edip teklifsizliğine imâda bulundu.

Adsız muzipçe gülümsedi. Müge kaşlarını çatıp gözlerini kısarak adamın çarpıcı gülüşünün odasında, hastane binasında, hatta kendi evreninde yarattığı zelzeleyi düşündü. "*Siktir! Bu kadar yakışıklı ajan mı olur anasını satayım! Cenin mi yedin zalim! Estetikliyse bile bu suratı yapan, Tanrı'nın el verdiği o plastik cerrah, hani bana hani bana?*" diye geçirdi içinden.

"Dayıma bir daha domuz dersin mideni kurşunla doldururum. Kimsin dedim?"

"Subay Adsız."

"Hep öyle derler..." deyip gözlerini devirdi Müge ve yatağında rahat bir tavırla uzun oturup arkasına yaslandı.

Adsız omuz silkti. "Ben orijinalim."

"Peki, fabrika çıkışın bu mu, yoksa değişenin var mı?"

Adsız bir kahkaha attı. "Ağzın iyi laf yapıyor Çiçek Hanım. Ajan olacağına siyasetçi ol bari..."

“Mülkiye’de okuyorum zaten.”

“Hep öyle derler!” dedi adam kızın az önceki laf sokmasına atıfta bulunarak ve Müge hemen yakalayıp bir kahkaha attı. *“Çok feci bir yaratık! Anası bunu doğurmamış resmen insanlığa armağan etmiş. İri kıyım herifleri severim, Akhilleus’un öz evladı mısın omuz reis! Herif değil başyapıt ulan! Oyş!”* diye içinden geçirdi. Sonra koyu kahverengi göz bebeklerini adamın yüzüne dikip bakmaya başladı. Uzun uzun, gözünü kırpmadan Adsız’ı inceledi. Yakışıklı yüzünü hafızasına kaydetme ihtiyacı, yerini hayran bir seyretmeye bırakacakken midesi açlıktan guruldadı. Utanarak ellerini karnına bastırdı ve fısıldadı, “Çok açım.”

Adsız ayağa kalkıp kızın ayakucuna gelip oturdu ve yüzüne eğilip fısıldadı, “Mide gurultusu neyse de... Ağzın da kokar açlıktan.”

“Kes şunu! Hem umurumda mı, ben kendimi öldürmeye çalışırken Münkerle Nekirin burunlarını sızlatıp sızlatmamayı düşünecek değilim.”

“O kadar uzun boylu değil Çiçek Hanım. Hem... Bildiğim çok iyi bir seyyar ızgaracı var, benimle gelip yarım ekmek içine tam köfte ve sucuk yersen sana, bana niye Adsız dediklerini anlatırım.”

Müge iç geçirerek dudaklarını birbirine bastırdı; fakat sucuk ve köfte sözünü duyunca yalanmadan durmayı güçlkle başardı. İki gündür sadece birkaç yudum su ile duruyordu. Üstelik daima 55 kiloluk halinden beklenmeyecek kadar iştahlı biri olmuştu. Açlıktan gözü dönmüştü ve her yerde baklava börek görmeye başlamıştı. Az daha aç durursa, karşısındaki bitter çikolatalı ve kestaneli, dört katlı bir pastaya benzettiği adamın kolunu yiyecekti. Adsız, kızın bakışlarındaki kararsızlığı okuyup üstüne gitti. Ballandıra ballandıra ızgaradan yükselen yağlı dumanların kokusunu, taze ekmeğin çıtırtısını, köftelerin sakız gibi kıvamını ve bol köpüklü ayranı anlattı.

Müge, açlık grevine son vermeden önce teyit etmek için sordu, “Yani çirkin olmamış mıyım? Sen estetikten önceki halimi görmüştün. Bak ölümlü gör doğruyu söyle Atsız Kovboy! Hem ben bu işe başlamadan önce bir güzellik yarışmasında finale kalmıştım. Tamam, öyle bebek gibi bir hatun değildim ama... Öyle ucube de sayılmazdım yani. Kendime göre bir şeklim vardı. Hem ben o orrospu çocuğu cerraha burnumu yap demiştim, o gitmiş çenemi törpülemiş, yok gözaltı ışığı bilmem nesi, yok yanak dolgusu yapmış. Ne güzel kaşlarım vardı. Onları da çekmiş ta arşa kaldırmış!” Adsız dudaklarını ıslatarak kızı şöyle bir süzdü, “Meme implantı iyi olmuş. 80c kup iyidir, senin omuzların geniş. Seninkiler 70 ya

var ya yoktu. Yüzüne gelince... Gördüğüm, benden sonraki en güzel olduğunu söylerken ciddiydim. Bayağı iyi şeyler söyledim ha! Hadi giyin kapıda bekliyorum. Ben Saygın'ı ayarlarım merak etme," deyip çıktı.

Ardından ağız açık bakakalan Müge yatağının ortasında diz çöktü. Adamın çıkarken kapattığı kapıya ve odasının ortasına davetsiz bir gök cismi misali bıraktığı özgüvenden ibaret kratere boş gözlerle baktı. Her bir cevap verememenin hırsı hem de tosladığını anladığı sert kayanın şokuyla kısa bir an başını kaşıyarak ne yapacağını düşündü. Yüzüne ağır ağır yerleşen sırtmadan anladığı kadarıyla, ayakları, midesinde uçuşan kelebeklere verecekti komutayı.

Ve Adsız'ın peşine takıldı. Adamın bahsettiği seyyar ızgaracıya gidip patlayana kadar yedi, ayran içti, üstüne tatlı istedi, üstüne midesini rahatlatmak için soda içtikten sonra yerinde duramadı ve biraz yürüdüler. Sonra Ankara'nın kış ayazında dondurmalı kadayıf yedi, altı bardak çay içti. Adsız sabaha karşı sokakta boş boş konuşup gezerlerken açık çorbacı arayan kıza, "Bacağımı da vereyim ye!" diye takılmayı sürdürdü. Müge adamdan aldığı alaycı güvenle akşamdan beri sürdürdüğü karşılıklı işneleme oyununda ansızın ciddileşti. "O değil de galiba bende ince hastalık varmış be Atsız Kovboy. Senin şu "Çaylak!" diye alay ettiğin vurulma boku olmasaydı erken teşhis konulamadan Tahtalıköyü boylayacakmışım. Yarın göğsümdeki kitleden biyopsi yapılacak."

"Ne? Ciddi misin?"

"Hıı. Benim teyzem de genç yaşta meme kanserinden gittiymiş Allah rahmet eylesin. Gerçi hiç sevmezdim, kendini beğenmişin tekiydi. Annemle babam da ölünce başka yakın akrabam kalmadı. Sülalem lanetli midir nedir..."

"Bişey olmaz ya!"

"Daha çok gencim ulan! Gerçi Allah kimi ne kadar yaşatacağını bilir, ben bu kafayla uzun yaşarsam cehennemın kazanları yetmeyecek günahlarıma. Neyse işte... Bakalım... O değil de bakire ölmeseydim iyiydi."

"Kimse bakire ölmez Çiçek Hanım, hayat herkesi siker! Kazanlar diyordun ya! Bir tık yırtarsın işte..."

"Zinadan diyorsun?" deyip bir kahkaha attı Müge ve konuyu değiştirdi. İzmir'i özlediğinden bahsederek hastaneye döndüler.

Sabah erken saatlerde ameliyathaneye girdi ve göğsündeki kitleden biyopsi için parça alınıp kanser taraması için patoloji laboratuvarına

gönderildi. Adsız ve Saygın, o akşam tekrar ziyaretine geldiler. Müge çok hoşlandığı Adsız'a telefon numarasını verip tekrar ziyaret etmesini istedi. Sonuçları çıkana ve omuzu tamamen iyileşene kadar epeyce uzun bir hastane nekaheti geçirecekti ve sıkıcı günlerini renklendirecek bir meşgale bulmuştu kendine. Adsız'ın da yurt içinde dinlenme dönemine denk gelmişti. Sonraki ziyaretinde Adsız, Müge'nin odasında sabahladı ve bol bol müzik dinleyip sevdikleri şarkıcılardan söz ettiler. Müge tam bir rock müzik bağımlısıydı ve elektro gitar çalıyordu. Omuzu iyileşmez ve tekrar çalamazsa diye çok dertliydi. Üstelik iki aydır hastanede olmaktan çok sıkılmıştı, yakında üniversitelerinin bahar şenliklerinin başlayacağından ve katılamayacağından dert yanıyordu. Hem de en sevdiği sanatçı olan Şebnem Ferah'ı bedava dinleme şansını kaçıracaktı. Adsız kızı oyalamak için lap top bulup karaoke açtı ve Müge bağıra çağıra Şebnem Ferah'ın "Bırak Kadının Olayım" şarkısını söyledi. Adsız hem kulaklarını elleriyle tıkayıp kahkahalarla güldü kızın nakarattaki cırtlak ve boğazını yırtan bağırışına hem söylendi, "La söyle dediysek de insan edebiyle mırıldanır, siktin kulak zarımı!"

Müge yatağının üstünde dikilip elinde gitar gibi tuttuğu yastığını komik el hareketleriyle güya çalarken "Nereye gider bu aaaaaaşk!" diye avaz avaz çığırıyordu. Adsız işkenceye dayanamayıp kızı havaya kaldırdı ve çuval yükler gibi omzuna atıp baş aşağı sarkıttı. Hemşire bankosuna götürdü, hemşirelere, "Allah rızası için morfin verin şuna!" dedi. İki deli o gece hastaneyi birbirine kattı, Saygın adam yollamak zorunda kaldı ve ikisini de cezalandırmakla tehdit etti. Birkaç gün sonra başka bir ameliyattan çıkan Müge'ye, elinde iki konser biletiyle geldi Adsız. Müge yatağından kalkıp boynuna atladı ve şapur şapur öptü adamı.

"Teoman! Aşkım o benim! Lan var ya adamın dibisin Adsız! Çok pahalıydı bu biletler! Allah'ına kurban ulan! Birlikte gidiyoruz!"

Adsız kızı kucağından indirip iki adım geri çekildi ve gergin bir ifadeyle başını olumsuz anlamda sağa sola salladı. "Sen gidiyorsun."

"Ama iki bilet var?"

"Bir arkadaşınla gidersin işte. Benden bu kadar."

"Bitti mi yani ziyaretçilik günleri?"

"Yok kızım uğrarım yine. Konser günü Ankara'da değilim. Güney Doğu'ya operasyona gidiyorum."

Müge elinde gitmeyi çok istediği konser biletleriyle sevinci yüzünde

solmuş halde kalakaldı. "Olmadı böyle," diye mırıldandı. "Sen dağda çarpışırken ben burada konsere. Cık! Gitmem."

"Kızım sen gazisin ve nekahet döneminde sin, mızıkçılık yapma. Henr kendini benimle bir mi tutuyorsun minnoş ofis kedisi? Teşkilatın gözbe beğiyim ben! Şımarma!"

"İyi be! Ver tamam, bulurum ben götüreceğ birini. Sana görevinde hayırlı başarılar! Ha! Giderken kibrini çıkarıp kurşun geçirmez yelek ku şanmayı unutma!"

Adsız başını sallayıp ayrıldı hastaneden. Sokağa çıkar çıkmaz bir sigara yaktı. Güney Doğu operasyonu yalandı, o gün aylaktı. Konsere gitmedi, fakat Müge'yi ziyaret etmeye devam etti. Müge'nin ilk masumane davetlerini sonraları başka arsız davetler izledi ve Adsız, davete icabet etmekte hiç tereddüt etmedi...

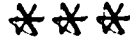
...

Müge, yıllar süren hırslı çalışma ve iş aşkı sayesinde Batık-3 karar gâhının tedarik müdürü görevine atanmıştı. Yani Saygın'ın göz hapsi ve emri altına... Tedarik müdürü olarak görev yaptığı süre boyunca, saha subaylarının tüm hayati ve görev gereksinimlerinin satın alımlarından Müge sorumluydu. Örneğin Adsız'ın kalacağı evlerin kiralanması, sahte kimliklere kaydedilen sözleşmeler, resmi evrakların ayarlanması, gerekli kurumlara bildirilmesi, bineceği arabaların satın alınması, nakit akışının sağlanması, giyeceği giysilerin alınıp evine teslim edilmesi, kuru temizleme şirketi, hazır yemek şirketi, ayakkabıcısı, özel sağlık sigortası anlaşmaları, berberi, tamircisi... Bir insanın, hele de yasal olarak var olmayan, sayısız sahte kimlik değiştiren bir insanın tüm yaşamsal faaliyetlerine ilişkin planlamalar ve satın almalar Müge'nin elinden geçiyordu. Bu durum yıllar içinde bir dargın bir barışık, tuhaf ilişkileri çıkmaza girdiği anlarda Adsız'ın temel ihtiyaçlarının Müge tarafından sabote edilmesiyle sonuçlanıyordu. Kadının, kafası attığı herhangi bir gün, Adsız'ın banka kartına bloke koyabiliyor veya evine gönderilmesi gereken market alışverişini göndermeyerek had bildirmesiyle sonuçlanabiliyordu.

24 yaşına geldiğinde hem karakteri olgunlaşmış hem altından kalktığı birçok görevde üstlerinin takdirini kazanmıştı. Üniversiteyi de bitirmiş ve teşkilatın, Müge gibi güzelliği ön plana çıkan iyi yetişmiş bir kadın casus ihtiyacına yönelik gizli operasyonlarıyla tekrar sahaya sürülmüştü. Kılık değiştirmede ve cazibesıyla erkekleri avlamakta yetenekli olduğundan, Ankara'da karşı casusluk faaliyeti yürüten yabancı diplomatların hayatına,

eskort, manikürist, masör, hizmetçi, dadı, anaokulu öğretmeni, kuaför, özel güvenlik görevleri gibi pek çok gizli görevle sızdırılıp, teşkilata bilgi aktarmıştı. Adsız ile pek çok görevde birbirlerini kolladıkları olmuştu. Gizli görev sorumluluğu ve benzer tehlikeli yaşam biçimini benimsedikleri noktalarda birbirlerini anladıkları, arkadaşlıktan öte bir ilişkileri vardı. Müge'nin bağlanmaktan kaçınması, Adsız'ın her çiçekten bal almaya meyilli oluşu nedeniyle aralarındaki güçlü cinsel çekimi, takılmak veya çoğunlukla kedi köpek gibi dalaşmaktan öte bir seviyeye taşıyamamışlardı.

Şarkıda bahsi geçen kupa kızıyla sinek valesi değillerdi. Üstelik hayatları bir iskambil falından çıkmamıştı. Bu havalı yakıştırma, sevdikleri bir şarkıydı sadece veya kararsız geçen bir günün üst başlığı olabilirdi. Bazen bir pokerdi yaptıkları iş, bazen Rus ruleti... Hangisi olursa olsun her zaman kartlar yerine canlar mevzu bahisti. Böyle kanla yazılan oyunlarda kasa bile daima kazanan olamazdı.

Nisan 2019 – 'Su Testisi'

*"Demir olsam çürürdüm,
toprak oldum da dayandım."*

Yaşar Kemal

Medellin

Civan, haberi aldığı anda eline geçirdiği bir sandalyeyi odanın penceresine fırlatıp camı un ufak parçalara böldü. Sandalye ikinci kattan aşağıya bahçe zeminine düşüp kırılırken kopan şangırtıyla tüm ev halkı yerinden sıçrayıp ne olduğunu anlamaya çalışır halde evin avlusuna koştu.

"Allah kahretsin, Allah kahretsin!" diye tekrar tekrar bağırıp kontrolünü kaybetmiş halde etrafı kırıp dökmeye devam etti. Mobilyaları tekmeledi, süs eşyalarını duvarlara fırlattı. Öfkesi bu kadar şiddetliken kendine zarar verebilirdi. Kendine dönmeden önce, hıncını eşyalardan çıkarmak istiyordu.

Kendisi destek olmazken Alemdar'ın bunu yapabileceğini düşünmemişti. Düşünmemekle, hafife almak veya o konuyu göz ardı etmekle nasıl büyük bir hata etmişti! Biri yardım etmiş olmalıydı. Alemdar'a Akif'i vurdurtan biri ya da birileri her kimse, Civan'ın, Ferah ve bebeğiyle bir aile olma ümidine de bir kurşun sıkılmıştı. Telefonun karşısındaki Müge'ye,

duyduğuna inanamayarak tekrar tekrar sormuştu. “Öldü mü, kaç el su
muş? Olay yerinde mi öldü, hemen mi öldü? Öldü demek? Akif Yavuzhan,

Akşam haberlerinde son dakika bilgisiydi artık Akif Yavuzhan’ın ha
yatının çetrefilli hikâyesiydi... “Kanlısı, eski eniştesi ve diünürü olan Alemdar
Taranoğlu, Akif Yavuzhan’ı cezaevine taşıyan nakil aracının yolunu ke
sip yedi el ateş ederek öldürdü. Akif Yavuzhan olay yerinde hayatını kaybe
derken yaralı gardiyan ve jandarmaların hayati tehlikesi bulunmadığına.”

Akif, ilk tutuklandığında da öldürmeye teşebbüs ettiği için tutuklan
mamış mıydı Alemdar? Saygın, Bakü’deki hastanede öyle söylemişti. Mü
ge’nin söylediğine göreyse Alemdar, daha önce Akif’i öldürmeye teşebbüs
etmemiş ve hiç tutuklanmamıştı. Saygın, planlarında olan şeyi olmuş gibi
söylemişti. Bu da mı blöftü? Dünyadan bir pislik daha temizlendiği için
sevinmeliydi oysa... Kendisinin bellediği adalet sağlayıcılığa, tüm pislikle
ri itinayla Tahtalıköye yollamak dahildi, ama bu kez bir istisna yapıp sev
diği kadının babasını kodeste görmekle yetinecekti. Fakat Alemdar son
ihtarına, “Akif’i öldürmeyeceksin, tek başına bir hücrede ağırlaştırılmış
müebbet yatacak,” deyişine bağlı kalmamıştı.

“Ferah’tan vazgeçmeyeceğim Reis. Beni evlat bildiysen, hakkım varsa
kinini söndür. Akif’in müebbet yatmasıyla yetin, el uzatma.” demişti.

Alemdar ise, “Seni oğul bildim, senin canın benim de canım. Akif’e
ettiğin, kinimi söndürme de eyvallah. Benden yana canına zarar gelme
yecek,” diye söz vermişti. Eski kabadayılardandı, sözünün eriydi, racon bi
lirdi. Bu nasıl olurdu? Birilerinin Alemdar’ın adını kullandığını düşündü,
ama artık ne fark ederdi? Alemdar’ın vurduğu söyleniyordu haberlerde,
ancak öyle olmadığına emindi. Alemdar’ı aşardı bu iş. Öyleyse de onun
da canına okuyacaktı. “Bunu Ferah’a nasıl söyleyeceğim ben? Bitti! Bittik
Bittim ben... Bunun dönüşü yok. Kan davası girdi aramıza. Can davasını
henüz çözememiştik oysa... Baban öldü Ferah, nasıl derim, o masum Nil
yeşillerine bakıp da?”

Ersoy haberi alır almaz Kolombiyadaki eve gelmişti. Sakin olmasını
söyledi. Civan burnundan soluyarak Ersoy’un karşısına dikildi, adamın
gömleğinin yakasına asıldı,

“Duydun mu?”

“Bir saat önce haber geldi. Kaygını anlıyorum evlat, ama...”

“Aması yok! Yok ulan yok! O ite zerre kadar merhametim varsa ço
cuğumun yüzünü görmek nasip olmasın, ama Ferah’a nasıl diyecem ulan

ben? Adamı hapse ben tıktım! Başta Alemdar'ı ben azmettirdim! "Benim işim bitince cezaevinde işini bitirirsin," dedim ben!"

"Sus, duyacak! Öyle bir şey olmadı. Civan, kendine gel, topla kendini! Senin suçun yok, varsa da Akif gibi bir şeytana üzülecek değilsin. Kız da anlar zamanla. Sakin ol, inkâr et! Senin ilgin yok. Bana bak oğlum, karını seviyorsan inkâr etmek zorundasın. Senin binlerce kilometre öteden ne ilgin olabilir? Sen sana verilen görevi yaptın, yapman gerekeni yaptın. O eli kanlı silah baronunu hapse tıktın. Anlayacak."

Civan boş gözlerle bir an bakakaldı adamın yüzündeki kararlı ifadeye. Ellerini yakasından çekti. Ersoy kollarından tutacak oldu, adamı itti.

"Siktir ulan göt! Ben senin gibi yanardöner miyim?"

Ferah geldi, evdeki huzursuzluktan ve her an tetikte beklemekten iyice harap olmuştu. Ne yana gideceğini, kime ne diyeceğini bilemez haldeydi. "Yine ne oluyor Civan?" dedi. Civan'ın yüzünde nadiren gördüğü fena halde dağılmış ifadeye bakınca yutkundü ve durdu.

"Ne var?"

Ersoy başını eğip sakince, "Başın sağ olsun kızım. Baban vefat etmiş," dedi. Bir çırpıda, teklemeden, virgül koymadan hem de ne kolayca söyleyivermişti! Hamile bir kadına böyle bir haber "Dan!" diye verilir miydi? Civan'ın tüm hıncını ondan alası geldi ki, Ferah haneyi yırtan keskin bir çığlık koparıp dizleri üstüne düştü. Ağzı ve gözleri dehşetten çarpılmış gibi açık, elleriyle dizlerine vurarak feryat etti,

"Aaaaaaaah! Babaaaaaaaaaaaa! Hayır, babaaaaaam!"

Civan koşup belinden sarıldı kadına, "Ferah, başın sağ olsun. Çok üzgünüm."

"Defooooool! Aaaahhhh! Babaaaaaaaaamm! Senin yüzünden! Sen yaptın!"

Beklediği suçlamalar ardı arkası kesilmeksizin yüzüne, gözüne, göğsüne çarptı, tüm varlığını dağılayıp kalan ümit kırıntılarını peşi sıra götürerek defalarca sekti durdu. İflah olmaz bir gecenin ortasında dizleri üstüne çöktü. Başını eğdi, sustu. Ferah yumruk yaptığı elleriyle adama vurdu, bağırdı, feryat ederek ağladı, defalarca göğsünü yumruklayarak suçladı. Ersoy araya girip kadını sakinleştirmek istedi, Civan'ın suçu olmadığını anlatmaya çalıştı. Nafile! Ferah'ın acısı büyüktü. Ne olursa, hangi suça karışmış olursa olsun hayattaki tek varlığı babası, üstelik hapsedilmiş, yani hak ettiği cezayı bulmuşken katledilmişti! Bu vahşilikti, adaleti

çiğnemekti, suçtan öte suçtu, zorbalıktı, magandalıktı! Üstelik bunu ya pan...

Bağıra çağıra ağlarken gözleri karardı ve olduğu yere yığıldı. Saatler acısında düğümlendi, geceler gündüzleri yuttu ve Ferah'ı kapkaranlık bir tutulmaya hapsetti. Civan, kadının başında beklerken saatlerce kendine gelemedi, Akif'in ölümüne zerre kadar üzülmeşiyle kendi durumunda bir çıkar yol bulamayışının ortasında bir mengenedeydi. Kendi ikiyüzlülüğünde boğulacak gibi bataklığa diri diri çekildiğini hissetti. Asker eğitimler alırken hocalarının ve kendisini psikolojik harbe hazırlayan Saygın'ın defalarca dikte ettiği sonuç buydu demek! *"Sevemezsin! Sevdiklerimiz prangalarımızdır. Bir savaşıyı zincirler değil, zaaflarına vurulan prangalar yok eder. Bunu asla unutma! Kimseye bağlanamazsın. Kimse sana bağlanamaz. Bağlandıkların bağladıkların olur. Senden önce her zaman onlar zarar görecektir. Sana fiziken zarar veremeyeceğini bilen düşmanların, sevdiklerini birer organınmış gibi kesip atmaktan büyük zevk alacaktır. O zaman gerçek acıyla yüzleşir ve tüm soğukkanlılığını kaybedip hatalar yaparsın.*

Anne ve baba ayaklarındır, keserlerse yürüyemezsin. Kardeş sol kolundur, koparırlarsa dengede duramazsın. Eşin sağ kolundur, keserlerse bir daha isabetli nişan alamazsın. Arkadaşların miden ve iç organlarındır, yerinden sökerlerse bir daha hazmedemezsin. Ve evlatların, kalbindir. Elinde silah olan bir düşman her zaman ilk olarak kalbini nişan alır. Bir kılıçla, bıçakla, tabancayla fark etmez, kalbinden vurulduğun an ölürsün. İnan bana evlat, ölmek bizim gibiler için savaş meydanlarında asilce çarpışırken hiç mesele bile değilken, sevdiklerine sebep olduğunda meselelerin en ağır olur. Sevdiklerinin toplamı ciğerlerindir. Ciğeri delik deşik halde nefes almaya çalışmak, tahayyül edebileceğin tüm acıların toplamından beterdir. Savaşçılar bu yüzden her türlü fiziksel acıya, yaralanmaya, hatta işkenceye bile başışırken, tek bir sevdiğinin bile kendi yüzünden zarar görmesine asla tahammül edemez."

...

Günler Ferah'ın kâbuslara karışan bölük pörçük uykuları, bir şey yiyip içmeden ruh gibi solgun bir halde pencereden boşluğa bakışları, ağlama krizlerine girmesi ve her gördüğünde Civan'ı suçlayan çok ağır ithamlarıyla geçti.

Adam bir defa cesaretini topladı ve başını eğmeden kadının karşısına dikilmeyi denedi, "Baban büyük bir suçluydu." dedi. Ferah acıyla yüzünü

kırıştırdı ve kan çanağına dönmüş gözleriyle, nefret dolu bakışlarını yüzüne dikti,

“Biliyorum, cezası müebbeti! Babam suçluydu, ya sen? Sen Allah mısın peki?”

“Ben yapmadım.”

“Kim yaptı?”

“Alemdar Taranoğlu diye açıklandı, ama o yapmadı. Bu işin arkasında teşkilat var.”

“Yere batsın teşkilatın da sen de! Her şeyimi aldınız! Lanet olsun! Hayatımı çaldınız, sevdiğim adamı aldınız benden! Son ümidimi de katlettiniz!”

“Ayrılıyor musun benden?”

“Ayrılmak mı? Öl istiyorum be öl! Karşımda durmuş hâlâ ihtimallerden mi söz ediyorsun sen?”

“Umutlara kurşun işlemez Ferah. Ailem ol, demiştim. Ailen olurdum, isteseydin.”

“Defol, kes sesini! Varlığına tahammül edemiyorum, yıkıl karşımdan! Lanetlisin sen! Vicdansızsın, ucubesin, çürüksün, leş kokuyorsun. Kan bulaştı ellerine, görmeye dayanamıyorum! Seni gördüğüm güne lanet olsun! Bana yaptıklarını temizlemeye ölmen yetmez, hiç var olmaması gereken bir canavarsın! Baştan aşağı yanlışsın! Kimsin? Kimsesin! Defol!”

“Yanlış olan bir insanı sevmek olamaz. Dünyada başka yanlışlar var Ferah. Çok büyük yanlışlar. Biz tüm o yanlışların yanında senle y harfi kadar yer tutmayız. Tutsak tutsak tutunuruz? Birbirimize, tutunurduk... Ama haklısın. Tamam, pes!”

Civan hata ettiğini anladı. Yanlış kadere kafa atmıştı. Hadsizlikti yaptığı. Kime nispet yapmıştı, elinde ne vardı? Akif giderayak pis bir çelme takmıştı da “Müebbet öyle değil, böyle yatılır!” demişti adeta. Kan davası girmişti sevdiği kadınla aralarına. Bunun böyle olacağı en başından belliyken nelere kalkışmıştı? Kendi seçimiydi önündeki ayrılığa müebbet. Bir adam durur durur da 34 yıl sonra kendine aile diye en imkânsız seçer miydi? Öte yandan... Teo'nun bahsettiği Proje-10 düzenindeki muhtemel kadın ajan ile ilgili araştırma yapıyordu. Ersoy'a sorduğunda, “*Onuncu çocuk ileri derecede sakat doğdu ve yaşama şansı olmadığı için öldürüldü,*” demişti. Teo ise Adsız'ın eşleşebileceği bir kadın ajan yaratıldığını okuduğuna emindi. Ne yazık ki Teo da Ersoy da Ülkü de daha fazlasını

bilmiyordu. Ural'ı öldürdüğüne pişman oldu. Teo'nun söylediği şeyi cad diye alıyor olsaydı ve Ural sağ olsaydı, işkence ede ede konuşturmakta, büyük zevk duyardı. Öyle bir ihtimal dahi midelerini ölesiye bulandırıyor du. Hele Ferah'ın karşısına planlı çıkarılmış olmasına dair yüz binde bir ihtimali düşünmek dahi istemiyordu. Öyleyse... O projenin devamı olacak kobay çocuğu onlara vermektense kendi elleriyle yok edecekti işte!

...

Ferah üçüncü gün, duşunu alıp gardırobundan dışarı çıkmaya uygun giysiler giyip karşısına dikildi. "Beni bir kadın doğum doktoruna götür hemen! İçimde senden bir parçayla yaşamak istemiyorum! Sana dair her şey midemi bulandırıyor! Nefret ediyorum senden! Yüzünü bile görmek istemiyorum! Seni sonsuza dek unutmak, unutmak, unutmak istiyorum! Yemin ederim cenazen önümden geçse de seni affetmeyeceğim!" dedi. Son kararı ve şairin dediği gibi dönülmez akşamın ufku olduğu belliydi. Adam sorgulamadı daha fazla. Eğer kadına yapabileceği tek bir iyilik şansı kaldıysa o da imkânsız ilişkilerinden peyda olan bir çocuğu doğurmaktan onu kurtarmak olacaktı. Böylece ömrünün geri kalanında asla bir araya gelemeyecek ebeveynleri arasında top gibi sekecek günahsız çocuğun vebalinden de muaf tutacaktı. Ferah'ı lanetine hapsedmeye hakkı olmadığını biliyordu. Mezar üzerine beşik kurulmazdı. Sela okunması gereken yerde ninni söylenmez, olmayacak duaya "Âmin" hiç denmezdi. Bu sevdanın üzerine toprak atılmışken bebek battaniyesi serilmezdi artık. Mezar taşı yazılmıştı ilişkilerinin vukuatlı nüfus kaydına, üçüncü kimlik verilmezdi. Ebe yerine imam bacağından tutup kaldırmıştı doğmamış çocuğunu havaya. İlk ses ınga değil, Fatihaydı. Helaldi hakkı, pür nur içinde yatsındı. Son sahnede, aşık cesetler, soğuk mezarlıkta, kendi elleriyle, kendi ıslak mezarını kazacaktı.

Ersoy'un yapmayın, yalvarışlarına kulak asmadan ve tek kelime etmeden Ferah'ı arabasına bindirdi ve şehir merkezindeki hastanenin yolunu tuttu. Yol boyunca ikisi farklı pencerelerden suskunca yola baktılar. Sol yanda Civan ağladı, sağ yanda Ferah ağladı. Ortada doğmayan bir çocuğun günahı ve vebali boyunlarına asıldı. Kendi zihinlerinden kendi geleceklerini izlemek gibiydi o yol ayrımının başı. Sonu ne olursa olsun karar verilmişti. Civan, hayatının en zor adımlarıyla yürüdü o muayenehaneye. Ağır çekim bir film karesine hapsolmuş gibi fonda dökülen sonbahar yaprakları ve buz gibi havada çalan çello sesi, kulaklarının imbiğinden süzülüp soluk borusunu kanatarak yüreğindeki taş kesmiş duvarı yırtıp geçer

gibi oradan hazımsızlıklarıyla tıka basa dolu midesine oturur gibi... En dramatik benzetmelerin yetmediği, yetemediği ve zaman dursun dediği anların en rezilini daha da rezil bir gurura teslim etmiş gibi...

"Çiğne be yüreğimi çiğne! Ez iyice ayaklarının altında, çamuruma bas geç! Bırak kuruyayım, toz olayım, güneşte kavurulup rüzgârda savrulayım, dağılayım, unutulayım... Hiç var olmamış gibi bir iz bırakmayayım. Ez be kadın! Ayağının altına layık benim adım. Ayakkabı numaran olsun benim yaşımla. Her gün, her gün, her gün... Bas geç!"

Her insanın o meşhur ve ne kadar haklı şarkıdaki gibi "Batsın bu dünya!" dediği anlar vardı. Adsız gibi adamlar için dünya batacaksa doğmamış çocukların bile katledildiği vicdandan, umuttan, kararlılıktan, sorumluluktan yoksun kalpler var oldukça batsındı! Bir kere batmakla yetmezdi, döne dolaşa batsın, uydusunu da alıp kara deliğe batsın, zaman kendini tekrara alsın her saat başı yine, yeniden batsındı. Ferah, randevu saati gelince adamın yüzüne son kez baktı. Gözaltılarının mordan siyaha dönmüş gölgelerinden günlerdir uyumadığını anladı. Hatta biraz daha dikkatli bakınca şakaklarında beliren gümüş tellerin sanki birdenbire arttığını, alnına derin çizgiler doluşup adamı üç günde on yaş birden yaşlandırdığını düşündü. Öyle olsundu, müstahaktı, oh olsundu! İçine atsındı, hatta içinde ur olsun çürütsündü o lanet özgüvenini...

Muayenehaneye birlikte girdiler. Doktorun İngilizce bilmemesi üzerine, Civan, Ferah'a tercümanlık yapıyordu. Ferah, gebeliğini sonlandırmak için geldiğini ve operasyonun mümkünse hemen yapılmasını istedi. Doktor operasyon için doğumhaneden randevu alacağını ve ücreti söyledi. Asistanını aramadan önce, Ferah'ı odadaki perdenin arkasındaki sedyeye yatırıp karnını açtırdı ve ultrason muayenesi için cihazını açıp ekranın başına oturdu. Civan, odanın giriş kısmında orta yerde kanı çekilmişçesine durup sıkmaktan moraran dudaklarını bir çizgi şeklini alacak şekilde birbirine bastırırken doktorun İspanyolca açıklamasını ve ardından cihazın hoparlöründen yükselen kalp atışlarını duydu.

"Altı haftalık gebelik, sağlıklı görünüyor. Bakın kalbi oluşmuş, atışlarını duyabilirsiniz."

Dıp dıp, dıp dıp, dıp dıp, dıp dıp...

Atlı kovalar gibi, koşup da daha çok oksijen için ciğerlerini yorar gibi hızlı ve telaşlı atışlar... Hayatında asla unutamayacağı sesler listesinde en başa kuruldu. Kendi nefesini tuttuğunu fark etmedi o nabzın, saniyeleri yüzyıl kılığına sokan atışında. Çenesini sıkmaktan dişlerini kırabilirdi.

Altı milyarlık koca dünyada bir tek bu minik kalbin vuruşuna mı yer yoktu yani? Göğüs kafesinin en içinde bir yerlerde cılız bir ses, *"Nasıl vazgeçilir böyle güzel bir şeyden?"* diye inim inim inliyordu.

Ferah yattığı yerde karnında soğuk jel ve ultrason cihazının başlığı göbeğinin alt kısmına sertçe baskı yaparken "Hiii!" deyip hıçkırdı. Doktor, bir adama bir kadına baktı, "Kararınızdan emin değilseniz düşünmek ve tekrar gelmek için vaktiniz var." Dedi. Civan başını sağa sola salladı ve bu cümleyi Ferah'a tercüme etmedi. Ferah yattığı yerde doğrulup sıyrıldığı tişörtünü ve belindeki düğmeleri açtığı pantolonunu düzeltmek için perdenin arkasına saklandı. Doktorun gözünün içine korku ve gözyaşıyla yalvarırcasına baktı ve sağ elini omuzunun yanında havaya kaldırdı. Avcunun içi doktora dönük olacak şekilde parmakları kapalı ve birbirine bitişik halde elini gösterdi. Kadın doktor kaşlarını çatı ve kadını büyüyen gözbebeklerinde bir dehşet ifadesiyle izlemeye devam etti. Ferah el hareketini dört parmağını katlayıp avcuna kapatarak sürdürdü. Son olarak açık kalan başparmağını da kapattığı dört parmağın üzerine koydu ve şiddet gören kadınların evrensel mesajıyla imdat çağrısını üç saniyede doktorun korkuyla büyüyen bakışlarına sıgdırdı. Elini ve başını indirip kaderini kadın doktorun anlayışına bıraktı. Doktor ayağa kalkıp boğazını temizledi, masasına dönüp dosyasına hızlıca bir şeyler karaladı. Civan doktorun rahat tavrının bir anda değiştiğini anladı. Beden dili ve yaydığı titreşimler okumakta usta olduğu ve ne kadar yıkık halde olursa olsun görmemesi mümkün olmayan detaylardı. Savaşçı, her koşulda kendini koruma içgüdüleriyle doluydu. Kirpiklerini yere eğip akıbetini bekledi. Sakince...

Ferah gözlerinden hızlı hızlı süzülen yaşlarıyla yanakları sırlıslıkla olmuş ve korkudan tir tir titreyerek adama son kez baktı. Hıçkırıklara boğulup yerlere düşmemek için gücünün son kırıntısına tutundu ve ıslaklıktan yapışan kirpiklerini sıkıca yumdu. "Az sonra hiç olmamış gibi çıkıp gidecek... *"Ama çok derin izlerinin kalacağını biliyorum. Kimse hiç var olmamış gibi gitmez. Anılar, insanların kalplerdeki ayak izleridir..."*

Doktor, telefonunu kaldırıp asistanına doğumhanenin kürtaj için hazırlanmasını söyledi ve araya rakamlardan oluşan bir kod sıkıştırdı. Civan gelmekte olan şeyin ayak sesleriyle az önceki sarsılmış halinden sıyrılıp gururlu bir halde başını kaldırdı. Doktorun ikisini odada gereksiz bir takım açıklamalarla telaşlı vaziyette oyaladığı birkaç dakika sonra, muayenehanenin kapısı, silahını doğrultmuş polisler tarafından kırılırcasına

açıldı. Namlular Civan'a doğruldu. "Teslim ol!" diye bağırان Kolombiya polisinin ihtarına sakince ellerini kaldırarak uydu. Ferah, perdenin arkasından çıkmış mahşeri bir beyaz perdeden izliyormuşçasına yanan gözleriyle donup kalmıştı.

Doktor, yanına gelip Ferah'a sarıldı, "Kurtuldun!"

Polisler, hiç mukavemet göstermeyen Civan'a ters kelepçe vurdular ve gerekmediği halde sert itiş kakışlarla, adamı doktorun masasına dek sürükleyip başını masaya bastırdılar. Civan, yüzünü Ferah'a dönük olacak şekilde yan yatırdığı masanın hizasından bakarken öfkeyle kabaran burun deliklerinden hızlı hızlı soluyordu. İnsanların eline geçen fırsatlarda nasıl acımasızlaşabileceğini gözleriyle görmüştü. Oysa... Aileye ve sevgiye dair bildiği tüm teoriler farklıydı. Kitaplarda ve filmlerde işler bundan farklıydı mesela. Pratiğe dökünce, toz pembe bulutlar yerini nasıl da şimşeklere, yıldırımlara, kasırgalara bırakıyordu demek? Neredeydi o sevda masalları, o iyi kalpli, o melek, o yüce gönüllü âşık kadınlar? Haniydi kırık erkekleri saf sevgisiyle iyileştiren periler?

O tatlı kadınlar, o çalı süpürgelerine binip çekip gittiler, Civan gibi kırık oğlanlar yine altının sahtesine, kadının kahpesine kaldı...

8 gün önce, Medellin

Ersoy, ettiği sert sözlerin genç kadın üzerinde tesir ettiğini biliyordu. Tam da olması gerektiği gibi gidiyordu her şey. Civan, Ferah'ın odasında uzun geceler geçirmişti. Faydalı bir baba olduğuna emindi bu açıdan. Fakat oğlunun iyiliğine ve kendi ailesini kurmasına dair milim milim ördüğü duvar Akif'in ölüm haberiyle yine yıkılmıştı. Altında kalan Civan değilse de o genç kadın şimdi enkazın içindeydi ve eline geçen tüm tuğla, kum ve molozu Civan'ın da başına püskürtecekti. Üstelik Civan en başta tavrını ortaya koymuştu, "O beni affetmeyecek. Ben hiç kimseyi!" diyerek, Ersoy'a göre adil bir pazarlık sayılmazdı. O aptal kız çocuğunu da umursadığı yoktu, ama oğlu onu kendine eş seçtiyse kabullenecekti. Civan kadını elinde tutmak istiyorsa tutacaktı. Yalanlarına inandırmak istiyorsa paravan olacaktı. Geçmişinden koparmak istiyorsa bıçak gibi kesecekti... Ne isterse... Nasıl isterse...

Akif'in ölümünden iki gün sonra, yarım kalan konuşmasını tamamlamak için, Civan'ın evde olmadığı bir aralık Ferah'ın odasına gitti. Kadını bir sandalye üzerinde dizlerine sarılmış halde camdan dışarıya bakarken buldu. Ferah, Ersoy'u görünce gözleri büyüdü, yutkundu, adamın soğuk

enerjisi Ferah'ı korkutuyordu. Belki de oğluna yaptıklarına karşın takındığı soğukkanlı tavır kanını donduruyordu. Adam cüretkârlık kelimesinin vücut bulmuş hali gibiydi. Belki zehirli oklar fırlatır gibi bakan gözleriyle canını sıkan. Oysa yabancı değildi bu zehir zemberek tavırların da ve hamların da... Sekiz aydır yanı başında daha genç ve zinde bir kopyasıyla epey haşır neşirdi... Hışımınla ayağa kalkıp adam başlamadan parmağıyla kapıyı gösterdi,

“Bana babamın azılı bir suçlu olduğunu hatırlatacaksanız zahmet etmeyin, biliyorum zaten! Yas tutmamın sakıncası yoktur umarım sizin için?”

“Dinle... Teşkilatın, Civan ile eşleştirmek ve doğacak çocuğunu da teşkilata almak için ürettiği bir proje kadının varlığı ortaya çıktı. Civan sen olabileceğinden şüphe ediyor, doğrusu ben de! Senin annenle babanın hikâyesi çok garip. Akla mantığa sığmayan şeyler var. Dahası Akif Yavuzhan'ın Projeye gönüllü ebeveyn olmuş olabileceğini gösteren birtakım bağlantılar kurduk.”

“Ne? Bu çok saçma!”

“Civan, Akif Yavuzhan operasyonu için fazla nitelikli bir subaydı. Teşkilat bu tarz işleri genelde muhbirlerine yaptırır, savaşçılara değil. Çocuğun yüzü basına teşhir edildi ki bu da hiç makul değil. Belki babanın illegal imparatorluğunun çökertilmesinden daha büyük bir amaca hizmet ediyordu evliliğiniz?”

Ferah, ağzı açık bakakaldı. İçinden defalarca “Yok artık!” diye tekrar etse de konuşmadı. Adamın psikolojik ciddi sorunları olduğunu düşünmeye başladı. Paranoid şizofreni olabilir miydi? Öyleyse, içindeki ilkel kendini koruma güdüsü çok basit bir ikaz lambası yakıp söndürmeye başlamıştı: Kaç!

Ferah adamın odasına girdiğinde ardında açık bıraktığı kapıya bakarken Ersoy, adeta kendi kendine sesli düşünürmüş gibi rahat bir tavırla anlatmaya devam etti, “Alemdar, babanın cinayetini üstlendi, ama gerçek bu değil. Babanı MİT müsteşarı, pardon eski müsteşarı, Fatih Kozan'ın emriyle bir MİT subayı öldürdü. Emrin verildiğini biliyordum ve engellemek için elimden geleni yaptığımı sanıyordum. Ama bazen cinayet de bir vasiyettir.”

“Siz neden bahsediyorsunuz?”

“Civan'ın kendi dünyaya geliş hikâyesine verdiği tepkiyi gördün. Şimdi

seninle ilgili kafası bulanık, ama araştırarak, öğrenecek. Eğer, sen oysan! Karnındaki sizin felaketiniz olabilir. "Ferah, adamın karanlık bakışlarının bulunduğu karnına kollarını doladı ve ensesinden soğuk terler boşaldığını hissetti. Daha babasının mezarı soğumadan, bu deli adam neden bahsediyordu? "Siz kafayı mı yediniz? Bu ne saçma bir komplo teorisi! Ben proje mroje değilim, annem Sabah Jaabir, babam da Akif Yavuzhan'dı!"

"Öyleyse Prens Bahir bin Marwan el Attar, neden Akif'in mahkemeye çıkmadan önce susturulması için müsteşara 10 milyon dolar ödedi? Bak kızım, ben bu Proje'yi yaratan adamın beyninin kıvrımlarındaki labirentleri iyi bilirim. Bugüne dek bir Proje kadın olasılığından hiç haberdar olmasam da o adamı iyi tanıdığım için bu kadar ileri gitmeyi düşüneneceği şu an hiç de olanaksız gelmiyor. Adsız, yani Yusuf Cem, Proje-10'un en özel çocuğuydu. Biz projeyi kapattıktan yıllar sonra Ural, bir fırsatını bulduysa Halife soyundan gelen bir kız çocuğu yaratıp ileride bir taşla iki kuş vurmayı kurgulamış olabilir. Hastalıklı kafasındaki büyük Türk- İslam İmparatorluğunu kuracak bir varis için, neden olmasın? Böyle düşünmek tam da Ural'a göre... Keşke Civan onu öldürmeseydi. Görüyor musun şimdi kendi tezlerimizi kanıtlamak veya çürütmekle vakit kaybediyoruz..."

Ferah pek bir şey anlayacak durumda değildi, anlamak da istemezdi. Hırkasını belinin etrafında sıkı sıkı sarıp sırtını balkon kapısına vererek korkuyla başını sağa sola salladı. "Bana bunu yapmayın! Beni delirtmek mi istiyorsunuz? Yapmayın Allah aşkına?" diye yalvarır gibi iniltiyle konuştu.

"Beni dinlersen seni bu çıkmaz sokaktan çıkarırım. Sen, eğer oysan, Civan bu çocuğu istemeyecek! Tamam, sen masum olabilirsin ama genlerin yapay seçimle oluşturulduysa o bebeğin peşini bırakmazlar. Hiçbirini bırakmadılar. Neler gördüğümü bilmek istemezdin! Bu ıslah hareketi çığırından çıkmış bir kasırga! Dünya üzerinde peyda olan üstün bir insan varsa onun için iki ihtimal vardır, kullanılmak veya yok edilmek. Civan ikisine de izin vermez. O yüzden..."

Ferah çığlık atıp kulaklarını elleriyle kapattı ve koşarak odasının kapısına gitti, kapıyı ardına kadar açıp öfkeden gözü dönmüş halde Ersoy'a çıkışı gösterdi,

"Yeter! Defol! Defol dedim, manyak, ruh hastası! Hepiniz hastasınız! Deli! Sen çok tehlikelisin! Sana inanmıyorum! Defol, beni rahat bırak!"

Ersoy fazla ileriye gittiğini düşünerek başını sallayıp odadan çıkarırken, "Sakin ol, bu sadece bir varsayımdı..." diye eklemeye çalıştı, ama

Ferah duymadı onu, tekrar tekrar kafayı yemiş olduğunu ve akıl hastası sine kapatılması gereken çok tehlikeli bir psikopat olduğunu söylüyordu. Ardından odasının kapısını kilitleyip kapının arkasına bir tekli koltuk çekip dayadı. Henüz kabullenemediği babasının ölümünün üzerine bu de bu duyduklarıyla dehşete düşmüştü. Korkuyla odasının içinde asaf yukarı gezinmeye başladı. Derhal o evden gitmek istiyordu. Ersoy'dan, Civan'dan, Ülkü'den uzağa! Ellerini beline sardı. İçinde büyüyen canı dü şündü. Nasıl dayanıyordu kendisiyle birlikte bunca dehşete? Varlığını bile polisin kendisine verdiği Ateş'in ölüm haberiyle kanayarak öğrenmişti. Dün gece yine kanaması başlamıştı. Ersoy'un neden bahsettiğini dahi anlamadığı bu hikâyenin sonunda bebeğine de mi el uzatacaklardı yani? Ferah'ı ilgilendiren tek mesele buydu. Hıçkırdı. Sesini duymasınlar diye elleriyle ağzını kapattı. Koşup odasının balkonunu kilitledi ve camları kapattı. Çaresizce etrafa bakındı. Hele o? Sevdigi adam? İki gün önce kol larını beline sarıp kulağını göbeğine yaslayıp bebeğine seslenirken gör düğü tutku dolu bakışlarıyla nefesini kesen, duygusunun ve sahipliğinin yoğunluğuyla içini titreten? *"Bizi korur. Koruyamaz! Babamı korumaya söz vermişti! Benim babam koskoca Akif Yavuzhan'dı! Onu paçavra gibi bir köşeye attılar, öldürdüler! Babama bunları yapabilen bu teşkilat kim? Bu nasıl bir güç? Bana neler yapmaz bu korkunç yaratıklar? Beni proje kadın filan sanıyorlarsa kaçmam lazım! Bebeğim... Kaçmamız lazım!"*

Ağlaya sızlaya düşünmeye ve bir çıkar yol aramaya çalıştı. Civan'a güvenemezdi. Babasını koruyamamıştı. Belki de korumak istememişti. Cinayetten o da mesuldü! Daha önce geçmişi değiştirme imkânı olsa, Ülkü'yü kürtaj ettireceğinden söz etmişti. Projeden ölesiye ve öldüresi ye tiksiniyordu. Kendi yaşamına hiç saygısı olmadığını defalarca kanıtlamıştı. Ural Mikailoğlu'nu öldürdüğü gün, akşam haberlerini kanepeye uzanıp geniş geniş alay ederek seyretmişti. Onu bir proje ürünü olarak dünyaya getiren insanları dünya tersine dönse bile affetmeyeceğini söylemişti. Kimliği ve pasaportu yoktu. Üstelik İstanbul'da arkasından neler olup bittiğini de bilmiyordu. Evde kullanabileceği bir telefon veya iletişim aracı yoktu. Mutfak çalışanlarının, eve girerken çantalarını kapıdaki silahlı korumalara teslim ettiğini ve üzerlerinin arandığını görmüştü. O korumalara yaklaşıp bir şekilde telefona ulaşp Amerikan Büyük Elçiliğini aramayı düşündü. Fakat adamların dilini bilmiyordu, onların da İngilizce bilmediğini biliyordu. Bu evde ne derecede kısıvrak halde esir edildiğini ilk kez idrak edip biraz daha dehşete düştü. Evden çıkabilmesinin tek yolu Civan'dı. Ama nasıl... Onun yüzünü görmek bile istemiyordu. Rol yapıp

adama yakınlaşacak halde de değildi. Ölesiye korkuyor ve dahası tiksiniyordu ondan... Hiç görmemiş, duymamış, tanımamış olmayı diliyordu. Düşündükçe dehşeti katlanıyor ve onu gördüğü güne lanetler okuyordu. Tek istediği bir an önce kaçmaktı. Olabildiğince uzağa! Nereye olduğu fark etmezdi. Ondan uzak olduktan sonra her yer aynı cehennemim morcivertiydi nasılsa! Onun yanında körleştiği karanlıktan belki bir nebze daha iyiydi! Hayatının en zor ve en riskli kararını böylece verdi. Korkuyla, telaşla, üzüntüyle, çaresizlikle dibini bilmediği bir suya daldı. Boğulmasının tek kurtuluşu olacağını göremiyordu o dalıştan sonra. Fanusunu terk etmiş küçük parlak Japon balığı, dev dalgalara kapılıp tekinsiz açıklara sürüklenecekti...

6 gün önce, Medellin

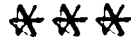
Civan yüzünü Ferah'a dönük olacak şekilde yan yatırdığı masanın hizasından bakarken öfkeyle kabaran burun deliklerinden soluyor ve attığı yemin oltaya gelişinden gururlanıyordu. Fakat göğüs kafesinin en içinde bir yerlerde cılız bir ses, "Nasıl vaz geçilir böyle güzel bir şeyden?" diye inim inim inliyordu. İnsanların eline geçen fırsatlarda nasıl acımasızlaşabileceğini gözleriyle görmek istemişti. Ferah'ı tabi tuttuğu ilk sınav bitmişti. Gerçek hayatta çoktan seçmeli sınavların aksine bazen bir yanlış tüm doğruları götürüyordu. Civan skor tabelasına dönen aşk hikâyesinde kendi yanlışlarının çokluğuna karşın tek ve en büyük yanlışı yaparak diskalifiye olma hakkı tanımıştı kadına. İsteyerek yapmamıştı. Reste rest ile karşılık vermeden kalkamayacaktı o kumar masasından. Bebeği doğurmasını isteyemezdi, yüz yüze bakacak ar kalmamıştı alınlarında. Katli vacip bir adamın darağacı dikilmişti aralarında ve cansız bedeni urganda sallanıp duracaktı kadın kendisine her baktığında. O ceset çürüyecekti, moraracak, etleri kemiklerinden ayrılıp düşecek, kokacaktı. Leş kokusu kaplayacaktı her yanlarını. Oysa sevdalar menekşe kokardı. Güvenemezlerdi artık birbirlerine, affedilmeyeceği yerden affetmemek tek çaresiydi. Çıkış kapısı, Ferah'a kanlı bir kısas hediye etmekti. Başka türlü unutamazdı. Kadın kendisine böyle öfkeliyken ona kendisini emanet edemezdi, arkasını dönemezdi, çocuğuyla yalnız bırakamazdı, evine evim diyemezdi.

Belki böylece, yıllar sonra kendine şunu söyleyip avunabilirdi: "*Kahpe karı canı babasına karşın masum bebeğimi katletti. O benden daha büyük katildir. O benim değil, bizim katilimizdir. Bir hayali katletmiş olmak cina-yetlerin en büyüğüdür...*"

Ancak şimdi şu restle açmıştı elini: "Sınav bitti. Şimdi yerleştirmek nuçlarını görelim. Çok yanlış Ferah! Başka türlü hükmedemezdim sanı İlk elde iyi niyetliydim ve ustası olduğum halde hile karıştırmamıştım. İnanmadın mı? Şimdi bu kumarbaz nasıl oyun oynuyormuş izle ve gı." Beni bir kucağa sığdıramadın koca dünya! Benden olanı da al... Al ulan u da gör! Bu cansız adam seni o merhamet cimrilerinin kafasına geçirmiyomu?"

Zor kararların adamıydı, soğuk buzulların üzerinde yürümekse imtı. hanı yine "Eyvallah!" diye diye adımlayacaktı. Tek farkla, kör, sağır, dilsiz, sakat ve üstelik kalpsiz...

Tatlı, Sevimli Bir İnfazcık-Antalya

"Mutluluğu çorba yapıp
Elimize çatal verdiler.
Bizi çıkmaz sokağa bırakıp
Yolun açık olsun dedi ibneler."
Neyzen Teyfik

Medellin

Kelepçelenip götürüldüğü Medellin Polis Merkezi'nde sorgusu yapıldı. Ferah'ın zorla kaçırıldım, alıkonuldum iddialarına cevap vermek yerine derhal Türkiye'ye iade edilmelerini istedi. Avukat getirilmesini ve büyükelçiliğin aranmasını istemedi. Ersoy gelip işi rüşvetle çözmeden, çok çabuk Kolombiya'dan ayrılmalıydı.

Türk İstihbarat Teşkilatını ilgilendiren büyük bir meseleyle karşılaştığını anlayan komiser, Civan'ı kısaca dinleyip başını ağrıtmamak için dediğini yapmaya karar verdi. Ferah karakolda hem Amerikan hem Türk vatandaşlığına sahip olduğu için ABD büyükelçiliğinin aranmasını istedi. Fakat bilmediği bir sorun vardı ki, kadını bu ülkeye getirir getirmez Civan ve Ersoy olası anlaşmazlıklara karşı, Ferah için sahte kimlik ve pasaport hazır etmişlerdi. Ferah, elinde Türk pasaportu ile kalakaldı ve ABD vatandaşı olduğu iddiasını Kolombiya polisine kanıtlayamadı. Ferah korkuyla ağlayıp yalvararak polisi asıl kimliğinin bu olmadığına ve Türkiye'de can güvenliği olmadığına ikna etmeye çalıştı. Komiser onun haline acıyıp yapabileceği en iyi şeyin, onu Civan'dan habersiz ve ayrı bir uçakla Türkiye'ye yollamak olacağını ve başının çaresine orada bakmasını söyledi.

Tutanak tutulduktan sonra ikisi ayrı uçaklara bindirilip kendi istedikleri şehirlere gönderilmek üzere sınır dışı edildiler. Kolombiya Devleti, Türkiye ile suçlu iade anlaşması bulunmamasına karşın adamın ettiği birkaç cümlelerin etkisiyle Ankara ile telefon görüşmesi yapıp adamın derhal sınır dışı edilmesini hızlandırmayı uygun görmüştü.

Civan'ı elleri ters kelepçeli halde, iki Kolombiyalı sivil polis eşliğinde özel bir havayolu şirketinin, Avrupa aktarmalı İstanbul uçağına bindirdiler. Kolombiyadan Türkiye'ye direkt uçuş bulunmadığı için ilk uçağı Barcelona'ya gidiyordu. Tehlikeli bulunan bu yabancidan bir an evvel kurtulmak için Avrupa'ya kalkan ilk sefere bilet alınmıştı. Başkent Bogota'dan, Barcelona'ya, Kuzey Atlantik Okyanusu üzerinden 10 saat 15 dakika sürecektir olan yolculuğun ardından, ertesi gün kendisini Barcelona'dan İstanbul'a götürecek ikinci yolcu uçağına aktarması yapılacaktı. Havaalanında deport yolcu olarak normal yolcu prosedürlerinden farklı kapılardan geçirildi ve uçağı en önce alınıp diğer yolculardan izole halde en arka sıralardan birine yerleştirildi. Eskort polisleri, bileklerindeki demir kelepçeyi koltuğına yerleşirken çıkardı ve bileklerini önden plastik kelepçe ile bağladı. Civan kaşlarını kaldırarak gülümsedi, "Gracias Senior," dedi sakince.

Kendisine eskortluk eden polislerin nöbetleşe uyuduğı, yemek yediğı, içki içtiğı yolculuk boyunca Civan sadece ara sıra su içip oturduğı pencere kenarından bulutlara baktı. Sakin hali ve tepkisizliğı polislerde güven oluşturdu ve kısa sohbetlerinde adamlara aşk acısı çektiğini, terk edilen ve bebeğini kaybeden yaralı bir adam olduğunu da kısaca anlatıp vicdanlarını sızlattı. Barcelona Havaalanında yine deport yolcu prosedürlerine uygun olarak uçaktan en son indirildi. Güvenli koridordan geçirilip İstanbul uçuşu için Türkiye'den gönderilen Türk polis eskortuna teslim edilmek üzere terminalin polis noktasına götürölürken Civan, çişinin geldiğini söyledi ve kendisini tuvalete götürttü. Polisler önce tuvaletin girişini ve kabinleri kontrol edip içerideki insanları çıkarttılar. Biri kapıya sırtını yasladı, diğeri Civan'a kabinlerden ortadakini işaret edip, "30 saniye var." dedi.

"İyi, sıçmam amına koyayım!" deyip kelepçeyi açması için bileğini uzattı. Polis başını sağa sola salladı. Uçaktan indirirken tekrar arkadan demir kelepçe vurmuşlardı. Polis gelip kelepçesini öne geçirdi, ama tamamen açmayı reddetti. Civan kabine girip muslukları açtı, gözlerini sıkıca yumup dişlerini sıktı ve üç saniyede başparmağını yerinden çıkarak kelepçeden kurtuldu. Canının fena halde acısıyla boynundan terler

akararak yerinden çıkardığı parmağı eklem yerine tekrar oturttu. Sifonu çekip bileklerini birbirine halen kelepçeliymiş gibi birleştirerek temkinli halde kabinden çıktı. Dalgın dalgın aynaya bakan ilk polisi sağ elini kuyusunu keskin bir silah gibi kullanarak savurup boynundan geçen val damarına güçlü bir kesme darbesiyle bayılttı. Belinden silahını alıp pantolonunun beline taktı ve kapının dışında bekleyen polisi de arkasından sessizce sokulup ense köküne indirdiği tek bir dirsek vuruşuyla bayıltıp kimse görmeden kabine sürükledi. Polislerin bulunmasını mümkün olduğunca geciktirmek için tuvalet kapısına arızalı tabelasını asıp kilidini bozdu. Başını önüne eğip, olabildiğince güvenlik kameralarından kaçarak hızlı adımlarla apronların olduğu noktaya ulaştı. Terminalin kapalı alanına nazaran izini kaybettirmesi daha kolaydı. Bir tenhada kıstırdığı temizlik görevlisine para verip üzerindeki önlüğü, şapkasını ve personel kartını alarak çöp çıkış noktasından yola çıktı. Hızlıca koşarak alandan biraz uzaklaştıktan sonra yolda otostop çekti ve şehir merkezine rahatlıkla ulaştı. Bir postaneye gidip kendisine ait gizli uluslararası hesabından nakit para çekti. Giysilerini çıkarıp hızlıca kılık değiştirdi ve hava karınca Eski Limana gidip kendisini pasaportsuz olarak Roma'ya götürecek bir kaçakçıyla anlaştı.

Roma

Sabaha karşı, artık gücünün ve uykusuzluğa direnen göz kapaklarının son gücüyle, limanda kendisini karşılayan Teo'nun omuzuna elini attı. 120 saatte sadece üç defa ikişer saat uyumuştı, baş ağrıları ve sinir harbiyle ona da uyumak denirse... Teo, Civan'ı getiren lüks gezi teknesinin kaptanına yüklü bir ödeme yapıp arkadaşına döndü. Bir şey söylemeden önce bir süre dehşete düşmüş halde bakakaldı.

"Bok gibi görünüyorsun," diye mırıldandı.

Civan bir sigara yaktı, derin nefesler çekti ve yüzünü gözünü ovuşturup Teo'nun kendisine yaratık görmüş gibi bakan saydam, iri yeşil irislerine dikti perişan bakışlarını.

"Teo bana alkol bul, uyuşturucu bul, morfin bul amına koyayım! Ağrı kesici, kas gevşetici, idrar söktürücü, bağırsak boşaltıcı ne varsa bul! Hastayım, ölüyorum! Midemi yıkayın ulan, yoksa öldüm mü ben, cehennem mi burası? Otopsimi yapın, ölüm nedenimi açıklayın bana... Teo vur lan beni, burada hemen vur beni!"

“Lan bro, senin hayatını sikmişler oğlum, noldu sana? İşkence gördüm böyle delirmedim anasını satayım!”

“Bir gece? Bu gece bırak dağılayım. Sabah toparlanamazsam çek vur beni!”

Teo başını sallayarak yolu gösterdi ve kiraladığı arabaya bindirip şehir merkezindeki eve götürdü Civan’ı. Evin mutfağına girip yolda aldığı hazır kahvaltılıkları masaya dizdi. Civan paketli ekmeklerden birini eline alıp hışırtılı kâğıdını sıyrarak iştahla yemeye başladı. Teo’nun bardak poşet çay ile büyükçe bir kupada demlediği sıcak çayı birkaç zeytinle atıştırıp duşa girdi ve yorgun, kızgın, adeta canice kırbaçlanmış ve işkence görmüş gibi sızlayan bedenini suyla buluşturdu. Kıpırdayamadan bir süre başından aşağı akan soğuk suyun altında kaldı. Sıcak su musluğunu kullanmaya hiç yeltenmemişti. Aktıkça soğuyan, soğudukça kan dolaşımını uyarıp gücünü yerine getiren suyun etkisiyle kendine geldi. Duştan çıkıp giyinmeden, belinde havlusuyla bulduğu ilk yatağa yüzüstü uzandı ve derhal zihninin geri planında akıp duran sesleri ve görüntüleri susturup sakince uykuya daldı. İki saat sonra alarm kurmuş gibi birden uyandı. Teo, odanın karşısındaki bir kanepede yarı uzanmış cep telefonuna bakıyordu.

“Napiyon lan tepemde?”

“Seni koruyorum bro!”

Civan başını salladı ve üzerindeki battaniyeyi onun örttüğünü anlayıp için için güldü. Belinden çözülmüş havluya tekrar sarınarak kalktı.

“Giyecek bir şey var mı?”

“Şurada.”

Giyindikten sonra kendisine soru sorulmadığı zamanlarda bir duvar kadar tepkisiz olabilen Teo’ya tekrar seslendi, “İçki var mı bro?”

“Tam istediğin gibi bir şey hem de!”

Telefonla konuşmak için evin balkonuna çıkıp sigara içti ve kısa görüşmesini tamamlayınca şehir manzarasına dalarak düşündü. Bir adamın kaç katili olabilirdi? Fail deseler çoktu; fakat cinayet asıl olarak iki kişi arasında peyda olan bir eylemdi ve bir öldüren, bir ölen mevcuttu. Klasik cinayetler için geçerliydi bu aşk gibi iki kişi arasında geçme durumu; fakat Akif Yavuzhan cinayetinde, gömülen tek Akif olsa da ölen en az üç kişiydi. Tam yedi kurşun sıkılmış olsa da isabet alanlar sadece kalp, ciğer, mide dalak uzuvlarından ibaret değildi. Hayallere umutlara ve o kurşunların yankılanan sesleri aşka da saplanmıştı. Öyle ya ses fizik kanunlarında

kurşundan hızlıydı. Yer altı kanunlarında ise söz ölümden hızlıydı, *sin ra* con demekti ve söz söylenip racon kesildi mi bedenlerle birlikte ölen *pa* çok duyguya toplu mezar kazmak lazımdı. Bir adamın kaç katili olabilirdi? Cinayet soruşturmalarında ilk sual, "Bu adamın ölmesi kimin *işin* yarar?" sorusuydu. Sorduğu sorunun yasal cevabını İstanbul'daki Cinayet Büro memurları dosyalarında yazılı olduğu haliyle biliyordu. Otopsi doktoru biliyordu. Savcı biliyordu. Maktulün mirasçıları da biliyordu. Fakat bildikleri naylon bir dosyanın ıslak imzası kadar sahteydi.

Alemdar Taranoğlu, görünürde Akif'i öldürmek için en çok sebep olan isimdi. Oğlu Ateş'i aynı adam yüzünden 29 yıl arayla iki defa toprağa vermiş acılı baba ve kazık yemiş eski tetikçi... Gömdükleri aynı DNA'ya sahip oğullar olmasa da Alemdar itibarının peşindeydi. İtibar ve intikam bazen aynı anlama gelirdi, ama Türk Dil Kurumu bunu elbette kabul etmezdi. Bu sayko bir ironiydi. Cezaevi nakil aracına silahlı saldırı düzenleyip Akif Yavuzhan'ı yedi el ateş ederek öldüren kişi Mobese görüntü kayıtlarında Alemdar idi. Trafik ışıklarının olduğu işlek bir dört yolda olmuştu olay. Kameranın açısı minibüsü sol ön çaprazdan ve 40 metre öteden görüyordu. Görüş açısında Alemdar'ın adamlarıyla trafiği yarıp kırmızı ışıkta bekleyen araca saldırdığı görülüyordu. Üç farklı silahtan çıkan 13 el silah sesi duyuluyordu. Kameranın kör noktası, minibüsün sağ yandan açılan mahkûm bölmesinin kapısı ve zırhlı minibüsün içiydi. O gün Akif ölmüyordu. Bu Akif'in ölüm provasıydı. O gün Şubat'ın 27'siydi. Akif Yavuzhan henüz ek gözaltı talebiyle İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nde tutuluyordu. O gün Savcılığa ilk götürülüş günüydü ve o gün Alemdar Taranoğlu cezaevi aracına saldırıp Akif Yavuzhan'ı öldürme teşebbüsünde bulunuyordu. Fakat arka kapıyı açmayan cevval jandarma erinin inadı ve arkadan yetişen koruma polislerinin müdahalesiyle Alemdar, Akif'i öldüremeden olay yerinden kaçmayı başarıyordu.

1 ay, 6 gün sonra... Nisan'ın 2'si...

Aynı kırmızı ışıkta duran cezaevi nakil aracı, Akif Yavuzhan'ı ilk mahkemesi için Adliyeye götürmüyordu. Çünkü yola Akif Yavuzhan'ı mahkemeye götürmek için çıkmış olsaydı, çok değil, bir ay önce suikast girişimi atlatmış olan bu oldukça mühim suçlunun nakil işlemine, arabalı ve motorize polis ekipleri eskortluk ederdi. Sonra Savcının emriyle güzergâh değiştirilir, mahkeme tarihi ve yeri gizli tutulurdu. Fakat Akif o gün mahkemeye değil, muhtemelen layık olduğu cehenneme gidiyordu. Bu kararı bir adli makam vermemişti. Adli makamlar genelde bu kadar hızlı

karar vermezdi. Bazen de bu kadar hakkaniyetli olmadıkları görölürdü. İlahi adaletten de bahsetmiyordu. Hayır, o zaten kesin bilgiydi. O zaman dosyayı incelemenin manası da yoktu. Havale bedavaydı. Gönder, bekle!

Bir adamın ölmesinin işine yarayacağı pek çok kişiden biri, Alemdar'ın girişimini taklit edecek bir düzenek kurmuştu. Belki de öncesinde Alemdar'ı Akif'i öldüremeden eli boş dönsün diye de o dört yol kavşağına gitmesine göz yummuştu. Kameranın açısı dört dörtlüktü. Alemdar ilk teşebbüsünde yakalanamamıştı ki eski MİT muhbiri adeta okunmuş üflenmiş gibi kayırılmış ve yok sayılmıştı emniyet güçleri tarafından. Okuyan da üfleyen de belliydi, nefesi kuvvetliydi, "Sana üç harfliler musallat olmuş soyunup uzan da çıkartayım," diyen şarlatan hoca eline su dökemezdi bu mistik manyakların. Yazıp oynatan el, kırmızı ışığın yanacağı veya yanmayacağı saniyeye dahi tek tuşla karar verebilen ve Mobese kamerasından neyi görüp neyi görmeyeceğine karar veren eldi. O eli epeyce sıkışmışlığı vardı. Sırtını sıvazlayan, maaş bordrosuna imzasını atan da aynı eldi. Profesyonel suikast nedir? Onlardan öğrenmişti. Saygı duyup şapka çıkarmayı da bilirdi, neticede on numara işti! Akif'in ölmesini isteyebilecek muhtemel katillerin esamesi okunmazdı o adın varlığının yanında. Milli ile başlayıp Teşkilat ile bitiyordu ki pek havalıydı. Akif tam da o gün planlı olarak öldürölüdü. Çünkü o gün ölmeseydi mahkemede kendisinin üstünde birilerinin aleyhine can sıkıcı bir ifade verebilirdi. Öyleyse MİT, Akif'i milli güvenlik esası için tutuklatmamıştı. Tamam, belki biraz! Ama bunun için tutuklu adam katledilmezdi ki! Kendi tekerine çomak sokmaya ramak kala pekâlâ katledilirdi oysa.

MİT, Akif'i, Alemdar'ın suikast girişimini taklit ederek, tam bir ay sonra, aynı yer ve aynı yöntemle katletmişti. İlk girişimden Akif'in avukatının dahi haberi olmamıştı. Dosyasına geçmemişti ve emniyette kaydı tutulmamıştı. İlk girişimin Mobese görüntülerindeki tarih değiştirilmiş ve ikinci başarılı baskın sonrası emniyete ve savcılığa iletilmişti.

Akif Yavuzhan'ı, MİT'in başındaki adamın emriyle bir MİT Subayı öldürmüş, basına "Alemdar Taranoğlu yaptı," diye servis edilmişti. Alemdar bir aydır paşalar gibi saklandığı delikten bir sıçan gibi yaka paça çıkarılmıştı ve savcının karşısında aslanlar gibi "Ben yaptım, pişman değilim," diye ifade vermişti.

...

Teo olanları duyunca bir kahkaha attı, "Yuh amına koyayım! Ne pis herifmiş lan bu! Faily bile belli değil."

"Eros'un oku kalbime değil de kıcıma saplanmış meğer bro! Bu yüce Zeus'un sikerim aşkını deme şekli..."

"Yunan mitolojileri hep biraz edepsiz oluyor. Eee plan ne?"

"Plan yok. İnfaz var. Aklında bulunsun, ben plan yapmam Teo."

"Felsefene sokayım! Bana uyar. Kimi indiriyoruz bro?"

"Ben indiriyorum bro. Bu şahsi bir mesele. Sen bekleyeceksin."

"Peki, sen kimi indiriyorsun, sorabilir miyim?"

"Silahı tutan eli."

"Kesin şu Emir pezevengidir."

"Sana kim söyledi?"

"Müge."

"Ha tanıştınız yani?"

"Beni buldu. Gerçi pek uygun bir mekânda bulmadı. O yüzden kendisi ne kadar güzellik kraliçesi olsa da asla sarkıntılık edemem. Dünya, öbür dünya sistırımdır. Ama çok taşaklı kız ha! Seni filan sordu... Tek parça olup olmadığın hakkında çok endişelenmiş."

Adsız gülümsedi. Teo devam etti, "Tek parça olduğunu söyledim. O da seni görünce beynini dağıtacağını söyledi. Kafa kız ha! İyi bir ekip olduk."

"Ekip oldunuz?" diye tek kaşını kaldırarak hayretle baktı Civan.

"Yes Sör! Ben, Müge kız... Sırtın yere gelmez bir daha! He ben senin şu big bro'ya da uğradım, ama henüz tam tanışamadık..."

"Teo ananı sikerim! Kes! Çattık ulan, adam başımıza koruma değil, muhtar kesildi. Sana ne oğlum, benim şeceremden, sana ne? Sen gitsene şu kızın ayak parmaklarını mı kemiriyon, napıyosan yap! Allah'ın delisi!"

"Siktir, abin senden iyi. Tabii, anne terbiyesi almış adam. Senin gibi orangutan değil," deyip bir sigara yakıp dumanını arsızca üfledi Teo.

Civan gülerek önündeki kül tabağını sertçe Teo'nun kafasına fırlattı, ama adam güçlü bir refleksle havada yakaladı.

"King Kong!" diye sataşmasını sürdürdü Teo ve kalkıp yasa dışı yollarla epey yüksek bir meblağa satın aldığı içkiyi dolaptan çıkardı. İki shot bardağının üzerlerine birer delikli kaşık ile kaşıkların üzerine birer kesme şeker koyup şişeden birkaç damla dökerek çakmağıyla tutuşturdu. Civan göz bebekleri büyüyerek izledi. "Çakmakla tutuşan bir sıvıyı içeceğiz öyle

mi? Kaç derece la bu?"

"89,9" dedi Teo fena fena sırtarak ve yeşil sıvıyı kadehlere ikişer parmak kadar boşalttı. Civan şişeye uzanıp kendi shot kadehini dudak payı bırakmadan doldurdu. "Ölmeyiz yani? Çok tüh!" deyip başına dikti. Hızlıca yutkunup ağzını açtı ve derin bir nefes almaya çalıştı. Boğazındaki yangınla gözleri parladı. İçkinin yemek borusundan akarak midesinde dolaştığı noktayı eliyle resmedebilirdi içinde gezinen alev topunun çıkardığı yangından.

Teo bir kahkaha attı. "Yeşil periyi görürsen affetme bro, yatır ve oracıkta... Ah ne yapacağını bilirsin!" deyip temkinli, yarım bir yudum alıp kadehin altını masaya vurdu ve ulur gibi bağırdı. Civan ona kahkahalarla güldü, Teo İngilizce okkalı bir küfretti ve omuzlarını silkerek, "Fuck! Asit bu!" diye haykırdı.

"Siktir la bebe, kız gibi içeceksen kalk git!"

Teo boş boş baktı ve ikinci kadehleri doldurdu. "Sarhoş olmak yetmez bence senin durumuna, bu şeyi içince hafızanı kaybedeceksin bro!"

Civan birkaç kadehi midesine indirdikten sonra sigarasını yakıp hafifçe uyuşmuş bir halde arkasına yaslanırken, Teo evin içinde yağmur yağdığını söyleyip koltuğun altına girmeye çalıştı. Civan, Teo'nun halüsinasyon gördüğünü anlayıp kahkahalarla güldü ve adamı yerden kaldırıp daha fazla içirdi. İki şişeyi bitirene dek Proje-10 ekibine akla mantığa sığmayacak küfürler düzüp birbirlerine çocukluk anılarını anlatıp saçma sapan gülüştüler. İçtikleri iki şişe sert alkolün sonunda irrasyonel bir kafa ulaştıkları kesindi. Teo hacklediğini söylediği Proje-10 dokümanlarında okuduğu ilginç bilgileri alaylı bir dille anlattı Civan'a, "Bro biliyon mu, sen, ben, diğer Proje çocuklar felan... Biz var ya bir çeşit Cyborg'uz kanka!"

"Siktir la kaçık!"

"Biz yapay gen seçilimli, ıslah edilmiş, üstün bir türüz! Daha embriyo iken bize laboratuvarı, dünya üzerinde bilinen birçok zehir ve uyuşturucu türüne karşı aşılama yapıldığını biliyor muydun? 10 yaşına kadar buna devam ettiler ve ah, ben denedim! Normal adamlar gibi sarhoş olmuyorum! Uyuşmuyorum... Bu iş çok boktan anasını satayım!"

Civan bunu daha önce Saygın'dan duymuştu. Silah olarak kullanılabilen öldürücü bazı zehir türlerine karşı bağışıklık kazandırıldığını biliyordu; fakat Proje aşamasındayken aşılama başladıktan henüz duyuyordu. Fark etmezdi, neticede kafasının içindeki korkunç desibeldeki koronun

seslerinden kaçınmak istediği zaman, sığınıp medet umabileceği pek şey keyif verici madde yoktu yeryüzünde. Teo'nun özel olarak getirdiği ilk şişeleri boşalınca, evde var olan viski, votka ve biraları rastgele karıştırarak içmeye ve bünyelerinin sınırlarını zorlamaya devam ettiler. Teo bira ara, "Khalessi'yi bulun banaaa! Hatunun ejderhası var ulan! Ejderhalı kralıçeeeğmm, yaktın beni!" diye bağırmaya başladı. Civan hiç istifini bozmadan, "Gelirse söyle sigaramı yaksın ejderhası!" dedi. Civan'ın sızmadığı önce en son hatırladığı sahne, internetten, Muhammed Ali'nin efsanevi boks maçlarından birini izleyip bağıra çağıra tezahürat ederek Teo ile bir birlerine sarılıp naralar attıkları ve 40 sene önceki nakavt için kutlama yaptıklarıydı. Sonrasını hatırlamıyordu. Birkaç saat sonra gözlerini açtığı anda sırt dayama yerini devirerek yatak haline getirilen kanepede yattığı yerden tavanı seyrediyordu.

Ağızındaki acı tatla feci halde susamıştı; fakat günlerdir kıvrandırıp midesini bulandıran feci baş ağrılarından eser yoktu. Gündüz gibi pırıl pırıl bir gece yarısında, aydınlanmış bir zihinle doğrulmaya çalışınca dizlerinin üstünde bir ağırlık hissetti. Yanında ağzı açık ve yüzüstü uyumakta olan Teo bacağının birini üstüne atmıştı. Tiksinierek adamı itti ve Teo bir çuval gibi yere yuvarlandı. Homurdanıp halının üzerinde uyumaya devam etti. Adamın üzerinde naylon yağmurluk ve kot pantolonunun dizlerine kadar çektiği plastik çizmeler ile sızdığını ve o halde havasız kalan teninden ekşi bir ter kokusu yükseldiğini fark etti. "Leş gibi şuna bak!" diye söylenerek kalkıp gerindi ve yerdeki boş şişeleri tekmeleyerek banyoya yürüdü. Zihnini önce dağıtmak ve sonra boşaltıp yeniden toparlamak için ihtiyacı olan hangover gecesini Teo başarılı bir şekilde yaratmıştı. Sonunda sarılıp uyumasalardı keşke! O tatsız detay için bir ara ağızına sıçacaktı. *"Kurnaz ve sadık olduğu kadar sıcakkanlı piç! Hiç arkadaşım olmamıştı, iyiymiş aslında! Oldu mu Ferah Hanım? Normalleşiyor muyum sence?"*

Antalya

Hayatı boyunca çalışmaktan başka pek az şey bilmişti. Çalışmak, mesleği avcılık olan biri için kan kokusuyla yaşamak demekti ve her işkollük gibi o da mesleğinin ellerinde bıraktığı kokuya alışık ve bağışık. Kimisini tiksindiren kan kokusu, Civan gibiler için bir nevi sakinleştiriciydi. İnsan avlamakla ilgili sayısız güzelleme yapabilirdi. Fakat düşünecek yer yoktu kafasının içinde. Civan eylem adamıydı ve derhal yeniden eyleme geçmezse infilak edeceğini hissediyordu.

Ten'yu yarı baygın halde yattığı yerde bırakıp kiraladığı klasik arabanın anahtarlarını alarak evden çıktı. Bir zamanlar gezme fırsatı bulduğu, tarihin ve Avrupa'nın başkenti sayılabilecek bu şehri turistik değil, stratejik açıdan seçmişti. Collesium, Pantheon, İspanyol Merdivenleri, Trevi Çeşmesi, Vatikan, kiliseler, müzeler, anıtlar, çeşmeler; önünde durulup dakikalarca bakılacak Rafaello, Michalengelo, Bernini eserleri, içilecek şaraplar, tadılacak ravioliler, pizzalar, lazanyalar, tiramisular... Tekrar ziyaret edilecekler listesindeydi. Mümkünse bu defa tek başına değil! Erkek erkeğe! Kesinlikle!

Roma'da kiraladığı özel bir helikopterle Kıbrıs Rum Kesimine yolculuğa başladı. Kendi hazırladığı sahte kimliği ve pasaportuna uygun kılık değiştirme işini helikopterden indikten sonra kiraladığı arabada ustalıkla halletti. Ayna karşısında elinde tıraş makinesiyle saçlarını ve sakalını kazırken içinden İngiliz vatandaşı Tom Dylan'ın özgeçmişini tekrar ederek onun ruh haline büründü. Birkaç küçük plastik makyaj hilesi ve gözüne taktığı lenslerle, bir tekneye binip Antalya üzerinden Türkiye'ye girmeye hazırdı. Yolculuğunda tek kullanımlık sim kartlar takacağı takipsiz bir cep telefonu, bolca nakit para, susturuculu silah ve lap top çantasına gizlediği hafif keskin nişancı tüfeği, çift taraflı hançeri ile gerekirse kullanmak için hazırladığı birkaç çeşit zehirden başka valizi yoktu.

Türkiye kıyısına ayak bastığında romantikleşip toprağı öpmeyi düşünse de kendi kendine göz devirip yola devam etti. İlk telefon görüşmesini Ankara'daki Batık-3 Karargâhında kendisinden haber bekleyen küçük yazılımcı Bilal ile yaptı. Bilal, şifreli konuşup bir koordinat verdi Civan'a. Civan görüşmeyi sonlandırınca kullandığı sim kartı kırıp denize attı. Geceyi ıssız bir sahilde geçirip gün doğmadan, sahte kimliğiyle kiraladığı lüks araba ile yola çıktı. Araba sürmeyi özlediğini fark ederek teyp-ten son ses müzik açtı. Rossini'nin William Tell Uvertürü çalıyordu. Final bölümünde adeta dört nala koşturan süvari birliklerinin ayak sesleri doluyordu kulağına ve gaza getiriyordu. Avına yaklaştıkça iştahla kabaran burun kanatları, intikamının ilk şehidini ona peşin peşin müjdeliyordu. *"Tatilde demek o göt lalesi!"*

Civan insan öldürmeyi seviyordu. Hele düşmanlarını keyif üzerinde yakalayıp infaz etmeye bayılıyordu! Bilal'in adresini verdiği lüks otelin dışında arabasını park edip havanın kararmasını bekledi. Akşam olunca otelin onlarca dönümlük alana kurulmuş, yetişkin bir ormanı andıran gür ağaçlıklı bahçesinde bulduğu güvenliksiz noktadan içeriye kolayca sızdı.

Emir Timur kod adlı istihbarat subayının havuz başında yarı sarhoşken de sızdığını görüp işinin sandığından kolay olacağına hayıflandı. (174) dövüşmek isterdi! Fakat bunun için Emir'i otelden dışarıya çıkarmak gerekirdi ki buna vakti yoktu. Yani tatmin edici ve hınç sökücü düell yerine, az kanlı ve temiz bir infazla yetinmek zorundaydı. Emir'in odasına da kolayca girip pusu kurdu ve üç saat boyunca sabırla odaya dönmesini bekledi. Adam, odaya adımını attığı anda ise dirseğini boynuna ilmek gibi geçirip kısıvrak yakaladı. Emir debelenip ayaklarını kullanarak tekme atıp elinden kurtulmaya çalıştı; fakat Civan bırakmadı. Dizlerinin arkasına peş peşe sert tekmeler atıp dengesini kaybettirerek yere düşürdü ve sırtına çıktı. Kollarını belinde çaprazlayıp diziyile sabitledi ve yüzünü yere bastırıp saçlarına asıldı.

"Ben geldim!"

"Ah! Erkek gibi dövüştüne lan Adsız piç! Eşit şartlarda değiliz!"

"Ulan it! Ben yaralı ve zincire vuruluyken sen benim arkamdan iş çevirdiğinde eşit şartlarda mıydık? Birlik ve beraberliğe en çok ihtiyaç duyduğumuz şu günlerde benim gibi bir adamı sırtından hançerlemek ne lan? Adam öyle değil böyle gafil avlanır, bak! Bir gece! Ansızın!"

Emir, Civan'ın 90 kiloluk kütesinin altında mengeneye sıkışmış olsa da kıs kıs güldü, "Ha şu mesele? Öğrendin demek? Ne güzel hafızanı sıleceklerdi, ben de ertesi gün karşına geçip güzel karını nasıl ağlata ağlata becerdiğimi sana anlatırken suratıma mal gibi bakacaktın!" Civan cevap vermek yerine sehpa dura duran meyve bıçağını adamın anüs deliğinin dibine kadar soktu ve deri eldivenli eliyle hayvan gibi bağırışı duyulmasını diye ağzını kapattı. Adam can havliyle debelenip boğuk inilti çıkarırken ıslak mayosunun arkası kana bulandı. Civan dirseğiyle ensesinden yere bastırarak adamın kulağına eğildi, "Ben, senin aksine karşılıklı zevk almaktan yanayım seni sadist sapık! Sen değil benim karımı, ancak sağ elini becerirsin! Damarıma bastığın iyi oldu, seni sübyancı pislik! İşte sen de kanlı kanlı becerilmenin tadına baktın sonunda!" deyip bıçağı taktığı yerde tam tur çevirerek verdiği acıyı artırdı ve bıçağın ucu adamın kalın bağırsağını paramparça ederken Emir'i sorgulamayı ve Akif'i öldürme emrini kimden aldığını öğrenmeyi düşündü. Fakat kan kokusunu almış aç bir yırtıcı kadar sabırsızdı son darbeyi vurmak için. Üstelik kendisiyle benzer eğitimler almış üst düzey bir istihbarat subayının hiçbir koşulda konuşmayacağını çok iyi biliyordu. Vakit kaybetmedi, Emir'in boynunu kırıp olduğu yerde bıraktı. Delil bırakmak istemiyordu ki canı faili meçhul

bir cinayet işlemek isterse uzmanı olduğu gibi ne parmak izi ne bir tel saç ya da DNA kalıntısı ne ayak izi ne kamera görüntüsü bırakmadı. Emir'in cep telefonu kayıtlarını çabucak kendi telefonuna kopyaladı. Geldiği gibi gizlice otelden çıktı ve arabasına bindi. Cesedi ertesi gün veya bir sonraki sabah ancak bulurlardı. Polis, bu cinayette hiçbir delile ulaşamayacaktı. Bir hesaplaşmaya kurban gittiğini Emir'in ölümüyle ilgilenecek yakınları dışında sadece teşkilat bilecekti. İçlerinde ise sadece Saygın Efe, bu infazı kendisinin gerçekleştirdiğini anlayacak bilgiye sahipti. Ve işleyecek birkaç küçük, tatlı, sevimli cinayeti daha kalmıştı. Son bir yılda giyindiği değişim yeleşini üzerinden çıkarıp cebindeki merhamet kalıntısıyla beraber askıya astıktan sonra ölenler ölecek, Civan yaşamaya baştan başlayacaktı...

"Hani dizilerde kitaplarda, masum minnoş kızlarınız, o psikopat oğlanları sevgisiyle iyileştirip güzel seven ponçik adama çeviriyor ya! Hah işte ben öyle iyimserliği sikerim! Antitezim oğlum ben! Romantik misyoner bitti, kamasutraya geçelim!"

Kıldan Köprü

"Hayattaki en zor şey; geçeceğin köprülerle, yakacağın köprüleri ayırt edebilmektir."

David Russell

Demirköy- Kırklareli

Sahte kimliği ve ehliyetiyle Akdeniz'in yüksek dağlarının arasında başladığı araba yolculuğuna teypten müzik dinleyerek Ege sahil şeridi boyunca kuzeye yol alarak durup dinlenmeden devam etti. Direksiyon başında ülkenin en güneyinden en kuzeyine doğru çıktığı yolculuk kafasını toparlaması için iyi bir fırsattı ve yorulduğunu değil, dinlendiğini düşünüyordu. Pazartesi günü başlaması gereken bir mesaisi yoktu, geç kaldığı için dırdır edecek bir karısı veya halini merak edip soracak ebeveynleri de yoktu. *"Artık adım var ama hala kimsem yok. Kimsesizim..."*

Yokluk içinde daldığı sonsuz huşu, kendi varoluş dehlizlerinde kaybolmasına neden olsa da huzursuz değildi. Kafasının içini yağmalayan aç kurtlar gibi seslerin bir süreliğine dindiğini hissediyordu. Taşları yerine oturttuğu için böyleydi belki. Veya yolları sevdiği için...

Güldü kendi kendine. Bir sigara yakıp camını araladı ve dumanını dışarı doğru üfledi.

Öyle yok saymaklarla bitecek şey miydi ki sevda? O nasıldı? İyi miydi? Sızım sızım sızılıyor muydu içi dışı, ruhu alt üst oluyor muydu? Gömüldüğü toprağı sulayası, mezarına çiçekler dikesi geliyor muydu? İnsan gerçekten sevdiğine ne olursa olsun varır, vârdığı yerde kalmak için elinden geleni yapmaz mıydı? Öyle olur sanıyordu. Sanmalarının da Allah bin belayı versindi! Gerçekten, sevmiyordu demek... Sevseydi herkesten vazgeçer yanınıda kalırdı. Sevmek herkesi ve her şeyi karşına alıp sevdiğini olduğu gibi kabullenmek demek değilse bunca kalp ağrısının ne anlamı vardı? Bir kez daha birisi ondan vazgeçmişti, kalbi ağrıyordu. Öyle ya biyolojik bağı yoktu onunla, seçilmişti o. İnsan birini kendine aile seçtiğinde kökleri toprak altında buluşup biyolojik bağdan bile kuvvetli hale gelir sanıyordu. Yine şu sanmalar... Ne ummalar ve ne bulmalar... Bulduğunu kaybetmeler ve daha neler neler... İnsanın insana ettiğini şeytan etmiyordu. Avuçlarını üzgünce kokladı ve gözünü kısa bir anlığına yumduğunda onun kokusu anılarından süzülüp genzine doldu, burnunun direği sızladı. Kırılmalı burnunun! Nasıl unutacaktı bu kokuyu? İçine çekmişti, ellerine sinmişti, ciğerine işlemişti bir kere! Düşündü... *"Miladımız neydi? Başımı dizine yasladığım gece... Uyuduğum ilk uyku oydu sanki. "Evim diyebilirim," demiştim. Dizlerine... Kucağına sığarım... Kahrolası sanrılarım!"*

Nasıl vazgeçmişti? Bebeğinden, sevdiğinden... Teypte çalan şarkılar kadar arabesk bir buhranın içine düştüğünü kabullenmekten başka akıllı izahı yoktu durumunun. Sevilenin yitirilişinin ardından acı çekilecekti besbelli. Bunu bilimsel olarak yalanlayacak hiçbir metot bilmiyordu. Aşk acısına iyi gelecek bir uzmanlık dalı varsa derhal üniversitesine kayıt olup gerekirse üstten de ders alır, çabucak mezun olurdu. Uzun yollar boyunca ufka bakıp, "Ferah bana ne yaptın?" diye ah etti. Gördüğü ilk ve yegâne sevgiyle iyileşebilirdi. İlgisi ve şefkati yaralarına dokunmuştu, onu daha iyi biri yapmıştı oysa. Sihirli bir iksir gibiydi. Son bakışı ise gövdesine çiviler çakıp varlığını çarmıha germişti. Üstüne basıp geçerken gözyaşlarında kendi acınası yansımasını görmekten nefret etmişti de ondan nefret edememişti. Boğazına dizilen heveslerin en büyüğü, en dramatiği, en fenasıydı. Tüm yarım kalmışlıklarını toplasa o kadar çok bütün ederdi ki, hepsine kimlik verse kırık yanlarının her biriyle mahalle kurarlardı. Gerçekten sevseydi geçerdi tüm engebeleri. Ya gerçek değildi ya sevmemişti? İki ihtimal ve tek adam. Her yolun sonunda vârdığı evin kapı numarası, bir lanet gibi tekilliğe mahkûm... Mecbur. Yasaklı. Yalnızlığa sürgün. Günün sonunda hep haklı ve biraz deli. Çokça korkusuz, ama asla vurduğumduymaz değil. *"İçeriden sahici, dışından pek gösterişli,"* desinler diye

güçlü görünen savaşçı... "Ağla! Akıt gitsin... Gidemez. Aslı gitse de sureti hende saklı..."

"Aaaaaaaahhh!" diye avazı çıktığı kadar bağırıp direksiyonu yumrukladı.

Yol arkadaşı yalnızlığıyla kalabalık bir ekip olmuştu, Trakya'nın Karadeniz'e bakan tarafında, Bulgaristan sınırına yakın bir dağ köyüne varmadan önce her zaman alışveriş yaptığı fidanlığa uğrayıp bir ladin fidanı aldı. Çay içip, fidancıyla ayaküstü sohbet etti. "Senin fidanlar orman oldu be komiserim, maşallah! Ben bakıyom oralardan geçerken."

"Oldu evet," deyip belli belirsiz gülümsedi başını kaşıyarak. "Adsız Hatıra Ormanı!" diye fısıldadı hınzırca.

15 yıl önce Demirköy Orman Müdürlüğü'nden izin alarak gösterilen eski bir orman arazisini ağaçlandırmaya başlamıştı. Fırsat buldukça uğrayıp toprağın yapısına ve bölgenin iklimine uygun belirli sayılarda çam fidanı alıp dikip gidiyordu. Bir sonraki gelişinde tutmayan fidan görürse yerine tekrar alıp aklında tuttuğu sayıyı muhafaza etmeye özen gösteriyordu. Fidanını arabanın ön koltuğunu yatırıp arkaya doğru uzatarak yerleştirdi ve fidanlığına doğru yola devam etti. Arabayı orman arazisinin içindeki patika yolda ilerletirken ilk ektiği çamların göğe yükselen görüntüleri onu karşıladı. Bakışları adeta küçük bir ormanı andıran düzenli ağaç topluluğunda kilitlendi ve yutkunarak bakakaldı. Arabayı durdurup indi ve fidanını ekip akşamın alacakaranlığında bomboş ormanlık alanın derinlerine doğru biraz yürüdü. Temiz havayı teneffüs ederken her bir ağacın gövdesine dikkatlice baktı. Gözlerini yumup yaprakların hışırtısını dinledi. Yere çömelip ellerini toprakla buluşturdu. Bir süre parmakları toprağı karıştırdı, kazıdı, avuçladı, dağıttı... Sonra kalkıp üstünü başını silkeleyip kendi adsız korusuna son kez göz atıp arabasına binip İstanbul'a doğru yola çıktı.

...

Şirketin İnsan Kaynakları biriminin son bir aylık faaliyetlerini sıkı sıkıya takip ederek eriştiği bilgiyle, babasının büyük oğlu Kutluay Güne-ri'nin karşısına, bir iş görüşmesinde çıkacaktı ilk kez.

GünAir Havayolu Şirketi, 10 yıl önce İstanbul'da Kutluay tarafından kurulmuştu ve o gün, 75 uçaklık filosuyla ülkenin en büyük üçüncü havayolu şirketi haline gelmişti. Adamın özgeçmişi neredeyse kutup yıldızı kadar parlaktı. Öğrendiğinden beri erişebileceği her türlü bilgiyle adamı tanımaya odaklanmıştı. ODTÜ Uçak Mühendisliği bölümünden

dereceyle mezun olduktan sonra Amerika'da master yapan Kutluay, kaç yıl yabancı şirketlerin Ar-ge departmanlarında üst düzey yönetici pozisyonunda çalıştıktan sonra İstanbul'a dönüp kendi şirketini kurmuş. Tek uçakla girdiği piyasada akılcı satış stratejileri belirleyerek kârlı ortaklıklar ve sağlam adımlarla yükselmişti. 42 yaşındaydı, doğma büyüme Ankaralıydı. Ciddi, işkolik, süper zekâ ve aşırı disiplinli biriydi. Yakın çevresinde agresif ve geçimsiz olarak biliniyordu. Fazla arkadaşı yoktu ama iş dünyasında çok saygı duyulan başarılı bir iş adamıydı. Bir kez evlenip boşanmıştı ve bir kız çocuğu babasıydı. Çalışma aşkından ve soğuk duruşundan ödün verse İstanbul cemiyetinin gözde bekârlarından biri olarak ünlenecek kapasitesi vardı; çünkü zengin ve başarılı olduğu kadar çekici bir adamdı. Fakat adı ilişkilerle veya çapkınlık haberleriyle değil yerli insansız hava aracı üretme projelerine verdiği maddi ve bilimsel desteklerle anılıyordu. *"Herife bak lan, aşmış! Tohumundan düşen bir kişi de standart zekâyâ sahip olsun ulan Ersoy..."*

GünAir şirketinde Satış Pazarlama Müdür yardımcılığı için geçen ay iş ilanı verilmişti. Adsız uzun süredir bu ilana başvuranları takip ediyordu. Yapılan görüşmeler neticelenmek üzereydi. Son bir aday şirketin CEO'sunun onayından geçmiş, son kararı vermek üzere Kutluay Güneri ile birebir görüşmeye çağırılmıştı. Sinan Altekin isimli adamın sektördeki tecrübesi ve birikimi işi ona kazandıracak gibi görünüyordu. Adsız, görüşmeye gitmeden önce evinin çıkışında Sinan'ı köşeye sıkıştırıp Kutluay'ın kendisini daha önce yüz yüze görüp görmediğini sordu. "Görmedim," cevabını alınca adamı tehdit ederek görüşmeye kendisinin Sinan olarak katılacağını söyledi ve randevu yerine gitti. Adamın CV'si üzerindeki fotoğrafı kendi fotoğrafı ile değiştirdi. Şık bir takım elbise giyip, güzelce tıraş olarak, Kutluay ile buluşmaya şirket merkezine gitti.

Sinan'ın kimliğini gösterip güvenlik kapılarından geçti. İnsan Kaynakları asistanı tarafından karşılandı ve nazikçe kendisine eşlik eden bayanla asansöre bindi. Randevu saatine beş dakika kala Kutluay'ın kapısında; çünkü adamın fazlasıyla dakik olduğunu biliyordu. Dahil olduğu ve çok önem verdiği yerli savaş uçağı projelerinden ötürü Kutluay hem kendi özel güvenlik şirketi hem Hava Kuvvetleri Komutanlığı tarafından titizlikle korunuyordu. Bu yüzden pek renkli bir özel hayatı da yok gibiydi. Adama ulaşmak için çatırtılı patırtılı yollar veya tuzaklar denemek yerine böyle bir başlangıç yapmayı seçme sebebi buydu.

İlk karşılaşma...

Randevu saati gelince Kutluay'ın aşırı kibar ve görgülü sekreteri tarafından adamın ofisine kadar götürüldü. Kutluay, ofis masasının arkasındaki makam koltuğundan kalkıp odanın ortasına doğru attığı birkaç adımla ne kadar mütevazı biri olduğunu göstermişti. Girişken ve kendinden emin bir gülümsemeyle öne uzandı.

“Sinan Bey, merhaba.” deyip tokalaştı.

El sıkışındaki güçlü tutuş, özgüvenini desteklerken Sinan denen adamı kendileriyle çalışmaya ikna etmeye hevesli olduğunu kanıtlar nitelikteydi.

Adsız, “Kutluay Güneri,” dediği anda elini avcunda sımsıkı tutan genç adamın yüzüne bakan Kutluay'ın gözbebekleri kısa bir an dondu. Elini Adsız'ın avcundan çekmeden saniyenin onda biri kadar sürede kapıya doğru baktı, gülüşü yüzünde asılı kaldı ve tehlikede olduğunu hissetti. Adsız, saniyeler boyunca meraklı bakışlarını neredeyse kendisi kadar uzun ve atletik görünen adamı incelemeye adadı. Kutluay, açığa vurmaktan çekindiği şaşkınlığını, bakışlarını karşısında gördüğü dikkatli bakışlardan kaçırıp bir iki adım geri çekildi.

“Buyurun. Sinan Bey...” diye yer gösterdi ve makam masasının arkasına değil, tam misafir koltuğunun karşısındaki diğer misafir koltuğuna yerleşti.

Tekrar baktı genç adamın yüzüne. “Sinan Altekin değil mi? Memnun oldum.”

“Ben de memnun oldum. Nasılsınız?”

“İyiyim. Sizi bekliyordum. Uzun zamandır...”

Adsız başını eğip muzipçe gülümsedi. “Geldim. Tanışma zamanı,” dedi sakince ve arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. Dirseğini koltuğun kolçağına yaslayıp işaret parmağını çenesine dayayarak rahat bir tavırla ofis dekorasyonunu incelemeye koyuldu.

“Şık ofis. Ben de uçakları çok severim.”

Kutluay başını sallayıp ofis telefonunu kaldırıp sordu, “İçecek bir şey?”

“Espresso,” dedi.

Kutluay kendisine de kahve ve su söyleyip telefonu kapatınca kravatını gevşetti, boğazını temizledi. Dirseklerini dizlerine yaslayıp hafifçe öne

doğru eğilerek kendisinden birkaç yaş genç ve oldukça cesur muhatabına dikkatli bakışlarını yönlendirdi. Saniyelerce süzdü genç adamı. Emir olunca konuştu,

“Uçak sevgisi... Bizde genetik. Bir ablam var o da F-5 savaş uçağı pilotu. Binbaşı Yıldız Güneri Dişbudak. Çok başarılıdır.”

“Babanızın da bir şehit pilot olduğunu okumuştum.” Adsız, adamın şüpheli bakışlarına imalı söz okları fırlatarak katıldı.

“Babanız,” diye telaffuz edişindeki tınıdan rahatsız olan Kutluay gerildi. O sırada kahveleri geldi. Kapı kapanınca bir yudum su içip kaşlarını çattı ve oyun oynamayı bırakmaya karar verdi; çünkü dolambaçlı işlerden hiç hazzetmezdi. Kutluay net, dobra ve direkt iletişim adamıydı.

“Babamız. Evet. Bize bıraktığı şehitlik onurundan dolayı özlemle yâd ederiz onu... Fakat... Gizemli bir mirası daha var ki... Onu nasıl karşılamam gerektiğine emin değilim. Şu an sanırım tam karşımda... Bize en sarsıcı mirası.”

Tek bir mimiği kıpırdamayan Adsız olanca soğukkanlılığı ile hemen cevapladı. “Biliyor muydunuz?”

Kutluay yutkundu ve başını ağır ağır sallarken bildiğini dahi unuttuğu bir ihtimalin gerçek çıkışının kanıtı ile yüzleşmekten son derece rahatsızdı. Bildiğini dahi unutmuştu... Babasının bir çocuğu daha olduğunu... Şimdi karşısındaki adam yaşıyla, bakışıyla, duruşuyla, her hali ve tavrıyla Ersoy’un modern, hatta biraz daha göz kamaştıran bir güncellemesi gibiydi.

“Çok benziyorsunuz,” deyip biraz daha su içti. Adamın hiç beklemediği bir anda, beklemediği bir şekilde karşısına gelişiyse epey sarsılmıştı.

“Öyle mi?”

“Çok... Beni aile içinde benzetirler, ama siz... Benden daha fazla benziyorsunuz babama. Babamıza, affedersiniz. Şey, peki? İsminiz? Yani Sinan Altekin olmadığınıza göre?”

“Çok hızlı oldu şaşkırım.”

“Siz mi ben mi? Siz buraya Sinan Altekin olarak gelmeden önce en azından bir iç prova yapmışsınızdır. Ben fena halde gafil avlandım. İsmi-niz pardon?”

“Cem.”

Kutluay iki kaşını birden kaldırıp alnını kırıştırdı. “Dedemizin ismini vermiş size.”

“Pek kullanmasam da ince düşündüğünü reddedemeyeceğim.”

“Peki. Cem, neden şimdi? Bunca yıl sonra?”

“Ben yeni öğrenebildim.”

“Neyi?”

“Sizi, Ersoy’u.”

Adam daha da şaşırdı ve bir eliyle kırışan alnını ovuşturarak kısaca düşündü, “Anlayamadım.”

“Uzun hikâye.”

“Dinlemek isterim. Kaç yaşındasın Cem?”

“33.”

“Kesinlikle sen osun.”

“Siz, hakkımda ne biliyordunuz?”

“Siz demene gerek yok. Kardeşiz biz. Annemi boşanma avukatıyla konuşurken duymuştum, Babamın başka bir kadından çocuğu olduğunu. Kimse bildiğimi bilmedi, küçüktüm. Bunca yıl, annem de anlatmadı. Babam zaten öldü, gitti. Ardında senden bir iz bırakmıştır sandım, ama ne yasal mirasçısı olarak ortaya çıktın ne bir iz ne mektup vardı. Şimdiki konumuma eriştikten yani güçlü bir adam olduktan sonra “Biraz araştırayım,” dedim. Beni dokuz yaşındayken duyduklarımın hayal olduğundan şüphe ettirecek kadar izine rastlayamadım. Ben de çocuktum ve zamanla duyduklarımın gerçekliğinden şüpheye düştüm. Yine de bu unutulacak bir şey değil. Delirmek üzereyken anneme zorla itiraf ettirmesem emin olamazdım varlığından.”

“Ne dedi? Annen? Sevim Hanım, değil mi?”

“Doğru. Babanın bir oğlu daha var. Sen sekiz yaşındayken doğdu, ama daha fazla bir şey bilmiyorum diye yemin etti.”

“Ya Yıldız? O biliyor mu?”

“Hayır.”

“Neden?”

“Neyi bilmeliydi? Adını dahi bilmediğimiz kayıp kardeşimizi mi? Yıldız duygusaldır. Seni bulamazsa kahrolurdu. Ona hiç söyleyemedim.”

“Pekâlâ. İnandım.”

"Sen anlat, nerelerdeydin? Yeni öğrendim de ne demek? Bunca yıl sonra? Nasıl?"

"Bir tahmin yürüt bakalım. Zeki bir adamsın. Sadece meraktan mı ruyorum "Acaba dışarıdan nasıl görünüyor?" diye. Pardon kardeşiz biz içeriden nasıl görünüyor?"

Kutluay bu adamın deli olduğunu ve bu durumda DNA testine gerek olmadan kardeşi olduğunu her haliyle kanıtladığını düşünüp gülümsedi. "Haddinden fazla babama benziyorsun. Üslubun, hatta mimiklerin bile! Şoktayım kusura bakma. Sanki annemle evlilik albümlerindeki hali karşımda gibi. Hiçbir tahminim yok hakkında. Senin de ölmüş olabileceğine inanmıştım. Uzun zamandır..."

"En az babamız kadar sağım, Kutluay."

Adam ayağa fırladı, "Bu da ne demek?"

"Duydun. Kim olduğumu beni görür görmez çakan babamın oğlu, duydun. Ersoy hayatta."

Kutluay nefes nefese bir panikle odanın içinde gezindi. Ceketini kravatını çıkarıp attı.

"Yok artık! Keşke Sinan olsaydın! Ne demek bu? Ne istiyorsun?"

"Hiç. Endişelenme senden ya da ablandan ya da babandan hiçbir şey istemeyecek kadar ait değilim size. İmkânların da ilgimi çekmiyor. Ben zaten sizin için hiç var olmayan bir adamım. Dediğin gibi ölmüş de olabilirim kâğıt üzerinde. Ben, senin babanın şu hayattaki en büyük halt yeme-si, zehirli tohumuyum. İstihbarat teşkilatına verilmek için, Ersoy gibi özel olarak seçilmiş üstün zekâlı bir kadının rahmine tüp bebek yöntemiyle konulmuş bir proje çocuğum. Nam-ı diğer Adsız. Subay Adsız. Memnun oldum."

...

Ankara

Civan, indiği uçağın kuyruğunda yazılı devasa kırmızı logodaki GünAir yazısına bakıp yüzünü kırıştırdı ve alaycı bir sırıtışla, "Sağ ol babamın oğlu!" deyip etrafına bakındı ve gördüğü normallikten şüpheye düştü. İç hatlar terminalinde giden ve gelen yolcular, rutin güvenlik kontrolleri, bagaj taşıyan arabalar... Esenboğa Havalimanı'nda sıradan bir perşembeden tek farkı kendisinin orada oluşuydu. Adının herhangi bir sıradanlıkla aynı cümle içinde geçmesine ise tahammülü olamazdı. Güneş gözlüklerini gözünden çıkarıp havaalanının çıkışında durup etrafa

ivice bakındı ve bir kahkaha attı. Kaldırımın yanında bekleyen taksicilerden biri tam kendisine “Taksi lazım mı?” diye laf atacakken adamın kendi kendine güldüğünü görüp “Deli galiba,” diye düşünerek vazgeçti ve gözüne başka bir yolcuyu kestirdi. “Siktir! Ciddiymiş ibne!” diye kendi kendisine konuşmasını sürdürüp dudak bükerek başını sağa sola salladı. Müşteri avındaki taksiciyi deliliğinden iyice emin hale getirdi. Cep telefonunu açtı ve Saygın Efe’yi aradı.

“Müdürüm! Hoş geldin karşılaması yok mu?”

“Geldin mi? Şükürler olsun Civan’ım, neredesin? Hemen karargâha gel!”

“Ama aşk olsun, karşılama yok mu? Zırhlı araçlar, özel harekât ekipleri, tüfekler, prangalar falan ha? Yine beni hayal kırıklığına uğrattın...”

“Öyle şeylere ihtiyacımız yok. Evine hoş geldin oğlum.”

“Lan tüh! Benim gibi bir adam, bildiğin sıradan yolcu uçağında üstelik ekonomi sınıfında yolculuk edip kutsal topraklara gelecek ve parti olmayacak ha? Formdan mı düştüm ne...”

“Civan, oyalanma gel işte! Ya da gelme! Serbestsin. Sandığın gibi bir şey olmayacak. Anlaman ve bana inanman için daha ne yapmam lazım?”

“Oğlum ben evcil hayvanım, sokağa bırakma beni. Yavşağın teki de olsan ben sensiz naparım? Geliyorum, kapat!”

Telefonu kapatınca bir daha etrafına bakındı ve bir sigara yaktı. Halen müşteri bulamamış olan taksiye yanaşıp camını tıklattı. Taksici tam özel bir yolcu beklediğini söyleyecekken kapıyı açıp yanına oturdu. “Bahane bulma yemezler! Deli filan da değilim. Kale’ye sür!”

Taksici gardım düşürüp yola çıktı.

1 saat sonra

Basbariton bir ses tonuyla opera söylemiş gibi notalayarak seslendi, “Leee-vaaaaaa-zım-cı-baaaaaaaaaaaaa-şınımmııı! Beeeeee geeel-diiiiiii-iiim!”

Batık-3 Karagâhı binasının koridorunda yankılanan bağırışına tüm ofislerde çalışanlar çıkıp baktı, Adsız’ı görünce gülmeye başladılar ve “Delidir, ne yapsa yeridir!” diye düşünüp selam verip işlerine döndüler. Müge öfkeden kızarak elinde tabletiyle koridora çıktı. “Ne var? Ne bağırıyorsun manyak!” diye çıkıştı ve adamı tepeden tırnağa hızlıca süzdü. Kaçtığını duyduğu günden beri boğazına dizilen nefesini nihayet rahatça

verebildi ve iyi göründüğüne karar verince endişesi yerini yeniden *istek*, bıraktı. Hep aynı Adsızdı işte! Adsız gülerек kollarını açtı. Müge kadını çatıp yüzünü asarak geriye iki adım attı. Adsız ofislerinin kapısında dikilip "Ne yapacak?" diye merakla izleyenlere aldirmedan Müge'yi *ku* caklayıverdi. Kadını kalçasının altından kavrayıp ayaklarını yerden *ke* serek yarım metre yükseğe kaldırdı ve kendi etrafında hızlıca birkaç tur döndürdü. Müge utanmasa avazı çıktığı kadar bağıracaktı; fakat herkes kendilerine bakıyordu. Sesinin tonunu kontrol etmeye çalışarak kesik kesik konuştu.

"Ay! Bırak! Manyaaaak! Kafanı kıracağım, pislik! İndir beni!"

Adsız Müge'yi yere indirdi ve karşısında dikilip geniş geniş sırtarak şöyle bir süzdü. Müge'nin başı dönmüştü. Hafifçe sendeledi ve duvara tutundu. Küfretmemek için dudaklarını ısırarak kaşlarının altından "Seni öldüreceğim!" bakışları attı. Adsız umursamazca omuz silkti. "Biliyorum hep başını döndürürüm. Eee naber Çiçek Hanım? Müdür nerede?"

"İki numaralı sorgu odasında. Geldiğini duyunca kurşun geçirmez camın arkasına saklandı. Camın arkasından görüşeceksin."

"Harbi mi?"

Müge kıs kıs gülerек başını salladı, "Harbi harbi."

"Girişteki çocuklar yeni mi? Silahımı aldılar. Az daha... Neyse! Kaybolma bir yere!"

Müge işveli bir tavırla çarpık bir gülüş atıp orta parmağını kaldırdı ve kırıtarак arkasını dönüp deri çizmelerinin yüksek topuklarını bir Smith Wesson-500 Magnum revolverden boşalan 50 kalibrelik kurşun sesi gibi "dan dan" yere vurarak gitti. Ardından "Akustiğine eyvallah!" diye iç geçiren Adsız, gülerек sorgu odasının olduğu koridora seğırtirken teknik birimdeki elemanlarla kısaca görüştü. Bilal gelip "Abim," diye boynuna sarıldı ve ağladı. Adsız, oğlanın saçlarını okşayıp "Tamam hadi yeter!" demese duygusal anlar uzayabilirdi.

Gidip Saygın'ı buldu. Müge'nin söylediğı gibi iki bitişik odadaki camın arkasından görüşme ayarlanmıştı. Adsız önce bezgin bir ifadeyle odada etrafına bakındı, havayı kokladı, gözlerini yumdu. İşini özlemişti. Varoluş sebebini sevdiğini anladı ve ellerini birkaç kez birbirine vurarak şaklattı.

"Dünyanın en büyük or-rospu çoc-cuuu Saygın! Lan ben seni neden bi türlü gebertemiyorum ibnetor! Lan sen nasıl her seferinde bir şekilde

kefeni yırtıyorsun götlek! Çık ulan o odadan kozmik manyak! Erkeksen gel karşıma ulan göt lalesi!”

Saygın, odanın ışıkları açıldığında sakince sandalyesinde oturuyor ve Adsız'ın öfkesinin dinmesini sabırla bekliyordu. Arkasında, tüfekleri önlerinde çapraz asılı vaziyette iki özel kuvvetler subayı rahat pozisyonda dikiliyordu.

Adsız bir kahkaha attı, “Silahsızım şerefsiz, korkma bugün de gebertmeyecem seni! Hale bak... La seni gebertecek olsam çoktan uykunda yastığınla boğmaz mıydım?”

“Yaparsın aslan parçası. Hakaretlerin bittiyse otur, sakinleş.”

“Sakinim amın çocuğu sakinim! Çık ulan şurdan, delirtme beni!”

Saygın gözlerini çevirerek derin bir nefes alıp verdi. Arkasındaki korumalarına bir baş işaretiyle çıkmalarını buyurdu. 25 yıldır bir küfürbaza velilik etmek, küfürlerine bağışıklık gerektiriyordu.

Adsız karşı odadaki tek sandalyeye oturdu. Çenesiyle camı işaret etti, “Çıkmayacan mı?”

“İyi böyle.”

“Küfür zayıtınsın yeminle! Kurşun sıkıyorum, bari bir kafa gömseydim o puşt çatının ortasına! Selamlaşma maiyetinde?”

Saygın cevap vermek yerine kır sakallarını ovuşturarak bekledi.

Adsız etrafı incelemeye devam ederek sordu, yenilendiğini fark ettiği ışıktandırma sistemi tuhafına gitmişti, “Bu ne amına koyayım! Çin kerhanesi gibi, ledler medler bir şeyler?”

“Formundasın yine.”

“Sikerler konuş, neden çağırdın beni?”

“İstifan kabul edilmedi. Emir, iç işlerinden, yani büyük yerden! Yüz yüze söylemek istedim.”

“Emekli olacam dedim.”

“Saçmalama daha bu yaşta ne emekliliği? Hem çalışmayıp ne yapacaksın?”

“Ticarete atılacam, ne var?” deyip bir sigara yaktı. Duman sensörleri derhal devreye girip alarm sistemini çalıştırdı.

Saygın bezgin bir iç çekişle önündeki bir düğmeye basıp alarmı susturdu.

"Adsız sen normal değilsin ve bunu en iyi bilen kişi sensin. Sosyal hayata adapte olamıyorsun. Hatırlarsan bir defasında, fiş kesmedi diye kırk yıllık esnafı dövmüştün, ticarete tövbe ettirmiştin."

"Fiş verseymiş o da!"

"Şahane planlarını baltalamak istemem Adsız, ama seni ciddiyete davet ediyorum. Yeni operasyon öncesi neşeli olman hoşuma gitti."

"La yok operasyon moperasyon sikik, anlamıyon mu? Emekli oldum ben. e-mek-li! Verin benim kimliğimi, tazminatımı gideyim! Salın lan beni!"

"Kimlik kolay. Aslına bakarsan seninle çalışmayı artık ben de istemiyorum. Fazlasıyla yordun Adsız. Ama bu kez durum çok başka. Öğrenince sen de sahaya dönmek için can atacaksın."

"Hah, yumurtlama öncesi gıdaklamalar başladı yine..."

"Ersoy Güneri nerede?"

"Cehennemin dibinde!"

"Ya karın?"

Adsız ayağa kalkıp cama doğru yürüdü ve işaret parmağını kaldırıp Saygın'a silah gibi doğrulttu, "Sakin bana hiçbir imâda bulunma, dilini kopartıp sana yediririm!"

"Pekâlâ, seni anlıyorum. Ne zaman istersen konuşuruz. Abi kardeş gibi dertleşiriz yine. Emir'i öldürdün, için biraz soğumuş olmalı."

"Kim? Ölmüş mü? Çok tüh, yazık olmuş milyon dolarlık ajan eğitimlerine... Ama hazzetmezdim itten, bilirsin."

"Ben de emre itaatsizlikten açığa almıştım onu. Zaten polis delil bulamadı ve teşkilat içi hesaplaşma deyip dosyayı kapattırdım. Sana özür hediyem olsun. Sen yine de bu kafayla devam etme yoksa Ersoy Güneri'nin tetikçisi olacaksın."

"Gazla çalışmıyor oğlum bu Civan, oynamaa!"

"Görürsün. Yeni müttefiklerin için ayrıca tebrik ederim. Mahmud'u kilitlediğim yerden bulup bir halt edeceğini tahmin etmiştim, ama Teo Lionell ile takas etmen dahice olmuş. Tanıştırsana bizi? Belki bizimle çalışmaya ikna ederim kendisini."

"Eyvallah, Teo benim şahsi asistanım. O yüzden salyalarını topla! Müttefiklerin derken?"

"İstanbul'dan Ankara'ya kimliksiz yaptığın uçak yolculuğun iyi geçti

mi? Üstelik silahlı ve bana salladığın gibi ekonomi sınıfında değil birinci
anıtta?"

"Şampanyalı ve business!" deyip kıs kıs gülerek başını salladı. "Hep
çok yakın. Hemen enseme nefesi. James Webb teleskobu mübarek puşt!"

"Kutluay Güneri ile ne ara tanışıp kaynaştın?"

"Kan çekti diyelim."

"Sen zaten hep benim kıymetlimsin de şu kurduğun oyunbaz liste-
si de damaklarımı kaşındırmıyor değil. Şu adamlarla çalışmak için neler
vermezdim. Neyse! Dinle beni. Hayatımda gördüğüm en acayip şey oldu.
Bu işi sensiz çözmem mümkün değil. Bir yazar cinayetini araştıracaksın."

"La götlek falansın, ama azmine hastayım Saygın, hâlâ emir kipiyle
konuşuyor! Kipini siktiğim! Küstüm oynamıyom oğlum, anlasana!"

"Dinle dedim! Zaten sen gideli çok şey oldu. Gereksiz bir sürü vakit
kaybettik."

"Bana ne lan! Cinayet büro ne iş yapıyor? Yine devlet büyüklerimize
eskortluk işlerinden faili meçhul dosyaları bize mi kaldı?"

"Bu iş polisi çok aşar. Beni bile! Bu iş senin hayatının işi oğlum. İyi
dinle, öldürülen yazar çok ünlü biri. Aslında emekli bir öğretmen, ama
polisiye romanlar yazmakla meşhur olup öğretmenliği yıllar önce bırak-
mış. Kitapları hep en çok satanlar listesinde, 150 bin filan satıyormuş.
Adamın sicili tertemiz, kimsenin tavuğuna kışt dememiş. Kendi halinde
Şile'deki yazlığında yazıp çizen biri. Değil profesyonel bir cinayete kurban
gitmek, bu adamın kırmızı ışıktaki geçeceğini bile düşünmezsin. Öyle sakın
bir yaşamı var. İçine kapanık, hatta asosyal. Fakat yazdığı son taslak hiç
de sıradan değil."

"Kitap yüzünden mi öldürülmüş? Binlerce satıyor? Yayınevini yokla-
yın, kesin telif anlaşmazlığıdır!"

"Hayır, kitabın içeriği mesele! Geliyor... Oku! Sonra konuşalım."

Saygın sorgu odasındaki sandalyesinden kalkıp ışıkları kapattı ve
karanlıkta kayboldu. Adsız, sanık odasındaki kapının arasından içeriye
bırakılan dosyayı almak için ayağa kalkınca çelik kapı dışarıdan üzerine
kilitlendi ve odadaki ses sisteminden Saygın'ın ilk vahiy gibi "Oku!" diye
buyuran sesi duyuldu.

Adsız, oflaya puflaya A4 kâğıt tomarını eline aldı ve masanın üzerinde
açıp hızlı okuma tekniğiyle sayfa üzerinde sistematik çapraz göz gezdiriş-
lerle bir ön okuma yapmaya başladı. İlk birkaç sayfada, metnin masalsı bir

gizem yaratmaya çalışırken hocalayan, derin anlamlar içermesi için fazla çabaladığı belli olan, kasıntı ve manasız betimlemelerle konusu hiçbir yere varamayan üslubundan sıkıldı. Cümle yapıları kuralsızdı ve kendi içinde bir bütünlük taşımıyordu. Bir paragrafta ilahi bakış açısıyla anlatır, yazar, öbür paragrafta ben diline geçiyordu. "Acemi bu!" diye düşündü.

Kitap taslağı, belirsiz bir geçmiş zamanda, uydurma bir coğrafyada, eski Pers veya Roma İmparatorluklarına benzer bir imparatorluktan bahsediyordu. İmparator Hennan denen adam ilk sayfalarda enine boyuna, uzun uzun tasvir edilmiş, yediği, içtiği, giydiği, gezdiği anlatılmıştı. Gösterişsiz giyinmeyi severmiş, sağlıklı beslenir, hiç et yemezmiş, meyve ve sebzeleri tam olgunlaşmadan dalından sofrasına getirtirmiş, dişleri çok kuvvetliymiş, ağzı geniş, çenesi pek güzelmiş... Elleri büyük ve her işe yatkınmış... Biseksüelmiş, kalabalık haremde her diyardan birbirinden güzel ve farklı genç kız ile oğlanlar bulunurmuş. Onlarca çocuğu varmış... Sanatı sever ve sanatçıları desteklermiş, en sevdiği sanat dalı müzik ve perküsyon sanatıymış. Kendisi de eski ve yerel bir davul türünü ustalıkla çalabilirmiş... Aynı zamanda söz ustasıymış. Hitabet ve ikna kabiliyeti çok yüksekmiş, kalabalıkların karşısına çıkıp konuşma yaptığında halkı onu adeta büyülenerek dinlermiş...

Adsız tam sıkıntıdan çatlamak üzereyken Saygın'ın "Hayatının işi!" dediği kısma geldiğini fark etti. İmparator Hennan, 40'lı yaşlarındayken, ülkesinin komşu ülkelerle uzun süredir barış halinde olduğu, ekonomik refahın sürdüğü, tarlaların bolca mahsul verdiği ve halkın yönetimden memnun olduğu yıllarda! Hırslı bir İmparator için sıkıcı zamanlar olduğunu düşünüyormuş ki... Rüyasında gördüğü bir şeyi gerçekleştirmeye karar vermiş!

Ülkenin başkentinde en güvendiği iki vezirini ve bir rahibini çok gizli bir toplantı için yanına alarak bir tepenin zirvesine götürmüştü. Vezirler ve rahip, el pençe divan durarak korkuyla imparatoru dinlemişler. O an imparatorun çılgınca fikrini reddedecek imkânları olmamasına rağmen hepsi şaşkınlık ve dehşet içinde, "Nasıl olur efendimiz?" demişler...

İmparator Hennan, ülkenin en zeki ve yetenekli kadın ve erkeklerinden oluşan 20 kişiyi, o tepede kurulacak olan gizli bir tapınağa kapatacakmış. Bu kadın ve erkekleri zorla çiftleştirip üstün zekâ ve yeteneğe sahip çocuklar doğurtacak ve çocuklar imparatorun casusları olarak yetiştirilmek üzere özel olarak kurulacak bir üst akıl konseyine emanet edilecekmiş. Bu uzun soluklu ve zekice proje, tarihte farklı şekillerde farklı

devletler tarafından kullanılmış. Neden İmparator da kendi gücünü artırmak için doğuştan kendisine sadık ve üstün yetenekli casuslara sahip olmasınmış...

Sayfaları çevirirken Adsız'ın nabızı hızlanmış ve alını terlemeye başlamıştı. Taslak metnin devamında birebir kendi hayat hikâyesi anlatılıyordu. Yazar bir noktada zaman atlamıştı veya aradaki bölümler eksikti. Ural Mikailoğlu'nun, İmparator Hennan olarak tasvir edildiği, Ersoy ve Ülkü'nün kadim bir imparatorluğa hizmet eden bir mareşal ve eğitimci olarak uyarlandığı, sonuçta kod adı bile "biEsme" (isimsiz) olan casusların piri niteliğinde bir kahramanın hikâyesi anlatılıyordu...

Aldığı eğitimlerden, konuşabildiği dillere, çocukluğundaki belirgin anılarından, sırasıyla çıktığı görevlere, kaçırdığı adamlardan önemli suikastlarına kadar her ayrıntı, İlk Çağ'a benzer zamanlara uydurulmuş fakat detayları dosdoğru şekilde işlenmişti. Akif Yavuzhan operasyonundan önceki son büyük görevi olan diktatör suikastını bile detaylıca tarif ediyordu ki bu çok tehlikeli bir meseleydi. Elden ele, dilden dile dolaşması ölümcül derecede riskliydi. Kitaptaki Muhafız Adin, dönemine göre hedeflerini öldürmek için silah yerine zehirli bir ok kullanıyordu ve diyarın en iyi okçusu olarak anlatılıyordu. Fakat başlarda "Muhafız," diye bahsedilen bu casus, atlayan bölümlerden sonra "Prens," diye anılmaya başlıyordu. Arada yine kesinti mi vardı? Yoksa yazarın hatası veya karar değişikliği miydi?

Kitabı hızlı bir ön okuma yapmakla kalmadı ve bazı bölümlerdeki detayları okumaya kendini kaptırdı. Bazen kucagındaki tomarla kağıt, buz kesmiş ellerinin arasındayken başını satırlardan kaldırıp boş duvarlara dakikalarca bakakaldı. Düşündü... Bu neydi böyle? Yazarı kimdi? Bunca şeyi nereden bilebilirdi? Bunu yazmaktaki amacı neydi? Kime hizmet ediyordu ve kim tarafından öldürülmüştü? Kitabın başka nüshaları var mıydı ve varsa başka kimlerin eline geçmişti? Veyahut bu cinayet bir komploya... Yazar ve böyle bir kitap hiç yoksa... Böyle bir senaryodan kim ne elde edebilirdi?

Saygın? En iyi ihtimalle Adsız'ı işinin başına döndürmek için... Saygın'a günahı kadar güvenmemesine rağmen buna ihtimal vermezdi. Bu tamamen boş işti. Saygın asla boş işlerle vakit kaybedecek biri değildi. Üstelik onun ikna yöntemleri çok daha farklıydı. Ya teşkilat? Müsteşar? Fatih Kozan sanki yer yarılmış da içine girmişti. Bir aydır adamdan tek bir iz bile bulamamıştı. Ne basın önüne çıkmış ne bir faaliyette bulunmuş

ne resmi bir toplantıya katılmıştı. Teo ile birlikte teşkilatın üst düzey bilgi sistemlerine eriştiklerinde, Fatih'in şahsi yetkilendirilmiş hesaplarını da girmediğini, bir aydır tek bir evrak bile imzalamadığını görmüşlerdi. Fatih neredeydi? Düşünürken kapı açıldı. Saygın ellerini omuz hizasında kaldırmış temkinli bir adım atarak kapı aralığında durdu. Bu kez arkasında tüfekli korumaları yoktu. Adsız'ın sakinleştiğini biliyordu.

"Çıplak elle boynumu filan kırmayacaksan yanına gelebilir miyim?"

"Boynun yerinde kalsın, gel! Bu gerçek mi?"

Saygın odaya gelip bu kez karşısına oturdu. "Cesedi bu sabah evinde bulduk. Olay yerini bozduymadım, bizim ekip seni bekliyor. Yazarın kanı apartman merdivenlerine dek süzölmeye başlamadan gidip görsen iyi olur."

"Hani Şile'de yaşıyordu bu adam?"

"Yayınevi Ankara'da ve burada da bir evi varmış. Asistanının söylediğine göre dosya teslimine az kala Ankara'daki evine taşınıyormuş."

"Bu zırvalığı mı teslim edecekmiş? Bu taslaklar eksik ve baştan sona hatalarla dolu. Ünlü bir yazar demiştin oysa?"

"Hataları benim de dikkatimi çekti, ama belki ilk taslak olduğu içindir. Yazarın birkaç romanını alıp karşılaştıracam. Sen de bak bakalım."

"Bakacağım. Beni bir komplonun içine çekmeye çalışıyorsan seni lime lime ederim Saygın! Yemin ederim bu son canın!"

"Dinim üstüne yemin ederim evlat. Bu sabahtan sonra ben de şoktayım. Ural Hoca ile ilgisi olduğuna eminim, ama şimdilik hiçbir bağlantı kuramadım. Bir komplo varsa hepimiz içindeyiz ve bunu birlikte çözmeliyiz. Kendimize çok dikkat etmeliyiz. Bu kitabın kopyaları birilerinin elinde olabilir. Sen ve diğer Proje-10 subaylarının birçok gizli faaliyeti bu kitapta alenen anlatılmış."

"Zaman, mekân ve isimler farklı. Ehli olmayan anlayamaz."

"Doğru, ama yine de zamanımız dar. Teşkilat içinde ayrılıklar var. Bu kitabı yazdıran ve yazarı yok eden farklı kişilerse? Büyük bir kaos kokusu alıyorum."

Adsız ayağa kalktı. Saygın dosyayı işaret etti, "Bunlar sende kalabilir."

"Tamam. Görelim şu olay yerini. Cinayet ihbarı bize ilk nasıl geldi?"

"Adamın apartmanının kapıcısı cesedi bulup polisi aramış. Olay yerine ilk giden ekibin komiseri arkadaşım kitabı görünce bir tuhafılık

olduğunu sezmiş ve beni aradı. Ben de çekilmelerini söyleyip soruşturmayı emniyetten devraldım.”

“Fatih nerede Saygın?”

Saygın kapıyı kapatıp yanına geldi. Endişeli ve huzursuz görüntüsü, kaşlarını çatığında alnında derinleşen kırışıklıklarla arttı. Adsız’a yaklaştı ve kısık sesle, “Fatih bir ay önce öldürüldü Adsız. Bakanın emriyle... Haber kamuoyundan gizli tutuluyor. Teşkilatın itibarı için... Açıklanmayacak. Cumhuriyet tarihinde bir ilk ve feci bir zafiyet bu. Failleri belli değil. Dosyayı derhal sümen altı ettiler. Ailesi de susturuldu.”

“Teşkilat için büyük bir leke. Eğer içeriden birileri teşkilatın üzerine oyun oynuyorsa Akif’in tutuklanması, Fatih’in ölümü ve bu yazar cinayeti bağlantılı olabilir. Dosya yok derken? Fatih’in cinayetini araştırmayacak mıyız?”

“Elbette araştıracağız oğlum. İkimiz! Bu kayıt dışı bir soruşturma olacak.”

“Hangi işlemiz kayıtlıydı ki müdür? Siktir! Akif ile bağlantılı olabilir.”

“Bunu ben de düşündüm, ama Akif son ana kadar senin asıl kimliğine ulaşamadı. Çok uğraştı, ama sadece şüpheyile kaldı. Tutuklandıktan sonra gözüm hep üzerindeydi. Tek bir avukat ile kayıt altında, sınırlı süre görüştürüldü ve örtülü bir emir de vermedi. Dışarıdan şifreli bir mesaj da almadı. Eminim.”

“Gözün hep üzerindeyken nasıl katledildi peki?”

“Fatih’in Emir’e son emriymiş. Fatih, Akif’ten bir ay önce öldü, Emir başka bir itaatsizlik yüzünden açığa alınmışken ölü bir müsteşarın emrini gerçekleştireceğini kim bilebilirdi?”

“Fatih’i yönlendiren biri ya da birileri varsa ölümü teşkilat için leke olmaktan çıkar ve hayırlı olmuş demektir.”

“Bir üst akıl her zaman vardır. Akif’in de yerine yeniler gelecektir ve bu işin sonunda uluslararası bir çete ile yüzleşeceğimizi zaten biliyorduk. Beni Ersoy Güneri ile görüştür Civan. O adam hepimizden fazla şey biliyor. Nasıl becerdi bilmiyorum, ama tüm Türkiye cumhuriyetlerin istihbarat ağı bu adamın elinde oynayacak.”

“Övme lan şunu! Gelecek, tamam. Zamanı var.”

“Bunca şeye rağmen gittin ya! Hiç iyi etmedin Civan’ım. Çok vakit ve kan kaybettik.”

"Sen kaybettiğine yan! Ben hâlâ döndüm demedim sana."

"Dönmek zorundasın."

"Ferah'ı korumak zorundayım."

"Ama sanırım önce onu bulman gerekecek. Türkiye'ye iner inmez, Amerikan elçiliğine gitmeyi başardı. Ve tahmin edersin ki ona erişimini o an kesildi."

Adsız sağ kaşını parmağıyla ovuştururken bir sigara yaktı ve cevap vermedi. Saygın devam etti, "Üzgünüm. Gerçekten. Desteğe hazırım. Benden ne istersen arkadayım. Sevdiğin kadının ve senin güvenliğin için ne istersen sana verilecek."

"Eyvallah. Bir planım var."

"Olay yerini incele ve geri dön, bekliyorum."

Adsız, karargâhtan çıkarken otoparkta, arabasının yanında Müge kendisini bekliyordu. İşaret parmaklarına taktığı iki silahını adama uzattı. Binaya girerken Adsız'ın üzerinden alınan silahlardı bunlar. Kadından silahlarını alıp beline taktı.

"Bakma öyle levazımcı."

"İyi misin?"

"İyi bir dipteyim. Sorduğun buysa."

"Eşin için üzgünüm, Saygın bahsetti."

"Üzülme. Ben üzgün değilim."

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

Adam düşünür gibi yaptı. "Yarın," dedi.

"Tamam, ara beni. Dikkatli ol Adsız!"

Adsız gülümseyip kadının karşısına çok yakın bir mesafede dikildi ve kollarını uzatıp boynunda asılı zincire uzandı. Müge'nin gür siyah dağınık saçlarını nazikçe ensesinden kaldırıp metal, çirkin zinciri klipsinden açıp ucundaki anahtarla birlikte kazağının V şeklinde oyuk dekoltesinden göğüs çatalına düştüğü noktadan çekip aldı. Müge'nin kendisine hiç kırpmadan dimdik baktığı koyu kahverengi gözlerinden bakışlarını ayırmadan göz kırptı. Bu cimrice ettiği teşekkürüydü. Fakat Müge'ye emanet ettiği sevgili motosikletinin son durumunu henüz görmemişti. İlk gördüğü günden beri kayıtsız kalamadığı kadının çekiminden kayıtsız bir tavırla uzaklaşarak arabasına bindi.

* * *

8. Bölüm

Hükümsüz 2019- Nisan, İzmir

*"Ben, benim olmayan bir adamı kaybettim diye üzülmedim.
Ben, benim olmayan bir adamda kendimi kaybettim diye üzüldüm."*

Frida Kahlo

Ferah'ın, Kolombiya'daki polis merkezinde verdiği ifadede, Türkiye'ye iade edileceğini öğrendiğinde çok hızlı düşünüp bir karar vermesi gerekiyordu. Bu noktaya kadar gelebilmesi mucizeydi, en azından kendine güveni bir nebze yerine gelmiş ve ilk dehşeti atlatmış sayılırdı.

Anlayamadığı tek şey Civan'ın ondan hiç beklemediği halde kuzu gibi kelepçelenip deport edilmeye nasıl rıza gösterdiğiydi? Medellin'den, ülkenin başkenti Bologna'ya farklı polis araçlarında götürülmüşlerdi ve onu bir daha görmemişti. Tercüman eşliğinde ifadesi alınırken adama ne olduğuyla ilgili öğrenebildiği tek şey, Türk yetkililerle yapılan görüşmede, adamın terör suçlusu olarak belirtilip polis eşliğinde hızlıca Türkiye'ye iadesinin istendiğiydi. Tercüman polis, Ferah'a zaten adamın da derhal iade edilmeyi istediğini ilave etmişti.

"Terör suçlusu ne demek? Allah'ım ne olacak ona? Ben naptım? Neden dönmeyi kabul etti? Babası gelip çıkarırdı onu... Kalsındı işe o çok sevgili Medellinciğin de manyak ebeveynleriyle! Çıldıracağım..."

Ersoy ve Civan hazır ortada yokken yapabileceği en mantıklı hamleyi hızlıca düşünüp İzmir'e gitmeye karar verdi. Eğer istihbarat teşkilatından kaçma şansı olacaksa, Ankara veya İstanbul daha kolay lokma olacağı yerlerdi ve Avrupa aktarmalı iki uçakla soluğu İzmir'de aldı. İzmir'e iner inmez havaalanındaki kısa polis sorgusunu, tatilde çantasının çalındığını ve pasaportunu kaybettiğini söyleyerek atlattı. Alsancak'ta bulunan Amerikan Fahri Konsoloslukuna gitti. Konsoloslukta da aynı hikâyeyi daha detaylıca anlatıp yeni pasaport için başvurdu ve geçici evrakını alıp çıktığında rahat bir nefes aldı. Şimdi nereye saklanacağı konusunu çözmesi

gerekiyordu ki bunu da uzun uçak yolculuğunda düşünmüştü. İzmirli tanıdığı olan İrem'i ankesörlü telefonda aradı. Babası tutuklandığında kadının Türkiye'ye dönüş yaptığını ve ailesinin İzmir'de yaşadığını biliyordu. Şansına o gün İrem, İzmir'de ailesinin yanındaydı.

Bu aşamaya kadar işlerin bu kadar kolayca lehine yürümesine içten içe şaşırsa da bir bit yeniği olduğunu da düşünmeden edemedi. Takip edilmediğinden emin olmak için sık sık etrafı ve arkasını kontrol ediyordu. İrem ile buluşana kadar her adımı sorunsuz geçmişti. Bankadan nakit para çekmiş, kontörlü hat ve cep telefonu bile satın almıştı. Bu işlemlerin teknik takibe takılacağını pekâlâ biliyordu. Hele karşısında kendisini arayıp bulmak isteyecek bir MİT varsa, daha havaalanında enselenmesi gerekirdi... Kafası iyice karışmış halde ilk kez hata ettiğini düşünmeye başladı. Kaçmakta değilse de Ersoy'a inanmakta; fakat adamın ondan ne çıkarı olabilirdi?

"Eğer beni yalanlarla bunu yapmaya o mecbur ettiyse Civan onu öldürür. Ama önce beni... Ben bittim..."

İrem ile bir kafeteryada buluştular. İrem ağlayarak boynuna sarıldı ve "Ah Ferah çok kötüyüm!" diye hıçkırdı. Ferah kısa bir an duraksadıktan sonra kendini toparlayıp kadına oturmasını işaret etti. *"Çok kötüyüm diyene bak! Sanki ben çok harikayım..."*

"Akifcan'ı Türkiye'ye getirdin mi?"

"Tabii geldi! Bir ay oldu, annemde şimdi. Senin geldiğini söyleyemedim... Yani senin, ablası olduğunu bilmiyor ya! Ben şu an uygun zaman mı bilemedim... Çok perişan Ferah, iyi ki aradın!"

Ferah başını salladı. Bir kardeşi vardı düşünmesi ve belki kol kanat germesi gereken; fakat öz kardeş olduklarını bilmeyen, her şeyden habersiz, masum, zavallı çocuğa, "Baban öldü, ama bak bir ablan var!" diyemedi... Elleriyle yüzünü, gözünü ovuşturdu. Fazla ayakta kaldığı için kasıkları sancılanıyordu. O günkü gücünün son damlasıyla İrem ile buluşmaya gelebilmişti. Üstelik kafası bu kadar allak bullakken iyi bile dayanmıştı. Bulduğu ilk eczaneye girip düşük tedavisinde kullanılan bir ilaç almıştı. Kolombiya'da Ersoy'un eve getirdiği doktorun da verdiği aynı ilaç, genel geçer bilinirliği olan bir progesteron hormonuydu.

İrem, Akif'in ilk tutuklanmasından beri başına gelenleri hızlı ve telaşlı bir halde anlatırken Ferah olduğu yerde güçlkle oturuyordu ve baş dönme başlایnca masaya tutundu.

"İyi misin canım? Ay! Ferah bembeyaz oldun! Hastaneye gidelim? Nevin var kuzum?"

"Hastane olmaz... Ben, ben saklanmalıyım..." diye mırıldandı.

"Ay ben sana "İzmir'e niye geldin?" diye sormadım. Bir şey mi oldu? A-Ateş... Yani... O da öl-müş... Ben seni aradım, ama ulaşamadım."

Ferah cevap veremedi. Acıyla yüzünü kırıştırıp ne yapmakta olduğunu düşündü. Bebeğini korumak için bebeğinin babasından kaçmıştı. Öyleyse hastaneye gidecekti! Orada yakalanır da kendisine veya bebeğe bir zarar verirlerse en azından buraya kadar denemiş olacaktı. Son ana kadar onu korumaya çalışmıştı... Telefonundan 112'yi çevirip konuşması için İrem'e verdi ve alnını masaya yaslayıp iki büklüm halde beklemeye başladı.

"Buraya kadarmış. Özür dilerim."

...

O sırada Roma'da Teo'nun kiraladığı evde uykusundan uyandığında kendini biraz toparlamış olan Civan, telefonunda kurulu GPS izleyiciyi kontrol ettiğinde, program ekranının İzmir'de bir özel hastaneyi gösterdiğini gördü. Batık-3 karargâhından Bilal'i arayıp GPS'deki koordinatları teyit etmesini istedi. Bilal adresi doğruladı. Civan hastane kayıt sistemine girmesini istedi oğlandan. Telefonda konuşmaya devam ederken kekeleyen Bilal, "Abim... Şey, yenge acil servisten kadın doğum servisine yönlendirilmiş," dedi.

Dudaklarını kanatırcasına ısırdı. "Kolombiya'da değilse şimdi... Yaptı lan yapacağını! İflah olmazsın Ferah!"

"Abim, hastaneyi bas de! En yakın ekipleri yığayım oraya?"

"Hiçbir şey yapma Bilal'im. Kapat!" Telefonu kapatıp sigara üstüne sigara içti ve Teo'ya dönüp içki içmek istediğini söyledi.

...

Ferah ertesi sabah özel hastanenin kadın doğum servisinde bir odada gözlerini açtı. Ambulansta baygınlık geçirmişti. Bu kaçınıcıydı böyle? Bu hamilelikten önce hayatında pek fazla bayıldığı olmamıştı, ama baş dönmesi, mide bulantıları, sancıları hat safhadaydı son zamanlarda... Yaşanan onca şey bir hamilenin duygu ve düşünce durumuna pek uygun sayılmazdı. Düşününce reva da sayılmazdı. Bir kolunda serum takılıydı, diğer elini üzerine örtülü pembe çarşafın altından karnına attı. Henüz varlığını kanıtlayacak bir şişkinliği yoktu. Derhal başucundaki kırmızı düğmeye bastı.

Odasına gelen hemşireye, "Ne oldu bana? Bebeğim iyi mi?" diye sordu.

"Doktor Bey gerekli müdahaleyi yaptı merak etmeyin, bebeğinizi 14 durumda. Yalnız ayağa kalkmak yok Ferah Hanım. Birazdan doktorunuz gelip size detaylı bilgi verir, ama tuvalete dahi kalkmamanız gerekiyor. Şöyle bacaklarınızın altına iki yastık alıp yatmanız gerekiyor. Tuvalet ihtiyacı için refakatçiniz sürgü kullansın. Evinizde de bu şekilde dinleneceksiniz. Düşük riskiniz bulunuyor."

Başını salladı ve boş boş baktı. İçinden "Refakatçim?" diye geçirip başını yeniden yorgunca yastığa koydu. Altı saat olmuştu. Hâlâ polis, MİT, Civan, Ersoy filan ortalarda yoktu? Duygudan duyguya, düşünceden düşünceye geçiyordu zihni ve bedeni... İstemsizce akan gözyaşları yastığını ıslatırken yorgunca başını çarşafın altına saklayıp dizlerini karnına çekip tortop oldu. Biraz sonra doktor gelip ultrason muayenesinde bebeğin kalp atışının ve durumunun iyi olduğunu, fakat kanamasının düşük riskini işaret ettiğini, kesintisiz yatak istirahati etmesi gerektiğini söyledi. "İsterseniz birkaç gün hastanede yatış yapın," dedi. Ferah hastanede kalsa da aynı ilaç tedavisini göreceğini öğrenince taburcu olmak istedi.

"Al! Zor kaçarsın! Çocuğu da babasının safında, o aşağılık kalbine, çocuğu da bir yatağa esir etti işte!"

Ne yapacağını nereye gideceğini, yakalanırsa başına neler geleceğini düşünerek eli ayağı buz keserken kapısı aralandı ve İrem içeriye geldi. "Ferahçım kusura bakma, seni yalnız bıraktım. Annem "Akifcan seni istiyor," diye arayınca eve geçmek zorunda kaldım, ama iki saat filan oldu yani. Yanındaydım ben. Akifcan bensiz uyumak istemiyor, kâbus gördüğünü söylüyor. Sen nasıl oldun? Şeyi söyledi doktor. Be- bebeği..."

Ferah başını salladı ve yatağında yorgunca doğrulmaya çalıştı. İrem gelip yatağın yanındaki kumandayı başını istediği kadar yükseltmesi için eline verdi.

"Akifcan ne biliyor?"

"Ben, babasının öldüğünü söyleyemedim. Zaten apar topar okulundan alıp gelince tedirgin oldu çocuk. "Nasıl söyleyeceğim," diye kara kara düşünürken babamın telefonunu ele geçirip internete girmiş ve haberleri okumuş. Çok kötü Ferah! Benden duysaydı... Haberlerde görünce dehşete düştü."

"Ah, kuzum..."

*Bir pedagoga görüşmeye başladık. Akifcan konuşmayı reddediyor. Kekelemeye başladı ve bunu fark edince konuşmamayı tercih ediyor. Utanıyor sanırım. Babasının hakkında yazılanları okuyunca kahroldu."

Ferah oflayıp puflayarak başını ovuşturdu ve düşünmeye çalıştı. Akifcan'ı görmeliydi. Kardeşinin bu durumdan en az düzeyde etkilenmesi için ne gerekiyorsa yapmalıydı. Her şeyini kaybetmiş canavar bir baba ile yarım akıllı bir anneye karşılık 9 yaşında masum bir çocuktuktu o. *"Bize olanlar oldu. Bari o kurtulmalı!"*

Ferah düşünmeye çalışırken İrem endişeli gözlerle tekrar sordu, "Sen ne yapacaksın? Nasıl oldun?"

Herhalde bebeği kast ediyordu? Ne diyecekti? Akşam sancısı tutmasa İrem'e hamile olduğunu söylemek niyetinde değildi.

"Nasıl olayım, berbat."

"Neredeydin? Seni çok merak ettik."

"Kafamı dağıtmak için biraz uzaklaştım. Babamla görüştün mü?"

"Yok, boşandığımız için görüştürmediler. Çok üzgünüm Ferah. Çok şaşkınım. Nasıl oldu bunlar bir anda? Ayrılmış olsak da Akif'i severdim, ölümüne çok üzüldüm gerçekten. Çocuğumun babası sonuçta."

Ferah acı acı yutkundu. Ne olursa ne yaşanırsa ne kötülük görürse görsün öyle oluyordu demek. Bu hiç kopmayacak organik bir bağ idi...

İrem başını eğip mırıltıyla, "Ateş... Bir kerelik bir şeydi. Beni tuzağa düşürdü o pislik. Çok utanıyorum, nasıl kandım bilmiyorum. Baban beni öldürüyordu az daha," dedi.

"Hey! Tamam! Bana anlatma!"

"Ferah, o adam? Bir muhbirmiş. Akif'in avukatı söyledi, polisle iş birliği yapmış. Beni, seni hepimizi kullandı! Ben çok pişmanım, her şey benim yüzümden başladı. O video olmasaydı Akif'in adama karşı eli kolu bağlanmazdı. Çok utanıyorum. Beni kandırmak için Alaçatı'da bir ay peşimde dolaştı, arkadaşlarımla yakınlaştı. Beni manipüle etmek için her şeyi yaptı! Akif'in beni sürekli aldattığını söyleyip kadınlık gururuma dokundu. Ben, bir anlık gaflete düştüm. Yapmamalıydım!"

"İrem "Sus!" dedim. Bunları dinlemek istemiyorum! Şimdi bana günah çıkarma boşuna! Tek düşündüğüm Akifcan! Sen de kendini veya babamı değil, önce oğlunu düşünmeliydin."

"Sana anlatmam lazım, sen bari bana inan! Akif de beni defalarca

aldattı. Üstelik inkâr bile etmedi. Gururumu kırdı, kölesiymişim gibi mamele etti bana! Gencim ben de! Bir an aklım karıştı...”

“İrem, yeter sus! Ateş’in ne kadar akıl karıştırıcı bir pislik olduğunu bana anlatmana gerek yok! Hadi sen bir kere yattın oldu bitti, ya ben? Ben aptal gibi âşık oldum ona! Hamile kaldım ondan! Benim can güvenliğim kalmadı...”

“Öldü mü gerçekten? Ateş’i, Akif mi öldürttü? O Alemdar denen pa herif o yüzden mi Akif’i vurdu?”

“Bilmiyorum. Ondan bahsetmek istemiyorum. Akifcan’ı görebilir miyim? Merak etme şu durumda “Ben senin öz ablanım,” diyecek değilim çocuğa. İleride, biraz büyüyünce öğrenir. Sen ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Akifcan’ı İsviçre’deki okulundan almak zorunda kaldım Ferah. Çocuğun düzeni komple bozuldu. O okulun yıllık ücretini karşılayamam. Hiçbir şeyim kalmadı.”

“Babam sana ya da Akifcan’a hiçbir şey bırakmadı mı?”

“Akifcan küçük olduğu için hesaplarını Akif yönetiyordu. Onlara el kondu zaten. Beni ise az daha öldürüyordu. Sence bana kuruş bırakmış mıdır? Anlaşmalı boşanma evrakı imzalatıp beş kuruşsuz Miami’ye yolladı beni. Aylık küçük bir miktar harçlık yatırırdı o kadar. Hesaplarıma bloke konmuştu. Takılarımın hepsi evdeki kasada kalmıştı. Kasalar da poliste şimdi. Akifcan’ın İsviçre’deki banka hesabında yüklü miktarda yatırımı vardı diye biliyorum, ama gidemediğim için henüz ulaşamadım. Soruşturmadan dolayı yurt dışı çıkışım yasaklı. Zaten parayı çekebilsem bile Akifcan’ın okulundan arayıp kibarca bir daha kayıt yenileyemeyeceğimizi söylediler... Mahvolduk Ferah. Sen şanslıymışsın, iyi ki seni nüfusuna almamış.”

“Parasında değilim zaten, ama şu an onun o kirli soyadını almadığım için gerçekten memnunum. Sen İzmir’de mi kalacaksın?”

“Artık İstanbul’da sokağa bile çıkamam gibi geliyor. Her yerde magazinciler var. Emniyet çıkışında beni köşeye sıkıştırdılar ve neler söylediler bir bilsen! Yerin dibine geçtim. Ailem İzmir’de, buraya yerleşicem. Napıcam bilmiyorum. Kimse bana iş vermez artık. Eski arkadaşlarımdan kimse aramadı, engellemişler beni. Çok utanç verici. Allah’tan şarkıcılık yaparken İzmir’de iki daire almıştım. Birinde babamlar oturuyor, birinde kiracı var. Kiracı çıkınca Akifcan ile o daireye yerleşirim diyorum. Babamların durumu da ancak kendine yetiyor. Sonra iş bulmam lazım.”

“Benim biraz param var. Kendini toparlayana kadar size destek olurum. Evim, arabam ve ufak da olsa biraz birikmişim var. Akifcan’ı İzmir’de iyi bir okula yazdırırız. Sonra da şu İsviçre’deki parayı nasıl alacağını öğrenirim.”

“Sağ ol... Senden başka kimsesi kalmadı oğlumun. Nolur sen de onu bırakma Ferah. Sen iyi bir insansın.”

“Ben de güvende değilim İrem, ama Akifcan’a iyi bak lütfen. Seninle haberleşelim. Pedagog görüşmelerini ihmal etme!”

Kredi kartları evinde kalmış olduğu için İrem’e mobil bankacılık hesabının ve sanal kartının şifresini verdi. “İhtiyaçlarınızı buradan hallet. Yalnız, lüks giyim ve süslenme harcamaları yapma lütfen. Peşin söylüyorum, babamın size sağladığı imkânları unut bundan böyle.”

“Tamam, çok sağ ol.”

Ferah ince parmaklarıyla saçlarını karıştırarak bir vasiyet yazmayı ve kendisine bir şey olursa evini, arabasını ve tüm parasını Akifcan’a bırakmayı düşündü. Bir bilgisayar bulduğunda ilk işi bu evrağı hazırlamak olacaktı.

“Benim kalacak bir yer bulmam lazım. Geçici... Yani ne zamana kadar bilmiyorum.”

“Bekle! Ben annemlerle konuşayım, sana İzmir’de bir yer ayarlarız.”

...

Çalan telefonunun ekranında Teo’nun acil mesajını görünce panikledi ve hemen aradı, “Teo?”

“Haklıymışsın Adsız, kadının peşindeler.”

“Neredesin, neler oluyor?”

“Alsancak’ta bir eve girdi. Hastaneden eve kadar takip ettim. Merak etme, iyi. Kadın eve girince bir araba binanın önünde park etti ve içinde şu dediğin adamlar vardı, silahlıydılar. Farah’ın peşinde olduklarını anlayınca paketleyip gönderdim, rahat ol!”

Civan tuttuğu nefesi verdi ve bir eliyle az önce sert bir darbe yemiştir sine uyuşan başını ovuşturdu. Cevap veremedi önce kısa bir an bekledi. “Sağ ol,” dedi.

“İkinci bir emrine kadar buradayım.”

“Senden başkasına güvenemem Teo. Gözünü üstünden ayırma.”

"Ona dokunmaları için beni cizmeleri gerekir ve beni kimse *ezme*, bro! Rahat ol."

"Biliyorum. Eyvallah."

"Benimki yola çıktı buraya geliyor, kılık değiştirmem lazım. *Ferah*, kapısında pişti olmamı istemeyiz."

"Evet, dikkat et! Beni sık sık ara."

"Saat başı sendeyim dostum. Çalar saatten bile dakiğimdir!" deyip telefonu kapattı Teo.

Civan güçlükle yutkunarak bir sigara yaktı ve söylendi, "*Sana peşinde bir aşiret var demiştim Ferah... Ah ulan!*"

...

Ferah, İrem'in ayarladığı eve girdikten sonra kendisini bir geceliğine bile olsa görmek için hiç üşenmeden İstanbul'dan ilk uçağa binip yanına gelen arkadaşı Ayşegül ile buluştu. Uzun uzun sarılıp hasret giderirken ikisi de gözyaşlarını tutamadı. Geçen dört hafta boyunca Ayşegül, arkadaşından haber alamadığı için deliye dönmüştü, "Arkadaşımı bulun, can güvenliğinden endişe ediyorum," diyerek karakolun kapısını aşındırmış, savcıyı bezdirmişti. Üniversite yılları boyunca yedikleri içtikleri ayrı gitmemişti ve mezun olduktan sonra da hiç ayrılmamışlardı. Birlikte staj yapmış, birlikte iş başvurularında bulunmuş, birlikte dertlenip birlikte neşelenmişlerdi. 19 yaşında İstanbul Üniversitesi'nin Beyazıt Kampüsünde, ilk ders gününde tanışmışlardı. Ferah'ın, Ayşegül'ü tramvay durağına kadar çekingen bir tavırla takip edip adres sormasıyla başlamıştı muhabbetleri. Ferah, henüz İstanbul'u ve Türkçeyi çok iyi bilmezken, kolej mezunu ve iyi derecede İngilizce bilen Ayşegül'ün rehberliği, yeni hayatına dair korkularını azaltmıştı.

Ayşegül de Ferah gibi iş adamı bir babanın kızıydı ve babasının desteği olmadan kendi başına ayaklarının üstünde durmak isteyen hayalperest bir genç kızdı. Arkalarındaki güçlü ve zengin baba rollerine rağmen farklı şekillerde de olsa mutsuz ailelerden geliyorlardı ve okuldaki diğer öğrencilere karşın birbirlerinde buldukları benzerlikler onları birbirine kenetlemişti. Sınıf arkadaşları ikisini, zengin, havalı, tiki, şımarık, güzel oldukları için önlerinde her kapının açıldığı şanslı çocuklar olarak görüp kıskançlıkla baksa da onlar, gerçeğin öyle olmadığını birbirlerinden başka kimseye anlatamıyorlardı. Hayata bir sıfır önde başlamış gibi görünebilirlerdi; fakat görünen yaldızlı çerçevenin içinde, iç karartıcı birer buhran tablosu asılıydı.

Ayşegül, boşanmış ebeveynlerin, üvey anne, üvey baba ve üvey kardeşler arasında kalmış, her yanından çekiştirilerek örselenmiş ve çocukluğundan beri çıkar çatışmalarının ortasında figüran olarak gezip durmuş büyük çocuktur. Çocukluğuna dair hatırladığı en net anılar, anne ve babasının her gece bitmek bilmeyen kavgalarına dairdi. Salondan yükselen sesleri, suçlama ve hakaretleri duymamak için başını yastığının altına gömer, yine de kaçınamazdı huzursuzluktan. Anne ve babası çözemedikleri her neyse sonunda boşanmışlardı. Ayşegül, boşanmaya sevinen, en azından kavgası duymadan uyuyabileceği günler geldiğine masumca inanan bir çocuktur. Oysa bu kez ebeveynlerinin birbirlerine geçmeyen hırslarının ortasında karşılıklı nispet, laf gönderme, kızını göstermeme, görmeme dalaşlarına maruz kalmaya başlamıştı. Ayşegül, bitti sandığı yerden daha da çoğalan huzursuzluklarla, anne ve babasının arasında arabulucu vazifesi görmekten, yaşından çok erken olgunlaşmak zorunda kalmıştı. Sonra yeni evlilikler ve yeni kardeşler hayatına dahil oldu. Bu kez Ayşegül'ü bekleyen sorun, gittiği iki evde de kabul görmek, göze batmamak veya göze girmek için çırpınmak ve ne yaparsa yapsın kendisinden daha çok sevilen kardeşleriyle istemeye istemeye rekabet etmektir.

Ferah'ı bulduğunda tüm geçmişinden çok yorgundu. Üniversiteyi kendisine sığınak bellemişken, bir de kan bağı olmayan kız kardeş edinmişti. Hayatta birileriyle anlaşmak için kan bağından çok seçilmiş olmanın yüceliğine inandılar. Birbirleriyle konuşmadan anlaşılan birer yürek, aynı anda aynı cümleleri kuran birer ses oldular. En uzun ayrılıkları Ferah'ın Ateş ile evliliği dönemindeydi. Ferah, gözyaşları içinde arkadaşına her şeyi en başından anlattı. Ayşegül, zoraki bir sahte evlilik yaptığını bilen tek arkadaşındı ve Ferah'ı iyi tanıdığı için Ateş'ten hoşlanacağını en başından kestirip adamın çekiciliği ile ilgili muzipçe yorumlar yaparak onu sakinleştirmeye çalışmıştı. Sonunda adama âşık olduğunda, "Ben demiştim kanki" bile demişti. Sevinmişti arkadaşı adına. Sonunu duyduğunda ise olayların iç yüzüne inanamadı, dehşete düştü.

Ayağa fırladı, "Ciddi olamazsın! Neymiş dedin? Casus mu? Siktir benle kafa buluyorsun! Öyle şey olur mu kızım, bak bakayım fazla mı Hollywood filmi izledin sen? Proje mroje kafayı mı yedin? Adam bildiğin Mardin'in bilmem ne aşiretinden Y kuşağı, ağa torunu!"

"Öyle olsaydı keşke! Babama olanları gördün Ayşegül, hepsi planlıymış. Adamı beşikten alıp MİT yetiştirmiş. Saygın Efe diye bir adam var. Bak, internette görürsün. Adam MİT Strateji Daire Başkan yardımcısı,

Civan'ı yetiştiren oymuş. Yurt dışında bir sürü operasyona katılmış kuvvetlerde askermiş."

"Adı Civan mıymış? Hani Adsızdı?"

"Babası şehit olarak biliniyor, ama yaşıyormuş meğer. O da ayrı bir manyak! 29 yıl sonra ta Azerbaycan'dan sağ çıktı. Onca yıl ailesini tanımamış, bilmemiş. Haliyle kafayı kırmış biraz."

"Sina Ateş Taranoglu "Mardin sınırında mayınlı arazide aracıyla havaya uçtu!" diye haber yaptılar. Ben de sahi sanıp seni bulabilmek için ortalığı birbirine kattım İstanbul'da!"

Ferah başını sağa sola salladı. Ayşegül halen ayaktaydı. Odanın içinde ileri geri gezindi.

"Ay sen ciddisin?"

"Ayşegül beni dinlemiyor musun? Kaçtım diyorum! Bunca manyaklığa nasıl razı gelinir, dayanamadım! Babamı öldürdüler, babam Akif Yavuzhan'dı benim. Bastığı yeri titretirdi, ruhu bile duymadan fişini çektiler. Koskoca Akif Yavuzhan'a bunları yapanlar bana neler yapmaz. Korkuyorum Ayşegül. Aklımı kaçırmak üzereyim, ne yapacağım ben Allah kahretsin! Daha da kötüsü... Hamileyim."

"Hah! Sıçtın şimdi tüy dik! Affedersin canım... Ah, nasıl oldu bu iş?"

"Âşık oldum. Hiç de zor olmadı o aşağılığın beni kandırması... Beni ondan bebek sahibi olmaya bile ikna etti. Hatta o kadar tehlikeli bir şey ki o istemeden ben kendimi onun bebeğini isterken buldum. Kolombiyâda kendimi hastaneye götürttüm ve orada elinden kaçtım. Onu Kolombiya polisine verdim, sonra ona ne olduğunu bilmiyorum. Beni konsolosluga teslim ettiler. Durumumu anlattım ve beni gizlice bir uçağa bindirip buraya yolladılar. Aklıma İzmir geldi. Ne bileyim İstanbul'a dönmekten korktum. "Ankara," deseydim, şu Saygın denen adam havaalanında zımbalardı beni. İzmir'e ineyim dedim. Sonra da işte İrem'i aradım, annelerinin bir tanıdığı yurt dışındaymış. Bana geçici olarak bu evin anahtarlarını verdiler."

"Bebek ne olacak? Yani, doğuracak mısın bu durumda? Ne kadarlık?"

"Altı haftalık."

"Vakit var... Şey için, istersen... Yani ben seninle gelirim. Kürtaj olmayı düşünürsen?"

"Bu durumda yapmam gereken en mantıklı şey bebeği aldırarak değil mi?"

Ayşegül yanına oturup kolunu omzuna sardı arkadaşının, “Bunu sen bileceksin kankim. Ama ne karar verirsen ver, ben hep yanıdayım. Gececek. söz veriyorum. Sen neler atlattın, bunu da atlatacaksın ve gör bak! Yeniden çok gülüp eğleneceğiz. Baban için de çok üzgünüm. Ama şöyle düşün bir tanem, Ateş olmasaydı da baban yaptığı o işler yüzünden bir gün bir yerde yine benzer bir sonla karşılaşacaktı. Belki de daha kötüsüle? Avukatız biz ve cezalandırılmayan suçlu görmedik, değil mi? Çok üzgünüm.”

“Biliyorum. Çok haklısın. Bebek... Çok düşündüm. Kıyamayacağım ona. Bana ne yaparsa yapsın içimdeki... Ona inandığım güzel zamanların mucizesi. Annem gibi olmaktan hep çekindim, ama kızlar annelerinin kaderini yaşarmış Ayşegül. Ne olursa olsun bu bebeği doğuracağım.”

Ayşegül gözleri dolu dolu gülümsedi, “Yaşa be sen! İşte benim güçlü kankim! Teyze oluyorum yehuuu! Beni bilirsin Pollyanna benim göbek adımdır. Canı cehenneme o Adsız pis casusun! Yalnız çok sağlam genlerden çocuk yaptın kanki. Of ikinizden ne muhteşem bir çocuk doğacak merak ediyorum! Teyzem merhaba! Pipin mi var pamuğun mu acaba?”

Ferah dayanamayıp gülmeye başladı. “Ya ne manyaksın kızım bir dur! Hiç güleceğim yoktu!”

“Benim işim kankimi güldürmek. Ve şu saklanma işini de çözeriz, merak etme.”

“Saklanarak yaşayamam. En iyi bildiğim şeyi yapacağım kanki. Hukuk yolunu kullanacağım. Ama nasıl? Bir adı olsaydı dava açardım. Ama kime? Adamın resmi kaydı yok. Yani yine bana bir ton yalan söylemediyse hiç gerçek bir kimliği olmamış. Sina Ateş de öldü gösterildi. İstihbarat teşkilatına topluca dava açacak halim yok! Emsali yoktur eminim, ama bak işte bunu yaparsam benimki emsalsiz bir suikast olurdu... Of...”

“Maddi manevi tazminat davası açmak, normal şartlarda hakkın. Tüm gerekçeler mevcut. Babanın ölümü, zorla evlendirilip hürriyet hakkından yoksun bırakılman, zoraki evlilik içerisinde yalan beyan ve manipülasyon yoluyla duygularının ve bedensel onurunun istismar edilmesi, yalan beyan yoluyla sahte kimliğe inandırılıp ortak çocuk sahibi olmaya ikna edilmen, kaçırılman, tehdit edilmen, can güvenliğinin tehlikeye girmesi, ruh bütünlüğün aleyhine suç işlenmesi, kandırılmış ve haksız çıkar amaçlı kullanılmış olman nedeniyle psikolojinin bozulması, mesleki saygınlığını ve hiçbir suça karışmış olmadığı halde mesleki ehliyetini kaybetmen gibi... Müdahale edildiğinde kişinin üzüntü veya derin keder

duymasına yol açan diğer fiziki, duygusal ve sosyal kişilik değerlerine ya-
pılmış saldırılar... Yani, böyle bir dava dilekçesini kendi ellerimle yazmam
için neler vermezdim! Hatta suç duyurusunda bulunup emniyetten kurtu-
ma da talep ederdik. Uzaklaştırma kararı çıkartırdık. Belki tutuklatırdık
bile! Ama kimi?"

"Okan'ı arayabilseydim yardımı olurdu, ama çocuğun başı fena hâlde
yanar. O son zamanlarda Ateş'in ne olduğunu anlayıp beni uyarmaya ça-
lışmıştı, ama ben anlamazdan geldim..."

"Bizim okuldan kitap kulübündeki Okan? Savcı olan Okan? O hep
yanıktı sana içten içe, yapma Ferah."

"Biliyorum, Ateş de anlamıştı. Aramayacağım tabii ki. Zaten Esra'nın
düğününün ertesi sabahı çocuğun görev yerini değiştirdiler. Beni uyar-
maya çalıştı, ama yapamadı demek ki..."

"Kankim bu ateşe barutla bodoslama gitmek olur! Kusura bakma da
o herif bizi bulduğunda ktır ktır keser! Bebeği aldırдын sanıyor, adamı
polise veriyorsun, elinden kaçırıyorsun, izini kaybettiriyorsun ve çat! Dava
açırıyorsun! Pardon nasıl hiç korkmuyorsun ondan?"

"Korktuğum için yapmak zorundayım. Kaçarsam yakalar, ama mey-
dan okursam egosunu sarsar ve onu afallatabilirim belki. Tek umudum ise
yalnız olması. Arkasında akıl veren birileri olursa gafil avlayamam onu."

İki arkadaş biraz daha sohbet edip karşılıklı koltuklara uzandılar. Fe-
rah yine kâbuslarla bölünen huzursuz bir uyku uyudu ve uykusunda ol-
duğu yerde kımıldanıp terleyerek "Ateş!" diye sayıkladı. Ayşegül bir aralık
arkadaşını uyandırıp su içirdi ve terli çamaşırlarını değiştirdi. Yastığını
alıp Ferah'ın yanına uzandı ve sarılarak gecenin geri kalanında birlikte
uyudular. Sabah ilk uyanan her zamanki gibi Ferah oldu ve çay koyup
kahvaltı hazırlamaya başladı. Mide bulantısı yüzünden alarmı çalmadan
önce uyanmış ve tekrar uyuyamamıştı. Bulantısı geçince ise içi kıyıldı-
ğı için mutfığa geçmişti. Akşam İrem ile sokaktaki bakkaldan aldıkları
bayat ekmekleri tavada kızartırken bir yandan küçük parçalar koparıp
atıştırıyordu. Salondan Ayşegül'ün telefonundan gelen peş peşe bip bip
seslerini duyunca gülümsedi ve kapıdan seslendi.

"Günaydın."

"Günaydın kankim!" diyen Ayşegül az daha yatağında uzanıp telefo-
nuyla meşgul oldu. Az sonra gelip Ferah'a sarıldı ve yanaklarından öperek
neşeli bir sesle camdan baktı.

"Ay hava da ne güzel. Oh İzmir mis gibi valla!" deyip TV'den bir müzik kanalı açtı. "Kankim azıcık kafan dağılsın, müzik iyi gelir," dedi. Sonra kızarmış ekmeklere uzanıp bir parça ısırdı. "Mmm harikasın bebeğim! Elllerine sağlık."

Ferah, arkadaşının neşeli olmasına sevinerek başını salladı ve sofrayı kurdu. Ayşegül TV'de çalan şarkıya eşlik ederek yine elinde durmadan hipleyen telefonuyla masaya geldi. Çayları doldurup oturdu.

"Kanki tuvalette aklıma ne geldi biliyor musun? Ben bir dava almıştım geçen sene. Bir tanık vardı, adamı zarla zorla ta Adana'ya gidip bulmuştum. Sonra ne olduysa MİT'ten birileri geldi, adamı "Pat!" diye aldılar elimden. Bizim dava gümledi tabii en önemli tanık olmayınca. Bu adamlar ne ya böyle? Peygamber mi anasını satayım! Muz cumhuriyeti mi burası?"

Az sonra İrem ile Akifcan hakkında yaptığı görüşmeden bahsetmeye başladı. Arkadaşının ise reçel sürdüğü bir dilim ekmeği kemirip dururken telefonuna daldığını ve kendisini dinlemediğini fark etti. Mahsus zırvaladı, "Sonra işte davaya şahit olarak seni yazdırırım. Ayşegül derim, gördü her şeyi. Oradan da MİT'e dava açarız. AİHM'e gideriz filan..."

"Bence de canım, aynen."

"Ayşegül dinlemiyorsun ki!"

"Yoo dinliyorum, ben arkadayım kuzu, yardırl!"

"Kiminle yazışıyorsun sen?"

Ayşegül başını nihayet ekranından kaldırıp sırttı, "Ay çok mu belli?" dedi yanakları kızarak.

"Birini bulmuşsun! E tabii dertlerimden sana fırsat vermedim değil mi? Ah canım benim inşallah çok mutlu olursun. Anlat bakayım?"

Ayşegül hemen hevesle yeni tanıştığı adamdan bahsetmeye başladı. Zaten ilk günden beri kankisiyle paylaşamadığı için çatlamıştı.

"Ay kankim, ben öyle kolay kız olmayayım, hemen düşmeyeyim dedikçe adam beni kamyon gibi çarptı resmen! Birlikte hayvan barınaklarına gidiyoruz. O da hayvanları çok seviyormuş. Düşünebiliyor musun? Evinde 11 tane kedisi, 7 tane de köpeği var! Sanki idealimdeki erkek benim için özel olarak yaratılıp karşıma çıkarılmış! Çok kültürlü, kendini iyi yetiştirmiş biri. Ailesi de acayip havalı insanlar. Babası emekli konsolos, annesi de tercüman, Efekan da beş dil biliyor. Tabii hayatı yabancı ülkelerde geçmiş diplomat çocuğu havası var. Ay çok yakışıklı, inanamazsın."

Bu kez oldu kanki! Tipi düzgün diye düştüğüm oğlanların hepsi kafa çıkıyordu. Bir de üstüne boynuz yediğimle kalıyordum abaza kafa yüzünden, ama bu kez öyle değil. Efekan çok düzgün biri. Öyle ki, ilişkilerde doymuş. Hem de ciddi ilişki arayışındaymış!

"Efekan... Çok sevindim bir tanem, hayırlı olsun. Tanışırız enişteyi."

"Hemen tanıştıracam zaten! Görüp puanını vermen çok önemli benim için kankicim biliyorsun. Senin gözüne güvenirim."

"Artık pek güvenme bence! Gözümü aşağılığın biri kör ettiğinden beri kendi önümü göremiyorum ben..."

"Deme öyle kankim, o başka bu başka!"

"Neyse, enişte ne iş yapıyor peki?"

"Amcasının şirketinde yazılım uzmanı. Japonya'da eğitim almış, kafası zehir gibi çalışıyor. Böyle hacker gibi bir şey. Valla bazen korkmuyor değilim, telefonuma filan sızacak diye. Gerçi exlerimi stolklamaktan başka ne halt ettiğim varsa... Gerçi sevgilim hepsinden yakışıklı. Oyy bir görsen!"

"Tarif etsene?"

"Boy 1,85 üzeri, atletik, esmer, yeşil gözlü, saçlarının önü biraz uzun. Şöyle karman çorman bir dalgali fön çekiyor, süper model sanırsın. Giyinmesini de biliyor, zevkli yani. Ben öyle paspal adam sevmem bilirsin. Zaten AVM'de tanıştık, çok komikti. Onu da kahve içerken anlatacım!"

"Yattın mı peki?"

"Mmm, bir iki kez öpüştük. Şimdilik o kadarcık, ama eridim bittim kızım ya! Ay çok ateşli! Dahasını düşünemiyorum!"

"Ne kadar oldu tanışalı?"

"On gün filan."

"Acele etme!"

"Öf annem gibi başlama sen de. Gelmişim 27 yaşına, neyi bekleyeceğim? Efekan çok efendi, işi ağırdan alıyor. Beni ürkütmemek için sanırım. Halbuki ben onu ürküteceğim, haberi yok garibim!" deyip bir kahkaha attı. "Ay dur görüntülü arayayım, tanışın hemen."

Ferah "Yok arama, halim kötü," diyemeden Ayşegül face time simgesine dokunmuştu bile. Çaldı çaldı açılmadı. Az sonra Efekan'dan toplantıdayım mesajı geldi.

"Ee fotoğrafı yok mu?"

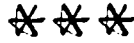
“Kankim sen bana dinleme yapıyor olabilir deyince, ben şirket telefonumu alıp çıktım. Fotilerimiz benim telde, o da evde kaldı.”

“İyi ettin. Ee sosyal medyası?”

“Sosyal medyası yok canım, kullanmıyoruz. Adam yazılımcı kuzum! Sosyal medya zırvallıklarıyla mı uğraşacak! İşin tilla! Neyse sonra arar o görürsün yakışıklımı. Ya da boş ver, sen en iyisi canlı gör. Böyle boyunu posunu, enerjisini bir ölç bakalım.”

“Tamam,” dedi Ferah gülümseyerek. Birilerinden artık iyi bir haber aldığına ve etrafında mutluluktan etekleri zil çalan birilerini gördüğüne çok memnundu. Kendisi ve bebeği için o gün yine güneş tam doğmamış sayılırdı. Alacakaranlığın ayazında üşüyen bedenini bir battaniyenin altına saklayıp bacaklarını kaldırarak yatağa uzandı.

Apartmanın önünde park ettiği arabasının direksiyonunda gözünü kırpmadan sabahlayan Teo, radyoda çalan şarkıya ıslığıyla eşlik ediyordu.

Nisan 2019, Kendine İyi Bak

*“Bir günah işledim, bin af diledim
Üstünde durmasan ne kaybederdin?
Hemen her fırsatta bir tokat gibi
Yüzüme vurmasan ne kaybederdin?”*

Cemal Safi

Ankara

Civan, 34 yıllık ömrünün bir romantik komediye benzemediğini biliyordu. İnsan ömrü ona göre ağır bir dramdı. Siyah beyaz sanat filmleri gibi durağan ve sıkıcı. Hatta sessiz sinema veya pandomim gibiydi. 21. yüzyılda büyük bir aşk hikâyesi aramak kıtlık çağında pasta aramaya benzerdi. Kendi hayatı neyse ki bolca aksiyon ve gizem içeriyordu, sıkıcılıktan epeyce uzaktı. Bir döneminde, kısa bir dönemde, Fransız romantizmine özendirecek sahneleri deneyimlediği de olmuştu. Deneyimin iyisi kötüsü olmazdı. Hele mevzu kadınlarsa! Ferah’lı romantik Venedik kanal gezisi tadına karşın diğer hikâyeleri ise daha çok konulu film tadındaydı. Ya da konuşuz, artı 18... Bunu da yeterli bulmuyordu... Performansı için hakaret sayılırdı. Çarpı 18 daha tatmin edici olabilirdi. Abartılı etiketleri severdi. Üzerinde şık durduğunu, taşıdığını düşünüyordu.

"Geldiğin için teşekkür ederim," dedi.

Kadın bir kahkaha attı. Teşekkür eden adam da tam olarak yılmazdı. Değişmiş biri olsa bile karşındakinin buna inanmayacağı için derin gamzelerini göstere göstere acımasızca gülüyordu

"Adsız, kes zırvalamayı!"

"Tamam tamam. Yok teşekkür filan. Geleceksin tabii lan, işin ne?"

Müge yine kıkır kıkır güldü, "Kıymetlimiss gelmiş tabii, işimiz ne? Sen ne dersen o sahip!"

"Ha şöyle..."

"Sersem, iyi gördüm seni. Bir an çok tırsmıştım. Belki zor toparlarsın diye! Rol yapmıyorsun değil mi?"

Adam donuk bir gülümsemeyle kadının gözünün içine baktı. "Asla" dedi.

Sonra kadehinde biten içkisini tazelemesi için barmene işaret etti. Dolu viski kadehini beklerken bir sigara yaktı ve dumanını kadının yüzüne doğru üfleyerek sokuldu, "Ve bir de şu var Çiçek Hanım, seninleyken iç ses kullanmama gerek kalmıyor. Ne istersem olduğu gibi söyleyebiliyorum."

"Ah evet, böyle anlaşıştık! Ben senin sağduyunum! Şerefe!" deyip kadeh kaldırdı Müge ve ikinci içkisini de hızlıca başına dikti. Viskinin acı tadından yüzünü kırıştırıp barmene biraz daha buz koymasını işaret etti ve paketinden ince bir sigara çıkardı.

Adsız kendi çakmağıyla uzanıp kadının sigarasını yaktı.

Müge sigarayı dudaklarının arasında tutarak sordu, "Ne diyorduk hah iç ses ne lan?"

"Hani söylemek isteyip de söyleyemedikleri olur ya insanın..."

"Siktir, ben kime ne istersem söylerim!"

Adsız gülerken başını salladı, "Süper ego diyecem ama? Sizde bulunur mu? Sanmam!"

"Bende id var dostum, sende de epeyce ego. Farah Hanım süper ego-larca kasmış seni lan... Üf, içim şişti. Ne anlatıyorsun ne anlatmıyorsun, böyle kabız olmuş gibi haller. Bari Teocan'ı çağırırsaydık eğlenirdik."

"Teocan mı? Sevdin yani?"

"İyi çocuk," derken Teo geldi.

Müge. Teo'nun abartılı jestlerle ortama girerken "En sevdiğiniz bro-
nuz geldi!" övünmesine aldırmadan aniden Adsız'ın omzuna orta halli
bir rumruk geçirdi, "Ben seni adam yerine koydum da dertleşmeye, in-
can gibi konuşmaya geldim... Sen karşımda durmuş mal mal sırtıyorsun!
Bana ne oğlum senin aşk acından? Karı sana siktiri çekmiş, ben de ağlama
duvarı gibi oturmuş "Dökülsün de rahatlasın!" diye bekliyorum. Bana ne
ki?"

Adsız cevap vermeden sakince içkisini yudumlarken barda herkes
kendilerine bakıyordu.

Teo ise ağzı açık bakıyordu. "Oow oww burada kıskançlıktan deliren
bir ex var! Hadi yüzleşin!" diye haykırdı. Adsız'ın kulağına, "Onu otele
götür," diye fısıldadı.

İkiliyi yıllar öncesinden tanıyan barmen, "Sus, karışma! Yoksa kafana
şişeyi yersin!" deyip Müge'yi işaret etti. Müge o sırada elinde sıkıca kav-
radığı kadeh ile Teo'nun kafasında nişan alınacak noktanın hesabındaydı.

Teo yer değiştirip Adsız'ın arkasına saklandı. Omuzuna tutunup eği-
lirken, "Yırtıcına bir şey söyle bro. Ben bir şey demedim. Deli mi bu ka-
dın? Ah, burada vakit öldürmek yerine niye bir otele gitmiyorsunuz ki?
Bu ortam çok gergin! Resmen hadımlar kulübü gibi gerilim yüklü..."

İkisi aynı anda, "Teo kapa çeneni!" dediler.

Teo bir şey anlamadan omuz silkip barmene içkileri tazelemesini söy-
ledi. Civan sordu, "Sen anlat? Ayşegül Hanım'la nasıl gidiyor?"

"Mesafeliyim, ama kız bana tutuldu. Merak etme..."

"Mesafe ne lan?"

"Seks yok."

"Neden?"

"Onun oynayamayacağım kadar iyi bir kız olduğuna karar verdim.
O yüzden bu ilişkiyi seks olmadan yürüteceğim. Zaten tipik Türk kızları
evlenmeden seks yapmaya pek hevesli değil. Yani böyle barut kokulu bir
ortamda, aynı cümle içinde üç kez seks demem sizde ne anlam ifade edi-
yor bilmiyorum ama..."

Müge bir kahkaha attı ve elini Teo'nun omuzuna attı, "Teocan sen
yanlış anlamışsın be bro, öyle değil," dedi Adsız'a göz süzerek.

Adsız başını salladı, "Kesinlikle. Hem ben kadın defterini kapattım.
Eski, yeni hepsini."

"Dünya nüfusunun benle özdeş olan yarısı adına ne mutlu haberi! Bunu kutlayalım!" deyip kadeh kaldırdı Müge. Hemen ardından büyük bir yudum aldı. İç geçirerek adamı baştan ayağa süzdü. Boyuna posuna nisan ayazında giydiği incecik siyah tişörtün şişkin pazularına dar gelen, doluluğuna, dişlerini sıkarken kasılan çene yapısının çekiciliğine, kavisli kaşlarını çatışının altında kararan bakışlarının restine hayranlıkla alt dudaklarını ısırıp kirpiklerinin altından dimdik baktı.

Teo, kolunu Adsız'ın omuzuna doladı, konuyu yine kendisine getirdi.

"Ayşegül şeker kız, ama onunla yatmak etik değil. Sonra Farah yenge ile aranda daha fazla probleme sebep olmak istemem. O iki kız çok yakınlar! Seni senden bile korumayacaksam sikerim böyle korumalığ! Proje çocuğum ben, puding çocuğu değil. Zaten komutanım da bana inisiyatif bıraktı değil mi?"

Adsız, tekinsiz bakışlarını Müge'den ayırmadan sigara dumanını üfleterek Teo'yu yanıtladı, "Hıı! Yatmak istiyorsan yat, istemiyorsan yatma! Bana ne dedim."

"Eğer onun tarafından anormal karşılanmaz veya mecbur kalmazsam seks yok. Yani fikrim bu yönde. Şimdilik."

Müge bu muhabbetten çok eğlenmişti, "Teo kızı otele götür!" dedi az önce Civan'ın kulağına fısıldadığı şeyi duyduğu için ve gülümseyerek başını salladı, "Teo çok belli oluyor, o tüten senin pantolonmuş meğer. Değil mi Adsız?"

"Kesinlikle. Ben profesyonelim."

Müge omuz silkti. "Ben de öyleyim. Karşımda en iyisi varken bile asla hislerime yenilmem."

"Müge çok dirayetlidir."

"Adsız'daki kendine hâkimiyet kimsede yoktur."

Herkes sustu ve içkilerini yudumladı. İkili arasındaki konuşmadan hiçbir şey anlamayan Teo yine konuyu değiştirdi, "Ee senin planın ne bro? Şimdi yapıyoruz?"

"Ferah'ı buraya getiriyoruz. Yeter bu kadar körebe oyunu."

"Yeri belli zaten. Alıp geleyim hemen..."

"Sen değil, Müge."

Müge içtiği viskiyi az daha yutamıyordu. Öksürdü, şaşkın bir ifade ve soran gözlerle Civan'a baktı. Adsız hiç istifini bozmadı. "İzmir senin

memleketin, kız kıza bir yolculuk yapmak ister misin Çiçek Hanım?” diye manalı bakışlar atarak sordu.

Müge'nin kıstığı bakışlarından hevesle yanıp sönen vahşi bir pırıltı geçti ve kendisine bakan iki adam o pırıltıyı kaçırmadı. Muzipçe gülümseyerek tek kaşını kaldırdı ve kadehinde kalan içkiyi keyifle yudumladı. “Öyle bir şeytansın ki yemin ederim ölüyorum o hasta kafanın içinden geçenlere!”

Adsız omuz silkti.

Teo içkisini başına dikti, “Damn!” diye mırıldandı ve Civan'ın yapmaya çalıştığı şeyden ciddi anlamda etkilendi. “Bana Ayşegül'ü boşuna harcamıyormuşum gibi geliyor. Sen delisin bro!”

“Senden korkmayan kadın senin olmaz Teo. Senden korkan gitse bile daima senindir.”

Müge araya girdi, “Buna içilir! Farah bana teslim ha? Güvenin gözlerimi yaşarttı! Ama puştun önde gidenisin!”

“Sen ne yapılacağını bilirsin ablası. Bul, getir onu bana!”

“Emredersin tatlım.”

“Şeytanlık duyunca nasıl da tatlılaşıyor! Eski dostum!” deyip Müge'nin elini tuttu Adsız ve centilmence parmaklarının üzerini öptü.

Müge kolunu onun omuzuna sardı ve başlarını birbirine yasladı. “Kaç kez hayatımı kurtardı hakkını ödeyemem. Domuzun tekidir, ama bir tane o!”

“Şirret olmasa iyi kız aslında.”

Teo kaşlarını kaldırınca kırışan alnı ve yüzündeki safça bakışla mırıldandı, “Evet, anlıyorum. Ee biraz da benden bahsedelim...”

...

Müge, Ankara'dan İzmir'e tek başına beş saatlik bir yolculukla vardı. Ferah'ın kaldığı eve gidip kapıyı çaldı. “Kim o?” diye seslenen kadına, “Ferah Jabir kapıyı aç, polis!” diye cevap verdi. Kapıyı zincirini sürgüsüne gerekerek çok az aralayan Ferah kimlik sordu. Müge gözlerini devirerek MİT kimliğini gösterdi. “Zorluk çıkarmadan benimle geliyorsun Farah cadısı, Civan Ankara'da seni bekliyor.” Ferah kapıyı ittirerek kadının yüzüne kapatmaya çalıştı, Müge çevik bir hareketle atılıp kapı aralığına ayağını soktu ve silahını çıkarmak zorunda kaldı. Silahın varlığıyla çok kısa süren bir inatlaşmadan sonra Ferah kapının zincirini çözüp kadını korkuyla içeri aldı.

"Korkma sana kimse zarar vermeyecek. Tabii bu sana da bağı. Uyan bir kız olmazsan büyük bir zevkle canını yakarım. Dediğimi duydun, eğer yan varsa topla, benimle hemen Ankara'ya geliyorsun."

"Kimsin sen, sana niye güvenecekmişim?"

"Evine silah zoruyla girdim ve namlum halen güzel suratının ortasına çevriliyken güvenmekten mi bahsediyorsun sen? Konumuz güven değil şu noktada, tehdit ve cebir! Yapabilecek hiçbir şeyin yok, anlıyor musun? Ah, ne oldu benim sapyoseksüel Adsızıma... Erkekler... Yuvarlak vücut kıvrımlarını her zaman beyin kıvrımlarına tercih ediyorlar işte... Öf neyse, prenses pataklamak hiç bana göre değil, ha bir de kıskanç damgası yemek istemiyorum o yüzden..." deyip burnuna eter koklatarak kadını bayılttı ve düşmesin diye belinden kavrayıp sürüyerek bir koltuğa uzattı. Evi hızlıca dolaşıp kadına ait telefon, kimlik, cüzdan gibi özel eşyaları çabucak çantasına tıktırdı. Komodinin üstünde gördüğü ilaç kutusuna bakıp "Siktir!" dedi, kadını bayılttığına pişman oldu. Neyse ki koklattığı eter miktarı çok azdı. Muhtemelen yolculukları bitmeden Ferah arabada uyanacaktı. Apartmanın çıkışına kadar Ferah'ı kol altlarından tutup sürükledi ve asansörle aşağı indirdi. Arabasına kadar sırtında taşıdı ve arka koltuğa yatırıp hem emniyet kemeri ile bağladı hem bileklerine kelepçe taktı ve dönüş yoluna koyuldu. Müge yine beş saatlik araba yolculuğuyla aynı gün içinde vardığı Ankara'da ormanlık bir alanda arabayı durdurdu. Ferah uyanalı bir saati geçmişti ve yol boyunca bağırıp tehditler savurup durmuştu. Müge, ona zarar gelmeyeceğine, sadece Civan'a teslim edeceğine ikna edemeyince Civan ve Ferah'ın ilişkisinin geldiği noktaya şaşkınlığı katlandı. Bağırıp durmaması için ağzını bantlamakla yetindi.

"Hamile olmasaydın ben sana yapacağımı bilirdim, seni küçük kan-cık!"

...

Civan, Ferah'ı beklerken evinden çıkıp motosikletiyle biraz dolaştı. Sonra ormanlık alana gitti ve bir sigara yakıp kol saatine baktı. Daha sigarasını bitirmeden ormanın ortasındaki tali yolun bitimindeki gizli buluşma yerine bir araba yanaştı. Müge, şoför koltuğundan inip arka kapıyı açtı. Sert hareketlerle çekiştirerek Ferah'ı ters kelepçeli olduğu halde yan baygın yatırdığı arka koltuktan çıkardı.

"Yürü!" deyip sırtından itekledi. Ferah, Civan'ı görünce duraksadı. Müge bağırdı, "Yürü dedim!"

Birkaç sarsak adım daha attı, epeyce korkmuş ve hırpalanmış olan

genç kadın. Civan yaslandığı büyük meşe ağacının altında kıpırdamadan bekledi. Müge, Ferah'ı çekiştirerek adamın önüne getirdi ve saçlarına asılıp adamın yüzünü işaret etti, "Böyle mi tutuklattın onu Kolombiya polisine ha kancık? Aynen böyle miydi?"

Civan küçük bir kaş işaretiyle Müge'ye durmasını işaret etti. Ferah tır tır titreyerek sessizce ağılıyordu ve öfkeyle burnundan soluyordu. Müge kadını iterek bırakıp Civan'ın yanına geldi ve kulağına bir şey fısıldadı. Sonra cevap beklemeden arabasına yürüdü ve şoför koltuğuna oturup beklemeye başladı. Sımsıkı tuttuğu direksiyonda karşısındaki çiftten delici bakışlarını bir an olsun ayırmadan parmaklarıyla sinirli bir ritim tutturdu.

Civan, Müge'nin çalımlı gidişinin ardından Ferah'a şöyle bir baştan ayağa baktı. Öfkeyle şişen burun deliklerinden derin bir nefes aldı ve boyununu sağa sola kırdı. Elindeki tabancayı yavaşça beline yerleştirdi. Silaha ihtiyacı olmayacaktı. Ferah, hayat sigortasını üstünde taşıyordu demek. Halen... Gözlerini yumdu. Düşüncelerinin dili şaştı, şükürle isyan arasında gidip geldi...

Ağır iki adımla karşısına geçip dağınık saçlarını okşayarak yüzüne, gözlerine acımayla baktı. Medellin'deki malikânenin bahçesinde hayatının en zor gecelerinden birini geçirdiği o gecenin sabahında, Ferah'ın kendisini bulup omuzuna dokunarak uyandırdığındaki gibi... Ferah'ın ağzındaki bandı ve bileklerindeki plastik kelepçeyi nazikçe çıkardı. Ferah nefes nefese homurdandı ve bileklerini ovuşturmaya başladı. Sesli ve hızlı nefesler alırken göğsü telaşla inip kalkıyor ve adamın yüzüne bakmıyordu.

"Sana kötü muamele etmiş. Dava dilekçene eklenecek bir madde daha!"

Ferah cevap vermedi, adamın yüzüne de bakmadı.

"Bana dava açmak istiyorsun demek? Henüz Nüfus Müdürlüğüne uğrayacak zamanım olmadı, ama halledince sana T.C kimlik numaramı mesaj atarım. Sen de elinden geleni ardına koymazsın! Aa dava derken, elimde parmak izlerinin olduğu bir silahla ne hikmetse birkaç küçük cinayet işlendiğini ben sana söylemeyi hep unutuyordum, çok tüh! Ya ben medeni hukuk insanı hiç değilim onu nabacaz? Şer-i hukuk seviyorum, kısasa kısas esas bende! Şimdi Akif'in dosyasına adını ekletsem, operasyon esnasında gerçekleştirmek zorunda kaldığım birkaç cinayeti üzerine yıksam mesela? Sence hangimiz kazanırız? Dur, ben söyleyim! Çın çın!

Ah, ben! Ben kazanmaktan başka yol bilmem! Sana bunu da söylemedim değil mi? Beni tanımak istemez misin derken ne kadar da iyi niyetliydim bak işte... Neyse."

Ferah inanamaz halde yüzünü ve gözlerini kırıştırmış adama tiki tiyle bakıyordu.

"Ne yapacaksan yap!" diye dişlerinin arasından fısıldadı.

Civan başını sağ sola salladı. "Karşılıklı blöfleşmek pokerin en sevdiğim kısmıdır, ama özel hayatta ı-ıh... Yeter bu kadar. Can simidin belinde Ferah Hanım! Bebeği niye aldırmadın?"

"Senin beni götürmeni bekledim!"

Adam gözlerini kısarak bekledi. Kadının ne yapmaya çalıştığını ve başardığını anladı. Dokuz aylık evcilik oyununu tersine çevirmişti.

"Bir daha olmaz," deyip Ferah'ı kolundan tuttu. Müge ile anahtarlarını değiştirip Ferah'la birlikte arabaya bindi ve yola çıktılar. Dakikalar süren kasvetli sessizliği ilk bozan her zamanki gibi Ferah oldu. "Proje kadın olduğumu sanıyormuşsun ya hani? Karnımdaki de senin gibi mutant bebekse onu yaşatmayacağını düşündüm."

Civan başını sağa sola sallarken diliyle damağını cıklattı ve tek kaşını kaldırdı.

"Geri zekalı! Beni hiç mi tanımadın onca zaman? Dokuz ay ulan! Evli sayılırdık bence. Sana içimi açtım, önünde diz çöktüm, "Dizine evim, sana ailem," dedim. Seni benden almasınlar diye vatanıma sırtımı döndüm. Sırf sana daha fazla yalan söylemeyeyim diye, hayatımı tehlikeye atmak pahasına sana devlet sırlarını anlattım! Bir ayaklarını yıkayıp suyunu içmediğim kaldı, aptal!"

"Bir dakika! Sana proje kadın dedim ve şaşırmadın?"

Adsız dişlerini sıktı ve sustu.

"Ah! Bana ne söylediğini sana anlattı demek... Niye hiç şaşırmadın? Ah, bir dakika, yoksa sen mi? Sen bana oyun mu oynadın? Sen mi söyledin? Seni sınayacak derken bunu mu kast ediyordu. Allah kahretsin siz ne manyak adamlarsınız! Bana bunu nasıl yaparsın? Hamileyim ve bebeği düşürebilirdim! Babam öldü benim! Benim bir kardeşim var! 10 yaşında çocuk kekelemeye başladı. Bunu hiç düşündün mü? Filler tepişirken olan ezilen çimenlere olur derken? Bebeğimi, Akifcan'ı, beni hiç düşündün mü? Sen beni nasıl böyle iğrenç bir şekilde sınamaya kalkarsın?"

"Bebeğin? Hani şu her fırsatta aldırmağa bana şantaj yaptığın bebeğin mi? Pardon sen bölünerek ürerken ben banyoda otuz bir çekmiyordum!"

Bebeğimizi korumak için her şeyi yapabileceğimi bilmeliydin! Ben, senden vazgeçtim Ferah. Anlayıp hazmetmen gereken tek şey bu. Ablası olduğunu bilmeyen kardeşin ve seni nüfusuna almayıp bana karşı yem eden aşağılık baban umurumda değil. Ben! Senden! Vazgeçtim!”

Ferah başına gelen onca acı arasında en çok bunu beklemediğini büyük bir dehşetle fark etti ve hıçkırarak yüzünü elleriyle kapattı, “Neden?”

“Senin benden vaz geçeceğini biliyordum. Bu yüzden.”

“Nasıl bilebilirsin? Vazgeçmezdim... Sen hastasın oğlum, sen ağır hastasın! Ruh hastasısin! Bana ne yaptın? Bize bunu niye yaptın? Yalan mıydı o proje kadın zırvalıkları? Ödüm patladı, korkudan aklımı kaçıırıyordum! Bebeğe bir şey yaparlar, yaparsın sandım! Ben sinir krizi geçirdim orada! Sana o şeyleri söylemezdim... Yasımı tutacaktım ve... Ve biz yine...”

“Kes sesini Ferah, seninle kavga etmeyi seviyordum, ama Akif’in evindeyken. Şu an hiçbir motivasyonum yok. Seni feci harcarım!”

“Bir gün çocuğuna tüm bunların hesabını vermen gerektiğinde umarım ona verdiğin isimden utanmaz ve umarım sen bir paravanın arkasından dinliyor olmazsın.”

“Beni belden aşağı vuramazsın, daha da zavallı olma. Ve beni çocuğumla bir kez daha tehdit edersen, yemin ederim doğurduktan sonra yüzünü göremezsın!”

“Naparsın? Çocuğumu benden koparıp kendin gibi yetimliğe mi mahkûm edersin? Ben Ülkü Hoca değilim Adsız! Beni öldürmen gerek...”

“Yaparım. Ben Ersoy ya da Akif değilim Ferah. Seni öldürür, çocuğuma tatlı bir cici anne bulur ve hayatıma bakarım.”

Ferah, “Durdur arabayı inicem! Bırak beni!” diye bağırıp ağlamaya başladı.

Adam silahını çıkardı ve kadına doğrultmadan elinde tehditkâr şekilde tutarak dişlerinin arasından, “Ben çok fazla can aldım Ferah, eğer öldürdüğüm her kişi için bir ağaç dikmiş olsaydım birkaç hektarlık bir Adsız Hatıra Ormanım olurdu emin ol. Beni eski eş katili yapma! Klişe bir üçüncü sayfa haberi seviyesine inemeyecek kadar profesyonelim ben... Beni adi cinayete zorlama!”

Ferah bağırmayı bırakıp gülmeye başladı. Sinir sistemi çökmüş haldeydi; fakat eski eş katili olmaktan bahseden adam, kadının ne kadar kırgın ve perişan olduğunu görmüyordu. Ferah hem güldü hem ağladı. “Yapacağın şeyler söyle! Beni öldürmezsin!”

"Ah, şimdi gönlümü aldın biraz karıcımı. Hep böyle ol, beni bana bırak savun!" diyerek alay etti.

Yol boyunca kadının yüzüne bakmadan yapacaklarını anlattı, "Sana dişi kuş olman için verdiğim ilk fırsatta beni gagalayıp gözümü oymayı seçtin. Şimdi Adsız, senden bir cacık olamayacağını anladığına göre yapacak bir şey kalmadı, kartal yuvasına dönecek. Madem fırsatın varken, bebeği aldırmadın? Bundan sonra benim kurallarım geçerli. Dediklerimi yapmazsan, en iyi ihtimalle şizofreni teşhisiyle yaftalanıp hayatının kalamını akıl hastanelerinde geçireceksin. Buna izin vermem! Çocuğumun annesinin akıl sağlığı benden sorulur, bakayım? Hâlâ akıllı görünüyorsun. Bir de yanına uslu sıfatı yerleştirirsek tam ideal kadın olacaksın."

"Aşâğılık!"

"Şimdi şöyle yapıyoruz, ben seni amirime teslim ediyorum. O da seni önce bir güzel kâğıt üzerinde öldürüyor. Sonra, teşkilatın estetik cerrahlarına teslim edip yüzünü değiştiriyor. Sahte kimlik zaten en kolayı, o cepte! Hah, sana yeni isim bile buldum! Bir şiirden esinlendim, isteyince romantizmde bayağı iyiyim! Korkma güzelliğine zarar gelmeyecek, "Hele gözlerine sakın dokunmayın," dedim. Amirim beni kırmaz, sağ olsun. İstersen yeni kimliğinle avukatlığa da devam edebileceksin. Ya da istediğin başka bir diploma ayarlarız sana. Evde durma, ev hanımlığı sana göre değil, bunu anladık. Ben hatalarımdan ders alan biriyim. Sonra seni, teşkilat lojmanlarında ayarladığım daireye yerleştiriyorum. Merak etme beni özlemeyeceksin; çünkü hemen karşı dairende olacağım. Daha sonra ise pek parlak bir başlangıç yapamadığımız ebeveyn olma sürecimizde yeni bir sayfa açıyoruz. Umarım evciliğimizden daha başarılı oluruz. Olamazsak yine başa dönüyoruz... Ben seni doğurtup şizofren raporu çıkartıyorum ve bir tımarhaneye kapatıp orada unutuyorum. Bak unutmak konusunda da çok iyiyimdir. Zaten iyi olmadığım çok az şey var şu hayatta. Hiç mütevazı olamayacam. Ve yeniden tanıştığımıza memnun oldum, gayrimeşru Arap prensesi."

Ferah hiç aldırılmaz gibi dudak bükerek tebessüm etti ve sordu, "O kadın kim?"

"Onca şey söyledim, sorduğun soruya bak."

"Yapacağın şeyler söylemedin. Ben asıl ne yapmaya çalıştığını soruyorum."

"Eski bir dost!"

“Sevgilin miydi?”

“Bana yaptıklarından sonra kıskan da götümle güleyim...”

“Bana daha önce hayatında ciddi hiç kimse olmadığını söylemiştin.”

“Sana sevdam da dedim, sana sevgiyi ilk tattıranım olduğunu da söyledim. Sen, gözünün içine bakıp tapınarak söylediğim onca gerçek dururken ilk yalanda harcadın beni. Hâlâ neyin peşindesin?”

Ferah sesli ağlamaya başladı. Civan ani bir frenle arabayı durdurup yumruğunu ısırdı.

“Ağla be ağla! Hani bana öl diyordun ya! Sen öl! Bana bak! Bana iyi bak...”

Ferah kan çanağına dönmüş bakışlarını adamın yüzüne çevirdi. Civan ağlıyordu. Az önce acımasız tehditler savuran kara gözlerinden sicim gibi yaşlar yanaklarına ve siyah sakallarına hızlıca sızarken dudaklarını ısırdı acıyla kıvrandı.

“Sana ihtiyacım vardı. Ülkü’sü Ersoy’u bir anda peyda oldular! Baş edemiyordum. Sana söyledim! Onca yalan, onca yıl, onca yalnızlık... Dayanamıyordum, sana kaçmak istedim. Niye açmadın ulan kapını, niye? İçinde can bulmuşken niye? Gururundan az mı sevdim? Seni değiştirmek mi istedim, senden bana güvenmenden başka ne istedim? Çocuk peydahlayacak kadar gözünü karartıp tutulduğun adamın suretine kanmışken aslının nesini beğenmedin? Öl dedin... Baban öldü diye sen bana da öl dedin!”

Kapıyı çarpıp arabadan indi. Hızlı adımlarla yola attı kendini ve gözlerini yumarak virajın ortasında bir kamyon son süratle bedenine çarpıp altına alsın ve her şeyi o an oracıkta bitirsin diye bekledi. Issız yoldan gelen geçen olmadı.

Ferah ağlayıp yalvararak arabanın yanına çekiştirmese belki de oracıkta silahını çekip kendi kafasına sıkacaktı.

“Yeter sus, dayanamıyorum artık, sus sus...” diye kelimeleri yuvarlayarak güçlükle mırıldandı. Arabaya tutundu, “Kanamam var, sus, bebek...”

“O bebek düşecekse şimdi düşün! Ben olayım sebebi! İstedğin bu değil miydi? Lanetliyim ya ben! Vicdansızım, ucubeyim, çürüğüm, leş kokuyorum, kan var ellerimde! Canavarım, mideni bulandırıyorum! Nefret ediyorsun benden! Beni sonsuza dek unutmak istiyorsun, cenazem önünden geçse affetmeyeceksin!”

Elleriyle yüzünü gözünü ovuşturdu, gözyaşlarıyla ıslanan parmaklarını kadına uzattı, deli deli güldü,

"Sen susmadın... Bak... Seni kanatan ben değilim, ama beni ağlatan tek sensin bu hayatta! Güzel bir yemin öğrettin bana. Cenazen önümden geçse bana söylediklerini unutmayacağım Ferah! Seni bilmem, ama ben ettiğim hiçbir yeminden dönmedim..."

Ferah hıçkırıklarından nefes alamaz hale gelince fenalaştı. Civan onu kucaklayıp bir süre kollarında tuttu, günlerine ve gecelerine iğne oyası gibi işleyen güzelliğine son kez gıptayla baktı ve dua etti. *"Allah'ım canımla kanımla imtihan etme! Daha fazla, dayanamıyorum. Babam gibi olacağsam nasip etme bu evladı bana... Şimdi al... Ya da nasip et, yaralarımı sar..."*

Ferah'ı teşkilat mensuplarına hizmet veren askeri hastaneye götürüp acil serviste bir sedyeye yatırıp kimseye bir şey demeden yanından çıktı. Bahçeye çıkıp bir kaldırıma çöktü ve Müge'yi aradı, "Bizim acil servise gel! Saygın'a söyle kızı bıraktım, napıyorsa yapsın. Gel al beni Müge, iyi değilim."

Yirmi dakika geçmeden, Saygın arabası, Müge motosikletiyle peş peşe acil servisin önüne yanaştılar. Müge koşarak gelip önünde diz çöktü. Civan yığılır gibi kendini bıraktığı kaldırım kenarında sigara bile içemez halde bitkindi. Pırıl pırıl esmer teni kül rengine dönmüş, gözündeki ışık da bakışındaki ihtişam da sönmüştü.

Müge elini omzuna koydu, "Kalk hadi gidelim buradan. Adsız napa-lım, ne istersin?"

Adam cevap vermeden bitkin bir halde başını sağa sola salladı. Müge çıldırdı, adamın daha önce hiç görmediği ve görmek istemeyeceği, görünce yakıştıramadığı, bildiği onca yıllık güçlü karakterine olduramadığı haline öfkelenip ayağını yere vurup bağırdı, "Bak vururum o kadını, yapma böyle, delirtme beni!"

"O bebek olacak Müge? Aldırmamış... Biz nasıl..."

"Yaparken bana mı sordun lan, ne bileyim! Seni sevmese aldırırdı, seviyor demek ki. Bebek bu doğar, büyür, olacak! Siz ya barışır ya ayn ebeveynler olursunuz. Yapacak bir şey yok. Aile o kadar da matah bir şey değil, takma kafana. Hadi be oğlum kalk şurdan!"

Saygın karşısına dikilip kınama yüklü bakışlarını yüzüne dikti ve başını sağa sola salladı. "Sakalım da var, ama niye en başından beni

dinlemiyorsunuz bilmiyorum ki...”

“İnsan ilişkileri teoride öğrenilmiyor işte Saygın. Beni çok eksik yetiştirmişsin bak!”

“Ah, yine mi ben suçlu oldum?”

“İstersem beni yargılayacak hâkimi bile anında sanık sandalyesine oturturum ben. Kafamı ütüleme, hıncımı çıkaracak yer arıyorum zaten, bana hedef tahtası olursun!”

“Peki. Ne istiyorsun oğlum? Bebeğine ne olacağının kararını niye o kadına bırakıyorsun?”

Adsız deli deli bakarak sinirli bir gülüş attı. “Sana mı bırakayım?” deyip ayağa kalktı nihayet.

Müge de kıs kıs gülererek arkasını döndü, sinirleri bozulmuştu. Saygın geri geri adımlarken Adsız adamın üzerine yürüdü. Sağ elini havaya kaldırıp parmaklarını şıklattı ve yüzünde çılgınca bir ifade ile haykırdı.

“Ersoy’a bırakalım! Harika fikir ha Saygın? O en iyisini bilir! Bak bana, şahaneyim, harikayım, on numarayım lan! Benim gibisi yok! Hah, benden bir tane daha olsun işte! Biraz da dünya bizim kahrımızı çeksın ulan bana ne! Ferah Hanım düşünsün! Müge anahtarımı ver.”

Saygın cevap vermeden hastaneye girdi. Müge motosikletin anahtarını vermeden önce, “Gel bir yemek yiyelim,” dedi adamı o halde yalnız bırakmak istemediği için.

Adsız burnundan soluyarak kadının üzerine gidip deri ceketinin cebinden kendi motosikletinin anahtarını aldı ve Müge’nin park ettiği yere yönelirken ardına bakmadan, “Peşimden gelme!” diye seslendi. Üstelik arabanın anahtarını da Müge’ye bırakmadan kaskını takıp motoru gürültüyle çalıştırıp gaza bastı. Eski dairelerinden birine gitti ve tek kullanımlık sim kartını takıp Ülkü’yü aradı.

“Nasılsın?”

“Oğlum!”

“Toparlanabildin mi?”

“İyiyim oğlum, iyiyim sesini duydum ya! Çok şükür. Sen nasılsın bir tanem?”

“Ferah’ı Ankara’ya getirdim. Bebeği aldırmamış. Doğuracak, yani kismetse... Gelsene. Sana ihtiyacım var.”

Ülkü “Yanlış mı duydum?” diye kulağından uzaklaştırdığı ahizeye

baktı, çığlık atmamak için dudaklarını ısırıldı. Sağ elini sol göğsüne, yıllar önce ilk kanser teşhisi konulduğunda ameliyatla alınan göğsünün yerinde kalan boşluktaki sızıya bastırdı. “Geleyim oğlum. Hemen...” diye kesik konuştu.

Civan “Bekliyorum,” deyip telefonu kapattı. Ülkü’nün ılık gözyaşları, yanaklarından göğsüne, 34 yıllık yaralarının kaynağına, fakat bu kez sevinçten, bu kez yakmak için değil, söndürmek için aktı...

Royal Flush Nisan 2019 - İstanbul

*Kumar, karanlığın öz oğlu
Eşitsizliğin kardeşi,
Belanın babası,
Kötülüğün anasıdır.*

Nisan 2019, Küba

Havana’daki küçük hastanenin eski, ama yeterli mobilyalarının arasında sakince adımlayarak dolaştı. Elleri belinde camdan dışarıya baktı.

“Ne yapmaya çalıştığını anlamıyorum sanma Ülkü,” dedi üzgünce.

Bahanelerinin tükendiğini ve aklının hudutlarının ömründeki en önemli iki adamın çekişmesine ermediği, eremediği anda Ülkü çaresizce ince yüzünü eğdi. Ersoy, elleri belinde camın önünde dikilerek bir süre dışarıya baktı. Kadına dönüp bakmadan sordu, “Ne zaman anlaştın Cem ile?”

“İlk geldiğinde.”

“Daha öncesi yok mu?”

“Var. DNA testlerinin sonuçlarını aldıktan sonra bana bir kez daha gelmişti. Senin hayatta olabileceğini söyledi ve...”

“Ve senden, beni ona teslim etmeni istedi. Neye karşılık?”

Ülkü sustu. Ersoy’un 29 yıllık kaçak hayatının sonuna geldiğini, daha kaçacak da saklanacak da takati kalmadığını biliyordu. Ağır adımlarla hasta yatağının yanına geldi. Kadının ayakucuna ilişti.

“Seni affetmek karşılığında mı? Söyle, sana gücenmem. Eğer öyleyse buna değer. Yaşadığıma değecek tek şey bu aslında. İsteddiğini yapacağım. Ama sen bizim gibi olma Ülküm... Sen bu kumarın parçası değilsin. Hiç

hak etmedin bu yaftayı. Sana ve oğluma yaşattıklarımı telafi etmemin tek yolu buysa amenna... Gideceğiz.”

“Sana ne yapacağını bilmiyorum.”

“Önemli değil.”

“Ersoy, sen bir yolunu bulursun.”

“Bulmak istersem evet bulurum, ama artık oynamak istemiyorum. Ben kartlarımı açıyorum, oyun sırası Cem’de. As, o! Ne olursa olsun evladıma güveniyorum. Ne yaparsa yapsın ben onun babasıyım. Onu böyle biri yaptıysam, ondan gelecek her şeye hazırım.”

“Özür dilerim. Biz en başta, bir seçim yapmak zorunda kaldığımızda birbirimize her zaman onu seçeceğimize söz vermiştik. Ben anneyim, evladımdan daha fazla düşündüğüm kimse yok. Üzgünüm Ersoy. Teşekkür ederim, her şey için.”

“Veda etmene gerek yok. Hazırlan, yurda dönelim. Daha verilecek hesaplar var...” deyip Ülkü’nün doktoru ile konuşmak için odadan çıktı Ersoy. Ülkü’nün günlerdir Ankara’ya dönmek ve tedavisine orada devam etmek için türlü bahaneler üretmesinden şüphelenip sonunda yalan söylemeyi pek de beceremeyen kadını konuşturmayı başarmıştı. Ülkü’yü yollayıp yine kaçabilirdi. İhtimaller...

Nisan 2019, İstanbul

Ersoy, Ülkü’yü ameliyat olduğu Küba’nın başkenti Havanadan tam teşekküllü, doktor ve hemşiresi bulunan bir ambulans uçağa bindirip direkt uçuşla Ankara’ya, evine yolladı. Kendisi ise Civan’dan babasının sağ olduğunu öğrenip arayan büyük oğlu ile görüşmek için İstanbul’a iniş yaptı. Kutluay onu mutlaka görmek istediğini söyleyip “Ya sen gel ya neredeysen söyle ben yanına geleyim,” demişti. Özel uçağı ile İstanbul’da Sabiha Gökçen Havaalanı’nda inince GünAir şirketinin özel güvenlik görevlileri tarafından yolu kesildi.

“Kutluay Güneri görüşmek ister,” diyen özel güvenlikçiler tarafından başka bir arabaya yönlendirildi. Binmeden önce kendi adamlarına ve arabasına şöyle bir baktı. Kutluay telefon görüşmelerinde kendisini özlem dolu sesiyle davet etmekle yetinmeyip aldırmak için adam yollamıştı demek? İstese davete icabet etmeyecekken o oğlunu görmeyi seçti. İki oğlundan en az birine güvenmeyi...

Yolda Civan’ı aradı, “Civan, merhaba, nasılsın oğlum?”

"İyidir sen nasılsın?"

"İyiymi ben de. Seni merak ettim."

"Sana azıcık rahatsız et dedim Ersoy, kızın ödünü koparmışsın. Bebeğe bir şey olsaydı seni parçalardım, ama şükret... Ferah da iyi bebek de."

"O kadar çok korktuysa beni sana gammazlasaymış, ben öyle yapar da aranızdaki bağ güçlenir sanıyordum. Sen de bunu görmek istememiş miydin oğlum? Tercihi kaçmak oldu."

"Eski kurtlardan senden başka kim kaldı ha Ersoy? Beni bile şaşırtabiliyorsun halen."

"Öyleyse sana bir baba nasihati daha: Kurt demiş ben bu kışı geçiririm, ama yediğim ayazı unutmam! Hadi göreyim seni evlat... Dik dur."

"Eyvallah."

"Ağabeyine hayatta olduğumu söyledin demek?"

"Seni karşıladı demek?"

"Görüşmeye gidiyorum. Sen neredesin?"

"Ankara'dayım."

"Bize katılsana."

"Davetin için sağ ol, ama işler var. Ben bayramda el öpmeye gelirim artık. Ailesel saadetlerin hepsini bensiz tüketmeyin ha! Yeter bu kadar mahrumiyet."

"Pekâlâ, Yıldız da ağabeyinin yanında mı peki?"

"Evet. Seni hasretle bekliyorlar."

"Ben de evlatlarımı hasretle kucaklayacağım günü bekliyorum. Üçünü de! Şükür kavuşturana!"

"Tabii ya!"

"Benden istediğin bir şey var mı oğlum?"

"Eyvallah. Kutî'ye selam. Size hürmetler Peder Bey. Görüşürüz," deyip kıs kıs gülerek telefonu kapattı.

Ersoy telefonu kapatıp sakallarını sıvazlayarak Cem'in hırçın tabiatına göre fazla sıcak geçen bu konuşmadan ne anlam çıkarması gerektiğini düşündü. Getirildiği şirket binasının önünde arabadan inince durup etrafa şöyle bir bakındı. Yılların mecburi hasretine karşın kısa bir an gözlerini yumup ülkesinin havasını derin derin soludu. Havaalanından geldiği yol boyunca İstanbul'un değişen yollarına ve caddelerine büyük

bir şaşkınlıkla bakmıştı ve kaçırdığı şeylere bir kez daha ah etmişti. Gerçi o çocuğunun büyümelerini, ilk gençliklerini ve tüm güzel zamanlarını göremeyişinin yanında, değişen bir şehrin silüetinin şaşkınlığının lafı bile olmazdı. “Bedeller,” diye düşündü. Hatası tek olsa da can mevzubahis olunca ölümcül olmuştu. Pilotluk yaparken riski yüksek bir işe mensup olduğu için hata yapma şansı hiç olmamıştı; fakat yapmış olsaydı bile bir kere ölecek olmayı tüm yaşadığı ve yaşattıklarına bin kere yeğlerdi. İnsanın ailesine ödettiği kahır, pişmanlıkla katlanan bir hasretle çoğaldıkça ölüm, olanların yanında basit kalmıştı. Ersoy ateş çemberlerinde yana yana tüketmişti yıllarını. Bu yıllara geriye dönüp baktığında yaşanmış denemezdi. Günün sonunda ve yolun bu dönemecinde omuzlarına ağır bir yorgunluk, sinsi bir yılan gibi çöreklenmişti.

Kutluay’ın güvenlik müdürü “Ersoy Bey?” diye seslenmese dalıp gittiği mazi hesaplaşmasından çıkacağı yoktu. Gözlerini bir rüyadan uyanır gibi açıp kapadı ve omuzlarını silkip kendisine gösterilen yolu takip etti. Şirket binasının girişinde Ersoy’u takip eden korumalarına binaya giremeyecekleri söylendi. “Kutluay Bey’in talimatı böyle,” diyen adama direnen kendi yakın korumasını eliyle durdurdu.

“Siz kalın Batur. Oğlumun yanında güvendeyim, merak etme.”

“Baş üstüne efendim.”

Asansörle birkaç kat çıkıp Kutluay’ın ofisine vardı. Kapı açıldığında tereddüt etmeden hızlı ve kendinden emin adımlarla, başı dimdik vaziyette içeriye yürüdü. Memnuniyet, hatta memnuniyetten öte minnet dolu bir gülümsemeyle yüzü aydınlandı. Çok özlemişti. Hızlı hızlı solurken şişen burun kanatları sızladı ve Kutluay’ı 12, Yıldız’ı 13 yaşındayken bıraktığı son hallerini ve kokularını duyumsadı. Gece uyumak için odasına geçmeden önce çocuklarının odasına gider, “Üzerleri açılmış mı, rahat uyuyorlar mı?” diye kontrol ederdi. Odalarının içi uykularındaki masum ve sıcacık kokuyla kaplı olurdu ve o kokuyu derin derin içine çekip şükrederdi. O gün vardığı geniş ve üç tarafı camekan kaplı aydınlık ofis, sanki hâlâ buram buram evlatlarının boyunlarının sıcak kokusuyla doluydu.

Yıldız, 29 yıl sonra adamı karşısında görünce yüksek sesle hıçkırdı ve elleriyle ağzını kapatıp omuzlarını kulaklarına dek çekerek ağlamaya başladı. Kutluay sertçe yutkundu ve dolan gözlerini kırptırdı. Geçen her saniyeyi 29 kere 29 ile çarpan hasret, dalga dalga havayı sardı, bedenleri sarmaladı. Ersoy çocuklarına iki üç adım kala durdu. Oğluna ve kızına hızlıca ayrı ayrı baktı, bakışları telaşla birinden öbürüne sonra tekrar

berikine kaydı. Her anlarını takip etmişti, nasıl göründüklerini biliyordu fakat uzaktan! Canlı kanlı görmek, karşılarında olmak bambaşkaydı. Yıldız sessizce ağlarken, Kutluay kendini hızlıca toparlayıp adama oturması için yer gösterdi. Ersoy yaklaşmak, yüzlerine dokunmak, sarılmak istedi fakat önce, Cem ile olduğu gibi ciddi bir hesap vermesi gerektiğini biliyordu. "Cem, kardeşlerine her şeyi uzun uzun anlatmış olsa da kısa sürse bu fasıl" diye düşündü.

"Kızım? Prensesim?" dedi ve önce ilk göz ağrısı Yıldız'a hasretle kollarını açtı.

Yıldız, Kutluay'a ihanet edermiş gibi üzgünce bakıp başını sağa sola salladıktan sonra Ersoy'un kollarına koştu ve hıçkırarak boynuna sarıldı. "Baba!" Ersoy, Yıldız'ı sıkı sıkı kucaklayıp göğsüne bastırdı. Saçlarını okşadı, alnından öptü, kokladı, ellerini yanaklarına bastırıp yüzüne, gözlerine kesik kesik gülerek baktı.

"Yıldızım, ışığım, gözümün nuru! Güzel kızım benim!"

"Ah babam!"

Kutluay süzülen gözyaşlarını ellerinin tersiyle çabucak silip arkasını döndü ve biraz su içti. Baba kız uzun uzun sarılıp gerçekleşen sahneye inanamaz halde birbirlerine bakıp durdu. Kekeme cümleler, çeyrek heceler birbirini takip etti. Yıldız babasının kollarından nihayet biraz sakinleşmiş olarak ayrılınca Ersoy, Kutluay'a yaklaşıp oğluna da sarılmak istedi.

"Oğlum?"

Kutluay elini kaldırıp durmasını işaret etti, "Bize bunu nasıl yaptın baba?" diye öfkeyle çıkıştı.

"Kardeşin anlatmadı mı?"

"Kendi hikâyesini anlattı tabii, ama sen de anlatacaksın! Bana, o çocuğa, anneme, Ülkü Hanım'a, ablama bunu nasıl yapabildin baba? Neredesin baba, 30 yıldır neredesin?"

Ersoy başını eğdi, "Kardeşin ne anlattıysa doğru oğlum."

"Bu kadar mı?"

"Özür dilerim. Cem'i korumak için bir hamle yaptım ve başaramadım. Sonra ölmem gerekti."

Ersoy iyi bir konuşmacı olduğu halde cümlelerini üç beş kelimelik kısır ifadelerle sınırlamayı tercih etmişti. Fazlasına mecali yoktu.

Civan, Kutluay ile ilk görüşmesinden sonraki görüşmelerinde hem

kendi hayat hikâyesini başından sonuna kadar anlatmıştı hem Ersoy'un yıllarca yurt dışında saklanırken çocuklarının hayatlarına nasıl manipülâtör hamlelerle müdahale ettiğini... Kutluay için işi ve kariyeri hayatının en büyük önceliğiydi. Eşiyle boşanma sebebi bile iş yoğunluğuydu. Kızı dört yaşında olmasına rağmen işkolik oluşunu durmadan eleştiren karısından tek celsede boşanmayı seçmişti. Dişiyle tırnağıyla ve büyük riskler alarak kurduğu şirketi kıymetlisiydi. Fakat tek başına inşa ettiğini zannettiği parlak kariyerinin ardında, Ersoy'un görünmez desteklerinin olduğunu öğrenmek adamı fazlasıyla sarsmıştı. Babasının karşısına büyük burslar çıkararak eğitimi finanse etmiş olması yeterince gurur kırıcı değilmiş gibi, Avrupa'daki işini bırakıp İstanbul'a döndüğünde kendi şirketini kurması için sermaye ortaklığı teklif eden Azeri iş adamı Ceyhun Vüsalova adındaki, şirketinin yüzde 49 hisseli en büyük ortağının da bir paravan olduğunu öğrenmişti. Başarılı iş hayatının asıl müsebbibi aslında Ersoy'du. Kendine güvendiği kadar şanslı ve başarılı değildi demek...

Kutluay öfkesini "cık cık cık" ederek başını sallayıp yüzünü tiksintiyle kırıştırarak gösterdi. "Özrünü kabul etmiyoruz baba. Senin yetiştirmedğin, öyle sandığın, ama çok yanıldığın, neler hissettikleri ve kişilikleri hakkında en ufak bir fikrinin olmadığı çocukların... Biz, üç kardeş bir karar verdik. Öncelikle kardeşimin adı Cem değil, Civan! Senin verdiğin ismi de soy ismini de kabul etmiyor. Küstahlığı bırak da çocuğa nasıl istiyorsa öyle hitap et!"

Yıldız kararlılıkla başını sallayıp lafa girdi, "Keşke hayallerimde seni büyütüp büyütüp kutup yıldızım bellediğim o gökyüzünde asılı kalsaydın! Seni 30 yıl sonra bunca yalan ve saçmalıkla göreceğime keşke ölseydin baba. O çocuğa bunu nasıl yaptın? Ben seninle ilgili iyi anılarıma sarılıp babam demeye devam edebilirim, belki af bile edebilirim. O ne yapacak? Bir kere "Baba," diyememiş. Bu yaşına kadar adını bilememiş. Civan!" dedi gözyaşları yanaklarından süzülerek. Kardeşi ile o sabah tanışmışlardı. Yıldız duyduklarıyla kahrolmuştu.

Civan, Kutluay'ın ofisinin bitişiğindeki odanın aralık duran kapısından içeri girdi ve çenesini kaldırarak nispet yüklü bir selam verdi Ersoy'a.

Yıldız yanına gelip genç adamın omuzuna dokundu, "Civan, affediyor musun bu adamı? Affedelim mi? Sen söyle?"

"Annem bana şiirler türküler bıraktı. Bu adam hiçbir şey... Bu adamı iki cihanda affetmem ben!"

Ersoy olduğu yerde halı kaplı zemine bakarak yüzünü elleriyle kapattı,

"Dayanışmanız hoşuma gitti. Tamam," dedi ve oradan ayrılmak üzere ka-
pıya baktı. Kutluay onun önüne geçti, Ersoy'un gözünün içine öfke dolu
bakışlar atarak, telefonunu kaldırıp kulağına götürdü ve "Gelsinler," dedi
"Dur bakalım Ersoy Binbaşı, hesap vermeden nereye?"

Birkaç saniye sonra ofisin kapısından bir düzine siyah giyimli istih-
baratçı timi girdi. Ersoy'un etrafını sardılar. Üst düzey anti-ajan birimi
müdürlerinden biri, "Ersoy Güneri, Türkiye Cumhuriyeti Milli İstihbarat
Teşkilatına ait çok gizli bilgi ve belgeleri çalıp yurt dışındaki teşkilatlara
satmak ve anti istihbarat yürütme faaliyetlerinden dolayı tutuklusun. Bu
tutuklama Türk Ceza Kanunundan bağımsız, MİT teşkilatı içindeki yargı
ve ceza sistemine göre yürütülmektedir. Avukat getirme ve susma hakla-
rına sahip değilsin," dedi. Ersoy başını salladı ve adamın uzattığı kelepçeyi
takabilmesi için bileklerini kaldırdı. Bakışlarını ne Yıldız'a ne Kutluay'a
değil, sadece Civan'a çevirmişti.

"Şaşırttın doğrusu. Senden beklemediğimden değil... Beni en iyi ney-
le vuracağını bu kadar iyi bildiğinden. Senden gelecek her cefa başım gö-
züm üstüne evlat. Eyvallah..."

Civan adamlara başıyla Ersoy'u götürmelerini işaret etti. Yıldız oda-
nın bir köşesinde arkasını dönmüş titreye titreye ağlarken babasının al
bayrağa sarılı şehit tabutu bir kez daha önünden geçiyormuş gibi buz
kesmişti. Kutluay, Ersoy'un arkasından deri koltuklardan birine yığıldı,
gömleğinin yakalarını açıp biraz su içti.

Civan, "Ben arkalarından gideyim de benim ön kapıdan soktuğum
adamı arka kapıdan salıvermesinler," dedi.

"Ben onu bir daha karşımda görmek istemiyorum Civan. Benim için
ölü bir adam." Dedi Kutluay.

Civan başını salladı ve ablasına seslendi, "Yıldız, iyi misin?"

Yıldız ona dönüp gözyaşlarının arasından gülümsedi. "Ben de Anka-
ra'ya dönüyorum, bekler misin? Yolda konuşuruz biraz."

Yıldız, elini yüzünü yıkamak için lavaboya gidince Civan, Kutluay'ın
karşısına oturdu. Kutluay, "Kalsaydın içerdik bu gece beraber. Ha birader
yapalım bir akşam, ne dersin?" diye samimiyetle takıldı.

"Yaparız birader."

"Ara beni. Tamam mı? Bir şeye ihtiyacın olursa ilk beni arıyorsun Ci-
van. Abin olarak söylüyorum, bak fena yaparım. İhtiyacın olmasa da ara.
İstedğin zaman çık gel, takılalım."

Civan memnuniyetle gülümsedi, “Kafa dengisin Kuti! Hiç dışardan göründüğün gibi gıcık değilmişsin, eyvallah. Zaten beni kimliksiz ve silahlı olarak business kısımda uçağına aldirdın ya, puanını verdim birader!”

“Ya, kaçmış puanım?”

“10 üzerinden 11!”

İki erkek gülüşürken Yıldız geldi ve tekli deri koltukların arkasından dolaşıp kolunu Civan’ın omuzuna sardı, Kutluay’a göz kırparak, “Senden yakışıklı!” diye takıldı.

Civan, “Ablam zevkli,” diyerek Yıldız’ın omuzundaki elini tuttu.

“Ablam dedi,” deyip ağlamaktan kızaran burnunu çekti Yıldız ve cebindeki peçetesini arandı.

“Ağlama diyecem, ama ben de bir fena oldum şimdi be Yıldız... Bu benim kan bağımlı olan birine ilk iyelik zamiriyle seslenişimdi.”

“Çok üzgünüm Civan. Keşke seni daha önce tanısaydık. Bunca yıl!”

“Tanışırız.”

“Çok isterim. Kutluay, abi oldun baksana!”

“Evet bayağı yaşlı bir abi. Çok da öfkeli! Hesap sormak istiyorum! Sadece babamdan değil, onu bize 29 yıldır öldü bildiren ve sana bunları yaşatan kim varsa hepsinden.”

“Sakin ol birader, hesap sahibinindir. Ben ödettim tek tek tüm hesapları,” deyip kalktı Civan.

Kutluay onları kapıya kadar geçirip tokalaşmak için elini uzatan Civan’ın elini, birkaç saniye iki elinin arasında tuttu. “Arıyorsun tamam mı?”

“Tamam. Sen de bir mevzu olursa ara, çözeriz.”

“Adam çok havalı değil mi Yıldız? Baksana ajan 007 durumları filan!”

“Bir mevzu olursa ailemizin 007’sini arıyoruz işte, harika! Atahan böyle bir dayısı olduğunu duyunca delirecek!”

“Pabucum dama atılacak desene... Neyse! Yıldız, sen enişte ve Atahan’la durumu konuşunca annemde bir yemek ayarla. Ülkü Hanım’ı da davet edelim. Katılmak isterse hep birlikte bir yemek yiyelim.”

Adsız burnunu kırıştırdı. “Bu kadar medeniyet benim için fazla birader, naptın?”

“İtiraz istemiyorum, bundan sonra bir ailen var. Geniş bir ailen ve

kabul, yeni olma kontenjanından istediğin kadar şımarma hakkın da var Ama o hakkını yemekte kullan."

"Tamam. Görüşürüz."

"İyi yolculuklar, bizim uçakların multimedya arşivi zengindir birader Hani, birisi yolda kafanı şişirirse..."

Yıldız güldü ve buruk bir hüznle sarılıp vedalaştılar. İki kardeş birbirine sımsıkı sarılırken Civan başını eğip birkaç adım ilerledi. Yıldız ona yetişip koluna girdi ve Kutluay'ın az önce müjdelediği üzere sorular sormaya başladı...

...

Ersoy Güneri, MİT'in kalesine getirilip yüksek güvenli bir yeraltı hücrelerinden birinde dünyayla iletişimi neredeyse imkânsız bulunan bir hücreye kapatıldı. Batık-3 karargâhında Saygın Efe ve Civan'ın, Ersoy hakkındaki raporunu dinleyen İç İşleri Bakanlık Müsteşarı, Ersoy'un ifadesinin kayıt altına alınmasını söyledi ve Proje-10 konusu hakkında bilgisi olabilecek yeni bir müsteşar atanana kadar başka hiçbir şey yapmalarını ekledi.

Saygın, Civan ile yalnız kaldıklarında, "Pes!" dedi. "Potu silip süpür-dün."

Saygın, Civan'ın babasını Türkiye'ye getirip yakalatmakla ilgili planını duyunca "Ersoy Türkiye'ye gelmez," diyerek iddialaşmıştı. Civan ise kendinden emin bir şekilde "Gelecek," demişti. "Hadi geldi diyelim nasıl yakalayacağız? Ordu kadar adamı, Karun kadar parası, iktidarda sağlam arkası var. Biz bu adamı kime, nasıl teslim edeceğiz oğlum?" diye direktmişti Saygın Efe.

Şimdiyse Ersoy ellerinde bir hücreye kapatılmışken, "Elinde floş royal varsa malik edip hemen rest çekmeden önce, poker yüzünle blöfün kralını yapar ve oyuncuların masadaki parayı yükseltmesini beklersin Saygın," deyip güldü Civan. Masadaki bahis yeterince yükselmişti.

"Adam çok zeki ve kurnaz. Muhtemelen bu günler için elinde hayat sigortası olacak belgeler vardır."

"Benim için bir ay içeride kalsa yeter. Sonra ne yaparsanız yapın... Tabii sen de haklısın, ülkem beyin göçünün anavatanı... Bir tek bizim teşkilat kaçırmıyor elindeki zekileri!"

"Kendini aklamayı başarırsa bizimle çalışmasını teklif edeceğim."

“Siktir! O benim olduğum cehennemde şeytan olsa bile çalışamaz Saygın!”

Saygın mesai saati bitmiş olmasına rağmen elinde şimdiye dek yakaladığı avların en büyüğüyle heyecanlanarak sorgu için hücreye gitti. Muhtemelen sabahlayacaktı, tanışmak için sabırsızlandığı Ersoy’un karşısında.

Müge, Saygın’ın gidişinin ardından Civan’a sordu, “Ne yaptın sen böyle?”

“Teo bile anladı, sen anlamadın mı?”

“Siz Teo ile GDO’lusunuz oğlum. Ne bileyim anasını satayım! Herkesi birbirine kırdırdın sanki, ama baştan anlat şunu!”

“Saygın’a Fatih’i gammazlattım. Fatih, Akif’i Emir’e vurdurdu. Ersoy’a Fatih’i vurdurdum. Ersoy ile Ferah’i yemledim. Ferah beni terk etti. Sana Ferah’i paketlettim. Ülkü’ye Ersoy’u getirttim. Ersoy’u da meşru çocuklarına ihbar ettirdim. Emir’i ben öldürdüm. Alemdar kendini astı. Ferah doğuracak... Teo joker... Olan biten bu.”

“İnsan hayatıyla öyle değil, böyle poker oynanır,” dedin ve kazandın. Tebrikler. Güzel oyun!”

“Sen Çiçek Hanım? Masada açılan boş yer var, oyuna katılır mısın?”

“Yok, ben almayayım! Sana dokunana neler olduğunu görmüşken... Sağ ol!”

Civan bir kahkaha attı. “Tanıdığım en akıllı kadın sensin Müge, aferin sana. Benimle bir ilişkiye başlama şansın vardı, ama sen o ilişkiye başlayıp her şeyi mahvetmek yerine kendini korumayı seçtin,” deyip tatlı tatlı gülümseyerek Müge’nin yüzüne sokuldu ve uzun kirpiklerini kadının hafifçe aralık duran güzel ve davetkâr dudaklarına eğdi. Kadının zarif çenesini avcunun içine alıp yüzünü yüzüne, bakışlarını kendine çevirdi, “*Kumarda kaybetmemenin tek şartı, oynamamaktır.*”

9. Bölüm

Nisan 2019-Kayıtsız, Ankara

"Herkesin, gidebileceği bir yeri olmalı.

*Çünkü öyle bir an olur ki,
İnsanın mutlaka bir yere gitmesi gerekir."*

Dostoyevski

Bazı oyunlara oyun deyip geçmek ve salt eğlencelik olarak değerlendirmek ayıp olur; çünkü bazı oyunlar hayatın minyatür bir provası ve zekânın masa üzerindeki can buluşudur. Satrançta da kâğıt oyunlarında da bazı detaylarda çok ciddi politik mesajlar gizlidir. Aleksandr Puşkin'in dediği gibi, "Oyun bitince şah da piyon da aynı kutuya konulur."

Aslında satrançta en güçsüz taş olan piyonun, vezir olabilmesine ve şahı mat edebilecek güce ulaşmasına, 15. yüzyıldan sonra Avrupâda demokrasinin filizlenip krallıkların güçsüzleşmesinin bir yansıması olarak bilinçaltında, en güçsüz bir halk insanının bile erk iddiası soyluluğa dayanan bir kralın bile önüne geçebileceği duygusunun dışa vurumu olarak bakılabilir. Kart oyunlarında da güçlü As'ın doğuşu, sarayı temsil eden kartları bile ezip geçecek kadar değer kazanması yüzyıllar içinde uyanan mütevazı köylülerin, kralı tahtından edebilecekleri düşüncesinin başlangıcı kabul edilebilir. Birli; yolun sonunda biricikliğin haksızlığa vurduğu balyoz olarak sahaya çıkar...

Adsız, Saygın'dan aldığı adrese gittiğinde teşkilatın siyah giyimli, güneş gözlüklü, bluetooth kulaklıklı, büyük tüfekli korumalarının binanın etrafını sardığını gördü. Güvenlik bariyerinden geçmeye çalışınca iki kişi önünü kesti. "Hop dur bakalım!" Durdu. Kendisinden yirmi santim kısa olan sarışına ve kendisiyle hemen hemen aynı boyda olan kele bakıp güneş gözlüklerini başının üstüne kaldırdı.

"Siz nesiniz la alçak yüksek ikilisi mi? Takımlar jantiymiş yalnız ha!

~~Sen~~ları teşkilat mı karşılıyor? Vay anasını hiç böyle janti gezemedik.”

Kısa olan, “Kimsin lan artist!” Uzun olan, “Geri bas koçum! Burası MİT’in soruşturma alanı!” dedi.

Adsız saf bir ifade takınıp, “Aa ben de dizi çekiliyor sandım... Artık her köşe başı set oldu!”

Adamlardan uzun olan bezgin bir ifadeyle kısa olana, “Sen mi patak-larsın ben mi?” diye sordu.

Adsız usul usul geriye adımlarken bir kahkaha attı. “Yavaş! İndir, yok-sa o elini götüne sokarım! Kulplu fincan gibi vitrine koyarlar seni! Tamam lan tamam, astlarımı dövmek istemem. Ah hep söylemek istemiştim... Ben subay 1185. Saygın Efe’nin emriyle bu soruşturmayı devralıyorum!”

Kulaklıklarından karargâh merkezi ile konuşup adamın verdiği per-sonel kodunu onaylattılar ve “Kusura bakmayın amirim,” deyip önünden çekildiler. Adsız binaya girdi. Yazarın dairesinin olduğu üçüncü katın merdivenlerinde durup sağa sola baktı. Yazarın yakınları olduğunu tah-min ettiği iki kadın, karşı dairenin antresinde komşuları arasında oturmuş ağlaşıyordu. Onlara arkasını dönüp cinayet mahalline girdi. Saygın’ın de-diği gibi cesedi henüz kaldırılmamıştı ve salonun köşesinde parke zemin üzerinde yatan adamın etrafı virgül şeklinde bir kan gölüne dönmüştü. Teşkilatın kriminal ekiplerinden dört kişi salonun her yanından numune topluyor ve parmak izi arıyordu.

Civan galoş ve eldiven giyip cesedin başına gitti. Burnunu kırıştırarak eğildi ve fotoğrafları çoktan çekilmiş olduğu için ölüyü kanla ıslanan saç-larından tutup başını yerden kaldırdı ve sol şakağından girip tepesinden çıkan kurşun deliklerine baktı. Şakağında kurşunun girdiği nokta düzgün bir zımba izine benziyordu. Adamın cilt dokusunda oluşan yanık izinden, kuruyup kabuklaşan deri parçaları ve yanan kaş kıllarından güçlü bir ta-bancayla yakın mesafe, hatta bitişik atış yapıldığına kanaat getirdi.

“Kapıda zorlama var mı, fail nasıl girmiş eve?”

“Zorlamaya rastlanmadı amirim.”

“Sokakta kamera var mı?”

“Yok. Teknik ekipler civar sokakları, cadde ve kavşak bağlantılarını tarıyor. Cinayet sabah saat 8.30- 8.40 arası işlenmiş.”

“Görgü tanığı?”

“Apartman görevlisi silah sesini duymuş, ama kimseyi görmemiş. Po-lisi arayan da o.”

"Onu göreyim ben." deyip ölünün tırnaklarının arasına baktı. Ellerin aşağı yukarı çevirip inceledi. Kan kaybından dolayı soğumuş ve parmak uçlarında hafif morarmalar başlamıştı, ama darp izi göremedi. Adamın tırnakları kısa ve temizdi.

"Boğuşma izi de yok. Mermi kovanı, çekirdek, DNA kalıntısı, parmak izi bir şey bulabildiniz mi?"

"Kovan ve çekirdek bulunamadı amirim."

"Profesyonel infaz," deyip dudaklarını kemirdi, kaşlarını çatarak Katil, mermi kovanı ve çekirdeğini de alıp götürdüğüne göre balistik inceleme yapılamayacaktı. Ancak kurşunun kafatasındaki izi, bilinen silah türleri ile kıyaslanarak varsayımda bulunulacaktı ki, bu hiç iyi değildi. "357 Magnum revolver gibi güçlü bir silah..." diye mırıldandı. Olay yeri inceleme memurları kayıt etti. Ayağa kalkıp silahını çıkararak karşısında hedef varmış gibi göz kararı bir duruş aldı. Cesedin yere düşüş pozisyonuna göre katille arasındaki mesafeyi hesapladı. Adamın boyu 175 santim civarıydı ve kilolu tıknaz bedeni, gevşek kasları oldukça hareketsiz bir yaşam sürdürdüğünü gösteriyordu. Yoksa bu kadar yakın mesafeden ateş eden birine direnç gösterip canını kurtarabilirdi. Halısız zeminde boğuşma izine benzer herhangi bir çizik ya da çentik görünmüyordu. Katil işini, kurbanını şok edip direnmesine ya da kaçmaya çalışmasına fırsat veremeyecek kadar hızlı görmüştü. "Çekirdek şuraya çarpmış," diyerek duvardaki izi gösterdi. "Gevşek bitişik atış, ama otopside sol şakaktaki o giriş deliğinin etrafındaki halkanın şeklinden katilin tam duruş açısına detaylı bakılsın. Buradan katilin boyunun uzunluğu anlaşılabilir."

Odayı detaylıca inceleyip kapı ile ceset arasındaki mesafeyi ölçtü, üç buçuk metre boyunca buraya kadar birlikte yürüyüp geldilerse, fail, makulün tanıdığı biri olabilirdi. Kitaplıklara ve çalışma masasına göz attı. Yazarın dizüstü bilgisayarının katil tarafından götürülmesi dışında evde bir eksik olmadığı söylendi. Her yer derli toplu görünüyordu. Demek katil evde bilgisayardan başka bir şey aramamıştı. Yazarın el yazısıyla notlar aldığı üç dört farklı ajandaya göz atıp daha sonra incelemek üzere delil poşetiyle yanına aldı. Evin diğer odalarında gezip yazar hakkında bilgi edinmek için tüm dolaplarını ve çekmecelerini kurcaladı. Son olarak silah sesini duyup polise haber veren apartman görevlisi ile konuştu ve binadan çıktı.

Apartman kapısında girişte takışmak üzere olduğu uzun ve kısa boylu ikili, yolunu tekrar kestiler. "Amirim karargâhtan uyarı geldi, sizi arka

tarafından biz çıkaracağız. Basın dışarıda.” “Siktir!” deyip gazeteciler yüzünü
görmeyen binanın bodrum kattaki depo çıkışına yöneldiler. Bu soruştur-
manın medyatik bir hal alması sorun olacaktı. Sina Ateş Taranoğlu ola-
rak tanınan yüzü, yine o isimle mayın kazasında öldürülmüştü. Buna bir
çözüm bulmalıydı... Bildiği bir çözüm vardı gerçi ve artık o ihtimalden
pek korkacak hali kalmamıştı. Şimdilik öğrendiği bilgileri, otopsi raporu
ve yakınlarının ifadeleri ile karşılaştıracaktı. Bir de şahsen sorgulamayı
düşündüğü editör vardı. Belki hiçbirine gerek kalmaz, “Mobeseden bir
şey çıkar,” diye düşündü hevesizce. Yazarın son cep telefonu ve internet
görüşmelerinin de dökümlerinin de kendisine ulaştırılmasını istedi.

*“Ne sikindirik iş bu amına koyayım! Adamın pekmezini akıtmışlar
ulan! Bu yazar, bu taslağı yazmış olamaz orası kesin de kim yazdı, kim
yazdırdı veya eline nereden geçti? Lan kendi hayatımı ben roman yazacak-
tım, fikrimi çalmış puştlar! Seni bulunca kör bağırsağından kan almazsam
namerdim ulan amin feryadı!”*

...

“Sen de kimsin, onun koruma köpeği filan mı?” diyen Ferah küçüm-
ser bakışlarla dönünce hastane odasında bulunan Müge tekrar tehditkâr
biçimde karşısına dikildi.

Müge dişlerini göstererek hırladı, “Isırırım diye korkmuyor musun?”

“Kuduz bir köpek gibi hırladığına göre kuyruğuna fena halde basmı-
şım demektir!”

Müge, Ferah’ın saçına asılmak için öne doğru atılınca Saygın Efe onu
belinden yakalayıp durdurdu; fakat Müge kadına saldırmakta kararlıydı,
“Bırak ulan saçını başını yalayım şu kancık köpeğin!”

Saygın “Yapma!” deyip Müge’yi kucaklamak zorunda kaldı. Müge
Saygın Efe’yi yaralamak istemediği için bacakları havada çırpınarak ada-
mın kollarından kurtulmaya çalıştı. Ferah kadının vahşiliğine yattığı yer-
den şaşkınlıkla bakakaldı. Damarına bağlanan serumun etkisiyle kendini
biraz toparlayabilmişti. Saygın denen adam engel olmasa kendisine saldı-
racak olan kadına yüzünü kırıştırarak bakıp, “Atanamayan Zeyna!” deyip
asabı bozulmuş bir gülüş attı.

“Seni yolarım Akif’in Arap yellozundan olma piçi! O bir kere Ci-
van’ın lafı! Saygın bırak!”

Saygın güçlkle zapt ettiği Müge’yi odadan çıkarıp kendi korumala-
rına teslim etti ve ellerinin ayası yukarıya dönük olacak şekilde küçük

bir adım atarak Ferah'ın odasına sokuldu. "Korkmayın, kimse size ya da bebeğe zarar vermeyecek."

"Siz Saygın Efe misiniz?"

"Evet benim. MİT Strateji Daire Başkan Yardımcısı ve Civan'ın bağlı olduğu gizli birimin amiriyim. Kendinizi iyi hissediyorsanız sizinle konuşmak istiyorum?"

Ferah iri gözleri tedirginlikle büyümüş halde kapıya doğru baktı. Girişte resmi üniformalı polisler görmüştü. Bir devlet hastanesinde olmalıydı, doktorlar hemşireler de sahteye benzemiyordu. Saygın temkinle, "Oturabilir miyim?" diye sordu ve genç kadının Civan tarafından gerekmediği halde fazla korkutulmuş olduğunu düşündü. Şimdi bir kez daha tüm dağılanları toparlamak kendisine düşmüştü. Ferah başını salladı ve Saygın bir sandalyeye oturdu.

"Az önce giden genç hanım adına sizden ben özür dilerim, o biraz fevridir. Tekrar ediyorum Ferah Hanım, size de bebeğinize de hiçbir zarar gelmeyecek. Bize güvenir ve iş birliği sağlarsanız güvende olacaksınız. Sizin için tehdit olan ben ve ekibim değil."

"Kim peki?"

"Demirtaş aşireti, sizin ve karnınızdaki bebek için ciddi bir tehdit olabilir. Bir subayımız tarafından takip edilip korunuyor olmasaydınız siz İzmir'deyken kaldığınız evi bulup size pusu kuracaklardı. Allah muhafaza şu an hayatta olmayacaktınız. Bunu size Civan da söylemiş. Bir daha kaçma girişiminde bulunmayın. Sizi herkesten koruyabiliriz Ferah Hanım, ama kendinizden koruyamayız. Civan gerçi bunun içinde kendince stratejiler geliştirmiş olabilir. İstekleri yerine getirilmeyince ne kadar sert tedbirlere başvurabildiğini anlamış olmalısınız. Neyse ben aranızdaki ilişkiye değinmeyeceğim. Ben işin resmiyet kısmındayım. Halletmemiz gereken bazı prosedürler var."

"Civan gelsin."

Saygın ne diyeceğini bilemediği kısa bir an duraksadı. "Civan'ın isteğiyle buradayım."

"Sizi tanımıyorum ve güvenmiyorum. Siz değil miydiniz onu hafızasını sildirmekle ve bebeği yok etmekle tehdit eden? Sizden kaçıp o hayatında hiç görmediği manyak babasına sığınan o değil miydi? Ben... Anlamıyorum... Bana ne olacaksa Civan gelsin, söylesin; ancak onunla anlaşırım! Beni değilse de karnımdakini hâlâ umursuyor olmalı!"

“Gelir. İşleri var. Sadece işlemleri geciktiriyorsunuz. Biz aramızda yanlış anlamadan kaynaklı küçük sorunları giderdik. Neyse, iyi istirahat-
ler. Kapınızda iki özel kuvvetler subayım 24 saat nöbette olacak. Bir ihti-
racınız olursa söyleyin, beni ararlar.”

“Ya da Civan’ı?”

Saygın başını sallayıp çıktı. Ferah ardından dizlerini karnına çekerek
iki büküm oturup başını kucağına yasladı. “*Küçük sorunlar ha? Sizin bü-
yük sorunlarınız arasında kıyamet filan ilk beşe girer mi acaba! Of napa-
cam...*”

...

Kapısının önünde durup içeri girmeden önce nefesini tutturan tek
adres, artık anılarının, karşısında canlı kanlı duran halinden daha çok şey
ifade ettiği bir meçhul, kimsenin görmediği zincirleri, edindiği en pahalı
mülkün daha keyfini sürmeden bir yangında kül oluşu, söylemediği sözü-
ne de küstüğü sessiz pasif isyankârıydı. Geldi.

Kadın iki gün boyunca hastanede serum tedavisi görmüştü ve ka-
naması durdurulmuştu. Fakat doktoru bebeğin iyi durumda olmasına
rağmen tekrarlayan kanamaların düşük riski oluşturduğunu, streten ka-
çınması gerektiğini ve tuvalet ihtiyacı hariç en az bir ay yatak istirahati
yapması gerektiğini söylemişti. Civan doktor ile görüşüp yanma geldiğin-
de Ferah onu görür görmez doğruldu, “Gerçekten bebeğe bir şey yapma-
yacaklar değil mi?”

Civan dişlerini sıkarak yatağın ayakucuna oturdu. “Gerçekten bu be-
beği istiyor musun?”

Ferah cevap vermek yerine ellerini karnına bastırdı, “Kalp atışlarını
duymadın mı? Sanki beni yaşatın der gibiydi... Hızlı, telaşlı... Korkuyor-
du.”

“Saçmalama.”

“Sen hiçbir şey hissetmiyor musun?”

“Benim ne hissettiğimin ne önemi var ki? Gözünde hiç önemi oldu
mu?”

“Hepimiz ağır bedeller ödedik.”

“Sen daha hiçbir şey ödemedin.”

“Öyle mi?” deyip acı acı güldü Ferah ve başını eğdi.

“Benim için ne ödedin Ferah? Kendi ödediklerin “Baba,” dediğin

şerefsiz yüzündendi. Bunu bana yükleyemezsin! Su testisi su yolunda kırılır, bunu bilmen lazımdı avukat! Baban ölmeseydi ne değışirdi? Kalacaktı mıydın benimle? Biz bir nile olacak mıydık? Sen bana güvenecek miydin? Başıma kakmadan durabilecek miydin? Benimle gerekirse sürgün hayatına razı gelecek miydin? Adsızlığımı ortak olacak mıydın? İşlediğim ve işlemek zorunda kalacağım tüm cinayetlere gözünü kapatabilecek miydin? Benim kanlı geçmişimin leş kokusuna burnunu tıkayabilecek miydin?"

"Bunun cevabını ben versem de sen bana hiçbir zaman inanmayacaksın. Aramızda pamuk ipliğine bağlı bir köprü varmış. Artık köprüleri kimin yıktığıyla ilgilenmiyorum. Olan oldu. Bebeği koruyacak mısın?"

"Neden doğurmak istiyorsun? Benden kaçtığın halde neden? Hayat sigortası mı o? Boş ver... Seni Amerika'ya yollarım. Yeniden hayat kurarsın. Unutursun. Güvende olursun."

"Aldırmamı mı istiyorsun?"

Adam cevap vermedi. Başını ellerinin arasına alıp ovuşturarak düşündü. "Bilmiyorum."

"Ben aldırma istemiyorum. Ben doğurmayı isterken sen bana bunu zorla yaptırmazsın değil mi?"

Civan bakışlarında müthiş küskün bir ifadeyle baktı Ferah'ın günden güne sararıp solmuş yorgun yüzüne, "İşte bana bunu yapma ulan yapma! Bana bunu sorma!"

"Yapmazsın. Söylemiyorsun, ama bebeği istiyorsun. Sadece durumumuz seni çıkmaza soktu değil mi? Bunun farkındayım, ama tek sorumlu ben değilim. Her şeyi kabul ederim, ama bir suç varsa tek başıma işlemedim!"

"İnadını bilirim... İyi, doğur! Yalnız dediğim gibi... Benim dünyam, benim kurallarım... Seni hiçbir şeye zorlamadım, ama zorlamadan da elimde tutamadım. Böyle olsun istemezdim. Ben en başından beri sen özgür iradenle kal istedim. Öteki türlüünün kıymeti yok. Ama kıymet durumlarını geçtik... Aklını başına topladıysan, toparlan! Sana ev ayarladım. Yeni kimlik falan falan çok iş var."

"Ne demek yeni kimlik?"

"Ferah ilk ve son kez söylüyorum. Anla artık! Hayatta kalmanın tek yolu demek! Aşiret seni muhbir belledi ve ölüm fermanını verdiler demek."

"Peki, bana ne olacak? Yani Ferah'a?"

"Ferah'i Amerika'ya yolluyoruz. Sen başka biri oluyorsun. Hamile ol-
dun için estetik operasyon geçiremeyeceksin mecburen, ama bazı kılık
değişiklikleri yapılacak. Saygın anlatır sana. Bir yıl ortalarda gözükmeye-
ceksin. Ben o arada Ferah Jabir kimliği için paralel bir hayat kurmuş ola-
cağım. Sen de güvende olacaksın, bebek de. Yeni kimliklerimiz çıktığı gün
anlaşmalı boşanmış gibi görüneceğiz. Ortak velayet de anlaşmaya dâhil.
Çocuk senin evinde yaşayacak, hafta sonları ben alacağım. Bunların gün
ve saatleri belli, nafaka da alacaksınız. Gerçi ben zaten her zaman mad-
di manevi yanındayım, ama resmi olarak da seni tatmin edecek şekilde
düzenlenmiş olacak. Dosyadan detayları okursun. Beğenmediğin bir yer
olursa baştan söyle. Daha sonra hiçbir çekişme istemiyorum."

"Mahkemeye mi çıkacağız?"

"Hayır."

"Nasıl ayarlıyorsunuz bu kadar sahte belgeyi?"

"Sahtelik? Kime göre neye göre, hah! Benim bağlı olduğum kurum
senin bildiğin yasaların üzerinde. Altında da olabilir neyse tam konumu
önemli değil. Ferah, belgelerin sahte olmadığı konusunda seni temin ede-
rim. Sen derin devletle direkt muhatapsın, anlasan iyi olur. Ben üst düzey
bir bürokratım ve çok değerliyim."

"O adama güveniyor musun? Saygın'a?"

"Hayır."

"Öyleyse beni nasıl ona teslim edersin?"

"Aklının ermeyeceği işlere karışma sen! Söz dinle, yeter!"

"Aklım ermiyor değil, almıyor alamıyor! Sen ne kadar soğukkanlısın?
Benden senin gibi olmamı nasıl beklersin, sen sıradan şeyler yaşadığımızı
mı düşünüyorsun? Bana bir psikolog filan bul!"

"Ne?"

"Olanlarla baş edemiyorum! İyi değilim. Uyuyamıyorum. Kâbuslar
görüyorum, paranoyakça davranıyorum. Gerçi çok normal benim duru-
munda, ama nasıl aşacağımı bilmiyorum ve delirmekten korkuyorum."

"Korkuyorsan delirmezsin."

"Anne olacağım be adam! Ruh sağlığım senin için değilse de o çocuk
için çok şey ifade eder bence! Madem güven diyorsun kafamı toplayabil-
mem için yardım et!"

Civan acıyarak baktı kadına.

"Sen ne güzel bir kıydın. Ne oldu sana böyle? Çiçek gibiydin. Tomurcukların açmadan dalında soldu. Sana bunu ben mi yaptım? Şu haline bak."

Adam gitmek için ayağa kalkınca Ferah uzanıp aniden elini tuttu ve adamın elini göbeğine bastırdı, "Bir daha onarılamayacak kadar yara aldık, ama bu karnımdaki... Seninle umudumuz olan zamanların mucizesi! Unutma! İkimiz de istedik, sanki tek çaremiz gibiydi... Unutma tamam mı? Adın ne olursa olsun sen âşık olduğum tek adamdın! Beni affetme! "Affetme!" diye yaptım. Kaçtım! Ama bebeğimiz direniyor... Ne kadar güçlü farkında mısın? Orada her şeye rağmen hayata tutunmaya çalışıyor. Aramızda olmuş olan en gerçek şey o. Tek o!"

"İyi, onu hayatta tut!" deyip elini hızla çekti ve Ferah'a arkasını döndü. Hızlı adımlarla odadan çıktı. Hâlâ çok öfkeliydi, ama onun kadar iyi eğitilmiş biri bu kadar kolayca ve bu kadar büyük öfkelenip dağılamazdı. Bu kadının ona bunu yapmaya, tüm ezberini bozmaya hakkı yoktu. Gideceken geri döndü, Ferah'ı ağlarken buldu. Yüzüne bakmadan çabuk çabuk konuştu. Kararlı cümleleri odanın duvarlarında, tavanında, camlarında, yerinde yankılandı. "Doğuracaksın yani öyle mi? İstedğin için doğuracaksın. Lanet ettiğin bir adamdan bebek sahibi olacaksın. Nefret ettiğin bir adamla ömür boyu büyük bir sorumluluğa ortak olacaksın, farkında mısın? Beni görmeden günün geçmeyecek öyleyse! O çocuğa da senin ömrünün geri kalanına da her şeyimle müdahale edeceğim! Her şeyine karışacağım! Adını ben koyacağım! Bir gün bana öfkelenip o çocuğu da terk edip gitmezsin değil mi? Gidemezsin! Yerin dibine girsen bulurum seni! Sen, beni, sana böyle zincirliyorsan benden çok çekeceksin! Sizi kanımın son damlasına kadar korurum, ama biz sizinle olmayız! Buna rağmen istiyorsun öyle mi? Babanın ölümü her aklına geldiğinde bana lanetler yağdırmayacaksan doğur! Yaptıklarımı kafama kakmayacaksan doğur! Beni çocuğumla tehdit etmeyeceksen, şantaj malzemesi yapmayacaksan, büyüdüğünde bana karşı doldurmayacaksan, emek vereceksen, sabredeceksen, seveceksen, bakabileceksen doğur! Daha gençsin, "Yok fiziğim bozuldu, yok mesleğimden oldum, yok beni kandırdın," dediğin anda çok fena yaparım. Lanet olsun geldiğimiz noktaya bak! Bir can peyda ettik ve ikimiz de kıyamıyoruz... Nasıl olacak... Ben bilmiyorum... Bana eş olmadın, kabul ben ucubeyim! Peki çocuğuna, ana gibi ana olacak mısın? Ben aile bilmedim, benim çocuğuma bildirecek misin?"

Ferah hıçkırdı, çok şaşkın halde gözlerini hızlıca kırpıştırarak bakıyordu adama. "Ben bebeğimi seviyorum... Karnımda değil o, canımda!"

Her hücremde onu hissediyorum ben! Sabah bulantılarını bile seviyorum! Nefesim boğazımda dizili günlerdir anlamıyorsun! Sen can taşımak nedir bilmiyorsun. Sadece can almayı biliyorsun!”

Adam gözleri dolu dolu sinirli bir gülüş attı, “Evet. Ve sen? Bana rağmen benden olanı seviyorsun? Vay be...” deyip sertçe yutkundu. Gözlerini yumdu, “Ferah söz ver! Terk etmeyeceksin onu?”

“Ya ne saçmalıyorsun! Kes şunu! Aptal...” Kadın yüksek sesle ağlamaya başladı. Hislerini nasıl anlatabilirdi, bilmiyordu. Hırsla dizlerini yumrukladı. Seviyordu işte, istiyordu ölesiye, öldüresiye bağlanmıştı içindeki cana... Her şey onun içindi... Tüm kavgası ve tüm korkuları... Bu hislerini kanıtlamasına imkân var mıydı? Veya gerek var mıydı? Sağlıklı insanlar bir kadının çocuğuna karşı sevgisini sorgulamazdı!

“Ya vazgeçemem anlamıyor musun, rüyalarımda görüyorum... Onu benden kaçırdıklarını görüp kan ter içinde uyanıyorum her gece...”

Civan sustu. Ferah da sustu ve yüzünü kollarının arasına kapattı. Bir artık yılın son gününe hapsolmuş gibi manasızca kalakaldılar birkaç dakika boyunca. Ferah titreyen parmaklarıyla bir peçeteye yüzünü, gözlerini sildi. Civan boşluğa baktı. Havada matem ağırlığı asılı kaldı. Sanki biri diğerine uzansa, “Geçti,” dese, kış bitip bahar gelecekmiş kadar yakın, ama daha sonbahar gelmemişken kışın sonunu düşünmek kadar erkendi. Adam yumruk yaptığı elini ısırdı. Ferah yatağın ortasında büzülüp iyice düşmüş omuzlarını kulaklarına kadar çekti ve çaresizce ufalan bedeniyle üşüyen bir çocuk gibi kendine sarıldı. “*O bilmiyor... Annesi onu terk etti. Aile nedir bilmiyor. Ne hissettiğimi anlamıyor.*”

“Söz!” dedi. “Bırakma bizi.”

Civan gözlerini yumdu sıkı sıkı. İçine içine kanadı. “Sen gittin Ferah. Sen bizi bıraktın. O gün sen beni göğsümden hançerledin. Böyle bir acı yok biliyor musun? Algıma sığmadı bana o son bakışın. Cenazem kalktı gözlerinden, gördüm.”

“Korktum. Ben senin gibi değilim. Sen cephelerde mermiye kafa atmışsın, bense kurşunu havada görsem ölürüm! Çok farklıyız biz! Halen aklım almıyor. Bana çok fazla geldi olanlar. Gördüğün şey korkumdu! Ben senin öldüğün haberini çok daha önce İstanbul’da aldım. Yerlere düştüm! Hâlâ rüyalarım giriyor. Şuram yandı ahh! “Ateş öldü!” dediler. Sana “Ferah öldü!” dediler mi hiç?”

Civan elini kaldırıp başını hızlı hızlı sağa sola salladı, “Sus!”

"Öyle kolay değildir, sevdiğin birinin ölüm haberini duymak! Hiçbir şey anlamıyorsun! Suçlama artık, dayanamıyorum Civan. Nefes alamıyorum. Kimsem yok, gidecek yerim yok, güvenecek kimsem yok... Hiç bu kadar ürpermemiştin... Hiç bu kadar üşümemiştin. Kanıyorum... Her yerim kan içinde. Ölmek istiyorum. Kendimi öldürmemek için bu bebek doğurmak istiyorum. Sana "Ferah öldü!" demesinler diye. Bitsin istiyorum, ama dayanmak zorundayım. Bir yol bulmam lazım. Kendim için değil..."

Civan oflayarak tırnaklarını sıktağı avuçlarına geçirdi. "Kimse ölmeyecek," dedi. Normalde ağzı laf yapan biriydi, ama kelimeleri tükenmişti sanki.

"Kimse bana Ferah öldü diyemez. Azrail olsa boğarım onu! Ferah ben yaşarken ölemez... İzin vermem..."

...

Civan, Ülkü'yü Ankara'ya geldiğinde kontrol amaçlı olarak kaldığı hastaneden almaya gitti ve kalacağı eve kadar kendi arabasıyla götürdü. Ülkü, kısa ve resmi bir selamlaşma faslından başka sohbet etme niyeti olmadığını belli eden oğlunun yanında sussa da gözlerindeki sevinç ve yorgun çehresini aydınlatan tebessüm çok şey anlatıyordu. Yol boyunca oğlunun yakışıklı yüzünü, saçını, kaşını, ağzını, burnunu, çene hattını, kollarını, ellerini derin bir sevgiyle seyredip durdu. Henüz dokunamasa da gözünün hizasındaydı ya! Artık gam yemezdi. İçi içine sığmıyordu sevinçten. Artık nihayet şen türküler çalıp söyleyesi geliyordu. Yan yanaydı oğluyla. Kahırları da kanlı gözyaşları da fokur fokur kaynayan hasreti de sona ermişti.

Civan araba kullanırken kendisini dikkatlice süzen bakışların altından huzursuz olduğunu hissedip camı araladı ve teybin sesini yükseltti. Denize kıyısı olmayan şehrinin kasvetini teypte çalan Telemann'ın flüt sonatlarının mevsimsizliğinde geçiştirmek istemesi boşunaydı. Biraz cep telefonunu kurcaladı. Yaşayacakları yere yaklaşıncı kısaca açıklama yaptı, "Bürokratlar sitesinde aynı blokta üç daire ayarladım. Aslında sadece tek daire boştu. Diğer ikisinden kiracıları çıkartmak pahalıya mâl oldu, ama neyse. İkiniz de benim gözümün önünde olacaksınız. Site bizim teşkilatın denetiminde ve pek çok gizli görevdeki MİT mensubu yaşıyor. Bu yüzden sıkı korunuyor. Ama düz memurlar da var ve bizi bilmiyorlar. Sen zaten eski bakan kızı olarak o sitedesin. Ben sivil polisim, Ferah da yeni kimliğiyle eski eşim."

“Nasıl istersen oğlum.”

“Küçük, ama fena değil evlerin içi. Tadilata vakit olmadı, sonra baktık. Biz Ferah’la en üst katta karşılıklı dairelerde oturacağız. Bebek olacak, onu gözümün önünden ayıramam. Sen giriş katındasın. Geldik. Öyle komşuculuk kurmak falan yok, kimseyle muhatap olmayacaksınız.”

“Tamam oğlum.”

Site görevlisinin de yardımıyla Ülkü’nün valizlerini evine taşıdılar. Görevli konuşkan ve meraklı birine benziyordu.

“Hoş geldiniz, hayırlı olsun. Yönetici genç bir polisle ailesi taşınacak demişti. Siz onlar mısınız?”

“Onlarız.”

“Hayırlı uğurlu olsun. Çok polisler, komiserler var bizim sitede. Ben Yahya, sizin isim neydi komiserim?”

“Yusuf,” dedi dişlerini sıkarak. Ülkü az daha kalp krizi geçirecekti. Duyduğu isimle ağzı açık, bakakaldı ve bir elini göğsüne bastırdı.

Yahya sormaya devam etti, “Yusuf komiserim özel görevde misin?”

“Hıı...”

“Allah yardımcın olsun inşallah. Teyze validen mi? Siz de hoş geldiniz efendim.”

“Hoş bulduk. Evet, annesiyim.”

“Ne güzel ne güzel... Ee bir hanım daha gelecekti o başka zaman mı Yusuf komiserim?”

“Ya sabır! Sana ne be adam! Ahiret sorgusu gibi bir bitmedin! Hadi uza, bir şey olursa biz seni ararız! Hadi abicim, hadi...”

Yahya surat asarak ayrıldı yanlarından. Anne oğul evi incelediler. Bir oda, bir salon ve bir mutfakla balkondan oluşan küçük, ama bakımlı bir daireydi. Çabucak yeni mobilya ve eşyalar ile eksiksizce hazırlanmıştı. Zaten Ülkü için hiç önemli değildi detaylar. Oğlunun yanında olması onun için yeterliydi.

Yusuf, kadın kaldırmaya uğraşmasın, diye ağır valizleri yatağın üzerine çıkarıp kapaklarını açtı. “Ev işleri için yardımcın da birazdan burada olur, sen iyileşene kadar yatılı kalacak, sonra bakarsın...”

“Sağ ol evladım. Çok şükür, bugünü gördüm ya. İstersen sen de birkaç parça eşyanı burada bırak oğlum, lüzum olur.”

Civan bakakaldı. -Kalmaya da gel, demenin daha nahifçe anlatılma-
sının herhalde başka bir yolu olamazdı. Gözlerini yumarak karşılık verdi

Ülkü gülümseyerek iki küçük adımla yanına yaklaşp gözünün içine
baktı, "Dolma sararım sana. Seversin değil mi? Küçükken çok severdin."

Yusuf iki adım geri çekildi istemsizce, "Severim."

"Sen müsait olunca söyle."

"Söylerim. Yerleş sen... Ben gidiyorum."

"Tamam oğlum."

"Hadi eyvallah."

"Allah razı olsun bir tanem. Allah'a emanet ol!"

"Sen de!" derken çekingen ve talep yüklü bakışları, kadının siyah ha-
reli koyu kahverengi iri gözbebeklerine takıldı. Nur topu gibi bir açmazı
daha olmuştu ve içi büsbütün düğümlenmişti. Bildiği mesafelerin aslında
şimdi edindiği yürek mesafelerinin yanında bir hiç olduğunu düşündü.
Uzanmak istediği surat hiç yokken başkaydı. Böyle yarım adım ötesinde
olduğu halde dokunamazken bambaşkaydı o hasret. Yokluk değildi ko-
lunu uzatmasına engel olan, gururdu... Bir dokunsa kangren olmuş tüm
cerahati akıp gidecekti, ama yaraya derinden bir neşter vurmak gerekti
bunun için...

...

Cinayet olay yerinden daha karmaşık olan kendi benliğinin suç ve
suçlar mahallinde dönüp duruşu, kendisini hiç olmadığı kadar yorgun
ve bıkkın hissetmesine sebep oluyordu. Son bir yüzleşmesi daha kalmıştı,
yeni adına doğru adım atmadan önce...

Hayatındaki her sahte kimlik edinimi farklı bir operasyon için gerek-
çe olmuştu. Zamana, mekâna ve operasyona katılacağı senaryoya uygun
ruh hallerine bürünmeyi alışkanlık haline getirmiş, hatta bazen zevk al-
mış, bazen oyuna çevirmişti. Sonuç olarak ona ait her isim, başkalarının
isimlerinin başına mevta sıfatı yerleştirmişti. Her yeni kimlik, dökülecek
olan kanla eşleşmişti. Ve bu hayat oyununu, hasım değil, hısımlarına kar-
şı bile devam ettirmekte sakınca görmüyordu; çünkü var olmanın başka
yolunu bilmiyordu.

Ersoy'u Kale'nin dört kat altındaki sığınaklardan birinde tutulduğu
hücresinde görmeye gitti. Ersoy biraz sıkılmıştı yerinde, oğlunu görür
görmez ayağa kalktı, "Çıkar beni buradan!"

“Ne o yoksa karanlıktan mı korkuyorsun? Kapatıyorlar değil mi ışık-
tın? Ben söyledim. Senin gibi cingöz bir adama zifiri karanlık koyar ben-
ce biraz. Yok, o da koymazsa ben koyarım zaten!”

“Bana ne yapacaksan yap, ama burada değil Cem. Seninle çok işimiz
var, beni burada tutamazsın.”

“Cem değil, Yusuf.”

“Öyle mi?”

“Öyle. Çıkmak mı istiyorsun?”

“Ne istersen veririm. Dışarıda bana ne istersen söyle, yap!”

“Kaç yaşındasın Ersoy?”

“66. Daha kaç sene yaşayacağım ki! Kalan azıcık zamanımızı da böy-
le...”

“Şşş. Buradan ben istemedem çıkamayacaksın. Şöyle bir 34 yıl uy-
gundur sanırım. Sen kavuşmak mı istiyorsun? Eee, 100 yıl yaşa o zaman
baba!”

Son hitapla sarsılan Ersoy aynı zamanda oğlunun alaycı kahkahasıyla
yüzünü kırıştırmış kırgın ve hoşnutsuz bakışlar atıyordu.

Yusuf geldiği gibi gitmeden önce demir parmaklıklara yanaştı. İki
avucuyla soğuk demiri kavradı. Adamın karşısına dikilip gözünün içine
uzun uzun, dik dik bakarak sakince şöyle dedi, “Bana sonsuza kadar çö-
zemeyeceğim travmalar verdiğiniz için çok sağ olun. Özür ve saygılarımla...”

✱✱✱

*Düzenleme
Ny.ozlem*

10. Bölüm

Nisan 2019-Ankara, Al-i Cengiz Oyunu

*“Beni kör kuyularda merdivensiz bıraktın,
Denizler ortasında bak yelkensiz bıraktın,
Öylesine yıktın ki bütün inançlarımı;
Beni bensiz bıraktın; beni sensiz bıraktın”*

Ümit Yaşar Oğuzcan

Adsız, on iki dakikadır bekletildiği psikoloğunun görüşme odasında kendi kendine bir Ankara türküsü mırıldanırken kapı açıldı ve içeriye 50’li yaşlarının sonlarında, deri pantolon ve cepli gömlek giymiş, gömleğinin üzerine deri silah kayışı asmış ufak tefek, fakat çevik görünümlü bir kadın girdi. Botlarını yere rap rap vurarak yürüyüp sandalyenin birini zemini kazıyarak çekerek hızlı ve kararlı şekilde oturdu.

“Odayı koklaman, incelemen bitti, türkü faslına mı geçtin Adsız?”

Adsız gözleri parlayarak kaşlarını kaldırdı, “Ben doktoru bekliyordum.”

Kadın gülümseyerek öne doğru eğildi, “Doktor da benim, Müsteşar da benim! Derin devlet de benim! Bakan da benim! Başkan da benim!”

“Oo çoklu kişilik bölünmesi! Severim! Yedi kişi toplandık, napıyoruz peki?”

“Beni tanıyor musun?”

“Asıl sen beni tanıyor musun? Atanamayan Tanrıça!” diyerek geniş ve muzip bir tebessüm yerleştirdi 15 günlük, birbirine karışmış sakallarının arasına.

Kadının kendisine takılan onlarca lakattan en esaslısını duyduğu için memnun olmuş bir hali vardı. Çenesiyle adamın geniş göğsünü işaret etti. “Tanrının yeryüzündeki çekici! Evet, seni çok iyi tanıyorum. Beşikten beri...”

“Beşik demişken sahi kiminle kerttiniz beni hocam?”

“Biz seni kimseyle kertmedik, ama senin kertilmedik dişi sinek bırakmadığın doğru... Hadım edelim demiştim, dinlemediler.”

Adsız bir kahkaha attı. “Penis kıskançlığın mı var?”

“Yok, Freudyen değilim zeki çocuk. Projenin en parlağı senmişsin öyle mi? Elinden kaçan kurtulamazmış! Milleti birbirine iyi kırdırmışsın! Saygın Efendi’nin nasıl ödünü kopardıysan müsteşarı sana satmış, sen babacığına satmışsın, babacığın adamı hokus pokus yapmış, sonra ağabeyin babacığını bizim çocuklara teslim etmiş filan! Bayağı güzel oyun...”

“Ödül konuşmasına benziyor, ama hadi hayırlısı, Altın heykelcik göremediğime göre galiba siki tuttuk.”

“Kendininkini tut! Boşta sallanmasın, sonra yanlış dallara konuyor.”

“Abla yalnız ben bu dal sarkar, kartal kalkar tekerlemesinden bir şey anlamadım.”

“Ablan kurban aslanım! Ben Hatun Gürlek. Proje-10 ajan yetiştirme sorumlusuyum. Saygın Efe’nin üstüyüm.”

“Öldürülecekler listemde kaçınıcı sıradasın onu söyle?”

“Sen beni öldüremezsın be koçum! Mermin yetmez.”

“Silahımı ver de deneyelim?”

“Silahını ateşlesen o mermi seker, alınının çatısında patlar, dikkat et!”

“Konuş o zaman Hatun abla. Ağasın, paşasın anladık! Kes tatavayı! Ha taşak muhabbeti yapmayı çok istiyorsan içecek bir şeyler getirt. Bir de söyle senin sert çocuklara damardan bir şeyler açsınlar... Boş boş çekilmiyor bu tesbih...”

“Benden ne istiyorsun Adsız oğlan?”

“Lan kimsin sen bir şey isteyeyim? Sen benden ne istiyorsun? Ben doktorumu görmeye gelmiştim. Birtakım terapisel gereksinimler hasil oldu da.”

“Sen isteyeceksin, ben verecem! Anlamadın galiba, ben senin ezdiğin tüm o adamların anasıyım. Benden ne istiyorsun, hadi söyle? İşte bir şey!”

“Tipim değilsin diyecem, ama gene taşak muhabbetine çevirecen! Rakı istiyorum. Vallahi ayık kafayla menopoz buhranı kaldıracak havamda değilim Hatun abla.”

“Müsteşarın yerine geçmek ister misin?”

"Yok, ben pek Milli Güvenlik Şurası adamı değilim. Kravat kaçı-
rıyor."

"Koltuk boş. Ve ehlini arıyor. Senden daha iyisi yok. Bak bütün ~~proje~~
çocuklarını ben büyüttüm. Yetimhanedekinden evlatlığına hepsinin ana-
sıyım. Sende de çok emeğim var. İsim annen benim. Sana ilk ismini ~~ben~~
verdim Civan."

"Sen verdin de ben aldım mı orası muamma."

"Ama ilk kaçışta çocukluğuna sığındın? Nereye gidersen git çocuklu-
ğun anavatanındır Adsız. Ne kadar reddetsen de sen yetimhanedeki ka-
ranlıktan korkan ağlak yetimsin. Barıştın kendinle... Dolayısıyla Saygını
da beni de affettin. Komplekslerini kabul ettin, kendini aştın. Her baba-
yığidin harcı değildir o travmatik sahnelerin içinden tekrar tekrar geçip,
sağ çıkmak... Sen çıktın..."

Adsız dişlerini gacırdatmaya başladı ve önünde duran masanın ayak-
larını kontrol etti. Masa yere çiviliydi, ama sandalye iş görürdü.

Hatun Hanım arkasına yaslandı, "Şimdi, mekânda silah olarak kulla-
nıp beynimi dağıtabileceğin ne var, diye düşünüyorsun. Sandalye tek se-
çenekse de ihtiyacın yok. Sadece 49 kiloyum. Tek elinle boğazımdan tut-
san havaya kaldırırsın ve elinden kimse alamaz. 90 saniyede havasızlıktan
boğulup ex olurum. Veya buradan çıkışta beni diğerlerine yaptığın gibi
haklamak için zaafılarımı öğrenirsin. Takip, tehdit, dinleme, hackleme iş-
lerinde de iyisin, bulursun. Zahmet etme, ben sana peşin söyleyeyim...
Bir kez evlendim, güneydoğuda görevdeyken kocam askeri minibüse dü-
zenlenen roket saldırısında şehir edildi. Bir kızım vardı. Onu da benim
oğlunu öldürdüğüm bir terörist kaçırıp öldürdü. Başka kimsem yok. Bir
köpeğim var. O da artık çok yaşlandı, gözleri görmüyor. Sen öldürmezsen
ben, acılarına iğneyle son vermek zorundayım. Öyle... Benden sana iş
çıkamaz Adsız, ama ben sana sayayım... Akif itinin kızını hamile bırak-
mışsın. Kız sekiz haftalık gebe, anan Ülkü Kortürk hanımefendi ile birlik-
te bizim lojmanlara yerleşmişler. Akıncı üssünde pilot binbaşı bir ablan
var. Pek yiğit maşallah! Hele oğlu Atahan, tam bir zekâ küpü. Genlerine
sağlık! Ha abin Kutluay, baban Ersoy Güneri Beyefendi'den el almış. Şir-
ket mirket yürümüş... Bayağı kodaman bir oğlan... Milletvekili torunu
yeğenin Hüma da tam bir prenses... Sonra bizim deli Çiçek Hanım'la ara-
nızdaki ateşli ilişki hiç sönmemiş. Yetiştirdiğim has adamım, evlatlığım
Teo ile de kanka olmuşsunuz..."

“Ne şimdi bu gayrı resmi vukuatlı kayıt örneğim mi? Gizli şeyler değil de ne? Sen beni tehdit mi ediyorsun? Açık konuş hele!”

“Yok, aslanım. Niye tehdit edeyim? Anlaşmayı reddetmedin ki...”

Adsız sinirli bir gülüş atarken çıplak elle adam öldürme tekniklerini yeniden gözden geçirdi. “Ne anlaşması?”

“Şu kitap işini filan bırak... Ben o işi Teo’ya veririm, çözer zaten. Uralın toz pembe fantezileri kim bilir kimin eline geçti de Saygın’la seni yemliyorlar... Benim yerime geçeceksin. Yüzüm, sesim, elim kolum olacaksın.”

“Teo artık seni götüne bile takmaz ulan! Çocuğu iki sene işkence altında unutmuşsun!”

“Öyleyse tamam, Teo senin olsun. Sen zaten benimsin. Teşkilatın başında ben varım. Son iki müsteşarın da benim paravanımdı, emirleri benden aldılar. Fatih son işinde bana sormadan inisiyatif kullandı, ben de ipini çektim. Şimdi yerine şöyle boylu poslu, yakışıklı, sağlam biri lazım. O da sensin.”

“Neden benim?”

“Akıllısın, kurnazsın, iş bitiricisin... Tam benim kalemimsin. Üstelik soyağacın mükemmel. Tam kamuoyunun önüne çıkarılıp milli damarlarımızı kabartacak adamsın. Dedenin biri generaldi, diğeri ise bakandı. Baban şehit, annen öğretmen, ablan binbaşı, ağabeyin saygın iş adamı... Sen zaten teşkilatın en zıpır kahramanısın...”

“Önce göm, sonra öv! Eee?”

“Eee’si birkaç yıl sonra müsteşar olacaksın. Seni seçtim.”

“Olmaz, ben daha çok gencim. Hem çok da fevriyim. Kameralar önünde pot filan kırarım. Resmîyet, ciddiyet bana göre değil... 10 sene sonra gel konuşalım...”

“Şimdi, otur!”

“Lan olmaz diyorum, manyak mısın? Hem olsam bile sana paravan olacağımı nereden çıkardın? Ben kimseye kukla olmam deli karı! İlk fırsatta ümüğünü sıkıveririm! Amir katlettirmeyin bana!”

“Sen dediğimi yap hele! Sonra beni de boğazla Saygın’ı da önemli değil. Eline öyle belgeler veririm ki “Hafızamı sil, Hatun ana!” diye dizlerine kapanırsın.”

“Hafızanı sikerim adını bile hatırlayamazsın, deli kocakarı!”

"Seni yüz yüze görmeyi ne çok istiyordum be oğlum! Valla bekleyişime değdin! Ulan bu ülkede benimle böyle konuşacak tek Allah'ın kulu yoktur. Sende deli cesareti var!"

"Küfürü yiyince rahatladın bakıyorum da... Kim bilir kaç senedir lafla bile sikilmedin demek... Ayaküstü tatmin olacaksan ben devam edeyim sövmeye! Senin ben aklını, hayalini, fikrini, zikrini, yetersiz bakiyem buruşuk çenenin ıstırahını, demode fantezilerini, beklentinin zirvesini cesaretinin haylazlığını sikiyim..."

Kadın ciddiye almadığını belirtir şekilde kahkahalarla güldü. Zaten Adsız'ın fena bir küfürbaz olduğu konusunda önceden uyarılmıştı.

"Kalbura döndüm, yavaş gel! Yüzün değişmeli. Sana 20 kişilik dünyanın en iyi estetik cerrahlarını ayarladım. Merak etme kendilik algına ve şu yakışıklı olmakla ilgili sonsuz egona zarar vermeyecek şahane bir imajın olacak."

"Siktir, hayatta olmaz!"

"Bak şöyle bir çalışma yaptırdım, Ferah ile senden doğacak çocuk erkek olursa 30 yıl sonra neye benzeyecekse seni de ona benzeteceğiz. Yeşil gözlü Mr. No name! Bu Sina Ateş Taranoglu suratıyla müsteşar olamazsın. Yusuf Cem Güneri tam ideal teşkilat başkanı olacak." deyip photoshop ile üzerinde uzmanlıkla çalışılmış bir resim gösterdi.

Adsız göz ucuyla bakıp dudak büktü, "La benden bu herif olur mu? Ben kara kavruk bir şeyim. Bu adam Zeus gibi parlıyor."

"Sen ne olacağını sanıyordun ki? Savaşçılar savaşçı olarak doğar ve ölür oğlum. Senin hikâyen sadece Yusuf'un değil, kuyunun da hikâyesi. Sen kuyudan çıktın da bitti mi sandın? O kuyunun dibindeki karanlıkta bekleyen yılan, çıyan börtü böcek şimdi daha da zehirli. Cem ol, eşkıya dünya hükümdar görsün! Adım adım dedin durdun... Yusuf ol, adının hakkını ver! Ben sana o nefret ettiğin notu veren hainin kellesini vereyim."

Adsız gözlerini kısarak baktı. Ağır ağır başını salladı. "Ben o kelle-yi sensiz de aldım almasına da benim gömlek önden yırtık Hatun ana... İğne batmaz, yama tutmaz. Onu ne yapacaksın?"

"Ben peygamber aramıyorum kaçak Sultanımı arıyorum. Padişah devirdin, tahtı Tatar'a bırakmazsın sanıyordum? Sen olmazsan o alır... Boy-nuz musun kulak mı? Göster bana!"

...

"Sendin değil mi? Bana tüm o yönergeleri gönderen? Civan için halı

Adını isteyen ve diğer tüm bilgileri veren sendin?"

"Saygın Efe! Nihayet yüz yüze tanışabildik," dedi Ersoy rahat tavırlarla oturduğu sandalyede Saygın'a başıyla küçük bir selam vererek.

"Saygın selamı alıp elini uzattı, "Şeref duydum beyefendi."

"Kim olduğumu biliyorsun demek?"

"Bilmiyordum, ama sonunda sırra vakıf oldum. Sen Adsız'ın babası olmak dışında çok şeysin. Azerbaycan gizli teşkilatı ile aramızda imzalanan özel protokol bu sabah elime geçti... Terfi haberiyle birlikte... Seninle kutlamak nasipmiş Ersoy, daha iyisi olamazdı."

"O anlaşılmayı oğluma vereceksin. Projeyi oğlumu ilk bulduğun günden beri bildiğini de ona söyleyeceksin. Oyun bitti. As kazandı, artık sır yok! Her şeyi öğrendiğinde beni bu hücreye soktuğu gibi kendi elleriyle çıkaracak. Sonra biz baba oğul kendi hesaplaşmamıza özel hayatımızda devam ederiz. Bana ihtiyacı var."

"Sana hepimizin ihtiyacı var. Fatih'e ne yaptın?"

"Suudi emiriyle anlaşma yapmıştı, 10 milyon dolar bunun ispatı. Ben-siz anlaşma olur mu? Olursa da ben bozarım."

"Suudi emirinin Projeye ne ilgisi var?"

"Fatih'i sorgulayamadan öldürmek zorunda kaldım. Ardında hiçbir iz de bırakmamış. O bir profesyoneldi, ama haindi. Suudi emirinin Fatih ile ilgisi Akif Yavuzhan'dan ibaretti bence. Akif operasyonu sırasında şu Pr'cı kadınla birlikte Akif'in gayrimeşru kızını basına deşifre ettiniz. Kızın zaten Prensin torunu olduğu biliniyordu. Sonuç olarak Prens'in adı Akif'in suçlarıyla beraber büyük bir skandala karışmıştı. Fatih'e para verip Akif belasını temizlemekle toptan kurtulmak istemiş olabilir."

"Mantıklı görünüyor. Para nerede tahmin et!"

"Kesin Ferah'ın hesabındadır. Tam Cem'lik iş!" deyip alaycı bir gülüş attı.

Saygın kır sakallarını kaşıyarak başıyla onayladı. "Doğru... Ya, onun-cu Proje çocuk?"

"Bilmiyorum. 10 çocuktan biri ileri derecede sakat doğdu ve öldürüldü. Zaten organları eksikti, yaşayamazdı. Bebeği ölünce gönüllü ebeveyn olan annesi çıldırmış. Ne yapıp edip Ural'ı bir kez daha proje çocuk doğurabileceğine ikna etmiş olmalı. Birkaç kez kadınla görüştüklerini öğrendim. İzini sürüyordum... Beni buraya getirdiniz... Yarım kaldı."

"Adsız da o izin peşinde. O kadın proje çocuk mu?"

"Farah Jabir olması bana mantıklı gelmiyor. Farah'in doğduğu yıl Ural Rusya'daydı. Başka bir deneysel proje üstünde çalışıyordu. Kızın yuvayı tutmuyor. Bizim oğlanla aralarında neredeyse 9 yaş var. Proje ekibi iki yıl içinde dağılmıştı. DNA testleri de kızın bilinen anne babasıyla tutarlı"

"O kadını anlat. Çocuğu öleni..."

"Bazılarımız o projeyi saplantı haline getirmişti. O kadın onlardan biriydi. Sporcu olduğunu biliyorum. Başka bir bilğim yok. Dedğim gibi daha sonra Ural ile başka bir bebek daha üretmiş olabilirler. Fakat öyleyse Ural o oğlana ne yaptı? Teşkilata vermediyse ne yapmış olabilir? Bu onun tarzı değil. O projesine sadıktı... Başka bir şey olmalı... Belki de çocuk hiç doğmadı."

"Teo Lionell denen ajan, ana kartta ulaştığı eski dokümanlardan bir Proje kadının varlığından söz etti. Ural'ın Adsız ile eşleştirmek istediğini söylemiş."

"Proje-10'da laboratuvarı gen ve kromozom seçilimi yapıldı ve çocukların hepsi erkekti. "Teo'nun ulaştığı belgeleri bana ver," ifadesinde bir yanlışlık var."

"O belgeler kriptoluydu ve açılır açılmaz kendi kendini imha etti."

"Kaç dakika vakti oldu peki okumak için?"

"Dört dakika!"

"Şaka mı yapıyorsunuz? Proje-10 binlerce sayfalık bir işti. O çocuk dört dakikada ne okuyabilmiş olabilir?"

"Teo da Adsız gibi üstün zekâlı ve hızlı okuma eğitimi almış."

"Yine de onca metin arasında ne okuduğunu anlayacak kadar vakti yoktu. Zaten içgüdüsel eğilim önce kendi hikâyesini öğrenmektir. Teo kendi dosyalarını okudu, diğerlerine hızlıca göz attı, derken kripto kendini yok etti."

"Ondan bir yere varamayacağımız belli. Tavsiyen ne?"

"Proje kadın var olsun veya olmasın ne çıkar? Oğlum zaten kiminle ne yapacağına karar verecek yaşta ve beceride! Öyle bir kadın varsa bile şu an kiminle nerede ne yapıyor belli değil. Bu saatten sonra da Cem için bir şey ifade etmez. Ha gen seçilimiyle üstün yetenekler kazandırıldı ve askeri eğitimler aldırıldıysa kontrol edilmesi gereken bir silah demektir. O zaman teşkilat için çok şey ifade eder."

"Her tahlilinin altına imzamı atarım Ersoy Güneri. Bana söyleyecek
şey bırakmıyorsun. Teo Lionell isimli subayın babası sıkı dostunmuş,
değeri mu?"

"Doğru, komutanımdı ve proje eş başkanlarından biriydi. Gözü pek
bir generaldi. Çocukların askeri eğitimlerini o tasarladı."

"Ya annesi?"

"Teo biliyor, ona sorsana? Ama dur, daha tanışamadın galiba? Benim
gibi bir ayağı çukurda sefil bir ihtiyarla çene çalacağına istikbalin meşale-
leri olan o çocuklara mesai harcasana..."

"Haklısın öyle yapayım, senin devrin geçti Ersoy. Bir de kitap mesele-
si var. Bundan haberin var mı?"

"Hayır."

Saygın buldukları kitap taslağından bahsetti ve Ersoy'a okuması için
getirdi. Ersoy hızlıca ön okuma yaptıktan sonra konuştu, "Bu Ural'ın fan-
tezisi. Bunu yazan ondan başkası olamaz. Bu kadar çok bilgiye hiç kimse
erişemez. Öldükten sonra ortaya çıkması da söylediğimi destekler. Ural'ın
yazdığından eminim. Bu kimlerin eline geçtiyse derhal bulunmalı. Teşki-
lat içinde olmayanın anlayamayacağı kadar iyi şifrelenmiş, ama ne olursa
olsun, Proje-10 öyle alelade insanların ellerinde dolaşamayacak kadar de-
rin mevzudur. Devletin ve teşkilatın itibarı mahvolur. Dünya kamuoyun-
da linçleniriz."

"İşin kötüsü bir de kitabın peşine düşen bir katilimiz var. Öldürülen
yazarın laptopunu alıp kayıplara karışmış."

"Delil?"

"Henüz kayda değer bir şey yok."

"Bu bile profesyonel suikastçı olduğunu gösterir. Beni buradan çıkā-
rın, şu katili bulayım! Ben Proje ortaklarından biriyim ve son hayatta ka-
lanım. Bu işi benden başkası çözemez."

"Bakıyorum da itibarın söz konusu olunca bir heyecan bastı! Sen kal,
oğlun bulur! Ona güvenmiyor musun?"

"Sakın bana oğlumu benden daha iyi tanıdığını ima etme Saygın Efe!"

"Ama gerçek bu. Onu ben yetiştirdim. Mezuniyet törenlerinde bana
sarıldı. Madalya aldığında bana koştu. Üzüldüğünde ben vardım, sevindi-
ğinde ben, zaferler kazandığında her anında yanında ben vardım. Benim
ona verdiğim ismi seçti."

Ersoy yorgun bir kaş kaldırışla alnını kırıştırdı. Arkasına yaslanıp ellerini masanın üzerinde bıraktı ve bir hikâye anlatmaya başladı. "Devrin birinde sihirbazlıkla ve büyüyle uğraşan bir adam varmış. Adam ~~o~~ işinde o kadar çok ilerlemiş ki artık kendini istediği her şekle sokabiliyor kılıktan kılığa giriyor, neye isterse ona dönüşüyormuş. Ve bunu bir ~~ekle~~ce haline getirip insanlara kazık atarak para kazanmaya, insanları hayretle düşürmeye başlamış. Örneğin karısına, "Bahçedeki keçiye pazara ~~götür~~ sat!" diyor, hemen bahçeye gidip keçi oluyor, pazarda satıldıktan sonra insan olarak eve geri dönüyormuş. Adam bir de çok kibirliymiş ve bu oyunları isteyen herkese öğretme huyu varmış. Ama öğrettiği kim olursa olsun, başkalarına öğretmemesi için son bir oyun daha çıkarıp öldürüyormuş. Öğrenen bir serçeyse derhal bir atmaca olup boğuyor, ağaçsa ateşe dönüşüp yakıyormuş. Oyunlar gitgide daha korkunç bir hal almaya başlamış. Sihirbaz bu yeteneğini kendini eğlendirmenin dışında, çıkarları ve halkı aldatmak için kullanır olmuş... Sihirbazın korkunç ünü yayıldıkça yayılmış. Sonunda olay padişahın kulağına kadar gitmiş. Padişah düzen bozan bu hilebazdan çok rahatsız olmuş. Tellallar çıkarıp bu düzenbazı huzurunda kim alt ederse kızını ona vereceğini duyurmuş. Duyan herkes bu tehlikeli oyundan kaçmış, kimse göreve talip olmamış. Herkes sihirbazdan çok korkuyormuş. Sadece Ali Cengiz adında genç bir derviş bu göreve talip olmuş. Ve bu sihirbazdan kurs almaya başlamış.

Oyunları öğrenirken ahmak gibi davranan Ali Cengiz, öğrendiklerini gizleyip salağa yatıyor, sihirbaz da bir şey anlamıyor zannedip bildiği ne varsa en ince ayrıntısına kadar zevkle anlattıkça anlatıyormuş. Nihayet padişahın huzurunda yapılacak sınav günü gelmiş çatmış. Ali Cengiz bir koç olup gelmiş meydana. Sihirbaz derhal kurda dönüşmüş. Ali Cengiz kurdu boğmak için su olunca, sihirbaz kendini ateşe çevirmiş. Ali Cengiz bir çiçek olup padişahın kucasına düşmüş, sihirbaz bir eşekarısı olup üzerine. Bir süre ikisi de şekilden şekle girmiş. En sonunda Ali Cengiz darı olup yere saçılmış. Sihirbaz tavuk olup darıları yemeye başladığında, Ali Cengiz hemen bir tilki olup tavuğu boğmuş ve herkesi bu düzenbaz büyüücüden kurtarmış... Kurtarmış, ama sihirbazın tavuk olup yediği birkaç darı yüzünden birkaç parmağı da gidivermiş... Padişahın kızını alıp 40 gün 40 gece düğün yaparak muradına ermiş..."

Hikâye bitince Ersoy, konuşmanın sonuna geldiğini belirtir gibi ayağa kalktı. O kalkınca Saygın da yerinden kalktı. Ersoy ciddiyetle karşısındaki adamın gözünün içine bakıp sordu, "Söyle bakalım Saygın, ben kimim bu masalda?"

"Sen olsan olsan Ali Cengiz'sindir."

"Doğru, benim büyük büyük dedem Kırım'lı, ama yanlış! Bu bir ~~mesaj~~ ~~değil~~. Sen padişah hiç değilsin. Ali Cengiz ismi, Cengiz soyundan ~~gelenleri~~ ifade eder aslında. Al-i Cengiz, yani Al-i Osman gibi bir hanedanı tanımlar. Osmanlı hanedanının soyu bir noktada kuruyacak olsaydı, ~~taht~~, Kırım'da yaşayan Cengiz nesebi olan Giray Hanlığı'na yani Tatarlara geçecekti. Osmanlı bir yandan Türk dünyasına karşı hükümlanlığını Cengiz soyuna dayandırarak meşrulaştırmak isterken bir yandan onların ~~hileci~~ insanlar olduğundan dem vurmak için bu kıssaya Al-i Cengiz adını vermiş, dilden dile yaymış. Peki hile burada öğrenenin mi, öğretenin mi, yoksa padişahın mı? Belki de prenestir tek kazanan, orası belli mi? Bunları niye anlattım şimdi? Biz seninle bunları konuşurken oğlum dışarıda kendisine gerçek ismiyle gerçek bir kimlik çıkartıp legal bir hayat kuruyor. Benim ve annesinin verdiği asıl ismi varken sen ve o Hatun cadısının verdiği Civan ismini alacak değildi! Oğlumu sahiplenmeni takdir ettim; ancak sen benim gölgemdin. Bunu unutma! Gölge illüzyondur," deyip gömleğinin üst üç düğmesini açmaya başladı, Saygın dehşete düşmüş büyüyen göz bebekleriyle "Ne yapacak?" diye bakarken Ersoy atletinin yakasına takılı olan küçük mikrofonu çıkarıp avcunun içine alarak masanın üzerinden Saygın'a uzattı.

"Sevgili Saygın, bu tarihi konuşma, kişisel güvenliğim adına kayıt altına alındı ve asla bulamayacağın bir merkezde kopyalanıp Cem'e ulaştırılmak üzere saklanacak. Eminim, sevgin Cem'in gözlerini yaşartacaktır. Selam da söyle bari," deyip gülmeye başladı.

Saygın altındaki sandalyeyi sertçe iterek ayağa kalktı, "Oğluna 25 yıl velilik ettim. Böyle mi teşekkür ediyorsun?"

"Maşalara teşekkür edilmez Saygın! Ateşi tuttuktan sonra bir kenara atılır. Ve bizde bir laf vardır. Taht Tatarındır!"

...

Adsız, hücresinde Ersoy'u ziyaret ettiğinde küçük ve dokunaklı bir mesaj vermişti. Ersoy'un mesajını alıp gerekeni yapacağından şüphesi yoktu.

Akif Yavuzhan operasyonunun sonuna gelmeden önce her şeyi en ince ayrıntısıyla düşünmüştü. Yaşadığını bildiği babasını nasıl ortaya çıkaracağını, ailesinin kalanının nerede kimler olduğunu, Ferah'ın bir kriz anında nasıl tepki vereceğini ve gerekirse kadını nasıl zorla elinde tutabileceğini, Ülkü'nün dayanıklılığını, Saygın'ın ne kadar ileri gidebileceğini,

Fatih'in asıl amacının ne olduğunu, kime güvenip kime güvenemeyeceğini... Hayatta kalması için önce bir eleme yapması gerekiyordu.

Adsız gibi adamlar önce kendi canını korumaya alma içgüdüleriyle hareket ederdi. Çünkü onun hayatı hiçbir zaman sıradan bir hayat olmamıştı. Onun kaygıları yarın ne giyeceği veya maaşına ne zaman zam yapılacağı değildi. Savaş meydanlarında ölmeden önce öldürmek için eğitilmiş ve tüm donanımı, güdülerini hayatta kalabilmek üzerine kilitliydi. Hayatta kalabilmek içinse adsız ömrü boyunca aradığı ve nihayet bulduğunda doğru yere koymakta zorlandığı, yeni insancıklara ne kadar güvenebileceğini ölçmeliydi. Hatta onlardan emin olmalıydı.

Ersoy ile başladı. Adam o hastane odasına büyük bir baskın yaparak topla tankla gelip 29 yıllık tüm gizemini riske atmayı göze almıştı. Ona ne kadar öfkeli olsa da güvenebileceğine emin olmuştu. İntikamını başka güvenini başka çekmecerlere koydu.

Ülkü... Hikâyesinin en beter yanını oydu. Sınanmaya bile hacet duymadan koşulsuz şartsız bir sadakat abidesiydi... O, anneydi neticede. Ülkü'yü sadece cesaretiyle sınıdı. "Ersoy'u bana getirir misin?" dedi. Ülkü kabul etti.

Fatih, hapisteyken kendisine bir söz vermişti. "Ferah'tan ayrılmak istemezsem ne olur?" diye sormuştu adama. Fatih tereddüt etmeden "Sen ne istersen o olur aslanım," demişti. Oysa Fatih bunun sözünü tek başına verebilecek güce sahip değildi. Sadece vekil müsteşar görevindeydi. Öyleyse yaptığı ağzına bal çalmaktı. Ona bir soru işareti koydu ve bekleyip görelim dedi...

Saygın... Ona güveni iki türlüydü. Canına kast etmeyeceğine sonsuz güvenirdi, ama kendisini manipüle etmeyeceğine asla! Saygın, Adsız'ı yönetmek ve tehlikeli onlarca görevde kullanabilmek için sanki kendisi istemişçesine bir şeyleri yaptırmakta, yani rıza yaratmakta uzmandı. Saygın'ın tarzı ve olayı buydu. Fakat bir de tam ortalarında, bir saatli bomba misali Proje-10 gerçeği duruyordu. Saygın başından bilmediğine yeminler etmişti. İnanmış gibi yapmıştı o zamanlar. Daha sonra sağlaması yapılmak üzere onu da başka bir çekmeceye kaldırmıştı. Bakü'deki hastaneden kaçan Saygın'ın canı, Ersoy tarafından dinleme kayıtlarında "Blöf yaptığına eminim," denilerek bağışlanmıştı.

Ve Ferah... Sevdam dediği tek kadın. Onun aşkına olan inancı kendi özgürlüğüne yapacağı ilk deneme kapısının anahtarıydı. Hamileydi. Onu kaçırmaktan başka şansı yoktu. Vatansız ve bayraksız bir kaçak olarak

~~Her~~ bir özgürlüğü istediğine emin değildi, ama sevdiği kadınla bir aile ~~kurmanın~~ tek yolu buysa gerekeni yapacaktı. Fakat Ferah kendisine değil ~~vatana~~ olmak, ve bağlacı kadar bile anlam katmamıştı.

Ersoy, oğlunun kurduğu çok kollu ve ultra hassas terazide denge ~~kuruydu~~. Her kol, onun merkezi olduğu direğe bağlanıyordu. Ağırlık den- ~~ge~~leri, yapılan hamleye göre değişse de nihai amaç belliydi. Bir deprem ~~verir~~, dökülen dökülsün, ölen ölsün! Kalan sağlar bizimdir...

Planı başından beri Ersoy'u hapse atmaktı. Dokuz yaşındayken Say- ~~gının~~ kendisine verdiği tek aile yadigârı olan kâğıtta yazılan nota nispetle, "Üzür ve saygılarımla..." demişti. Ersoy yaptıklarının cezasını çeksin ve teşkilat önünde hesap versin istiyordu. Hatta ülkesinin itibarını düşün- ~~mese~~ Proje-10'u kamuoyuna deşifre edip o kansızların ipliğini pazara çı- ~~karmak~~ için yanıp tutuşuyordu. Elde ettiği tüm belgelerle birlikte hayat hikâyesini yazdığı mektup, Afganistan'da tanıştığı ve hayatını kurtardığı Afgan kökenli BBC muhabirine gönderilmek üzere kriptolu şekilde, gizli bir adreste hazır bekliyordu. Ama projeyi deşifre etmeyecekti. Bu kadar haklıyken şovenistlik edip boşuna vatana ihanet damgası yemek istemi- ~~yordu~~. Davasında ne kadar haklı olursa olsun, bir piyon gibi kullanılmış olursa olsun, ülkesinin dünya kamuoyundaki itibarı kendisi için şeref me- ~~selesiydi~~. Geriye tek bir ihtimal kalıyordu, sorumluların canını yakmak...

Ersoy tarafından kurtarıldığında, Saygın'ın can havliyle emri Fatih'ten aldığı söylemesini sağladı ve Fatih'in Ersoy ile sahada kanlı bir hesap- ~~laşmaya~~ girmesini seyretti. Fatih, Ersoy'dan alamadığı intikamını, Akif'i Emir'e öldürterek Adsız'dan almakla büyük hata etti ve hem projeye hem teşkilata ihanet etti. Hatasını Ersoy ona canıyla ödetti.

Saygın yırttığını düşünedursun... Ferah, birlikte olmalarına dair umuduna bir kurşun sıktı ve Adsız'ın başından beri Türkiye'ye geri dön- ~~mek~~ için aradığı yolu adamı terk ederek açmış oldu. Böylece Adsız zo- ~~runlu~~ dönüş yapıyormuş gibi görünerek kendi kaçışını örtbas etmiş oldu. Türkiye'de ise yeni oyuncularla Ersoy'u bir sürpriz bekliyordu. Kutluay ile yaptığı görüşmede, Ersoy'u can evinden vurarak, meşru çocuklarının eliyle tutuklattı.

Daha bitmemişti elbette... Görevinin başına dönmek istiyordu. Başka bir yol bilmiyordu ve boşta kalırsa kendi kendine infilak edecek, tahrip gücü yüksek bir bomba gibiydi beyninin içi. Görevine dönerken başta Saygın Efe olmak üzere, tüm yollarını eski enkazlardan temizlemek isti- ~~yordu~~.

Ferah'a tüm hayat hikâyesini anlatırken kendine bulduğu isim Civan, Saygın'ın kendisini bulmadan önce yetimhanede verilen isimler da hikâyeleri için oldukça manidardı. Kendisinin gerçekten kim olduğunu bilen tek kişi ona 25 yıldır bu isimle seslenmişti. Bu ismi seçtiğini dedüğünde ise kalben affedildiğini düşünmüştü. Adsız'ın ömürlük ismi yarışının en yakın şahidi olan Saygın, alelaide bir isim seçmeyeceğini de iyi biliyordu. Anne babasının verdiği isim veya başka bir yeni kişilik yetiştirdiği en has elemanı yetimlik ismini seçmişti. Ona göre yetimhanede kendi ellerinde bir nebze olsun dindirdiğini göstermiş, verdiği emekleri üstü örtülü bir selam çıkmıştı.

Adsız, Ersoy'un hücrelerine yaptığı kısa ziyarette isim seçme hikâyesini aynı Saygın gibi okuyan Ersoy'a, Civan değil, Yusuf olduğunu söyleyerek affedilenin sadece Ölkü olduğunu bildirmişti. Ersoy buradan ne anlam çıkarması gerektiğini bilecek kadar kurnazdı ve oğlunu iyi tanıyordu. Üstelik oğlu, hücre parmaklıklarına sıkı sıkıya tutunup kendisine çok yaklaştığı bir anda, minicik bir hediye bırakmıştı parmaklarının arasından...

"Kaç yaşındasın Ersoy?" sorusunun ardından "100 yıl yaşa o zaman baba!" demesi mesajının diğer örtülü kısmıydı. İlk kez "Baba!" deyişi ve 100 yıl vurgusu Ersoy'a başka birisinin daha zamanının geldiğini çok kesin bir şekilde anlatıyordu.

Medellin'deki ilk yüzleşmelerinde, Ersoy oğlunun kucağına bir dosya dolusu polaroid fotoğraf ve video kaydı bırakmıştı. Adsız o videoları izlemişti. Kısacık, ama silinen hafızasında iğne delikleri açan o kayıtlardan birinde, bir bahçe beşiğinde Ersoy'un sol dizinde oturan küçük Yusuf Cem, neşeli bir sesle tekrar tekrar, "Baba sen yüz yıl yaşa! Baba sen yüz yıl yaşa! Baba 100'e daha çok var değil mi? Sen yüz yıl yaşa!" diyordu. Çocuk aklıyla, kim bilir neden... Hala hatırlamıyordu, ama zamanda yolculuk yapmış kadar olmuştu ve o video kayıtları içinde büyümeyen bir parçayı kısa bir anlığına o ana baba kucağına montajlayıp geri getirmişti.

Sabaha dair halen umut var demekti, Yusuf olmayı hazmettikten sonra, atıldığı o kör kuyudan da çıkıp hükümdar olmayı da başarırdı.

11. Bölüm

Mayıs 2019- Bir Şiir Meselesi, Ankara

GÜLCE

“Uçurumun kenarındayım Hızır
Ulu dilber kalesinin burcunda
Muhteşem belaya nazır
Topuklarım boşluğun avcunda
Derin yar adımı çağırır
Dikildim parmaklarımın ucunda
Bir gamzelik rüzgâr yetecek
Ha itti beni, ha itecek
Uçurumun kenarındayım Hızır
Civan hazır
Divan hazır
Ferman hazır
Kurban hazır”
Ömer Lütfi Mete

Ferah, Yusuf’un kendisini mecbur tuttuğu yeni hayatına başlayacağı evine geldiğinde oldukça gergin ve huzursuzdu. Yusuf ile tekrar konuşup aklına takılan her detayı ikna olana kadar sordu. Yusuf, kadının hastanedeki halini bildiğinden sabırla dişlerini sıkmaktan kıracak noktaya gelse de sakince cevaplar verip ikna olması için anlattı. Doktoru üstüne basa basa “Stresten uzak duracak!” demişti; ancak ikna olmayınca bir video kaydı izletmek zorunda kaldı. Teo’nun İzmir’de Ferah’ın kaldığı evin önünde yakalayıp döverek hastanelik ettiği aşiretin tetikçilerinden birinin, polise verdiği ifadenin kaydını izletti. Videodaki adam, amcasından yani aşiretin ağasından aldığı emirle kendisini öldürmek için pusu kurduğunu söylerken öyle nefret dolu ve soğukkanlıydı ki Ferah’ın nefesi kesilir gibi olmuştu. Üstelik adam kendisini tutuklamakla bu intikamın

bitmeyeceğini, arkasından bu infazı üstlenecek yüzlerce adam geleceğini, de gayet rahat bir tavırla polise söylerken gülüyordu.

Ferah kimlik değişiminden başka çaresi olmadığını da anladı. Yusuf'un güvenmesi gerektiğini de. Bebeği için...

"Anmak istemiyorum gerçi, ama bu son, babanın malikânesine benzemez, ama idare edeceksin." demişti kadını yeni evine getirdiğinde.

"Anma öyleyse, izin ver de unutayım!"

"Hafızana yazık..."

Ferah içeriye adımını atmadan önce karşı dairenin kapısına bir göz attı. "Sen? Orada mı?"

"Hi. Geç!"

Ferah "Bu iş böyle nasıl olacak?" diye hayıflanarak eve girdi.

"İstanbul'daki eşyalarını aldurdım. Boston'a temelli dönüş yaptığın resmi olarak kesinleşti. Bundan sonra, Ferah Jabir yok."

"Bana psikolojik olarak yaptıklarının yanında resmi varlığımın neredede olduğunun bir önemi yok."

"Yerleşmen ve yemek, temizlik işleri için bir yardımcı gelecek. Doktorun "Bir hafta yatak istirahati," dediğini unutma. Takıl sen. Bir şey olursa ararsın. Ya da arama. Vazgeçtim arama. Ne halin varsa gör Ferah! Sana yaptıklarımın yapabileceklerimin teminatı olduğunu idrak et yeter! Düşün bunu..." deyip evin kapısını çarparak çıktı ve hızlı hızlı soluyarak koridorda bir sigara yaktı. Sinirle kendi evine girdi. Sağı solu yumrukladı, önüne gelen mobilyayı tekmeledi, küfretti, girişteki vestiyeri yere devirdi.

"Sen ölme diye ben o lanet, o deli Nil bakışların, her an ciğerime bata bata, seni cam kırığı gibi göz kapağımnda saklıyorum! Sen öldürülme, sana bir şey olmasın diye. Hâlâ ne diyor! Delirtecek bu kadın beni!"

Ferah karşı dairede dikilip kaldığı yerde duyduğu her patırtı sesinde omuzlarını yukarı çekerek biraz daha irkildi ve söylediği şeyden ötürü dilini ısırıldı.

"Allah kahretsin! Muhatap olma şununla kızım işte, olma! Sen ne halin varsa gör asıl! Allah'ım ben ne yapıyorum burada?"

Adamın dairesinden gelen bam güm sesleri durunca ağlamamak için kendini güçlkle sakinleştirdi ve daireyi turlamaya başladı. En az 20 yıllık binanın en üst katındaki çift dairelerden birindeydi. Eve girdiği küçük koridordaki ilk kapı, geniş bir salona açılıyordu. Salondaki pencere kenarına

~~Salonu~~ Salonu sitenin geniş ve yüksek ağaçlarla dolu şirin bahçesi...
~~Küçük bir balkon~~ Küçük bir balkon vardı ve balkona açılan iki kapıdan biri mutfığa
~~Salonun bitişiğindeki~~ Salonun bitişiğindeki 8-10 metrekarelik küçük mutfak da aynı cep-
~~hane~~ hane bakıyordu ve evin aydınlık oluşunu sevmiştii. Balkonunun önündeki
~~Salonun~~ Salonun ağacının varlığı da hoşuna gitmişti. Sade ve tek renk mobilyalara
~~kısa~~ kısa göz attı. Her şey yeni ve yeterli görünüyordu. Pencerenin önünde
 ~~krem~~ krem rengi, konforlu bir L koltuk, tek berjer, kitap rafları bulunan küçük
 ~~bir TV~~ bir TV ünitesi ve orta halli televizyon ile ortada renkli bir kilim ve orta
 ~~sehpa~~ sehpa bulunuyordu. Mutfığa geçip tek kişinin kullanımına yetecek her
 ~~gerecin~~ gerecin yerli yerinde olduğunu gördü. Buzdolabı ve kiler dolabı yiyecek,
 ~~içecek~~ içecek doldurulmuştu. Gözlerini sıkı sıkı yumup "Her şey düşünülmüş."
diye düşündü. Biri, onun adına, yine, fikrini sormadan, kendince, yaşa-
mını idame ettirebileceği her şeyi sağlamıştı. Tezgâhın üzerinde gördüğü
meyve sepetinden bir elma alıp hırsıyla dişledi. Sonra yüzünü kırıştırdı ve
bebeğinin sağlığı için hijyen konusunu düşünerek musluğu açıp elmayı
yıkamaya koyuldu.

Elmasını yiyerek evin dar ve loş koridorundan arka taraftaki tek odaya geçti. Burada orta ölçekli bir yatak odası vardı ve kolilerle eşyalar bir köşeye yığılmıştı. Kendi eşyalarını yeniden görmekle ilgili bir heves duymadı ve banyoya da hızlıca göz atıp yatağa uzandı. Elmasını bitirip yüzünü yastığa gömdü. İki elini göbeğinin üstünde birleştirip bebeğiyle konuşarak uykuya daldı.

"Baban yine kendi tarzıyla muhteşem işler çıkarmış mercimeğim. Alışır mıyız? Yapacak bir şey yok hı? Alışacağız. Gidecek yerimiz yok. Seni koruyacağımı söyledi. O da seni istiyor. Belli etmese de seviyor, biliyorum. Seni... Beni artık istemez. İstemesin zaten. Çok üzgünüm bebeğim. Sana annenle babanın birlikte olacağı güzel bir aile veremedik biz. Umarım bir gün bizi anlar ve affedersin. Ama söz, senin iyiliğin için her şeye katlanacağım. Senin mutlu olman için gerekirse kim olduğumu, nereden geldiğimi unuturum. Sen iyi ol... O zaman ben de iyi olacağım. Belki o da..."

Uykuya dalmadan önce bebeği için günlük tutmaya ve her gün ona küçük notlar yazmaya karar verdi. Öylece uykuya daldı ve rüyasında bebeğini gördü. İlk defa kâbussuz ve bebeğinin kendisine gülümsediği mutlu bir rüya görmüştü ki kapı zili çaldı. Yusuf yanında orta yaşlı bir kadınla birlikte gelmişti. Kapıyı ardına kadar açıp geçmeleri için yol verdi. Bahsettiği yardımcı kadın olmalıydı.

"Fatma abla, ev işlerini yapacak. Hamilelikle ilgili kritik durumun biliyor, diğer durumları da... Siz tanışın. Hadi eyvallah."

Ferah başını salladı ve kadını içeri buyur edip kısaca tanıştı. Sonra tekrar yatağına döndü.

...

Ferah'ın rüyalarından Yusuf'un rüyasına da atlamıştı o hayali varlık. Sanki çok uyuyabiliyormuş gibi bir de, evvelsi gece kısa ama derin uykuunda küçük bir bedeni kollarında tuttuğunu görmüştü. İrkilerek uyandı. Gözlerini yumup uyumaya devam etmek istemişti. Rüyaya devam etmek ve yumuşak, sıcak, küçücük bedeni yeniden kollarının arasına almak... Hatta yüzünü görmek... Yüzünü hatırlamıyordu. Rüya görmekle veya gördüklerini hatırlamakla ilgili hislere yabancı sayılırdı. Ama Ferah'ın neler hissettiğini anlamaya başlamıştı. Kalbi ilk kez başka bir beden için böyle delice çarpıyor, sıkışıyor, sızlıyor, pır pır edip havalanıyor, kalbi göğüs kafesine sığmıyordu.

Tekrar uyuyamayınca sabaha karşı Ferah'ın kapısını çalıp uyandırmayı bile düşünmüştü. Cennet rüyası gibi, ama uyandıktan sonra bir o kadar içine huzursuzluk çökerten o rüya, "Kadın iyi mi?" diye endişe etmesine sebep olmuştu. Hemen gidip görmek istemişti. Başını karnına yaslamak, ellerini küçük göbeğinin üzerinde usul usul dolaştırıp bebeğinin orada büyümekte olduğuna ve doğabilmek için direndiğine inanmak... Her şeye rağmen hayata tutunuşundaki inatçılığına sarılmak... O inatçı güdü neyse kendi varlığında kaybetmişti ya, belki bebeğinde yeniden bir sebep bulurdu hayata yeniden tutunmaya...

Sabah ilk işi Ferah'ı uyandırmak oldu. Kapısını çalıp deli deli bakarak, "Anladım ben seni! Ben de hissediyorum onun varlığını! Sevilirmiş haki-katen... Çok acayip, ama insan âşık oluyor," dedi.

"Günaydın Yusuf."

"Bebeği rüyamda gördüm."

Ferah uyku mahmurluğu ile bakakaldı. Üzerine sabahlığını geçirip esneyerek kuşağını bağladı, "Yaa? Bebeği mi gördün? Nasıldı?" derken saçlarını bir lastikle ensesinde bağladı ve yeşil gözlerinde büyüyen bir merakla adamın yüzüne bakmaya başladı.

"Küçüktü," dedi adam dudak bükerek "Sadece kucağımdaydı. Yüzünü de görmedim. O kucağımdayken ben de uyuyormuşum galiba, ama

~~Benim~~ Ferah'te. Çok kısaydı."

Ferah dudaklarını ısırarak hevesle gülümsedi ve başını salladı. "Sev
~~miyim?~~"

Adam yutkundu. "Üç saattir kalkmanı bekliyorum!" diye terslendi.

Ferah anlamayarak kaşlarını çatı, "Neden, ne oldu ki?"

Çabuk hazırlan karargâha götürüyorum seni. Şu kimlik değişimini
~~halletmemiz~~ gerek. Her şeyi iyice anladın kabul ettin değil mi, bak beni
~~delirtme!~~ Güvende olmanın tek yolu bu."

"Anladım tamam. Kahvaltı edeyim."

"Çabuk et."

"Sağlıklı beslenmem gerek, konuşmuştuk ya?"

"Hı, tamam çabuk sağlıklı beslen."

"Paniklemiş gibisin, bir şey mi oldu? Bir şey olduysa söyle! Zaten zar
zor sakinleştirdim ve bu olanlara adapte olmaya çalışıyorum."

"Olmadı, sadece rüya gördüm o kadar. Ben hiç rüya görmem, tuhaf
oldum."

"Uyumadığın için olabilir belki!" deyip tuvalete girdi Ferah. Beş daki-
ka sonra koridordan seslendi, "Kahvaltı etmediysen gel!"

"Ettim."

"Bebek fikri seni korkutuyor bence! Ondan böylesin."

"Ne korkacam la bit kadar şeyden. Doğsun bakalım, o benden kork-
sun. O daha benim kim olduğumu bilmiyor," diye zırvaladı.

Ferah günler sonra ilk kez gevşemiş halde bir kahkaha attı. Kendi
kendine gülerek mutfığa dönüp gülmeye devam etti. Epey güldü. Yusuf
salonda homurdanırken Ferah gülmeye hasret kalmış biri gibi kendi ken-
dine büyüttü kafasında adamın bir türlü dile getiremediği tuhaf çekingen-
liğini ve gözünden yaşlar gelene dek güldü. Sonra birden hıçkırdı. Tezgâ-
ha tutundu. Asabının bu denli bozuk oluşuyla kendine acıdı ve mutfak
lavabosunda yüzünü yıkayıp derin nefesler alarak hızlıca toparlanmaya
çalıştı. Kadının sesinin kesildiğini duyan Yusuf, gelip omzunu kapıya yas-
lamış hüznle kararan gözlerle ona bakıyordu. Ferah ona arkasını döndü.
Portakal suyunun kalanını içti. "Bir şey yok," deyip titreyen parmaklarıyla
masadaki tabak çatalını kaldırıp evyenin içine bıraktı. Mutluluğunun
çok kısa sürdüğüne mi içerlesin, ruh halinin dengesizliğine mi, Yusuf'un
kendisini o halde gördüğüne mi? Karar veremedi. Üçüncü şık en ağır

gelen olsa da dahası vardı. Yanaklarından yaşları istem dışı hızlıca okuyu-
lürken adam orada öylece durmuş hiçbir şey yapmadan bakıyordu. Ya-
tek bir teselli cümlesi ne anlayışlı bir bakış... Sadece uzaktan ve gırtlardan
kırpmadan acınası haline bakıyordu. "İyi be! Eserini seyret ve gurur duy"

Yüzünü eğip yanından hızlıca geçti ve odasına giyinmeye gitti. Dur-
mayan gözyaşlarıyla bir kez daha lavaboda yüzüne soğuk sular çarparak
vedalaşmak istedi, ama aynaya bakınca yine bir gülme geldi. Bu kez kırık
girmeden hızlıca giyinip çantasını taktı ve anahtarını alıp kendisinden
önce çıkan adamı takip etti. Asansörde sırt sırta durdular. Arabada Ferah
başını camdan dışarıya çevirdi ve parmaklarını kemirmeye başladı.

Yusuf kısık sesle müzik açtı. "Hakikaten iyi değilsin," dedi.

Kınama mı sezmişti ne? "Öyle mi? Cidden ya! Sağ ol..." "Ben söz ver-
dim... Zaten sen demesen de çocuğumu asla terk edecek filan değilim...
Ama sen bana öyle bir bakıyorsun ki... Deliymişim gibi! Şu akıl hastane-
siyle ilgili söylediklerin... Doğunca onu benden almazsın değil mi? Yap-
ma lütfen..."

"Sana ihtiyacı olacak Ferah."

"Söz ver."

"Ferah kendim gibi yoksunluk içinde bir yetim daha peyda etmekten-
se kafama sıkarım daha iyi."

"Ama tehdit etmiştin. Fikrin mi değişti? Niye öyle şeyler söyledin
bana?"

"Korkman için."

"Korkmak? Evet işe yaradı, aklımı kaçırmak üzereyim, sağ ol..."

"Akıl öyle kovalayınca kaçmıyor, kendimden biliyorum. Arkasından
silahla kovaladım yine yerinde!"

"Alay etme! Bak, ben kendimi toparlayacağım tamam mı? Şu an iyi
değilim, ama çaba gösteriyorum. Hem akıl sağlığımı toparlayacağım hem
seninle iyi geçineceğim. Terapi iyi geldi. Kitap okumaya da başladım.
Kafam dağılıyor, unutuyorum. Bebek bakımıyla ilgili okudum dün gece.
Anlatırım istersen! Çok iyi bakacağım bebeğime. Yemin ederim Yusuf."

Yusuf sanki binlerce arı, aynı anda iğnelerini cildine batırıyormuş gibi
acıyan yüzünü bir eliyle ovuşturarak, "Tamam. Sakin ol!" diye fısıldadı.
"Yapmam, yapmam... Ben senin sandığın canavar değilim, konuşma böy-
le dayanamıyorum!"

Ferah sustu. Biraz su içip yola baktı ve derin derin nefesler aldı. ~~Her~~ terbin sesini açtı.

"Şu halimize bak..." diye mırıldandı Yusuf.

Kadın yutkundu. İçinden dua etmeye başladı, Arapça, Türkçe, İngilizce aklına gelen tüm duaları peş peşe sıraladı...

"Allah'ım nolur yardım et, delirdiğimi düşünmesin... Allah'ım nolur ~~sana~~ sapan davranmayayım. Bebeğimi benden almasın nolur... Al şu kor-
kuyu içimden lütfen Allah'ım..."

Yusuf rüyasından aldığı morali tamamen yitirmiş halde karargâha vardıklarında, içeri girmeden önce bir elini Ferah'ın omuzuna bastırıp yüzüne dimdik baktı, "Sana son kez söylüyorum. Çık şu paranoyadan Ferah. Sana zarar vermeyeceğim. Bebeğimize zarar vermeyeceğim! Kimse-
nin sana dokunmasına izin vermem. Yüzüme bak, beni tanıyorsun. Kim olduğumu ve neler yapabileceğimi biliyorsun. Beni böyle mi tanıdın, ben sana ve bebeğime kıyar mıyım? Bir anlaşma yaptık ve uyguluyoruz. Olması gereken bu. Bebeğimize sen bakacaksın. Biz ayrı olsak da seninle ortaklaşa bir insan yetiştireceğiz. Bir çocuğun yeri daima ve sadece annesinin yanıdır. Sen çok iyi bir anne olacaksın. Sana güveniyorum. Tamam mı?"

Ferah'ın kaygılı bakışları ve yüzündeki kaskatı ifade yumuşadı. Dudak kıvrımları belli belirsiz bir tebessüme yeltenirken gözleri parladı, uzun kıvrıcık kirpikleri Yusuf'un gözlerinde gördüğü bir şeyi okşar gibi açılıp kapandı. Özlemle burnunun direği sızladı. Çok çabuk değişen duygularında sıra demek bundaydı. O kendisine dokunurken ve böyle yakından bakıp şefkatle konuşurken... Özleyecekti demek... Her şeye rağmen! Öyle bakmasaydı o da özlemezdi, ama halen güzel bakıyordu. Tam omuzundaki eline dokunmak için elini kaldırdığı sırada Yusuf ani bir dönüşle iki adımla karşısından uzaklaştı ve aynı anda Saygın Efe'nin sesini duydu.

"Günaydın, ben de sizi bekliyordum. Yusuf, imaj uzmanı geldi. Odanda."

Yusuf'un odasına geçip teşkilata çalışan imaj danışmanı ile görüştüler. Adam daha önce kendisine verilen dosyadan Ferah'ın birçok fotoğrafı üzerinde çalışmasını yapmıştı. Özellikle basında yer alan, yani en bilinen hali üzerinde mümkün olabilecek en büyük değişikliği sağlayacak tavsiyelerini sıraladı. Birincisi saçlarını daha önce hiç kullanmadığı kadar kısa kestirip çok açık renge boyatmak. İkincisi kaşlarını geçici dövme tekniği ile kalınlaştırıp şeklini değiştirmektir. Kalan tavsiyeleri makyaj hileleri ve

giyim tarzı değişikliği üzerine genel geçer bilinen şeylerdi. Ferah hemlik olduğu için estetik müdahale yapılamadığından dolayı, dışarı çıkarken yeşil gözlerini gizlemek için koyu renkte lens kullanacak, hatta kemik çeveli gözlükler takacaktı. Yüz güzelliğinin en ayırt edici yanı, iri gözlerinin muhteşem açık yeşil rengiydi. Ayrıca fiziğini gizleyecek bol ve sala kıyafetler giyecek, daha önceki klasik ve hanım hanımcık giyim stiline farklı tarzda yeni bir gardırop edinecekti. Doğumdan sonra ise mümkün olan en kısa sürede estetik operasyon geçirecekti. Konuşmadan sonra uzmanın hazırladığı, Ferah'ın birkaç photoshoplu yeni haline bilgisayarda baktılar. Ferah "Tamam," dedi ve kuaför gelip saçlarını kesti. Yusuf kadının uzun ve doğal kumral saç telleri yere dökülürken kaşlarını çatarak baktı ve üzüldüğünü fark etti. Parmaklarını gergince açıp kapadı. Masanın üzerinde duran lastik tokayı avucuna aldı. Bir kez daha kendi kendine sessizce kahrolarak odadan çıktı. Ferah'ın bir zamanlar çok sevdiği doğal, melez güzelliğinden eser kalmayana kadar baştan yaratılmasını izleyecek değildi. Sarışın küt saçlı halini tüm işlemler bittiğinde gördü. Örnek olması için farklı bir makyaj tekniği de uygulanarak gösterilmişti kadına. Dışarıya çıktığında neredeyse başka biriydi.

Yusuf onun yeni alini görünce rahat bir nefes aldı. "Neyse ki seni çirkinleştirmeleri imkânsız Ferah! Böyle de Nevizade rockerlarına benzemiş ya neyse çeksin cezasını! Tipe bak gülerim ben buna baktıkça! Deri ceketli rock n roll bir matmazel, te Allah'ım ya!"

Ferah asık yüz ifadesiyle devrik bakışlar attı, "Sırıtmı bak fena olur!"

"Saçların? Üzüldün mü?"

"Kafamdaki uzun kıl öbeğine gelene kadar çok daha önemli bir şey kaybettim: Kendimi! O yüzden umurumda değil!"

"Ben üzgünüm. Saçlarını parmaklarıma dolamayı seviyordum. Neyse o dolamalarla ilgili, ileri düzey bazı anıları hatırlatacak bir şey kalmaması şahane!"

"Çocuk inşallah bana benzer. Şu haline benzemesin de. Saygın'a bile benzeyebilir aslında! Yürü, Lady Gaga'nın Ankara şubesi yürü..."

Ferah bu alay üzerine, "Çocuğum inşallah nevi şahsına münhasır bir akıl küpü ve deha örneği, şahane Ersoy Güneri dedesine benzer. Adam hem yakışıklı hem zeki. Gördüğüm en karizmatik erkek." Diyerek cesurca nispet yaptı.

"Yürü Gülce... Beni sinirlendirme yürüüüü..."

Ferah anırsızın durdu ve Civan'a döndü, "Güzel işi
Pakize filan koyarsın sanıyordum. Neden Gülce?"

"Nasıl Lütfi Mete'ye sor."

"Ah! Bir şiirden mi esinlendin yani? Şiir aklında mı?"

"Değil."

"Yalan söylüyorsun. Kesin ezberinde, ama neyse. Evde okurum."

"Pakize niye aklıma gelmedi la tüh! Pakize Gülce, bittin sen."

"Ve gözüniün içine bakarak sana şiir okuduğum günleri geride bıraktık
Ferah. Birkaç asır kadar sanki!"

Karargâhın otoparkında, Yusuf'un arabasına doğru atışarak yürürken Müge'nin kendi arabasından indiğini gören Ferah yutkunarak, içgüdüsel bir refleksiyle adamın omuzunun arkasına saklandı. Yusuf da kendilerine dik dik bakan diğer kadını görünce duraksadı. Anahtarını tuttuğu elini havaya kaldırıp selam verdi. Göz ucuyla Ferah'a baktı ve kolundan tuttu. Müge selam vermeden ters ve küçümseyen bakışlar atıp arabasını kilitledi ve binaya doğru kararlı adımlarla yüksek topuklarını vura vura yürüdü.

Yusuf, Ferah'a dönüp baktı. Kadın solgun çehresini göğsüne indirmiş dudaklarını sıkarak her an ağlayacak gibi duruyordu. İçinden tekrar tekrar "O kim? O kim? O kim?" sorusu geçse de düşüncesini dile dökmedi. Sadece çok değil, bir hafta önce İzmir'den o kadın tarafından hoyratça getirilişini ve kim olduğunu bilmeden, adamdan aldığı güven doğrultusunda kendisine hissettirdiği derin sızıyla ürpererek sustu. Adam ise kadının iğneleyici suçlamalarına alışık olduğu için tek kaşı istemsizce yukarıya çekilirken kısa bir an duraksadı ve kadının sessizliğindeki korkunun kokusunu duyumsadı. Ferah'a karşı kullandığı orantısız misillemenin idrakine vardı, ama ne o gün ne şimdi bir zafer sarhoşluğu hissettiğini, bilakis ağzında buruk bir tatla tüm intikam hevesine karşı iştahının kapandığını anladı. "Affet demiştim sana. Affetseydin beni..."

Ferah, diğer kadının selamsız gidişinin ardından nihayet bilinçsizce adamın ardına sokuluşunun, hâlâ onun koluna kanadına sığınma güdüsünün sarsıcı bilinciyle kuşandı ve bakışlarını kendisinden bir açıklama bekler gibi susan Yusuf'un gözlerine kaldırdı.

"Onu benden uzak tut!" diye fısıldadı.

Yusuf otomatikman başını salladı, düşünmeden, sorgulamadan sadece kestirip atmak ister gibi. Fakat kadının kırgınlığı olduğu yerde çivile-nip kalmasına yetecek kadar derindi. Ferah bakışlarını adamın yüzünden

"Aa yabancı mısın yoksa? Ne dediğimi anlamıyor galiba... Yahya Efendi, kız yabancı! Demiiir! Bak bi çocuğum, abin ne zaman gelir? Ağittiler... Hiç saygı kalmamış! Cık cık cık... Komşu komşunun külüne... İyi de niye boşandılar ayol? Kız hamileymiş tüh! Öğrenmeliyiz Yahya Efendi Kesin adam yurt dışında ecnebi karılara gitti... Bıraktı gül gibi kızı, vah vah... Kardeşi de pek yakışıklıymış, ayın on dördü gibi oğlan maşallah... Bekar mı acaba? Ne iş yapıyorsun diye soracaktım iki dakika durmadılar, görüyor musun? Benim bu aileyi çözmem lazım, Yahya Efendi!"

"Valla benim de gözüme uyku girmiyor Gönül abla, nasıl öğrensek?"

"Ayol bir Boşnak böreği açmama bakar! Ben yarın bir tepsi börek açıp yeni komşuma hayırlı olsun gidivereyim... Bütün şeceresini öğrenirim Alim Allah!" dedi Gönül, gerdan kırıp göz süzerek, yeni komşularını gördüğünü kocasına anlatmak için evine gitti.

Asansör ile dördüncü kata, yine sırt sırta çıkan Ferah ve Yusuf, karşılıklı dairelerinin kapılarında ellerinde anahtarlarıyla kısa bir an bakıştı.

"Niye Yusuf değilim dedin? Hani artık Yusuf'tun?"

"Seni ilgilendirmez, ne dediysem uy sadece. İyi günler komşum."

Ferah burnundan soluyarak omuz silkip anahtarıyla kapıyı açtı ve arkadan sertçe çarptı.

"Komşu ne ya? Uzaylı manyak! Allah'ım aklıma mukayet ol. Öff şu lensler de battı. Saçıma organik boya sürdürmeyi iyi akıl ettim yalnız! Her şeyi çok biliyorlar güya, ama hamile hamile bana ettiklerine bak! Maymunna döndüm! Ateş Civan Yusuf delisi! Bugün de Demir çıktı! Gene ne işler peşinde acaba psikopat! Her gün başka isimle geliyor. Bukalemundan beter, haberi yok! Sonra vay niye güvenmedin bana? Ya sabır!"

Ferah evdeki yardımcısı Fatma ile kadının hazırladığı sağlıklı ve lezzetli yemeklerden yiyip biraz sohbet etti. Kadının ablasının da, aynı binanın giriş katında oturan Ülkü'nün evinde işe başladığını öğrendi. 45-46 yaşlarında, yaşından çok daha olgun görünen kadın, tembihlendiği üzere hiç soru sormuyor, Ferah sorarsa kendi hayatını anlatıyordu. Ablası ve çocuklarıyla memleketlerindeki kan davasından kaçıp Ankara'ya yerleştiklerini, gündelik işler bulduklarını, sonra İç İşlerine bağlı bürokratların evlerinde çalışmaya başladıklarını anlatmıştı. Kadının geçtiği acılar ve zorlu yaşamı, Ferah'ı derinden etkilemişti. Bu sohbetin kendisine pek iyi gelmediğini fark etti, ama kendisi sormuştu. Yine de kadına kanı ısınmıştı ve güvenebileceğini düşünmüştü. Fakat töre ve kan davası konularının

~~Yusuf~~ o gece yarısı yine kâbus görerek, kan ter içinde yatağından fırladı. ~~Yusuf~~ nefese kalkıp evin tüm ışıklarını açtı. Telefonuna sarılıp Yusuf'u aradı ve yanına çağırdı. Adam iki dakika içinde kapısını çaldı. Onu kar-
~~şısında~~ görünce ürpertisi geçti ve içeri girmesi için kapıyı ardına kadar
~~aç~~ yol verdi.

"Kusura bakma bu saatte... Uyuyor muydun?"

Yusuf, bir demlik papatya çayı içtikten sonra zar zor, henüz uykuya
dalmıştı. Uykulu gözlerini ovuşturup, "Kâbus mu gördün?" diye sordu.

Ferah titriyordu. "Senin vurulduğunu gördüm," diyemedi. Mayıs
ayında evin kombisini çalıştırıp evi ısıtmasına rağmen üşümesine engel
olamıyordu. Kollarını kendi kollarına sararak adamın yüzüne bakmadan
başını salladı. Gözünden iki serin damla hızla yuvarlandı.

"Yok bir şey. Korkma! Geç uyu sen... Ben buradayım..."

"Ya kusura bakma. Ev yabancı şimdi, ondan şey oldum... Yani, ara-
mam bir daha böyle, bu saatte... Rahatsız ettim."

"Fatma Hanım sen alışana kadar yatılı kalsın."

Ferah düşündü. Başıyla onayladı. Tekrar korkmayacağından emin
değildi. Bir süreliğine evde bir ses olması iyi olabilirdi. Yusuf'u aramak-
tansa... Onunla aynı evde bulunmak istemiyordu. Daha doğrusu o an
karşısında dikilip dururken kaçtığı kayaya toslamış aptal bir kaplumbağa
gibi hissediyordu. Havadaki bu ağırlık ona babasının evinden tanıdık ge-
liyordu. Ve kabuslarındaki soğğun aksine ürpertici ve sıcak... Boğacak
kadar sıcak... Yanaklarının o karanlık alevli bakışlar altında alev aldığı-
nı hissetti ve arkasını döndü, "Sana yastık filan getireyim," deyip odasına
gitti. Önce lavaboya uğrayıp tekrar uyuyamamak pahasına elini yüzünü
yıkadı ve sonra elinde bir yastık ve battaniyeyle salona döndü. Elindekile-
ri usulca kanepeye bıraktı.

Yusuf, "Ferah," diye arkasından seslenince durdu. Adam oturması
için tekli koltuğu işaret etti. Huzursuzca yerdeki kilime bakarak alnını
ovuşturdu. Ferah oturunca ağır ağır başını kaldırıp yüzüne baktı. "Bir
süre çalışmayacaksın," dedim, ama gelecek yıl işine dönersin. Hep böyle
kafeste tutacak değilim seni. Gevşe biraz diye söylüyorum."

"Hı hı."

"İstersen güvenebileceğin bir iki arkadaşını Ankara'ya getirteyim. Şu
Ayşegül, Savcı Okan mesela... Yalnızlıktan delirmeni istemiyorum. Bir-
likte konuşuruz, taşınmak isterlerse ben Bakanlıkta iş ayarlarım."

Ferah çok şaşırdı, kaşlarını kaldırarak hayretle baktı. "Nasıl? Güvenilir olur mu?"

"Hallederiz. Çocuk savcı zaten, kız da avukat. Güvenilir olmaları ve anlamaları gerek."

"Okan'ı boş ver. Zaten bir defa benim yüzümden tayin edildi. İlk bir düzenini bozmak istemem. Ama sen sakınca görmüyorsan Ayşegül. Çok isterim gelmesini. Bir sorayım, ama işinden memnun. Bilemiyorum."

Ayşegül'ü düşününce sevinçten ağlayası geliyordu. En çok düşündüğü ve özleyeceği kişilerin başındaydı can arkadaşı ve zaten ilk fırsatta onu nasıl tekrar göreceğini Yusuf'a sormayı düşünüyordu. Aklını okumuştur adeta.

"Seni önemsiyorsa gelir bence."

"Ben böyle bir şey beklemiyordum. Bana gerçekten yardımcı olmak istiyorsun."

"Beni gerçekten hiç tanımamışsın."

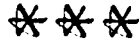
Ferah başını eğdi. Dudaklarını ısırды ve bir süre yüzünü acıyla kırıştırdı. Yine gözyaşlarının arsızca gözpınarlarına doluştuğuna kahretti. "Özür dilerim," dedi bitkin bir halde. Cevap gelmedi. Ferah gecenin kör ve en sessiz saatinde omuzlarından göğsüne düşen ağırlıkla hıçkırdı sessizce ve Yusuf'un yüzüne baktı. Yusuf başını iki yana salladı. Özürlerden hazzetmediğini biliyordu ve özrünün gözünde hiçbir şey ifade etmediğini gördü. Üstelik...

Adam ayağa kalktı. Gidecek sandı. Ama o kendine bir bardak su doldurup geri geldi ve yerine oturmadan küçük salonun ortasında ileri geri adımlamaya başladı, "Ayşegül'ün yeni bir ilişkiye başladığı için gelmeyeceğini düşünüyorsun. Yoksa işinden memnun falan değil. Şu yeni sevgilisi Efekan, benim adamım. Adı da Efekan değil, Teo. Londra'ya gidip Mahmud Ahbap ile takas ettiğim bir ajan. Benim gibi Proje-10 çocuğu, elit bir subay. Ayşegül'ün yanına onu ben yolladım. Yani sen istersen, Ayşegül buraya gelir."

Ferah az daha çığlık atacaktı. Elleriyle ağzını kapattı ve dehşete düşmüş bir ifadeyle baktı. Yusuf karşısına dikildi, "Sakin ol. Ve özür dileme. Özürleri sevmem ve tam da şu an aklından geçirdiğin gibi hak etmediğim doğrudur. Bunu da mı yaptım? Bu kalleşliği de mi? Evet. Arkadaşını ara ve söyle! Kurtulsun o yalancı piçten! Bu tür başlangıçların sonu iyi bitmiyor."

Ferah iğrenir gibi yüzünü kırıştırdı ve adamın yüzüne çok sert bir tokat attı. Yusuf çok zaman önce kadının yüzüne çarpmaya yeltendiği gece, ~~Az daha~~ tokadını bu defa afiyetle yüzünde karşılayıp gözlerini kapattı ve ~~Ne~~ belirsiz gülümseyerek bir süre olduğu yerde kalıp burnundan soludu.

*"Az daha... Neyse... Hiçbir şey... Yumuşama Ferah. Af dileme. Af dileme Yusuf. Kapat aralanan o kapıyı. Çivile ardından, hiçbir kuvvet tekrar ~~az~~masın. Nasılsa öğrenecek. Şimdi, bu gece, hâlâ kanarken benden öğren-
sin. Öldürdü beni, mezarıma gelip çiçek dikmesin... Mezarımın yerini bile ~~bul~~masın. Öldürdüm onu. Yan yana gömülmemiz gerekmez. Sevmeyi bece-
remedik, ayrılık bizden sorulsun."*

Mayıs 2019, Ankara, Huzursuz

*"Aklım başımda değildi, küfür gibi huzursuzdum.
Herkes beni unutmuştu, ben kimseyi unutmamıştım."*

Attila İlhan

Ferah'ı yeni evine yerleştirip yeni kimliğini vermeden bir gün öncesi, Yusuf, Müge'yi Batık-3 karargâhının arşiv odasında iki dolap arasında sıkıştırmış üstüne gidiyordu. Sabah gördüğü manzaradan ötürü öfkeliydi,

"Sen nasıl bir sivile kimliğini deşifre edersin? Salak! Ne belli adamın ne bok olduğu? Belki casus... Zaten Hollanda'da büyümüş! Angut gibi hepimizi ötmüşsün!"

"Araştırdık herhalde o kadar da angut değiliz, adam temiz."

"Ha araştırdın! Bana Ural'ı araştırdığın gibi mi? Öyle güzel araştırdın ki burnumuzun dibindeki adamı iki ay yurt dışında aradık, artistlik yap-
ma bana!"

"Evleneceğim, nesini anlamıyorsun? Geri hizmet çalışanıyım ben, Saygın Müdür işimi söylememe izin verdi bana. Sözlüyoruz biz! Çekil!"

"Siktir, gelip seni anneannenden mi istedi, hani yüzük? Ayrıl o dallama-
madan!"

"Ne? Sana ne ulan?"

"Duydun! Sen anlaşılamazsın o öküz ayısıyla, döver seni."

"Beni? Döver? Niyeymiş o? Üstelik sıkar biraz, ben adamı napa-
rım biliyor musun, takımlarını kesip boğazına nasıl tıkarım!"

"Herif Avrupa ağır sıklet boks şampiyonu olmasa yaparsın evvelle da, az daha iri kıyım bir ayıcık bulsaydın kendine."

"Sana ne ulan! Sana nece! Çekil tepemden!"

Müge hırsla burnundan soluyarak Yusuf'u itip yanından geçti. Ardından Yusuf sigara içmek için açık otoparka çıktı. Sabah Saygın'ın konuşmalarında Müge'nin söylendiğini duymuştu. Birkaç defa kadını kargâha kadar arabasıyla getiren araba, o adamındı demek. Şoför olabileceğini düşünmüştü veya üzerinde pek de düşünmemişti.

Müge, az sonra mesaisi bitmiş, çantası kolunda, Yusuf'un dışında dikilip sigara içtiği kapıdan çıkış yapmıştı. Kol saatine bakıp sevgilisinin gelmesini beklemeye başladı. Yusuf tekrar sataştı, Müge onu "Sen karışma!" diye tersledi. Tam tekrar ağız dalaşına girmişken, Buğra geldi. Müge arkasını dönüp gitti.

...

Yeni adıyla Yusuf, teşkilatın bağlı olduğu bakanlık müsteşarının imzasıyla, Aile Mahkemesi'nden hızlıca çıkartılan kendine özgü emsalsiz karar ile öz anne-babasının Ülkü ile Ersoy olduğuna dair evrakı ve ilk kez gerçek nüfus cüzdanını edinmişti. Adsız, kendine isimler koyalı beri kendi içine kapanmıştı. İçinde yok ettiğini sandığı, hatta umduğu, ama umduğunu bulamadığı çocukluğuyla yüzleşmesi, sandığı kadar kolay değildi. Halının altına süpürülmüş bir sürü kir, hav, toz, pislik böceklenmişti meğer. 'Çöplükte çiçek açmaz,' diyordu içindeki akıl almaz, boyun eğmez ses. İçindeki her şey Adsız kimliğine koşulsuzca biat etmişken başka biri, Civan veya Yusuf veya Cem veya Ahmet veya Ali nasıl olunur bilmiyordu. Yardıma ihtiyacı vardı. Bir insan eline her zamankinden fazla muhtaçtı. Ama savaşçı içgüdüleri onu bu muhtaçlıktan tiksindiriyor, bilinciyle hisleri çelişiyordu. Baş ağrılarıyla uyuyamıyor, mide bulantısından yemek yiyemiyordu. İlk kez yolun sonunu göremiyor ve kendi elleriyle kazdığı o tünelde ilerlemekten ürperiyordu. Çaresizlikten kıvranmak, asker aklının kolayca kabulleneceği bir durum değildi. Adsız eylem adamıydı. Oysa Yusuf, içine girdiği eylemsizlikten soluyor, her dakikayı 34 yılla çarpıp sonsuzluk kuyularının girdaplarına düşüyor, düşüyordu...

Ve liman bildiği kadınları düşünüyordu. Müge ehlileştirilemez bir dağ ceylanı gibiydi. Ceylan kadar güzel ve çekici, ama bir o kadar da ulaşılmazdı. İnsanlar için hayranlık uyandırıcı doğasında insanlardan kaçmak vardı ve ancak şiirlere, şarkılara istiare şeklinde konu olabiliyordu. Peşine düşen avcının vay haline, tüh aklına, vah iyimserliğineydi!

Ferah... Paralel bir evrende onunla hiç karşılaşmamış oldukları halde hayatına nasıl devam edeceğini düşündü. Operasyon bitiminde ilk iş olarak Ersoy'u, Saygın'ı ve Fatih'i boğazladıktan sonra muhtemelen psikiyatristi tarafından tropik bir adaya tatile yollanacaktı. Belki yalnız gitmecekti o tropik adaya. Cep telefonunun rehberindeki kadınların arasından herhangi birine olta atacaktı. Biri gelirdi mutlaka. Ferah ise, herhalde evli olduğunu öğrenemedi Emrah tarafından bir sebeple terk edildikten sonra minnoş bir depresyona girer, kankisiyle evde kız kıza pijamalı şarap geceleri yapar, saçlarını birkaç kez boyatırdı. Sonra kendisini ısrarla yemeğe davet eden Savcı Okan'ın ilgisine daha fazla kayıtsız kalamazdı ve eldeki kuşun teldeki kuştan daha iyi olduğuna kanaat getirmiş bir halde Okan ile ciddi bir ilişkiye başlardı...

Ülkü... Dönme dolap ilişkilerin en uğrak mekânı denince kürkçü dükkanından öte adres bilmiyordu. Ne hayaller ne ihtimaller ne umutlar ne bambaşka insanlar ve yeni başlangıçlar umarken bir anda başladığın noktaya dönmek, insanın kendi kibrine yenilmesi değilse neydi? Gemi için liman, tilki için kürkçü dükkânı, tavuk için kümes neyse Adsız için annesi çıkan ilkokul öğretmeni oydu. O kapıda sukut-u hayale karşın çarpıcı bir isabet-i hakikat bulunuyordu.

Düşünceler içinde bir süre yüksek sesle rap müzik dinleyerek arabasıyla yol aldı. Biraz daha kilometre yaparsa neredeyse Ankara il sınırından çıkmak üzere olduğunu görüp otoyoldaki ilk U dönüşünden geriye döndü. Arayışlardaydı yine. Kaçınıcı ne arayıp ne bulamayışydı bilmiyordu, ama ömrünün en yorgun, en bezgin, en buhranlı zamanları değildi. İlk değildi anlam bulamayışı ve bir kaba sığamayışı. "Son olsa bari," diyordu. Nice kayboluş dehlizlerinde taklalar atmış, nice kıldan iplerde yüzünde sahte bir sırtışıla cambazlık etmişti. Tam 33 yıl, 5 ay, 20 gün...

Ve... Akif Yavuzhan operasyonuna başlamasının sene-i devriyesiydi. Geçen sene aynı günlerde, Ankara'daki evinde Saygın'dan aldığı dosya okumalarını yaparak hayatının en karmaşık dönemine adım atacağını henüz bilmiyordu. Yine de içinde garip bir huzursuzluk hissettiğini çok net hatırlıyordu. Operasyona dâhil oluş şekinden hoşlanmamıştı. Adsız, elit bir özel kuvvetler subayı iken kendini allı pullu kostümler içinde, adeta bir sirk arenasında bulmuştu. Akif'in tez zamanda kurtulunması gereken bir pislik olduğuna da, bunu yapabilecek tek seçenek kendisiyse ötesini berisini sorgulamadan göreve atılması icap ettiğine de şüphesi yoktu. Fakat o işte midesini bulandıran ilk küçük sinek neydi? Uzun zamandır

kafasının içinde aslında var olan fakat başka şeylere odaklandığı için görmezden geldiği, hayır görmezden gelmek yetmezdi, kendi elleriyle kendi gözlerini kapatarak maksatlı bir körlük oyunu oynadığı şey... Neydi? Ortadaydı, zihninin bulanık çamurunun ortasında, kazık gibi dikiliydi. Saygın ile operasyon öncesinde yaptığı ilk pazarlık! Gün gibi ortadaydı. Unutmuş değildi, sadece tesadüflere inanmak istemişti. Oysa kendi şart koşmuştu

"Ben sana tüm uzantılarıyla Akif Yavuzhan çetesini vereyim? Sen bana bir ipucu ver!" demişti operasyondan sonra kendisine uzun bir tatil imkânı sağlayacağını söyleyen Saygın'a. *Adsız'ın yıllar sonra tekrar ailesine ve kimliğine dair bir ipucu istiyorsa istediğini bir şekilde alacağını çok iyi biliyordu Saygın. "Bende olmayan bir şeyi benden istiyorsun ama... Kabul. Tekrar araştıracağım senin için. Tekrar taş atacağım o dipsiz kuyuya!"* diye orta halli bir cevap verirken kaldırıp büktüğü kaşlarının aldığı komik ve yatay S şeklini bile çok iyi anımsıyordu. Saygın'ın hin planlar kurarken takındığı mimikti bu. Sonra alay etmişti, *"Bak beceremeyeceksen söyle... Ben Müge Anlı'ya çıkacam! Ablam bulur nasılsa benim pederle valideyi! Asma suratını Saygın Müdür, kadın sana nal toplatır! Valla!"*

Ve sonra... İlk dosya okumalarında Akif'in geçirdiği yağ bezesi operasyonundan, karısının devamlı kullandığı parfümün adına kadar yazan Saygın, pat diye ufak(!) bir detayı atladığını hatırlamıştı ve güya çaktırmak istemezmiş gibi küçük gıdıklamalarla Ferah'ın varlığını ortaya sürmüştü. Ne olmuştu da o arada, birden sahaya Akif'in gayrimeşru kızı sürülmüştü... Saygından aldığı dosyalar haricinde Müge'den aldığı 10 yıllık basın taraması arşivlerinden kendi zekâsı sayesinde zaten ulaşmıştı kızın varlığına. Saygın da kendisinin bulduğundan habersiz, ama kendisiyle eşzamanlı olarak Akif'in nüfusuna almadığı ve "Burslu öğrencim," diye kamufle ettiği kızın varlığını Ceylan'dan öğrenmişti...

Tıraşsızlıktan gür ve koyu bir ormana dönen sakallarını hışır hışır kaşıyarak düşündü. Bu kadar uzun ve karışık sakal sevmiyordu. Sakallarının rahatsızlık verdiğini düşündü, ama nedense berbere gitmeyi düşünemedi. Kendine malik bir ruh halinde değildi. Son bir ayda 10 kilo vermiş, uykusuzluktan gözlerinin altı karanlık harelerle gölgelenmiş, saçı sakalı birbirine karışmış ve avurtları çökmüştü. Cephede kaldığı aylar boyunca aynı kamuflajın üzerinde kandan ve kirden tabaka bağladığı olmuştu, sakallarının tıraş yüzü görmemekten göğsüne degecek kadar uzadığı, cildinin güneş ve rüzgârdan Afrikalılar kadar karardığı, insanlıktan çıktığı ve medeniyeti mecburen unuttuğu... Fakat şehir hayatında asla böyle

respalik ettiği olmamıştı. Bakımına özen gösterirdi. Sabah akşam duş almakta başka ne aynaya bakıyordu ne şekline şemaline... Gardırobu zaten tek renkten oluşuyordu. Aynı siyah jeanden 10 tane, aynı siyah tişörtten 20 tane, iki tane deri mont, birkaç tane siyah gömlek, birkaç takım elbise...

"Ölmüşüm de gömmeyi unutmuşlar, lan oğlum façayı topla bari, ilk masana döndün!" diye kendi kendine söylendi. Hatta kendi kendine okkalı bir küfretti. Az daha kendini de tokalayacaktı, ama sonra az önce düşünmekte olduğu sorunun cevabı aklına geldi. Zihninin hızlı şekilde veri taraması yaparken karmaşık şekilde yolundan saptığını fark etti.

"Farah Jaabir! Adımın yanına adını yazmak istediğim tek kadın... İyi de, Saygın da kızın varlığını sonradan Ceylan'dan öğrendi, Ceylan teyit etti, Saygın da yalan söyler gibi değildi. Üstelik kıza dokunma demişti. İrem tezgâhından sonra Akif'i tufaya getirip evlilik fikrini Akif manyağının aklına düşüren bendim. Akif'in fildişi kulelerine girmek içindi, işe de yaradı. Sonra ne oldu? Düşün oğlum düşün... Batum olayı patladı, Ferah'ı Ruslara kaçırtıp beni Niko'ya avlatmaya çalışan Akif dallaması çuvalladı... Onu geç, düğün gecesi vurulmam, Ferah'ın hastanede refakatçi kalması... Enteresan sayılmaz, korkmuştu. Orada Ülkü Hoca'yı bulması! İşte bu gerçekten çok enteresan... İşte bu, Saygın'ın kuyruğunun koptuğu yerdı. Ulan oğlum be, sen bu yemleri yutacak adam mıydın? Ülkü'yü Ferah'ın önüne atan Saygın, beni iş bitmeden iki türlü kafeslemek istedi. Ama tek başına değil, bu iş Saygın'ı bile aşardı. şu yavşağın geçmişe dönük telefon görüşmelerine ulaşabilir miyim acaba? Yok, imkânsız... Devlet başkanı gibi üst düzey şifrelemeyle korunuyor itin telefonu! Ama Ural'inki o kadar güvenli olmayabilir... Sonuçta 88 yaşında emekli bir profesördü. 2018'in mayıs ayında Ural'ın yaptığı görüşmelerinin kayıtlarına pekâlâ ulaşırım. Teo o GSM operatörlerinin hepsinin anasını ağlatır. Sahi zayıflayınca kafam çalışmamaya mı başladı ne? Yoksa sakaldan mı? Valla aklıma bir şey oldu böyle teklemezdim ben! Sadece aklıma olsa yine iyi... Ne libido kaldı anasını satayım ne arzu ne bir dirhem heyecan! Öldün be Adsız, öldün öldün! Kafa çalışmaz, kuş ötmez oldu be oğlum! Kendine gel..."

Güldü kendi kendine ve sesli söylenerek psikoloğunun kliniğinin olduğu caddenin etrafında birkaç tur attı. Geçen defa psikoloğu Mehmet Ayaz ile görüşmeye gittiğinde sürpriz yumurtadan çıkar gibi çıkan Hatun Hanım ile müşerref olmuştu ya, doktora da kızındı. Doktoru, kendisini görmek için defalarca arayıp kadının bilgisi ve izni olmadan ofisine girdiğine yeminler etmişti, ama Yusuf henüz tekrar terapiye gidecek kadar

delirmiş hissetmiyordu. O gün Ferah'ı görmediği içindi herhalde, bir ~~den~~ Ferah soluması gerekti o noktaya gelebilmek için. Yine deli deli ~~güldü~~ kendi kendine.

"Solumak demişken onun kokusu... Kursağımda kaldı be Allah'ım! Böyle alacaksan böyle sevdirmeseydin kurban olduğum? O proje kadın falan değil. Niye olsun, çok alakasız... Kim o kadın? Kim, kim, kim? Teo ortaya bir laf attın, dünyam kaydı anasım satayım!"

Gözlerini yumduğu anda trafik lambasının sarıdan yeşile döndüğünü gördü ve aynı anda arkasındaki araba seri halde korna çalmaya başladı. Gaza basıp hareket ederken kolunu camdan çıkarıp küfretti,

"Yürüyo la, kaç aylıksın ibne! İndirtme beni arabadan, sikerim belanı! Bak hâlâ el kol yapıyor! Laan bas git bebe!"

"Ulan Angara, doğduğum yer olmasan çekilecek ıstırap değilsin ha! Trafiğin maganda dolu, benim gibi adam için ne kadar talihsiz biliyor musun? Cinnet kulaklarımdan tütüyor, koptu kopacak. "La havle vela kuvvet," diyorum. Yoksa başkent ortasında afili bir katliam yapasım var. Denizin de yok zaten, ırmağın da yok... Susuz, uğursuz şehir, ayrılıktan başka hediye vermedin la Angara!"

Gidip Teo ile buluştu ve Ural Mikailoğlu'nun geçen sene mayıs ayında yaptığı telefon görüşmelerinin kayıtlarını istediğini söyledi. Teo her zamanki alaycı neşesinin aksine o gün durgun ve keyifsizdi. Sordu. Teo "Yok bir şey," deyip geçiştirmek istedi. Onu zorla konuşturdu, "Yeme la beni artist! Hatun ananın gelişine bozüksun sen. Anlat!"

Teo dişlerini sıkarak boşluğa baktı, "Güvendiğim tek insan evladı oydu! Beni o lanet hücrede kaderime terk etti."

"Sık kafasına."

Teo alaycı bir gülüş attı, "Sen öyle mi çözüyorsun tüm sorunlarını? Sıkınca bitiyor mu?"

"Bitiyor valla, ne yalan söyleyeyim."

"Psikolojik manyaksın bro sen!"

"Sen nesen ayak fetişisti? Ne oldu o iş?"

Hiç gülesi olmamasına rağmen başını sağa sola sallayarak güldü Teo. "Sen söyle ne oldu? Ferah'ı aldın. Bebeği aldırıldı sandığın için İstanbul'a dönüp hayatına devam ederse diye Ayşegül kozunu elinde tutmak istiyordun, ama Ferah şimdi elinde. Ayşegül'e ihtiyacın kalmadı, doğru mu?"

“Doğru.”

“Bitir demedin. Demen gereken buydu.”

“Belki bitirmek istemiyorsundur?”

“Belki sen istemiyorsundur? Poker bitti, okeye dönüyorsun da dördüncü mü lazım? Öyleyse söyle de rakip miyiz, ortak mıyız bileyim?”

Yusuf gülmemek için dudaklarını ısırdı. Elini Teo’nun omuzuna koydu, “Kardeşiz,” dedi samimiyetle.

Teo başını ağır ağır salladı, “Cengiz Han’dan değil mi?”

Gülüştüler.

“Sana güveniyorum Teo. Hayatını kurtardığım için değil. Bana borçlu değilsin. Sik kafalı bir profesör fikir israfı olarak bizi bir laboratuvarı peyda ettiği için, bizi bizden başka anlayacak başka kimsemiz olmadığı için. Ortağız.”

“Hatun’un ortaya çıkacağını biliyordun. Benim de senin gibi bir uçurumun eşiğinde olduğumu gördün ve tutunmam için bir dal verdin. Eyvallah. Fakat niye o?”

“Tatlı kız, neşeli. Ferah gibi değil o. Yürü istedim.”

“Ben de senin gibi değilim. Ferah’m sana ne yaptığını görmüşken atlamam o uçurumdan. Deliyim, ama armut değilim. Sen nasıl atladın bro? Olacak iş değil.”

“Ben düşmeyi seviyorum.”

“Arabesk piç!”

Yusuf bir sigara yakıp sert bir nefes çekti ve dumanını Teo’ya savurdu, “Ne istiyorsun Teo?”

“Gerçeği.”

“Gerçek senin inandığındır.”

Teo bir kahkaha atıp Yusuf’a bir yumruk savurdu. Yusuf karşılık verdi. Teo bir daha vurdu. Yusuf da daha sert bir yumrukla yere yıktı adamı. Teo yakasından tutup üstünden yana attı Yusuf’u. Göğsüne çıktı ve sağlı sollu sert yumruklarla girişti. Yusuf kahkahalar atarak Teo’nun çok sert yumruklarını yedi ve birkaç darbeden sonra adamı üstünden yere devirdi. Kumda boğuşmaya başladılar. Gayet gerçek ve çok sert yumruklar, tekmeler, çelmeler birbiri ardına güçlü bedenlerinde patladı ve dakikalarca biri diğerine sırayla üstün gelerek devam etti. Yusuf, dövüşün sonunda Teo’yu yüzüstü yere yıkıp kolunu boynuna ilmek gibi geçirdi ve sırtına diziyle çöktü.

Teo kahkahalarla gülerek ellerini kaldırdı ve pes etti. Yusuf, adamı bıraktı. Üstü başı toza bulanmıştı ve iyice hırpalanmıştı. Çok eğlenmiş ve hatta uzun bir aradan sonra kendi dengi olan bir askerle dövüştüğü için deşarj olmuştu. Teo'ya elini uzatıp yerden kalkmasına yardım etti. Kanan burnunu elinin tersiyle sildi.

"İyisin lan! Oh iyi geldi."

"Bir sağ kroşe daha ister misin, çakayım mı?"

"Sağın bayağı iyi. Bir daha yüzümde deneme, çok fena yaparım! Tıpımı seviyorum."

"Senin de tekmen bayağı iyi. Bak böbreğime bir bok olduysa geçmişini sikerim! Bir böbrek karaborsada kaç para haberin var mı?"

"Huh! İyi geldi lan valla!"

"Böyle olmaz lan yürü gidip içelim."

"Yeşil peri deme pataklarım seni! Kızı da istemem ayağı yapıyon zaten mal mal tripler! Oğlum bak işkence de mühimmatlar hasar gördüyse doğru söyle, valla taşak geçmeyecem!"

"Lan piç, babanın doğurduğu, ölünü sikerim, gayet sağlamım oğlum, beni delirtme! Asıl sana sormalı ayrılırken taşaklarını Farah'ta rehin bırakmışsın galiba? Yürü karı kız tavlayalım diyorum, yok Teocan havamda değilim! Havan batsın göt!"

Adsız elleri belinde burnundan soluyarak baktı, "Böbreğini elimle sökmeliydim üç bacaklı paşanın uyuz oğlu!"

Teo kahkahalarla gülmeye başladı ve delice gülerek kendini yere attı. "Sigara ver," dedi.

Az sonra yeniden yan yana oturmuş dünya seyahatine çıkmaktan söz ediyorlardı. Birinin kaşı yarılmış, diğerinin burnu çatlamıştı, ama pek oralı değillerdi. Birbirleriyle dövüşüp stres atmak yeteri kadar iyi gelmişti ve daha iyisini yapmaya karar verdiler. Sarhoş olmaya, eğlenmeye ve tehlikeye atılmaya... Adrenalin bağımlısı gibi aç ve manyakça...

"Proje kadınla ilgili başka bir şey okumadığına emin misin? Hatırla!"

"Yazıyordu dedim sana, Proje-10 dosyasında senin bölümünde yazıyordu."

"Okumak için dört dakikan olmuş sadece. Ersoy ile ilgili de benzer şeyler zırvaladın, ama öyle bir şey yok. Ersoy iti organik. Beynimi yaktın Teo, çöz bu işi!"

“Ersoy’un özel olarak seçildiğini görünce ben öyle sandım. Ondan çok uzun bahsetmişti, hepsini okuyamadım. Ama eğer kriptolu dosyada yanlış bilgi varsa belki kadın olma ihtimali de yanlıştır.”

“Hobaa! Lan öldürürüm seni!”

“Hatırlamıyorum. Oğlum ne bileyim iki sene işkence gördüm. Elektrik verdiler, trafoya döndüm şoklana şoklana. Dedğin gibi dört dakikam vardı ve önce kendi dosyayı okudum.”

“Sonra niye benim dosyayı?”

“İçimizde en meşhur sendin.”

“Şanıma sikeyim!”

“Ben de hayal kırıklığına uğradım doğrusu. Meşhur Adsız, pöf!”

Adsız boynunu sağa sola kırarak yerinden zıpladı, “Kurt kocayınca köpeklerle maskara olurmuş. Kendimi toplamam lazım! Çok acil! Yalnız iyi gaz veriyorsun!”

“Egon buna çok müsait dostum.”

“Aferin Teo, sen benim alter egomsun bundan sonra...”

“Lan bir herifin takıntıları yüzünden yangın yerine döndü memleket! Ne zaman geçmişi düşünmeyi bırakacaksın bro? Sen, üst soyundan sorumlu değilsin, alt soyundan sorumlusun sadece! Onların günahı seni bağlamaz be oğlum! Siktir et projeyi! Önüne bak artık! Önüne derken bacak arana değil, sik kafalı! Yoluna bak! Çocuğun olacak lan! Fıstık gibi kızı deli etmişsin! Gerzek!”

Adsız kaşlarını kaldırarak hayretle baktı adamın yüzüne. İnanamadı, avcu fena halde dayak atma isteğiyle kaşındı. Kendisiyle böyle konuşmaya cüret eden tek adamı evire çevire dövmesi gerekirdi. Ama öte yandan alnını öpesi geldi. Kahkahalarla gülmeye başladı. Uzun uzun güldü. Kendini toprağa bıraktı, bulutlara bakarak katıla katıla güldü.

Teo bağıra çağıra devam etti. “Sinir uçlarının iltihabını sikeyim mal! Hah! Temiz deliriyorsun kutlarım... Böyle devam et...”

“La sus, asabım bozuldu! Çenenin yayını sikeyim Teo! Az geldiyse gel biraz daha döveyim!”

“Teo’yu bulmayacaktın sen. Hadi şimdi git, o çok kafaya taktığın laboratuvar kardeşlerinin diğerlerini de bul! İşte bunu alacaksın!” deyip baş parmağını işaret ve orta parmağının arasından geçirerek el hareketi çekti. Kocaman bir kahkaha atarak, yumruğunu Adsız’ın burnunun ucuna dek uzattı.

Adsız onun elini itti. "Seni bulup çıkaran, getiren aklımı fil ~~stürün~~ tepseydi keşke! Diğerleri senin gibi şuursuz çıkmayacak! Seni bana ~~pa~~ rayla mı verdiler ulan!"

"Siktir et dedim. Ne olacak ki Ferah projeysel... Yaşıyoruz işte, 34 ~~sene~~ olmuş varız. Kendin gibi kaç tane mutant tanıyorsun? Bana bak, bize ~~üt~~ tün bir beden bahşettiler! Aynaya bak, oğlum! Davud heykeli gibisin. Senin kadar yetenekli ve zeki kaç fani var? Belki biz ölümlü bile değilizdir ha? Düşünsene? Ersoy'un da canı cehenneme! Hoca'nın da! Hatun kancığının da! Ben böyle iyiyim bro."

"La ananı babanı hiç mi bulup hesap sormak istemedin?"

"Hesap sorsam n olacak, çıktığım deliğe geri mi sokacaklar beni?"

"Ulan anakartı niye hackledin öyleyse?"

"Çünkü yapabiliyorum. Benim işim bu. Ha bir de merak ettim."

"Yalancı puşt! İnsanın başına ne gelirse "Ya meraktan ya yaraktan!" diye boşuna dememişler. İki sene it gibi hücreye kapatıldın! Oynama bana."

Teo duraksadı. Yüzüne dramatik bir ifade yerleştirip küçük bir kız gibi içini çekti,

"Ühü! Anamı babamı çok özledim Adsız. Çok üzülüyorum, annem beni emzirmemiş, ühü! 34 sene olmuş halen altıma işiyorum! İlgi istiyorum, kucak istiyorum ühüüü!"

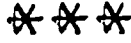
Adsız yerinde doğrulup adama uzaylı görmüş gibi bakmaya başladı.

"Yok... Sen benim mantıktaki değilimsin."

Teo sıkıntıyla gözlerini devirdi ve topraktan kalkıp kot pantolonundaki tozu silkeledi.

"Öff. Anlamayacaksın sen. Tamam, seninle geleceğim. Tüm Proje-10 çocukları ile birlikte yüzleşeceğiz. Akıllısın, ama duyguların sakat. İdeallerle kafayı bozmuşsun. Herkes senin gibi düşünmek zorunda değil, bunu anlamıyorsun."

"Ne demek herkes benim gibi düşünmek zorunda değil? Ya bir tek ben görüyorsam gerçeği? Hayat denen şey bir tür ilahi simülasyon değil mi anasını satayım? Herkes kendi simülasyonuna tutsak. Benim ideallerim, benim dünyam, benim duygularım! Bana böyle görünüyor dünya. Buradan bakınca! Başka yerden mi bakmam gerekir? Nasıl olacak o iş?"

Mayıs 2019 – Ankara, Bakış Açısı

“Tesadüf seni önüme çıkarmasaydı,
gene aynı şekilde, fakat her şeyden habersiz,
yaşayıp gidecektim.
Sen bana, dünyada başka
türlü bir hayatın da mevcut olduğunu,
benim bir de ruhum bulunduğunu öğrettin.”

Sabahattin Ali

“Ve fakat seni bir tesadüf karşıma çıkarmadı. Ben açık denizde kaybolan lüfer... Balık avcıları için denizlerin saklı definesi... Tıpkı bir insanın hayatındaki evreleri gibi boy attıkça çeşitli isimler verilen ve sonunda lüfer olup gümüş pullarıyla deniz milletlerini kışkandıran pek yakışıklı balığım... Akıncıyım, yırtıcıyım, amansız bir avcıyım.

Keskin dişlerimle bir köpekbalığıyım, hızlı düşünür, hızlı yüzer ve hızla ısırırım. Oltasının uzun pala iğnesine takıldığım dalgın bir balıkçı bulursam can havliyle eline bir ısırık atmadan teslim olmayan haytayım. Özene bezene yaratılmış, derinlerin yüzen ışığı, gümüşten çevik bir kapanıyım.

Sen beni avlamak isteyen balıkçının iğnesine taktığı canlı yemisin. Denizlerin bol bereketli ve zarif sakinlerinden biriyken, avcının midesine tek lokmada indiğinde önce yemi yuttum, sonra zokayı. Öfkeliyim, kova-ya atılıp akıbetimi bekleyecek değilim. Tesadüf olduğunu sanırken güzeldi serin sularımdaki aksin. Eşim değil, tuzağım olduğunu anladığımdan beri isyankârım, kanlar içindeki yaralı ağzımla düştüğüm kovadan suya atladım. Yüzdüm yüzdüm okyanusa açıldım. Can mezadından kaçtım. İçimde saklısın, seni tüm ağırlığınla derinlere taşıdım. İklimim olmayan sularda doğama isyan edip seni midemde öğütmeden yaşattım. Kusarsam yeniden yüzmeye başlarsın.”

...

Ferah attığı sert tokadın ardından eli sanki ateşte yanmış gibi, kendi canı, yaktığının bin misli acıyarak elini geri çekip arkasına sakladı. Parmaklarını avcuna sıkı sıkı kapatıp tırnaklarını etine geçirdi ve dişlerini sıktı. Bu kez ağlayamadı. Günlerdir derin bir kuyudan çağlarcasına dinmek bilmeyen gözyaşları gözpınarlarının gerisinde dondu. Nefes alamadığı kısa birkaç saniyede, yüzünde felç geçirmiş gibi çarpılmış bir ifadeyle

bakakaldı. Yusuf başını eğip alnını Ferah'ın dizine yasladı. Sadece saniyeler kadar mı sürdü bu anlamını yitirmiş an? Yoksa dakikalarca mı? İki de bilemedi. Kadın dişlerinin arasından acıyla inledi. Havada asılı kalırdeli de yüzündeki donuk ifade gibi adeta felce uğramıştı, kıpırdamıyordu. Adam sadece sustu ve gözlerini kapatıp bir anlığına yeniden ayakta kalkacak gücü arandı.

"Çok pişman olacaksın," diye fısıldadı.

Çok pişmandı. O dizlerden kovulmuş olmaktan... Ve daha nice seçimlerinden... Kendini ruhların üzerine kusan dev bir canavar gibi hissediyordu. Birilerinin başına indirdiği her kova pislik kendi ruhunu boğuyordu. Bele kadar gömüldüğü bataklıktan çıkmak istedikçe batıyordu. Bedeni yaşıyordu, ama kalbi gün be gün soluyordu...

Bir diz istiyordu sadece. Bir el, şefkatle kalkan, merhametle dokunan, sevgiyle yakan. Bir çift göz, görünenin ardını gören, ilk gördüğüne inanamayan, sahnesine aldanmayan, sebepler perdesini aralayıp kulisinde olup biteni anlayan... Bir tek seyirci, salonunda pür dikkat kesilen, ona adanan, ona bakan, onu alkışlayan...

Ferah, sakladığı elini arkasından çıkarıp alev alev yanan parmaklarını açıp kapattı. Dehşete düşmüş yüzünden sonra sanki parmaklarına da felç gelmişti. Adamın yüzüne sertçe temas eden hiçbir noktasını hissetmiyordu, uyuşmuştu, yok olmuştu. "Kırılısaydı," diye düşündü. Pişman olacaksın demeden önce pişmandı ona vurduğuna. Ne kadar kızsada ona kıyamıyordu. Bir çocuk gibi ayazda bulduğu yavru serçeyi avuçlarında çok sevmekten sıkıp boğar gibi sahipleniyordu onu. Hâlâ...

Ve hâlâ soruları vardı. "Niye yaptın?"

"Senin için."

"Yusuf bana bunları niye yapıyorsun? Niye böyle konuşuyorsun anlamıyorum! Öldüreceksin beni! Yapma yalvarırım... Bebeği düşün..."

"Anla diye yaptım."

Ferah dudaklarını ısırarak yüzünü kırıstırıp acıyla adamın gözlerine baktı, ama boşluğa kilitlenen, bakar görmez bakışlarından orada madden bulunduğı noktada manen kendisiyle birlikte olmadığını anladı. Adam bir çeşit transa geçmiş gibi Ferah'ın yüzünden ardına, gaibe bakar gibiydi. İyice telaşlandı. Sık sık nefesler alarak ürkek parmaklarıyla uzandı. Bir eliyle alnına, diğer eliyle az önce tokat attığı yanağına tüy kadar yumuşak bir temasla dokundu.

“Özür dilerim... Ben... Sadece... Bana bak! Böyle olsun... Yani... Sana... Yusuf, beni duyuyor musun?”

Yusuf’un yorgun, bitkin, artık düşünmekten usanmış yüzünde can-
hık ifadesi göstermeyen sönük bakışları yere eğildi. Uzun kirpikleri tel
tel Ferah’ın göğsüne batarak açılıp kapandı. Ferah vurduğu yeri okşadı.
“Tehdit etmene gerek yok. Ben zaten ölesiye pişmanım.”

“Odana git, uyu! Sabah burada olurlar. Konuşursunuz.”

Ferah ayağa kalktı, Yusuf da kanepeye geçip uzandı ve gözlerini ka-
pattı. Ferah odasına dönmeden, “Kim?” diye sormak için hamle yapınca
Yusuf eliyle gitmesini işaret etti. Ferah ayaklarını sürüyerek yatak odasına
döndü. Yumruk yaptığı ve sızım sızım sızlayan elini pijamasının cebine
soktu ve huzursuzca yorganın altına saklandı. Uyuyabilmek ve unutmak
için dualar etti ve elini cebinden sabaha dek hiç çıkarmadı.

...

Yusuf kadının kılığını ve kimliğini değiştirmekle yetinmemişti.
Akif’in aşiretinde, Ferah’ın ölüm emrini veren Mahir Yavuzhan ve bir dü-
zine tetikçisi nefes alıyorken rahat durmasına imkân yoktu. Mardin’de bu-
lunan güvendiği bir istihbarat subayına, Akif’in ardından aşireti yöneten
amcaoğlunun ve yakınındaki silahlı adamlarının tümünün kendisine ge-
tirilmesini emretti. Sınırdaki bir uyuşturucu sevkiyatı üzerinde yakalanan
adamlar, aynı gün içinde Batık-3 karargâhının tutuklu hücrelerinde karşı-
sındaydı. Akif’in kuzeni olan silah ve uyuşturucu kaçakçısı ağayı sorgula-
dığında uzun zamandır midelerini bulandıran bir gerçeği öğrenmişti.

“Akif Ağa bizi arayıp senin, babanla Midyat’a gelip gelmediğini sordu,
“Siz gördünüz mü?” dedi. Biz de görenler olduğunu söyledik. Çok geçme-
den kızıyla evleneceğini duyunca Akif Ağa’ya “Bu nasıl iştir?” diye ben
sordum. “Alemdar Reis’in oğlu ile Akif’in kızı, olacak iş değil,” dedim,
kanlıyız biz Alemdar Reis ile! Tabii öz kızı olduğunu tek bilen bendim.
Aşiret o kızı bilmez. Akif bana, “Senin aklın ermez, benim işime karış-
ma!” dedi. Büyüklerinden emir aldığını söyledi. -Bu Ateş denen oğlan,
Avrupa’dan Orta Doğuya uzanan silah sevkiyatlarının kilit ismi, silah ti-
caret ağımızı Avrupa’ya genişleteceğiz. “Bu oğlanı avcunda tut!” denildi.
“O yüzden kızım ile evlenecek. Biz Akif’i biliriz, Akif’ten büyüğü kimdir,
necidir bilmeyiz,” dedi.

Adama öldüresiye işkence ederek Akif’in kimden emir aldığını sor-
du, ama adam, “Silah baronundan,” dedi başka bir şey diyemedi; çünkü
Akif gibi uluslararası bir suçlu değil, sadece kendi bölgesinde hüküm

süren biriydi. Akif'in üstündeki silah baronu her kimse onu bulacak v. Ferah ile evlenmesi için neden böyle bir yalan söylediğini, kim tarafında, söyletildiğini öğrenecekti. Burnuna teşkilatla ilgili kötü kokular geliyordu yine. Proje-10 ile ilgisi olabilirdi veya sadece teşkilatın kendisine bir ~~çen~~ zaaf yaratıp yine yeniden ayaklarından prangaya vurmak için seçtiği bir kurban olabilirdi Ferah. Kadının her şekilde kurban olduğu artık gözün de kesinleşmişti. Oyunu öyle bir kurmuşlardı ki sonunda sevdiği kadını kurban eden kendisi gibi gözük müştü...

...

Sabah uyanır uyanmaz Ferah'ın ilk işi Ayşegül'ü aramak oldu. Telaşla, soluk almadan, hızlı hızlı konuştu. Ayşegül, Efekan ile yan yana olduğunu ve her şeyi konuştuklarını söyledi, ama Ferah onu duymadı bile.

"Kankim çok üzgünüm. Benim yüzümden! Senin de başın yanacak, çok özür dilerim. Sana kadar uzanacağını asla düşünemezdim. Bu yaptığı çok büyük kalleşlik. Bana yaptıkları yetmedi, en yakın arkadaşına sahte sevgili ayarlamış psikopat!"

"Ferah sakın ol. Konuştuk biz. Teo bana her şeyi anlattı. Özür de diledi. Yanına geleceğim, konuşuruz."

"Teo mu? Sen... Ne zaman?"

"Dün gece geldi, anlattı. Özür diledi. Zaten aramızda ciddi bir şey yoktu. Tamam, hoşlandım ondan, ama yani beni kıracak bir şey yapmadı. Gerçekten sakın ol. Sen beni merak etme güzelim, ben hallederim."

"Ayşegül sen nasıl bu kadar sakınsın Allah aşkına? Sana bunu nasıl yapar? O yalancı, ne idiği belirsiz bir herifi nasıl senin hayatına sokar?"

"Ferah, konuştuk dedim. Teo iyi biri."

"Sen iyi misin? Sen gelmezsen ben geliyorum Ayşegül. Akşamdan beri kafayı yedim!"

"İyiym kankim benim. Dedim ya, beni düşünme sen. Biz Teo ile uzun uzun konuşup anlaştık. Benden gerçekten hoşlandığını söyledi ve özünde samimiydi. Hem, Yusuf'a da kızmadım, gerçekten. Hatırlıyor musun sizin düğün günü *'Ay keşke benim de karşıma böyle biri çıksa!'* demiştim. Kankim başka bir şey dileseymişim olacakmış, şaka gibi. Hem, Efekan olmasındansa Teo olması daha havalı bence. Biz görüşmeye devam edeceğiz."

"Ayşegül sen aklını mı kaçırdın?"

"Neden?"

“Hemen buraya gel! Kankim bir Proje manyağına âşık olmuş! Kızım sen kafayı mı yedin? Bana neler olduğunu görmüyor musun? O herifle görüşmeye nasıl devam edersin ya hiç mi gururun yok?”

Ayşegül telefonun başında duraksadı, canı çok sıkıldı. “Ferah, anlatacağım...” dedi kesik kesik.

“Anlatma bana, hiçbir şey anlatma! Ya ben senin kalbin kırılacak diye akşamdan beri yerimde duramıyorum, sen neden bahsediyorsun!”

“Bağırma bana. Ben ne dediğimi biliyorum Ferah, kes şunu!”

“Sen delirmişsin!”

“Deliren sensin! Ya adam Mit subayı ne var bunda? Sapık değil, canı değil gayet akli başında biri. Evlenmedim ya! Hoş evlenebilirim de sen bi sakın olur musun? Bak sakın bu sebeple Yusuf’la kavgaya edeyim deme. Zaten yalanı uzatmadılar işte. Sen Ateş’i sevdiğini söylerken bile ben sana destek olmuşum Ferah! O zaman onu kabadayı sanıyorduk ya! Alemdar Reis’in oğlu, diye sevdiğin adamı şimdi subayken elinin tersiyle itiyorsun. Biz Teo ile yanına geliyoruz. Hep birlikte oturup bu işi çözeceğiz. Bekle!” deyip telefonu yüzüne kapattı Ayşegül.

Ferah şok olmuş vaziyette ahizeye bakarak kalakaldı. Bekledi. Beklerken zili çaldı. Gelen Ülkü’ydü ve onu karşısında görmeyi hiç beklemedi. Doğrusu uygun bir zaman değildi. “Bir sen eksiktin!” der gibi baktı kadına.

“Merhaba. Bir uğrayıp nasılsınız diye sormak istedim.”

“Sormayın! Sizi ilgilendirmez nasıl olduğum...”

Ülkü bunu bekliyordu doğrusu, Ersoy’un dahil olduğu son konuşmaları hiç iyi bitmemişti. Yine de şansını denemek istemişti. Başını eğdi.

“Kusura bakmayın rahatsız ettim,” dedi ve genç kadına arkasını dönüp merdivenlere yöneldi.

Ferah bir eliyle açık tuttuğu kapıyı kırmak istercesine sıkıp gözlerini yumdu. “Ah! Yapma! Sen de anne olacaksın Ferah yapma!”

Arkasından seslendi, “Ülkü Hanım!” Ülkü duraksadı ve merdivenin başında dönüp baktı. Ferah mahcup bir ifadeyle, “Affedersiniz. Benim... Sinirlerim çok bozuk! İçeri gelmek isterseniz buyurun.”

Ülkü şaşırdı, ama anlayışla başını salladı, “Rahatsızlık vermeyeyim...”

“Yok. Lütfen buyurun...”

Ülkü eve girdi. Ferah ardından kıpkırmızı olan yanaklarına ellerini

bastırıp derin bir nefes aldı. Oturması için kadına yer gösterdi. Kendini karşıısına oturdu. Yardımcısı Fatma'ya seslendi. Fatma gelip Ülkü'ye bir şey alıp almayacağını sordu.

"Teşekkür ederim almayayım."

"Gerçekten üzgünüm, aslında sizinle bir sorunum yok. Berbat bir gece geçirdim. Ve daha berbat bir sabah..."

"Yanlış bir zamanda gelmişim demek."

"Bu aralar pek doğru zamanım yok aslında. Çok zorlanıyorum..."

"Anlıyorum. Hak veriyorum size. Yaşananlar dile kolay."

"Anlıyor musunuz gerçekten? Şey, o nerede? Babası... Yani o da gelmedi değil mi?"

"Yok. Burada değil."

"Siz yani? Birlikte misiniz, değil misiniz?"

"Ben burada tek başıma kalacağım. Ersoy'un akıbetini bilmiyorum. Bunu Yusuf'a sorun."

"Yok, akıbeti beni ilgilendirmiyor zaten. Sadece onu görmeyecek olmam ilgilendiriyor. Bakın sizle eninde sonunda bir uzlaşma noktası bulabiliriz. Hatta belki bulmuşuzdur. Siz de annesiniz, ben de anne olacağım. Sizin gibi olmaktan korktuğum için oğlunuzdan o şekilde kaçtığımı belki siz daha iyi anlarsınız. Ama o adamı görmek istemiyorum. Beni ürperten bir şey var onda. Bir tür zalimlik..."

"Ben sizin kaygılarınızı çok iyi anlıyorum Ferah Hanım."

"Siz çocuğunuzun elinizden böyle alınacağını ve onu bir daha göremeyeceğinizi bilseydiniz o adamdan kaçmaz mıydınız?"

"Çözüm olacağını bilsem, kafasını bile koparırdım."

Ferah hayretle baktı, bu zarif ufak tefek kadından duyduğu bu cümle karşısında duraksadı. Aslında hoşuna gitmişti, gülesi geldi. "Bunu Yusuf da anlamalı!" diye atıldı.

"Yusuf babası gibi değil kızım. Olmamak için çırpınıyor. Ersoy da böyle olsun istemedi ve sizin çocuğunuz çok büyük bir güç ve gayretle korunuyor. Başka kırgınlıklarını, küskünlüğünü bilemem. Ama bebeğine kimsenin dokunamayacağına emin ol."

Ferah yutkundu, "Benim başka küskünlüğüm yok ki! Babamın ölümünde çok sarsıldım, korktum, şüpheye düştüm... Ama..." devamını getiremedi. Gözleri yerdeki kilimin püsküllerindeki bir düğümüne daldı.

“Zaman her şeyin ilacıdır güzel kızım. Allah’ım size sağlık ve dayanma gücü versin. Bebeğinizi sağ salim kucağınıza almak nasip olsun inşaallah. Yusuf’a güven, sakınleş, kendini de bebeğini de hırpalama lütfen! Ben fazla vaktini almayayım. Birinci kattayım. Bir ihtiyacın olursa, her daim kapımı çal.”

Ferah da ayağa kalktı. Dalıp gitmişti. Bir o kadar da sakinleşmişti kadının davetsiz gelen, fakat gelişiyse tuhaf bir dinginlik getiren enerjisiyle. Kadını geçirirken, “Teşekkürler Ülkü Hanım. Gelirim. Siz de yine gelin,” dedi.

Ülkü gülümseyerek başını salladı, tam asansöre binecekken Ferah seslendi, “Ülkü Hanım! Şey, neden Yusuf koydunuz ismini?”

Ülkü iç geçirircesine derin bir nefes alıp verdi ve gözlerinde sadece bir annenin evladına duyabileceği büyük sevgiye has, parlak bir bakışla, “Bunu sorduğuna göre sen Züleyha’nın kaderini istiyorsun. Bu, başka bir sohbetin konusu olsun,” deyip gitti.

Ferah, kapıyı kapatıp sırtını kapıya yasladı ve kendi kendine güldü. *“Bu neydi böyle? Ah! O adam ne kadar despotsa bu kadın onun o kadar tersi... Nahif, içten... Kötü birine benzemiyor, anlaşabiliriz belki. Yani, bebeğin babaannesini tabii, görmek isteyecek. Yani Yusuf affederse bana ne ki yaptıklarından... Torunuyla günahını temize çekmeye hakkı var. Hay Allah...”*

...

Teo, Ayşegül’e kendi hakkındaki gerçeği bir çırpıda anlattıktan sonra bulduğu ilk uçak biletiyle Ayşegül’ü alıp Ankara’ya geldi. Yusuf onları Ferah’ın evine çağırdı. Kendisinin orada olmayacağını söyleyerek evinde beklemeye koyuldu. Ayşegül arkadaşısıyla yaptığı telefon görüşmesinden dolayı oldukça gergindi. İlk kez Ferah ile bir konuda uzlaşamayacağını hissediyordu. Üstelik yeni tanıdığı ve birkaç saat önceye kadar gerçekten tanımadığını öğrendiği bir adam yüzünden arkadaşısı ile arası açılsın istemiyordu. Teo ona, “Bana bırak,” dese de bırakmak konusunda emin değildi.

Ferah ikisini birlikte kapısında görünce yüzünü kıvrıştırarak adama baktı.

“Merhaba. Bizi içeri almayacak mısınız?” diye soran Ayşegüldü.

“Sen gel. Bu adamı niye getirdin?”

“Ferah, dinlemen lazım.”

Teo, Ferah’ı hayran bakışlarla süzüp dudak bükerek kaşlarını kaldırdı,

“Uff ne güzel kız! Kesin proje dışısı!” diye mırıldanınca Ayşegül'den bir boşluğuna sert bir dirsek darbesi yedi.

“Teo kes sesini! Yürü!”

“Ah! Bana vurdun? Tamam canım kıskanma, senden güzel demedim. Ama Yusuf'a denk bir kadın. Merhaba Prenses Farah.”

Ferah dişlerini sıkarak geçmesi için yol verdi ve Ayşegül'e, “Bu man-
yak da kim?” der gibi baktı. Ayşegül daha fazla saçmalamaması için Te-
o'yu itekledi; çünkü uzun yüzleşme saatlerinde adamın ne kadar alaycı
biri olduğunu da keşfetmişti. Teo, Ferah'ın kendisini her an kıştır kıştır ke-
secekmiş gibi öfkeli bakışlarına karşın durumu şakayla geçiştiremeyece-
ğini anladı.

“Tamam kızlar, sakın olun. Ferah, bir defa da benden dinle. Adsız'a
karşı duygusal sebeplerle ve haklı olarak olanları mantık çerçevesinde de-
ğerlendiremediğini anlıyorum.”

Ferah kollarını göğsünde çaprazlayıp Ayşegül'ün yerleştiği tekli kol-
tuğun kolçağına ilişti.

“Öyle mi? Sizi dinliyoruz Teo Bey!”

“Bey demene gerek yok canım, yani şurada biz bizyiz.”

“Teo, Ferah zaten gergin, bana anlattığın gibi anlatır mısın bir an
önce?”

“Tamam canım, başlıyorum. Bakın, biz dünyanın en iyi özel kuvvetler
subaylarıyız. Beşikten bu iş için seçilip yetiştirildik. Bize bir emir verildi-
ğinde sorgulamayız. Etik sorgulamaya gelene kadar biz tüm dinlerin en
büyük emrini çiğnemek üzerine yetiştirilmiş savaşçılarız. Öldürmek üze-
rine sorgulama yapmayan bir savaşçı, sence diğer şeyler üzerine iki saniye
düşünür mü? Ayıp olur diye bir düsturumuz olduğunu mu sanıyorsun?
Bizim gibilerin tek ideali bağlı olduğu davayı savunmaktır, kalan her şey
teferruat.”

“Bildiğin her şeyi unut, adalet sistemini, dini, ahlakı boş ver ve mili-
tanca söylemine inan diyorsun öyle mi? Dahası teslim ol?”

“Teslim olmazsan av olmayı mı tercih edersin? Çünkü bir savaşçının
hedefi olduğunda pek seçeneğin yoktur. Eğer aynı görev emri bana ve-
rilmiş olsaydı, ben de Adsız'dan aşağı kalmazdım. Anlaman gereken şey,
bu meselenin şahsi olmadığı Ferah. Ayşegül, senin de! Bir asker durup
dururken sırf senin canını yakmak için yalanla hayatına girmez. Ülke
savunmasına adanmış bir erkeğin vicdanını sorgulamaya gelene kadar

sorgulanması gereken birçok başka türlü yalancı ve suçlu tanıdığınıza eminim. Yanılıyor muyum?”

Ferah, dudaklarını kemirip dururken en önce Emrah'ı hatırladı. Doğruydı, sırf zevkine de kandırıldığı olmuştı! Ayşegül'ün de benzer ihanetlere uğradığı flört maceralarını pekâlâ hatırlıyordu. Dahası ilgi ve sevgi fakiri babaları vardı, kırık kalplerinin başköşesinde. Sonrasında ise adliyelerde dosyalar dolusu gördükleri gerçek hırsızlar, katiller, sapıklar...

Genç kadınlar seslerini çıkarmadan durunca Teo devam etti, “Gizli görevdeyken bir kez evlendim. Birleşik Krallık ordusunda teğmendim. Iraktaydık, kızın babası komutanımdı. Kate de birliğimizde görevli bir çavuştu. Bir yıl evli kaldık. Sonra benim yer değiştirmem gerekti ve ondan ayrıldım. Görevlerimi tamamlamış olmam bir yana, gerçek şu ki, ben onu sevdim. Bu yüzden bana göre sahte olan evliliğimiz değildi. Bana göre sahte olan ayrılığımızdı. İnsanlar olumlu duygularla bir araya geldiğinde bunun altında nasıl gizli, sahte, manipülatif bir sebep olursa olsun burada kaybeden yoktur. Kazan kazan ilişkisi vardır. Kate ile güzel bir yıl geçirdik. Gerçek kimliğimi hiçbir zaman öğrenmedi ve öğrenmeyecek. Ama öğrense ne değişir? Onu sevdim. Gerçek olan buydu. Fakat ayrılık için aynı şey geçerli değil, ayrılık acıتیorsa o zaman sorgulanması gereken mesele yalandan bir araya geldiğiniz değil, ayrıldıktan sonra eksildiğiniz olmalıdır.”

Ferah başını eğdi ve adamın o kadından ayrılmak zorunda kaldığı için acı çektiğini düşündü. Ve kendisine verdiği örtülü mesajın aslında ne olduğunu kavradı. Başta söylediğı doğruydı, duygusal sebeplerle durumu salt kendisine karşı kasıtlı olarak işlenmiş bir aldatma suçu gibi görmüştü. Haklı olabilirdi, ama geçerli değildi. Yeterli de değildi. Öyleyse Adsız, Ateş, Yusuf... Acı çekmemek için kendisinden ayrılmamayı seçmişti. Teo'nun Kate'i olmayı mı tercih ederdi yani? Bilmiyordu...

Dakikalarca sustular. Teo daha fazla konuşmak yerine kızlardan içtenlikle özür dileyip evden çıktı.

Ayşegül, Ferah'a “Sakin ol, döneceğim,” deyip Teo'nun peşinden koşup sitenin bahçesinde adama yetişti. Birlikte yürümeye devam ederken lafa sonundan başlamak pahasına sordu,

“Şey? Kate'i hâlâ seviyor musun?”

“Hayır, o mesele çoktan bitti.”

“Anlattın diye merak ettim. Ne demek istediğini anladım, dürüst

olduğun için teşekkür ederim ve beni daha fazla incitmemen için *makul* bir zamandı. Daha fazla uzasaydı ne tepki verirdim bilemiyorum.”

“Ferah gibi tepki vermediğin için şanslıyım. Tabii yaşananlar *deniz* sayılmaz. Ama sonuç şu, Adsız, toparlanamıyor, herif berbat halde. Ve bunu senin aracılığıyla Ferah’ı manipüle etmek için söylemiyorum. Ben arkadaşısı olarak kendi çapımda ona destek olacağım. Sen de öyle yap.”

“Belki birlikte yaparız.”

Teo aniden durdu ve Ayşegül’e dönüp kızı omuzlarından tuttu, “Belki değişinden neden kesinlikle gibi bir anlam çıkarıyorum? Ayşegül? Bana bir şans daha verir misin?”

“Sanırım bunu sorman için buradayım.”

“Gel buraya!” deyip Ayşegül’ü kendine çekip sıkıca göğsüne bastırdı ve kızı nerdeyse nefessiz bırakacak kadar şiddetle sarıldı. Biraz dostane, biraz âşıkane, çokça aidiyet arayan bu sarılış, yaşamaz denen içi çürük bir fidenin, sağlam bir toprağa kök salışıydı. Onların, sitenin kapısındaki romantik sarılışını balkonunda elleri cebinde kaskatı dikilerek izleyen bir çift göz, yorgunca kapandı. Tek kaşı seğirdi, nefes almakta zorlandı. Balkon demirine tutundu. Bir yanda değer verdiği ve kendi benliğine alter ego diye bellediği adamın direktan dönüşüne duyduğu derin sevinç... Diğer yanda hatalarında istemeden çok ileriye gitmiş pişman ve keşkelelerle dolu kendi kırık kalbi... Çok kırık kalbi... Daha da kırık çocukluğu... Paramparça ruhu... Bitkin, berbat varlığı... Hâlâ nasıl ayakta kalabildiğine şaşırdı. Ruhu adeta bedeninden ayrılıp dizleri üzerine çökmüş, secdeye kapanmıştı. İçinde, “Kaybettim,” diyen olumsuz yargılar, alaycı bir türkü tutturmuş omuzlarından yere bastırıp onu çökmeye zorluyordu. “Çökersem kalkamam...”

Bileğinden iki gündür ayırmadığı pembe lastik tokaya hasretle baktı. Kesik kesik soluyarak o lastik tokaya hapsettiği kokuları zihninden kovmaya çalıştı. O büyülendiği kokunun sahibi kendisine “Çürüksün, leş kokuyorsun,” demişti. Ne kolay demişti öyle... Tutmaz kollarını, taşımaz omuzları bıraktı, iki yanına düştüler. Gözlerinden yaşlar düştü. Fakat dizlerinin üstüne düşmedi. Çalan kapı ziliyle kendine gelmese düşebilirdi. Öldüm sandığı yerin dışında, kapının ardında hayat devam ediyordu. Bir can kapısını çalıyordu. Kapıyı araladı. Ferah, ağlamaktan kıpkırmızı olmuş gözlerine karşın güzel dudaklarıyla tatlı tatlı gülüyordu. Bazı şaheser filmlerin sonu gibi epik bir sahneydi. Hani öyle filmler vardır ki insanda bir anda hayatı sorgulama isteği yaratan ve son sahneye kilitleyen,

ağlarken güldüren ve iyi ki izledim dedirten!

Kadın meydan okuyarak üstüne yürüdü, “Sen bunun böyle olacağını biliyordun! Nasıl bilebilirsin? Nasıl? Ayşegül benim arkadaşım! Ama aynı şey değil... Pes Ateş! Pes Yusuf! Güzel ders veriyorsun bana, ama lütfen artık beni sarsarak öğretme. Ben yabancıyım senin savaşına. Tane tane anlat, çocuğa anlatır gibi, turiste yol tarif eder gibi anlat! Anlarım.”

Adam sustu. Kadın ince beyaz parmaklarıyla gözyaşlarını savuşturdu.

“Yusuf, özür dilerim sana vurdum. O dakikadan beri elim tutmuyor biliyor musun? Kırmağ istedim o eli! Niçin yapıyorsun biliyorum. Bana dönmemek için! Ah elim kırılsın be! Dilim kopsun! Özür dilerim!” Cevap veya tek bir mimik beklemedi. Adam yüzüne bile bakmıyordu. Ama öfkeli veya alaycı değildi. Sadece yorgun görünüyordu. Ferah son bir gayretle cılız bir yaprak gibi titreyerek konuştu, “İyi ol lütfen. Tek istediğim iyi ol artık, savaşmayalım.”

Yusuf cevap verse kadın karşısında düşüp bayılacak haldeydi. Ağır ağır başını salladı, “Tamam, ateşkes Ferah. Evine git dinlen,” dedi ve çıkması için kapıyı açtı. Ferah geldiği gibi gitti. Çok yorgundu. Yusuf da onun ardından uykusuz geçirdiği gecenin zihninde yarattığı kesif karanlığı boğmak için biraz uyumak istedi. Yatağına yüzüstü uzandı. Tam biraz gevşemişken zil tekrar çaldı. Bu kez daha ısrarcı bir çalıyla beynini patlatmaya ant içmiş gibi zır zır çalıyordu. Ferah’a kötü bir şey olduğunu düşünerek yerinden fırladı. Teo’yu görünce tam küfredecekken arkasında Ayşegül’ü de gördü. Dilini ısırıp sustu ve onları içeri aldı.

Teo, olanlara kayıtsız bir halde söylenmeye başladı, “Ben de bu siteye taşınmak istiyorum bro! Sen ne kadar pislik bir adamsın ha? Kendin böyle şirin bir muhitte kalırken bana lanet bir residence ayarladın göt! Ben de böyle tatlı komşular, ıhlamur ağaçları, çocuk parkı olan memurlar sitesinde oturmak istiyorum.”

“Ne?”

“Buradan bana da ev bul. Hep birlikte mahalle olalım. Ben de sosyalleşmek, normal insan yaşamı sürmek istiyorum bro... Bir düşünsene! Basketbol sahası bile var geceleri seninle maç yaparız!”

“La sen ne sikko bir adamsın be oğlum! Bir dur be oğlum! Kafam balyoz yemiş gibi zaten. Sen de hoş geldin Ayşegül, geçsene.”

Ayşegül çekinerek, “Hoş buldum,” diye mırıldanıp salona geçti.

Uzun aylardır görmediği eski eniştesine sitem edecekken adamın

halini görünce o günlük susmaya karar verdi. Teo'nun söylediğinde daha beter görünüyordu. Çırağan Sarayı'ndaki düğün günü onu ilk gördüğünde yakışıklılığından adeta dili tutulmuşken şimdi gördüğü adamın göz kamaştıran eski haline pek benzemiyordu. "Çok zayıflamış," diye düşündü. Saçı sakalı özensizce birbirine karışmıştı. Üzerinde yıkanmaktan renkleri solmuş siyah bir eşofman ve tişört vardı. Görmeyeli sanki 10 yıl yaşlanmış, yakışıklı yüzündeki o eski parıltı sönmüş, esmer cildi sararmış, gözleri uykusuzluktan kararmış, tanınamaz hale gelmişti. Ferah'a yaptıkları için Yusuf'a ne kadar kızgın olsa da kendisi için kızamıyordu ona; çünkü Teo'dan çok hoşlanmıştı. Üstelik bu yıkık halini görünce acımıştı.

Teo, kapının içinde Yusuf'a, "Araban da çok iyi ha! Klasik severim. Nereden aldın? Bana da alalım, param var." diyordu.

"Fesat piç! Al senin olsun hepsi, kes sesini!"

"Ha sen yine uyumadın? Tamam bro sonra şey yaparız, ama bu siteye taşınacağım! Ayşegül de belki Ankara'ya gelecek."

"Dur şu olanları hazmedeyim önce," diyerek ilk kez konuştu Ayşegül.

Yusuf onlara gülerek kahve makinesinin başına gitti. Kahvelerin demlenmesini beklerken salona bakan mutfakın tezgâhına yaslandı. Ayşegül'e döndü, "Sana bir özür, bir de teşekkür borcum var sanırım," dedi.

Ayşegül başını salladı. "Sanırım. Ayaküstü etmesen de olur, biraz yorgun görünüyorsun. Sonra detaylı iletmeni tercih ederim. Eh bir yemek ısmarlarsın artık."

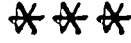
Yusuf güldü. "Eyvallah," dedi ve Teo'ya döndü, "Ayşegül ile teşkilat nezdinde ne kadar riskli bir durumda kaldığını da konuş Teo. Telafi etmek için ne yapabiliriz, bir bakalım. Gizlilik anlaşması imzalayacak. Sonra, Ankara'ya taşınmak isterse Bakanlıkta bir iş ayarlayabiliriz. Hukuk biriminde bize katılırsa böylece gizlilikle ilgili sorun da kalmaz."

"Çözeriz bro, sen şimdi bunları düşünme. Ayşegül bizi anlıyor."

Ayşegül boğazını temizleyerek araya girdi, "Evet, ama halen anlamadığım kısımlar var. Ben de Ferah gibi tepki verebilirdim. Sen Teo'yu beni tavlama için gönderirken aklından neler geçiyordu, bilmiyorum. Ve gerçeği itiraf etmesini isterken Ferah'la aranızda geçen onca şeye rağmen büyük bir risk daha aldın."

Yusuf, "Ferah'tan daha büyük bir tepki de verebilirdin, savcılığa gidebilirdin, televizyona çıkabilirdin... Dedğin gibi sadece risk aldım. Ve değişti." deyip üç fincana boşalttığı filtre kahveyi tepsiye koydu ve salondaki

misafirlerine getirdi. Ayşegül ile Teo'nun karşısına oturdu. Kapiya doğru bakarak sakın bir sesle devam etti, "Siz çıkınca bana geldi. Özür diledi. Teo ona benim söylemediğim ne söyledi veya sen ne söyledin bilmiyorum, ama değdi. Bir şeye daha değdiğini de görüyorum üstelik," deyip yarım bir gülümsemeyle kahve fincanını kadeh gibi ikisinin şerefine kaldırdı. "Bari siz mutlu olun..."

Mayıs 2019, İyileşme, Ankara

*Senden kaçtı,
Çünkü seni ne kadar sevdiğinin farkına vardı.
Senin yanında olmaya gücü yetmedi.
Dostoyevski*

Ankara'ya geldiği günün gecesi Ayşegül, Ferah'ın evinde kalmıştı ve yine uzun uzun konuşmuşlardı. Ferah sakınleşmiş ve arkadaşına hak vermiş halde telefonda biraz sert konuştuğu için Ayşegül'den de özür dilemişti. Teo veya başkasıyla fark etmez... Sadece mutlu olmasını ve sağlam adım atmasını istiyordu.

Bahar mevsiminin kendisini iyiden iyiye belli ettiği ılık bir mayıs sabahıydı. Aynı anda evlerinin kapısından çıkıp apartmanda karşılaştılar. Ferah ve Ayşegül koridorda ayakkabılarını giymeye çalışırken Yusuf, kendi evinin kapısını kilitliyordu. Kendisine, "Günaydın," diyen kadınların sesiyle solgun çehresini onlara çevirip mırıltı halinde, "Günaydın," dedi ve asansörü çağırdı. Asansör gelmeden Ferah ve Ayşegül ona yetiştii. Dördüncü kata gelen asansör kabinine üçü birlikte bindiler. Yusuf sırtını bir duvara yaslayıp Ferah'a dik dik bakarak, "Sen nereye?" diye sordu.

"Hastaneye, kontrole."

"Hı, niye?"

"Doktorumla konuştum bir daha kanamam olmadığını söyleyince "Gel, bir muayene edeyim," dedi. Her şey yolundaysa şu yatak istirahatini kaldırabilirmiş. Bir baksın bakalım. Oradan terapiye, oradan Ayşegül ile öğlen yemeği yiyip onu havaalanına bırakıp döneceğim."

Adam başını salladı. Ferah, Ayşegül'ün bin bir tembihle "Artık kavga etmeyin," deyişine uyararak usulca sordu, "Sen? Nasılsın? Uyuyabildin mi?"

"Yok," deyip bakışlarını kaçırdı Yusuf ve sohbet etmeye ;

olmadığını başını öte yana çevirerek belli etti. Asansörden inerken Ferah'in yüzüne bakmadan, "Doğum uzmanından çıkınca haber ver" dedi ve Ayşegüle, "İyi yolculuklar," diledi.

"Sağ ol. Haftaya yine geleceğim zaten ben, kankimin doğum gününü" diyen Ayşegüle gereksiz açıklamasından dolayı Ferah ters ters baktı. Yusuf umursamazca bir elini kaldırıp güle güle manasında bir işaret yapıp ayrıldı.

Ferah kendisi için önceden ayarlanan şoförlü ve korumalı arabaya binerken kendileriyle neredeyse hiç konuşmayan, pek yüzüne bakmayan Yusuf'un arkasından üzgünce bakakalmıştı. Adamın yüzü epey solgun görünüyordu, gözlerinin küçülüp kanlandığını fark etmişti. "Acaba ağladı mı?" diye düşünmeden edemedi. "Acaba muayeneye çağırırsa mıydım, çağırırsam gelir miydi? Ama söyledim işte doktora gittiğimi, isteseydi gelirdi. Neyse en azından "Haber ver!" diyerek merak ettiğini belli etti. Bu da bir şey!"

Ayşegül, adamın arkasından gözleri dalan arkadaşının aklını okumuş gibi sordu, "Hiç iyi görünmüyor, bana mı öyle geldi kankim?"

Ferah içini çekerek yola baktı ve yüzünü astı. Ayşegül giderayak arkadaşını neşelendirmek için bebeğe alışveriş yapmaktan bahsetmeye başladı. Ferah bir gece evvel kendisine Teo ile ilgili gerçeği söylediğinde aniden parlayıp adama tokat attığı anı hâla üzülerken kafaya takmaya devam ediyordu. Ayşegül'ün bebek için alınacaklardan söz edişini dinlerken sağ elinin parmaklarını açıp kapattı ve elini ceketinin cebine sakladı.

...

Psikoloğunun kapısını çaldığında Doktor Mehmet zaten kendisini bekliyordu. "Hoş geldin," deyip tokalaşmak için elini uzattı.

Yusuf elini uzatmadan odanın içine yürüdü. Şöyle bir gezinip camdan dışarıya ve etrafına bakınarak gizli kamera arandı. Doktoru kapıyı kapatıp sakince bekledi. Yusuf 10 dakika kadar sonra, odayı didik didik incelemesi bitip bir şey bulamayınca doktorun karşısına oturdu.

"İyi değilim."

"İzledin mi o videoları?"

"Akşam başladım. Zaten iyi bir gün değildi, battı balık yan gider dedim. Gümledim."

"Dün ne olduğundan başlayalım o zaman?"

Yusuf Ferah ile aralarındaki son durumu anlattı. Doktoru ağız
deftlerine notlar alarak dinledi. Ara sıra sorular sordu ve
Ersoy'un oğluna verdiği çocukluk vide-
olarına baktı.

"Yusuf senin durumun psikoloji ve tıp dünyası için emsalsiz bir ör-
nek ve doğrusu direkt bir tanı belirlemek yerine ancak küçük bağdaşımalar
kurabiliyorum. O videoları izleme, diyemem. Ama şunu söyleyebilirim:
Regresyon Terapisi sonrasında annen ve babanla geçirdiğin vakitleri ha-
atladığında, onlardan zorla ayırıldığın günü de hatırlayacaksın. O yaşta
bir çocuk için muhtemelen çok trajik bir andı. Bu, sende yeni bir ayrılık
ayrmasını tetikleyebilir. İzlemeyi bir süre daha ertelemeni tavsiye etsem
ne dersin?"

"Ersoy'u öldürmemek için kendime sebep bulmak zorundayım de-
sem?"

"Babanı öldürmeyeceksin Yusuf. Bunu yapman hiçbir sorunu çöz-
mez."

"Ben başka türlü sorun çözmeyi bilmiyorum. Ha 15 senedir seni tanı-
rım... Senin de konuşarak bir halt çözmüşlüğüne görmedim. Uyuyamı-
yorum doktor! Kafama sıkacam lan bir gece! Bak yemin ederim delirmek
üzereyim. Cenazeme gelme lan peşin söylüyorum!"

"İlaçlara bağıksın. Terapiye düzenli gelmiyorsun, telkinlerime uy-
muyorsun... Kliniğe alayım seni birkaç gün, gelir misin? Ben de seninle
kalırım. İstersen şu güvendiğin arkadaşın Teo da gelir. Güvenliğin hak-
kında endişe ediyorsan senin istediğin başka bir yere de gidebiliriz? Seni
artık uyutmamız lazım."

"Şimdi olmaz."

"Yine hafızanı silerler diye korkuyorsun. Yusuf o proje mensupları ar-
tık yok. Öyle bir şey olmayacak. Uyumalısın."

"Bir bok bildiğin yok senin."

"Paranoyan artıyor dostum, sana yardımcı olabilmem için bana rıza
göster."

Yusuf başını ellerinin arasına alıp ovuşturmaya başladı. Üç gecedir
uykusuzluktan kan çanağına dönmüş gözlerinin ardı sızlıyordu. Yumruk
yaptığı ellerini alnına kemiğini delmek ister gibi bastırınca bu pozu ak-
lına, Van Gogh'un ünlü "Sonsuzluğun Eşiğinde" tablosunu getirdi. İnti-
harından iki ay önce yaptığı! Başının içinde dinmeyen bir cızırtı vardı.

Belinde silahını arandı. Sonra arabasının bagajına kilitlediğini hatırladı. Ar. sonra sordu, "Ne yapacaksın beni uyutmak için?"

"Sedatif ilaçlara bağışık değilsin. En azından beynin dinlenmiş olur."

"Anestezi mi? Lan organ mafyası mısın nesin, deli doktoru!"

"Alay etme de düşün bunu."

"Tamam la ayarlayalım onu. Ben... Şeyi çağırayım... Neydi şu çocuğun ismi..."

Yusuf boşluğa baktı bir süre. Doktoru bir şeyler söylemeye devam etti, ama duymuyor gibi dalgın bir hali vardı.

Doktor Mehmet sertçe yutkundu. "Şu çocuğu çağırayım diyordun..."

"Hangi çocuğu?"

"Teo'yu sanırım. Seni uzun bir gece uykusuna yatırmamız için güvenliğini sağlayacak kişi o değil mi? Yeni arkadaşın?"

"Evet."

Doktor kaşlarını kaldırıp alnını kırıştırarak adamda böyle bir akut unutkanlığı ilk defa gözlemlediğini fark etmekten dehşete düşmüştü; fakat kaskatı yüz ifadesine mesleki endişesini yansıtmamayı başardı. Yusuf'u Yusuf olmadan önce tanıdığı 15 yıldır, adamın hiçbir ismi unuttuğuna şahit olmamıştı. Kendisi Adsız olabilirdi; fakat bir binada kısa süre bulunsa dahi, karşılaştığı tüm personelin adını bilir ve yıllarca aklında doğru olarak tutabilirdi. İsimleri yalnızca bir kez duyması veya yaka kartından okuması yeterliydi. Onun gibi isimler hakkında özel hassasiyeti bulunan biri için bu küçük detay fazlasıyla tuhaf ve dikkat çekiciydi.

"İlk geldiğinde Ferah'ın, daha iyi olduğunu söyledin. Onun terapisti benden daha iyiymiş... Acaba ona mı gitsem diyordun? Tercihine saygı duyarım tabii."

"Bebek onu hızla iyileştiriyor. Ülkü'yle konuştum, hamileliğinin ilk aylarında onun da kanamaları olmuş. Çocuğun sana benziyor dedi."

"Öyleyse çok güçlü bir insan olacak."

Yusuf alaycı bir gülüş attı. "Allah Ferah'ın yardımcısı olsun bana benzerse."

Doktor da güldü ve bu şakaya katıldı, "Bak bunun altına imzamı atarım işte."

Yusuf bir sigara yaktı. Sert bir nefes çekti, Doktor Mehmet yıllardır

tanıdığı ve söz geçiremediği tek danışanının bu kural tanımazlığına artık
tiraz etmiyordu.

“Kahve ister misin?”

“Olur. Gerçi kahvaltı da etmedim.”

“Kahvaltı ısmarlayım istersen?”

“Yok Teo’ya gidecem, onda yerim.”

“Teo ne hoş bir isim. Gerçek ismi mi?”

“Gerçek veya sahte, en azından tek ismi.”

“Teo’nun uyku sorunu olmadığını söylemiştin. Diğer proje çocukları-
nı bulduğunda onlara da soracak mısın?”

“Sorarım tabii, ama anlamlı bir benzerlik yok sanırım aramızda. Yani
ne kadar proje olsak da bir takım fiziksel dayanıklılık sınırları hariç her
insan kadar farklıyız.”

“Bir takım uç sınırlar demek istedin sanırım.”

“Çok uç be doktor! 81 saattir gram uyumadım.”

“Spor yapıyor musun?”

“Yok.”

“Sen formuna çok dikkat ederdin... Zayıflamışsın, iştahın da mı azal-
dı?”

“Canım yemek istemiyor.”

“Ya seks hayatın?”

Yusuf sinirli bir gülüşle sağ elinin baş parmağıyla yeri işaret etti.

“Senin gibi bir adama majör depresyon tanısı koyacağım aklımın
ucundan geçmezdi, ama beni çok ciddi anlamda endişelendiriyorsun.
Seni toparlayamazsak klinik yatış yaptırmam gerekecek korkarım. Gel
hadi, açık havada bir kahvaltı edelim. Teras bu sabah şahaneydi. Orada
devam ederiz.”

...

Terapiden çıktığında Ferah’tan gelen mesajı gördü. Ultrason fotoğra-
fını yollayıp her şey yolunda yazmış ve yanına gülücük koymuştu. Yüzün-
de hevesli bir gülüş peyda olurken hemen kadını aradı. “Naber?”

“İyiyim! Çok iyiyim! Bebeği gördüm Yusuf. Büyümüş biliyor musun?
Doktor ölçümleri yaptı, “Her şey yolunda,” dedi. İlaça devam edeceğim,
ama yatmama gerek yokmuş. Evin içinde gezinebileceğimi söyledi.”

"İyi."

"Sadece "İyi," deme, bu harika! Ah çok rahatladım biliyor musun? Sevizinci haftayı doldurdu mercimeğim. Artık daha güçlü olduğunu hissedebiliyorum..."

"Sevindim. Eve döndün mü?"

"Evet, Ayşegül'ü geçirip eve geldim. Sen?"

"İşlerim var. Dikkat et kendine, görüşürüz."

"Yusuf?"

"Ne?"

"Şey, senin için ultrason muayenesini videoya çektim. Kalp atışlarını duymak istersin belki. Yani... Onunla ilgili son kötü anımızı temize çekebilir diye düşündüm. Ve..."

"Yolla izlerim."

"Gelince bana bir uğrasan?"

"Akşam evde değilim Ferah. Yolla, izlerim..."

"Tamam, yolluyorum şimdi. Aslında söyleyeceklerim vardı..."

"O günle ilgiliyse, tek kelimeni duymak istemiyorum Ferah! Hiçbir şeyi temize falan çekmeyeceğiz. Videoyu da kendine sakla! Ne hikmetse lanet ettiğin bir adamın çocuğuna tapınıyorsun! Kapat!" deyip telefonu kadının yüzüne kapattı ve hiç sırası değilken ısrarla Medellin'deki o hastaneyi kendisine tekrar hatırlattığı ve üstelik mümkünmüş gibi bir de temize çekmekten söz ettiği için öfkелendi. Direksiyonu yumrukladı.

"Bana yaptıklarını temizlemeye ölmen yetmez. Hiç var olmaması gereken bir canavarısın! Baştan aşağı yanlışsın! Kimsin? Kimsesin! Defol! diyen kimdi acaba? Bir canavarın bebeğini seven tuhaf kadın..."

Teo'yu karargâhtan alıp doktor ile yaptığı görüşmeyi anlattı ve ilaçla uyutulacağı sırada başında beklemesini söyledi. Doktor ile sözleştikleri gizli bir dağ evine gidip geceyi orada geçirdiler...

2 gün sonra

Doktor gözetiminde, normal insanlar için yetersiz olsa da Yusuf için fazlasıyla yeterli beş saat uyutulduktan sonra hem görünüşü hem zihni epey düzelmişti. İlacı damar yoluyla enjekte ettikleri anda birden fişi prizden çekilmiş gibi devre dışı kalmıştı. Tüm görüntüler kesilmiş, tüm anlamlı ve anlamsız sesler karmaşası susmuştu. Beş saat sonra uyandığında

se sanki tropik bir adada öğlen şekerlemesi yapmış gibi hafiflemiş hissediyordu. Doktoru ayrıca spora ve özellikle yüzmeye başlamasını, dengeli beslenmesini, saat 17.00'den sonra kafein tüketimini kesmesini, meditasyon ve hafif müziklerle sakinleşmeye çalışmasını tavsiye etmişti. Doğacak bebeğine ve onun ihtiyaçlarına odaklanması da dikkatini toplayıp içinde bulunduğu derin melankoliden çıkmasına yardım edecekti. Bebeğe odaklanabilmek için önce bir çocuk parkına gitti. Bir bankta oturup kaydırak, tahterevallı ve salıncaklarda oynayan çocukları yüzünde aptalca bir tebessümle seyre daldı. İki yaşından on yaşına kadar birkaç grup çocuğun oyunlarını keyifle izlerken oturduğu bankın yan tarafındaki bankta oturan bebek arabalı genç bir kadın seslendi,

“Siz birini mi bekliyorsunuz?”

“Yoo, oturuyorum.”

“Niye burada oturuyorsunuz?”

“Nerede oturayım?”

“Polis çağırayım, ona sor istersen!”

“Çağırın, birlikte oturalım.”

“A-a! Bu kesin sapık!”

“Ne? Sus sus, deli mi ne? Sus, bağırma sakın, sapık falan değilim ben.”

“Niye yarım saattir çocukları dikizliyorsun be adam? Gitsene, başka yerde otur!”

“Ya sen yanlış anladın. Tabii sen de haklısın abla, devir çok kötü...”

“Abla mı? Ufal da cebime gir, terbiyesiz!”

“Ama sen biraz sakin ol. Bak şimdi şöyle... Benim yakında bebeğim olacak, o yüzden bakıyordum. Çok güzel bir duygu değil mi? Sizde üç tane var maşallah, ondan bu dünya tatlısı haller, laçka sinirler maşallah çok imrenilesi...”

“Ne diyorsun kardeşim?” diye çıkışmaya devam etti bebekli genç kadın. İyi ki Yusuf’un ağzının içinden mırıldanarak söylediği son cümleyi duyamamıştı.

“Allah bağışlasın diyorum, boy boy. Üç tane! Harika!”

“Üçü de benim değil, biri komşumun.”

“Ha oluyor mu öyle?”

“Nasıl?”

"Emanete çocuk vermek falan? Akıllıca! Bunu not alıyorum, bebet doğmadan hayırlı komşu edinilecek."

"Komşumun hastaneye gitmesi gerekti, bırakacak kimsesi yoktu. Ben aldım birkaç saatliğine canım, insanlık öldü mü?"

"Çok sevaba girmişsiniz."

"Ay çok pardon ya kardeş, günahını aldım kusura bakma. Eşin hamile demek... Allah sağlıcakla kucağınıza almayı nasip etsin."

"Âmin... Âmin, sağ olun."

"Eee kaç haftalık?"

"İki aylık."

"Sekiz haftalık," diye düzeltti genç anne, kararlı bir ifadeyle.

"Aylık denmiyor mu?"

"Yok, o eskidendi. Şimdi haftalık deniyor. İlk çocuk anlaşılan?"

"Evet."

"Sen şimdi eşine de prensesler gibi davranırsın... Tabii ilk çocuk, ilk heves filan! Sonra prenses olur külkedisi! Aah ah! Erkek milleti hep aynı..."

Yusuf kadının asabının çok bozuk olduğuna kanaat getirip oturduğu yerden kalktı. Belki de kendisi gibi ilaçla uyutulacak derecede uykusuz ve yorgundu kim bilir?

"Oldu, iyi günler," deyip nazikçe gülümseyerek sıvışır gibi uzaklaştı. Bir daha hiçbir yorgun anneyle sohbet etmemeye karar verdi. Motivasyon sağlamıyordu.

Parktan sonra soluğu belediyenin hayvan barınaklarından birinde aldı. Daha önce Ankara'da boşa bulunduğu dönemlerde köpeklerle oynamak için barınaklara uğrayıp mama getirdiği olmuştu, ama birini sahiplenmeyi hiç düşünmemişti. İlk kez kalıcı olarak yerleşik hayata geçtiğine göre bir köpeği de olabilirdi. Sorumlu veteriner yardımcısı olduğunu söyleyen, üstü başı kirli, salaş bir genç kadın onu karşıladı.

"Buyurun?"

"Ben köpek sahiplenmek istiyorum."

"Tabii sahiplendirelim sizi. Bir gezin dolaşın isterseniz biz burada bayağı kalabalığız. Daha önce baktığınız bir ırk var mı?"

"Yok, siz verin ben hemen alıp gideyim," dedi genzinden konuşarak;

çünkü hayvanları ne kadar sevse de hassas burnu nedeniyle o ortamda uzun saatler geçiremeyecek kadar kokudan rahatsız oluyordu.

“Daha önce hiç köpek baktınız mı?” diye sordu veteriner, adamın tav-
rından biraz şüpheyne düşmüştü.

“Pek baktım sayılmaz. Yani tek başıma bakmadım, öğrenciyken yur-
dun bahçesinde bir karabaş vardı. Ona kolektif halde bakardık...”

“Anladım. Nerede bakacaksınız? Bahçede mi, evde mi?”

“Bahçeli evde.”

“İçeride mi dışarıda mı demek istedim? Bazı türler sadece ev ortamı
için uygun mesela.”

“Ha evet, içeride bakacağım.”

“Evde alerjisi olan biri var mı?”

“Evde tek ben varım, alerjim yok. Gerçi bebek olacak, yedi ay sonra.”

“Bunu da göz önünde bulunduralım beyefendi... Yani bebek sizinle
aynı evde mi?”

“Yok, o karşı dairemde.”

“Bebek kimin beyefendi peki?” dedi adamın deli olduğundan şüphe-
lenip sabırsızlanmaya başlayan veteriner.

“Benim!”

Genç kadın kaşlarını çatarak bu tuhaf adamla nasıl uzlaşabileceğini
düşünmeye başladı. Baştan tane tane sabırla sordu, “Anlamadım? Yani
köpeğiniz ile bebeğiniz aynı evde yaşayacak mı bunu öğrenmek istiy-
orum? Buna göre küçük çocuklarla iyi anlaşabilen ırklardan sahiplendire-
biliriz sizi.”

“Tabii, yaşayacak yani. Siz çocukla uyumlu bir cins verin bana.”

“Şu tarafa gelin. Küçük, evcil ve daha oyuncu ırklar buradaki barınak-
larda. Siz isterseniz biraz vakit geçirin, hangisine kanınız ısınır bir bakın.”

“Yok, ben hiç anlamam, bence siz seçin. Alayım, gideyim ben hemen.”

“Ama siz de bakın, belki birine kanınız ısınır? Ben buradaki çocukla-
rın çoğu zaman kendi insanını seçtiğini gördüm.”

Yusuf söyleneni zerre kadar anlamadı. “Isınır ısınır, ben hayvanları
severim. İnsanlardan daha çok severim hatta! Asıl derdim şu aslında...
Bana mümkünse en akıllı, uslu, en sadık ve iyi eğitilmiş hayvanı verin.”

“Konuşabilsin de ister misiniz?”

"Ha, yok! Çok konuşanlarla ben anlaşılamıyorum. Ben eğitim vermekle uğraşamam, yoğun çalışıyorum, vaktim yok. Eve girer girmez kumunu yemini falan önüne koyar, bir defa gösteririm hemen kavrasın. Çişi kakası gelince kumuna yapsın, ortalığı kirlletmesin, ben obsesif derecede titizim Ha bir de kötü kokmasın."

"Beyefendi kediler kuma pisliyor yalnız!"

"Ev köpekleri ne yapıyor?" dedi Yusuf ciddi ciddi dehşete düşmüş bir ifadeyle.

"Siz sabah akşam gezmeye çıkartıp tuvaletini yaptırıyorsunuz veya küçük ırklar için evde alan belirliyorsunuz. Çişini klozete de alıştırabilirsiniz belki zamanla."

Yusuf düşündü, "Peki, bunların az yiyip az pisleyen cinsi var mı?"

"Çattık yahu! Benimle dalga mı geçiyorsunuz, deli misiniz anlamadım?"

"Yoo, cidden bilmediğimden soruyorum. Hani bunlar hep melez ya, biraz o genden biraz bu türden... Belki az dertlisi üretilmiştir dedim. Proje köpek gibi..."

Kadının kendisine her an boğazını sıkacakmış gibi bakışlarını görünce dudak bükerek sustu. Veteriner kadın çok sinirlenmişti ve barınak nüfusuna her gün yenisi eklenen köpeklerle yer açabilmek için az sayıda uğrayan sahiplenme isteklilerinden birini, gözü tutmasa da kaçırmak istemiyordu. Adamı artık başından savmak için bir plan yaptı ve barınağı canından bezdiren yavru York Shire Terrier cinsi köpeği getirip kucağına bırakıverdi.

"Ben sizi çok iyi anladım beyefendi. Bakın bu köpeklerin en akıllısı, en sadık olanı, en sessizi, en uslusudur. Cüssesinden anlayacağınız üzere az yiyip az pisler, zahmetsizdir, sizi hiç yormaz. Çocuklarla çok iyi anlaşır hatta bakıcılık bile yapar. Prenses köpeği bu... Filmlerde görürsünüz hani... İşte öyle asil bir hayvan."

Yusuf yüzünü kırıştırarak bir eli büyüklüğündeki tüylü köpeği evirip çevirdi, "O derece diyorsunuz? Hey tipe bak! Bu benim elim kadar! Daha iri bir şey yok muydu? Benim gibi adama bu ne böyle kedi yavrusu gibi?"

"Sizi çok merhametli gösterdi."

"Alay ediyorsunuz?"

"En az sizin kadar!"

“E oldu o zaman, alayım ben bunu. En azından elimde şöyle evirip çeviririm top gibi. Stres topu gibi, sesi de çıkmıyor baksana, bence o da sevdi beni.”

“Kesinlikle uyumunuz destansı!”

“Kovmasan da en az kovmuş kadar oldun ha doktor! Gözümden kaçtı sanma.”

“Estağfurullah, öyle şey olur mu?”

Genç kadın sıkılmıştı ve bir an önce bu tuhaf hayvanseveri yollayıp işine dönmek istiyordu. Kayıt bürosunu işaret edip oraya doğru hızlıca yürürken anlattı, “İsmi Pati. Henüz yavru sayılır, ama bize ilk sahibi getirdiği için tuvalet eğitimi var. Siz form doldururken görevli arkadaş size Pati’nin aşı kartını ve kimliğini verecek. Başka sorunuz varsa ona sorabilirsiniz. İyi günler!”

...

Ferah evinin salonunda L koltuğuna uzanmış sakince kitap okurken apartmandan gelen köpek havlamasını duydu. Aynı katta sadece iki daire yani Yusuf ile kendisinin evleri bulunduğu için merak etti. Önce kapıdaki mercekten baktı, Yusuf’u görünce kapıya çıktı. Adamı kucağında yavru köpekle görünce iki gün önceki gerginliklerini unuttu ve neşeli bir çığlık attı. Derhal kollarını uzattı yavruyu sevmek için.

“Yavru köpek mi? Çok tatlı!”

Yusuf köpeğini şaşkınca Ferah’ın kollarına bıraktı. Ferah yavruyu iki eliyle kavrayıp yüzünü yüzünün hizasına kaldırdı ve gözleri parlayarak hayvanın gözünün içine baktı.

“Hey, merhaba. Sen ne tatlısın böyle. Yusuf senin mi? Nereden çıktı bu?”

“Sahiplendim.”

“Ya harika! Sen çok güzelsin, ama seni yerim... Oyy gel buraya!”

Ferah kıkır kıkır gülerek yavruyu kollarının arasına aldı. Pati ise tatlı bir iniltiyle kadının yüzüne sokuldu, kokladı, azıcık yüzünü yaladı ve hızlı hızlı soluyarak ilgiden memnun kaldığını belli etti. Ferah köpeği boyun girintisine sokup yanağını başına yasladı ve mırıl mırıl konuşarak tüylelerini sevdi. Yusuf onların derhal gelişen samimiyetine hayretle bakakaldı. Pati’yi karargâha götürmüştü, orada da herkes “Yiaa ne tatlıggg!” diyerek köpeğin başına üşüşmüştü ve yavru epey yorulmuştu. Yolda arabada uyuklayarak gelmişti, ama kimseye Ferah kadar yakınlık göstermemişti.

Hatta Saygın'a hırlayıp dişlerini göstermiş ve yere bırakınca gidip paçamdan ısırmıştı da zor ayırmışlardı. Ferah'ın ise göğsüne sokulup gözlerini minnetle yumarak kendini sevdirdiyordu.

"Ya gelsenize azıcık seveyim! Çok tatlı bayıldım. Adı ne?" derken Ferah kapıyı aralamış kendi evine çağırıyordu. Yusuf'un tereddüt ettiğini görünce tek kaşını kaldırarak baktı. "Gel hadi, düşman değiliz. Yapma Allah aşkına! Fatma abla çok güzel yemekler yaptı. Karnın aç mı?"

"Valla çok açım," dedi Yusuf. Zaten aralık olan kapıdan nefis yemek kokusunu alabiliyordu. Ferah tekrar, "Gel hadi!" deyince omuz silkerek Ferah'ı takip etti.

"İsmi ne?"

"Barınaktaki veteriner "Pati," dedi, ama ben başka bir isim vereceğim. Yani köpeğimin adına bari ben karar vereyim değil mi! İsmi Mermi."

Ferah şaşkın bir kahkaha attı, "Deli!"

Ferah yavru köpeği kucağına yatırıp ön patilerinden tutarak onunla gülüp oynamaya ve konuşmaya devam etti. Yusuf sıcak yemek kokusunu takip ederek mutfığa gidip ocaktaki tencerenin kapağını kaldırıp baktı. "Of dolma!"

"Ben yedim, sen kendine al. Bak buzdolabında da bir şeyler var. Yardım edeyim mi?"

"Ben alırım, sen Mermi'yle kal. Seni sevdi."

"Ben ona bayıldım. Mermi naber? Sen ne tatlısın! Şu gözlerin güzelliğine bak, bal rengi. Yusuf bence bu tatlı şeyi sahibi bırakmış. Tüyleri pırıl pırıl ve çok mahzun baksana."

"Yani şu kadcark şefkat görmek için illa dört ayaklı bir tüy yumağı mı olmak gerek?" diye ağız dolu halde homurdandı.

Ferah kucağında iyice mayışıp uyumaya niyetlenen köpek ile gözlerini kısarak adama baktı, "Şefkat görmek istiyorsan insanları acımasızca yaralamamayı ve hin planlar kurmamayı denemelisin."

"İstemiyorum!"

"Sen kaybedersin."

"Tek kaybeden olmam!"

Ferah başını sağa sola sallayarak, "Şefkatle ilgili her şey anneden başlar. Sen de oradan başla!" diyerek ve adama cevap hakkı vermeden arkasını dönüp gitti. Yusuf bir bardak suyu başına dikti ve ardından bakakaldı.

"Anne..." Onu günlerdir görmemişti ve nasıl olduğunu düşündü. Bu arada rıttı köpek Ferah'ın kucagında uykuya dalmıştı. Yemeğini bitirip kendi buluşğunu topladı ve Ferah'a seslendi, "Ben gidip arabadan şunun yuvasını eşyalarını falan alıp benim eve yerleştireyim. Sende kalsın sonra alırım Mermi'yi."

"Tamam."

Adam kapıdan çıkarken, "İnşallah üstüne pisler!" diye sataştı.

Ferah arkasından bağırdı, "Çatlak!"

Köpek biraz sonra uyanınca acıkmıştır, diye düşünüp Yusuf'un evine götürdü. Adam hayvanın yerini hazırlamıştı. Birlikte mama ve su verip tuvalet alışkanlığı kazanması için çitle ayrılmış bölgenin içindeki pedinin üstüne bıraktılar. Ferah ilk defa geldiği Yusuf'un evinde etrafa şöyle bir bakındı ve hiçbir yaşam belirtisi yokmuşçasına sadeliğine şaşırmadı. Daha önce de adamın fazla eşya sevmediğine şahit olmuştu. Bu daire kendisinininkinin aynısıydı. Sadece daha renksiz ve sadeydi.

"Çocuk bakımı için alıştırma olsun dedim, nasıl fikir? Sonuçta bir canlı ile ortak yaşam becerisi kazanmam lazım."

"Gayet senlik. Yani delice! Bebeklerle köpekler birbirinden epey farklı olsa da... Eh, özünde iyi niyetlisin."

"İyi niyet önemlidir."

"Kesinlikle! Ultrason videosunu izledin mi? Attım o gün sana."

Yollama demesine rağmen yollamıştı ve elbette izlemişti Yusuf. Başını salladı. "Bir dahaki sefere seninle gelirim."

"Haftaya yine çağırdı."

"Sen eşyalarını yerleştirdin mi?"

"İstanbul'dan gelenleri mi?"

"Hı."

"Yok daha bitmedi, çoğuna pek ihtiyacım yok aslında. Kitap kolileri arka balkonumda duruyor. Bir ara çıkıp kitaplık almam lazım."

Yusuf tek kaşını kaldırarak gözünün içine manalı bir ifadeyle dimdik bakarken Ferah o kolilerde adamı ilgilendiren bir şey olabileceğini düşündü. Ateş'in Ulus'taki evinde vedalaştıkları sabah söylediklerini hatırladı. Yusuf da kadının göz bebeklerinin sağ karşıya bakarak daldığını fark etti. Demek ki geçmişle ilgili duyduğu bir şeyi düşünüyordu. Ferah yeniden konuşmaya başlamadan önce konuyu değiştirecek, hatta tamamen kapatacak bir hamle yaptı.

“Ee sen daha gitmiyor musun?”

“Ne kadar kabasın ya! Direkt kovsaydın?”

“Duşa girecem, üstüm başım köpek koktu kızım. Hadi evine git!”

“Sen gir, ben Mermi’ye göz kulak olayım. Yalnız kalmasın, üzülür ya zık,” dedi Ferah muzipçe nispet yaparak.

“Komşu olalım derken bu kadar samimi olacağımızı düşünmemiştim.”

“Üstüne alınma, benim samimiyetim Mermi ile! Senin gibi bir vahşiye tek başına maruz bırakılamayacak kadar küçük. Hadi sen duşuna gir, ben buradayım. Mermi! Pati ver oğlum. Hah ha nasıl cin gibi bakıyorsun bana öyle... Tamam, öğreticem ben sana. Yerim seni tatlım!”

Yusuf söylene söylene odasına gidip duşa girdi. Giyinip geri geldiğinde köpeği yine Ferah’ın kucığında uyuyordu. Ferah da televizyonu açmış, köpeğin tüylerini usul usul okşayarak dalgınca oturuyordu. Yusuf, salonunun ortasında bir Rönesans tablosu gibi asılı duran seyir zevki yüksek manzaraya iç geçirerek baktı bir süre. Ferah’ı orta çağ ressamlarının vizyonuyla, kabarık elbiseler içinde ve başında sıkıca toplanmış bir topuzdan arta kalıp alnına dökülen maşalı bukleler ile hayal etti ve içinden gülesi geldi. Mutfığa girip kahve içmeyi düşündü; fakat karar değiştirip aniden Ferah’ın tam dibine oturdu.

Kadına döndü, “Saygın’dan hiç hazzetmedi hatta paçasını kaptı. Galiba benim sevdiklerimi tanıyor, akıllı hayvan,” dedi. Deyiverdi.

Ferah şok olmuş vaziyette dönüp adama bakınca göz göze geldiler, aralarında Yusuf’un mahsus çok yakın oturuşundan dolayı yirmi santim mesafe ya var ya yoktu. Ferah bir şey söylemek için dudaklarını araladı, ama konuşamadı. Yusuf ona gülümseyerek göz kırptı. Ferah yutkundu. Zaten yanına oturduğundan beri burnuna fazlaca temas eden hoş duş jeli ve ıslak saçlarının şampuan kokusu epey tahrik ediciydi. Sonra sevdiklerim sözü ve gamzeli gülüşü yetmezmiş gibi göz kırpışı... Çok fazlaydı, duygusal olarak fazlaca sarsılmış, dağınık bünyesi için... Köpeği nazıkçe dizlerinden kaldırıp adamın kucasına bıraktı. Yüzüne bakmadan ayağa kalktı.

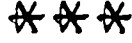
“Ben gideyim,” dedi.

Yusuf güldü, “Ne oldu, rengin sarardı?”

“Köpeğin çok tatlı, ama sen tam bir uyuzsun!” diye söylene söylene çıkıp gitti Ferah.

Yusuf onu kaçırmayı başardığı için arkasından kendi kendine gülerek kanepeye uzandı ve köpeğini göğsüne yatırdı.

“Oğlum Ferah’i kaçırdık oh, baş başayız! Bana uyuz diyene bak, çene hemoroidi, sevimsiz matmazel! Öyle kalırsın işte, atanamayan Panter Emel! Formumu hiç de kaybettiğim falan yok! Ne demiş şair, “Sana daha iyilerine layıksın diyeceğim, ama beni tanıdın bir kere!” Hah!”

Mayıs 2019 – Cici Anne

*“Nerden geliyor acep
Bu benim garip garipliğim?
Evden uzaklaştıkça değil
Ne de uzağında evin
Eve yakınlaştık yakınlaştıkça
Artıyor ev hasretim.”*

Can Yücel

Ankara

Kutluay, kardeşini arayıp Ankara’ya geldiğini ve çok acil görüşmeleri gereken bir mesele olduğunu söyledi. Büyük otellerden birinin suitinde buluşmak istemişti. Yusuf, ağabeyinin yanına vardığında otel odasında yalnız olmadığını gördü. Karşısında 45-50 yaşlarında, hoş bir kadın vardı ve kucağındaki çantasına sarılmış gergin bir vaziyette oturuyordu. Kutluay ise daha da gergin, hatta dağılmış bir ifadeyle ayaktaydı. Yusuf gelince kollarını açıp üstüne gitti ve aniden sarıldı. Sonra kendi teklifsiz yakınlığından çekinerek elleriyle adamın omzuna pat pat vurdu ve geriye doğru iki adım attı. Gözlerini kaçırarak sağa sola bakındı,

“Oh çabuk geldin! Delirecem oğlum ya! Bu nasıl bir adam!”

“Ne oldu birader sakın ol? Hanım kim?”

“Üvey annemiz!”

Yusuf ağzı açık baktı ve sinirli bir kahkaha attı, “Siktir!”

“Nasıl, ben de babamızdan biraz patavatsızlık almışım değil mi? Bak, dan diye söyledim işte! Cem ne yapacağız? Pardon Civan...”

“Yusuf,” diye düzeltti, biraz çekinerek.

Kutluay çarpılmış gibi bir yüz ifadesiyle bakakaldı, “Bir karar ver!” diye çıkıştı.

"Demesi kolay! 34 yaşına kadar adımlı bilmedim ben. Sen tabii ~~giriş~~ nüfus cüzdanıyla oradan bakınca isim şehir oynadığımı sanıyordun. ~~6~~ aylarda biraz oynadığım da doğru ama..."

"Yok biraderim, sen de haklısın. Yanlış anlama, senin kararın ~~par~~ sadece şaşkınlım."

"Yusuf, tamam. Bu son."

"Neyse tanıştırayım Ayzade Hanım, erkek kardeşim Yusuf... Hanım ~~me~~ fendi Bakü'den babamızı görmeye gelmiş. Eşi olduğunu söylüyor."

Yusuf kadına göz ucuyla bakıp başıyla kısacık bir selam verdikten sonra Kutluay'ı bir kenara çekti ve kulağına fısıldadı, "Başka kardeş var mı lan?" diye sordu.

"Yokmuş Allah'a şükür, ben sordum."

"Hah iyi. Allah'a şükür derken?"

"Senden ötürü değil be oğlum, bi dur! Kafam zaten çorba oldu!"

"Puşt bir daha evlenmiş demek! İt lan! Vallaha gebertecem! Ülkü Hoca bunu duymasın..."

"Annem de duymasın!"

"Annen hâlâ aşık mı o şerefsiz?"

"Hem de nasıl..."

"Napiyo lan bu kadınlara bu kadar unutulmaz olmayı başarıyor? Var-sa bir numarası bilelim yani..."

"Ne bileyim birader, biz bir tanesiyle başa çıkamadık, adamdaki potansiyele bak!"

"Aynen birader, benim hatun hamile olduğu halde tekmeyi bastı!"

"Senin çocuğun mu var?" diye sordu şok üzerine şok yaşayan Kutluay.

"Yok, eski eşim hamile şu an. Evli sayılır mıydık o da tartışılır ya neyse!"

"Söylememiştin. Allah bağışlasın, amca oluyorum ha?"

"Ayzade Hanım'a dönsek birader? Konuşuruz sonra."

"Ha evet, tabii. Buyur biraderim dön... Sen eminim benden daha güzel dönersin, hadi..."

Yusuf çekinerek kadının yanına oturdu. Bir süre dikkatle birbirlerini süzdüler.

"Sen Cem olmalısın? Ersoy senin hakkında çok danıştı."

“Yusuf!” dedi dişlerini sıkarak.

Kadın başını salladı, “Hah, Yusuf Cem idi, bağışla. Ersoy benim erimdir. Men erimi görmek isteyirem. Evlenmeyimizden 15 il keçir. Ersoy haradadır? Ona pis bir şey olmadı deyil?”

“Yok. Ersoy iyi merak etmeyin de? Kusura bakmayın, sizden habermiz yoktu.”

“Men, Ersoy’un uşaqlarını tanıyırdım. Gendisinden haber ala bilmeyende çok narahat oldum. Türkiye’ye gelip kardaşına çatdım.”

“Ersoy tutuklandı, şu an onu göremezsiniz.”

“Ah! Niye beledir? Ne üçün habs olundu?”

“Size anlatamam Hanımefendi. Şu an görüşmeniz mümkün değil. Geldiğinizi haber veririm, size bir diyeceği varsa iletmesini sağlarım. Başka yapabilecek bir şeyim yok. Ülkenize dönün.”

“Zaten ortalık karışık sen nereden çıktın! Ulan Ersoy, ulan Ersoy!”

Kadın üzgünce başını salladı ve gözyaşlarının hücum ettiği gözlerini kaçırıp peçeteyle kuruladı. Kutluay ve Yusuf kadını otelde bırakıp birlikte çıktılar. Otelin lobisinde bara oturup birer kadeh en sert viskiden söylediler ve durum değerlendirmesi yaptılar. Kutluay, kadının şirketine geldiğini ve şaşkınlıktan ne yapacağını bilemediği için kadını alıp ilk uçakla Ankara’ya getirdiğini anlattı. Yusuf da fevkalade şaşkın ve daha da öfkeliydi. Bir yandan asabı bozulmuş halde deli deli gülüp duruyordu. Peş peşe kadehleri başına dikerken Kutluay’a aldırmadan Ersoy’a küfürler yağdırdı.

Kutluay dağılmış halde güldü ve başını salladı, “Sana katılıyorum biraderim! Keşke ölseydi, mezarı belliydi bari! Bu adamın ne olduğu belli değil, daha neler çıkacak valla korkuyorum artık!”

“Ohoo... Bilmesen daha iyi.”

“Şirketimin ortağımıyş! Mali müşavirim ve avukatlarımla görüştüm. Onunla ortak olmak istemiyorum, ama her şeyi kılıfına uydurmuş. Üstelik 10 yıllık emeğim var, nasıl çıkacağım bu işin içinden?”

“Senin şirketine ortakmış şükret, benim hayatımın içine etti it! Tanımadığın bir baba tarafından 34 yıl boyunca manipüle edilmek! Keşke görür görmez gebertseydim idealini siktiğimin dölünü! Onca sene babam belli değil, piçim diye dertlendim... Belli oldu da ne oldu! Soy israfı çıktı düzü! Ulan böyle baba belli olmasın!”

"Sana yaptıklarını aklım almıyor zaten birader, ne diyeyim... Ne dedim, haklısın."

"15 yıl olmuş evleneli."

Kutluay ağzında çevirdiği viskiyle gülmeye çalıştı, "Sinirlerim bozuldu! Azerbaycanlı cici annemiz de çok asil bir hanım! Doktormuş."

"Zevkinden hiçbir ortamda ödün vermemiş kart zampara! Lime lime edecem, hayalarını boğazına tıkacam!"

"Başka kardeş var mı diye soruşundaki dehşeti unutamam Yusuf!"

"Kuti gülme!"

"Bana bir daha Kuti dersen ben de sana Cem derim! Babamız sana paşa dedemizin adını vermiş ne güzel!"

"Tamam Kutluay Bey!"

"Hah! Düşünsene 13-15 yaşlarında bir oğlan veya kız kardeşimiz olsaydı?"

"Sana sormalı, sonradan çıkma biraderine nasıl alıştın?"

"Sen başka oğlum, senin gibi kardeşe can kurban. Hem ben seni biliyordum. Ama bana yaptığının aynısını yaşasaydın suratının halini görmek isterdim. Hadi kalk, gidip Yıldız'ı alalım, birlikte bir yemek yiyelim."

"Anlatacak mısın ona?"

"Hiç istemesem de mecburen anlatacağız biraderim. Ben tek başıma değil ha! Sen de yardım edeceksin. Nasılsa hiçbir şey sonsuza kadar gizli kalmıyor... Ne kadar erken öğrense o kadar iyi."

Yusuf "Peki," dedi ve Yıldız'ı aradılar. Kadın görev yaptığı Filo Komutanlığı'nda olduğunu ve mesai bitiminde onlarla görüşebileceğini söyledi. Biraz oyalanıp Yıldız'ı almaya gittiler. Yıldız ikisine de sarıldı.

"Oof bugün çok havalıyım. Beni iki süper yakışıklı almaya geldi! Siz nerelerdesiniz bakayım kaç gündür? Kutluay, "Arayacağım," dedin dönmedin! Civan hele sen, telefonumu hiç açmadın!"

"Civan değil, Yusuf-muş!" diye araya girdi Kutluay. Kendi suçunu bastırmak ister gibi.

Yıldız şaşkınca baktı, "Annenin verdiği ismi almaya mı karar verdin? Peki, saygı duyarım kararma. Gerçi babama da o kadar posta koyduk Civan'sın diye, hay Allah... Hepiniz tuhafınız."

"Tuhaf, varlığımı tanımlamak için iltifat sayılır Yıldız."

“Yıldız değil canım, abla! Bu da benim manifestom, hadi bakalım!”

Gölüşerek Yusuf’un arabasına bindiler.

Yıldız, “Siz arayınca anneme haber verdim. Yemek için hazırlık yaptım. bekliyor. Yusuf biraz emrivaki oldu kusura bakma, ama çekinecek bir şey yok. Sadece seni görmek istedi. Yaşlı bir kadının arzusunu kırmazsın umarım? Hatırım için...”

“Olur, ama Sevim Hanım’a gitmeden önce seninle konuşmamız gereken önemli bir şey var.”

Yıldız’a Ayzade Hanım’ın gelişinden bahsettiler. Yıldız da ilk duyduğunda Kutluay kadar şaşırıldı, üzüldü, ne diyeceğini bilemedi. Biraz ağladı...

“Biz her gece ona “Şehit oldu,” diye dua ederken, her bayramda mezar taşını öpüp ağlarken... O, kendine bir hayat daha kurmuş! Artık ona üzölmeyeceğim! O benim kalbimde sakladığım mükemmel adam değil, onu tanımıyorum... Ne hali varsa görsün!” dedi, ama gülen yüzü epey asıldı. Annesinin evine gitmeden önce biraz açık havada dolaşıp sakinleşmek istedi. Kutluay gibi Yıldız da annesine bundan bahsetmemeye karar vermişti. Yusuf bunun ne kadar gerekli olduğunu kadını görünce daha iyi anladı. Geleceğinden haberi olmasına rağmen, 65 yaşındaki emekli hemşire ve Ersoy’un ilk eşi Sevim, oğlanı kapıda görünce, “Hii!” diye bir iç çekişle iki elini sol göğsüne bastırdı. Yıldız kapıdan içeri girip kadını omuzuna sarılarak destekledi. Kulağına eğilip yumuşak bir sesle, “Anne bu Yusuf. Her şeyi defalarca konuştuk, sakin ol. Çocuk zaten çok gergin.”

Sevim, dolu dolu gözlerini kırpıştırıp başını salladı, “Buyurun oğlum. Hoş geldiniz,” dedi.

Kutluay ve Yusuf eve adım attıklarında içerisi mis gibi yemek kokuyordu. Çankaya’daki, iki katlı, bahçeli, mütevazı evde yardımcısı ile birlikte yaşıyordu kadın. Kutluay, annesinin elini öpüp sarıldı ve yanaklarından öptü. Yusuf geride durup sadece resmi bir gülümsemeyle baş selamı verdi. Yaşlı kadın, genç adamdan gözlerini ayıramıyordu. Şaşkınlıktan konuşamaz haldeydi. Yusuf, bunun babasının gençliğine olan benzerliğinden kaynaklandığını ve aynı zamanda kanlı canlı karşısında görünce talihsiz kadının acı hatıralarının zihnine hücum ettiğini anladı. Yıldız, annesini elini yüzünü yıkayıp sakinleştirmek için lavaboya götürdü. Yusuf ve Kutluay evin geniş salonuna geçtiler.

"Keyfine hak birader. Burası babanın evi. Aile yadigarı, Güneri Kıymı. Boşanma tazminatı olarak anneme vermiş."

"Aile albümleri falan var mı?"

"Olmaz mı? Bir sürü! Yemekten sonra bakarız."

"Sevim Hanım izin verirse?"

"Verir canım, niye izin vermesin? Bu aile senin de ailen ve köklerini tanımaya hakkın var."

Sevim ve Yıldız salona döndüler. Yıldız geleneksel Türk misafirperverliğinde olduğu gibi kolonya ikram etti. Yusuf, sakince oturup yaşlı kadının kendisini ruh görmüş gibi incelemeyi bitirmesini bekledi. Sonra hâl hatır sordu. Sevim dakikalar geçtikçe sakinleşti ve adama sorduğu sorulardan aldığı cevaplara anlayışla başını salladı. Kocasının bir sosyal deneye gönüllü kobay olarak dünyaya bir can getirmiş olduğu gerçeği çok sert bir tokat gibi yüzüne çarpmıştı. Onca yıla ve o yıllarda inanmış, hazmetmiş hatta sonunda içinde affetmiş olduğu sadakatsizlik gerçeğine bu yeni bilgiyi yeğ tutamıyordu. Kocasının başka bir kadına âşık olup karşısında duran 34 yaşındaki genç adamı dünyaya getirmiş olmasını, yani klasik türden bir ihaneti tercih ederdi. Fakat oğlana acıdığından bunu dile getiremedi. Sadece çok kibar ve usturuplu cümlelerle bu gerçeğin etrafından dolaşarak üzgün ve şaşkın olduğunu söyleyebildi. Yemek masasına geçtiler. Çorba içerken Yıldız, babasının en sevdiği çorba olduğunu söyledi. Sevim merakla Yusuf'un yüzüne baktı,

Yusuf sakince, "Elinize sağlık, çok lezzetli," dedi.

"Anneniz hanımefendi nasıl? Onu bir defa görmüştüm. Tatsız bir karşılaşmaydı tabii. Yanlış anladığım için üzerine gitmiştim. Af dileyebilsem keşke..."

"Ankara'da. Sağlık sorunlarıyla uğraşıyor. Af dilemesi gereken siz değilsiniz Sevim Hanım. Ersoy ve Ülkü sizden af dilemeli."

Sevim kısa bir an donup kaldı, yemek masasında soğuk bir rüzgâr esti. "Anne-baba," demiyordu genç adam. Acı acı gülümsedi. "Öfkelisiniz," dedi.

Yıldız, "Yemekte konuşmayalım bence," deyip boşalan çorba kâselerini evin yardımcısına verip yemek servisi yapılmasını işaret etti ve konuyu tatlıya getirdi. "Yusuf, annem bir revani yapar, parmaklarını yersin."

"Teşekkür ederim, çok zahmet etmişsiniz."

"Rica ederim oğlum, dilediğiniz zaman bekleriz. Yıldız, kardeşini sık

ok getir olur mu? Babanın emanetinin başımızın üstünde yeri var. Bunca zaman yaşadığını bilseydim, bırakmazdım. Hele bu türlü olduğunu bilseydim...”

Yıldız bezginlikle, “Anne ben konuyu kapattıkça sen açıyorsun ha! Tamam, ne istiyorsanız konuşun, ben çıktım aradan,” dedi.

Kutluay, “Bak ben hiç karışmıyorum abla, sen de karışma. Konuşacaklar tabii. Değil mi Yusuf?”

“Tabii. Ben rahatsız değilim. Sevim Hanım nasıl uygun görürse...”

Yıldız ve Kutluay birbirine baktı, Kutluay göz kırptı. Annelerinin Yusuf’tan hoşlandığını anlamışlardı. Kadının 29 yıl boyunca ihanete uğradığını düşünmesine karşın Ersoy hakkında tek kötü söz etmemesinden dolayı adama duyduğu derin sevginin farkındaydılar. Kutluay kardeşlerini bulduğundan ilk bahsettiğinde, yıllar önce annesinin avukatıyla yaptığı telefon görüşmesinde o çocukla ilgili konuşulduğunu duyduğunu söylemişti. Sevim, o çocuğa dair hiçbir iz bulamadığını, boşanmadan sonra birkaç sene boyunca aklına geldikçe Ülkü’yü sorup soruşturduğunu söyledi, ama kadın daima yalnız yaşadığından çocuğunun hayatta olmadığını zannetmişti. Gidip kadına sormaya ve yüzleşmeye de cesaret edememişti. Gururu buna izin vermemişi. Yine de kocasının başka bir kadından olma çocuğu, kolayca yabana atılacak bir mevzu olmadığı için soruşturmasına devam ettiğinde, Ersoy ve Ülkü’nün resmi evlilik kayıtlarında hiçbir zaman çocuk sahibi olmadıklarını görmüştü. Kadına çok yakın birisi Sevim’e, o çocuğun evlilik dışı doğduğu için başka bir ailenin nüfusuna geçtiğini, onlar evlendiğinde ise çocuğun ağır bir hastalık geçirip vefat ettiğini söylemiş ve eklemişti, “Bu işi kurcalamayı bırak Sevim! O kadının babası çok kudretli bir adam ve bu skandalı saklamak için her şeyi yapar. Sana ve çocuklarına zarar verebilir.”

Yusuf sordu, “Boşanmadan önce mi beni size söyledi?”

“Evet. Dediğim gibi ben bana ihanet ettiğini sanıyordum, Ersoy önce reddetti sonra kabul etti. “Ülkü Hanım’dan bir oğlum var. Boşanmaya mecburum,” dedi ve helallik istedi. Ben iki çocuğumla evliliğimizin ve hayatımızın ziyadesiyle mutlu olduğunu sanırken, onun 4-5 yaşlarında bir oğlunun olduğunu duyunca çok sarsıldım. Nasıl saklayabilmişti, inanamadım! Ancak Ersoy öyle karşısına geçip hesap sorabileceğiniz bir adam değildi. Detayları istiyorsanız, ben de hiçbir zaman öğrenemedim. Kestirip attı. Sonra da bir yıl geçmeden şehit oldu.”

“Peki size bu işi kurcalamayı bırakmanızı söyleyen kimdi?”

"Ülkü Hanım'ın bir öğretmen arkadaşı. Son görev yaptığı okulda müdür yardımcısıydı."

"Teşkilat ayarlamış bunu da. Fakat dediği gibi iyiliğinize olmuş."

Masadaki herkes bir süre sessizliğe gömüldü. Başlar eğildi, yüzlerdeki tebessümler soldu. Yemekten sonra kahve içerken Sevim'in çıkardığı eski fotoğraf albümleri Yusuf'un önüne dizildi. Bir yanına Yıldız, bir yanına Kutluay oturdu merakla. Yusuf güldü onlara.

"La napıyonuz psikoterapide hissettim kendimi!"

Yıldız, "Seninle paylaşmak için biz senden daha heyecanlıyız galiba," dedi.

Kutluay, "Ben pek değilim ya, benim çocukluğum komedi resmen," diye ekledi

Yusuf, "Dramdan iyidir birader, hadi bakalım şuna!" deyip albümü açtı.

Albüm, Ersoy ve Sevim'in nişan fotoğrafı ile başlıyordu. İkisinin ilk tayin oldukları şehirde arkadaş tavsiyesiyle tanıştırılıp birkaç ay içinde ailelerin de ısrarıyla orduevinde yapılan geleneksel bir düğünle evlendiklerini öğrendi. Sonra düğün fotoğrafları, bir yıl sonra Yıldız'ın doğumu, Yıldız'ın bebeklik fotoğrafları vardı. Çok mutlu ve kusursuz görünüyorlardı. Ersoy ve Sevim tüm siyah beyaz fotoğraflarda klasik ve iyi giyimliydi. Kucaklarında küçük kızlarıyla, diğer aile bireyleri ve dostlarıyla çekilmiş fotoğraflarda ciddi ve hafif tebessümlerle yan yana veya en fazla resmi bir tavırla el elelerdi. Resimlerdeki evlere, eşyalara, gidilen restoranlara, giyim kuşamlarındaki her detaya dikkat kesildi. Bir yandan Yıldız'ın anlattıklarını dinleyip kafa sallıyordu.

Kutluay, ikinci albümü de kucağına verdi. Yıldız'dan 1,5 sene sonra dünyaya gelmişti. Ersoy hastane odasında kucağında iki küçük çocuğu ile oldukça mutlu ve gururlu görünüyordu. Sevim burada yine bir ilave yaptı, "Kayınpederim Nazım Bey, erkek torunu olmasını ne çok istemişti. Ayrımcılık yapmadılar çok şükür, ama inceden inceye kayırırdı Kutluay'ı. "Soy ismimin tek varisi," diye övünürdü. Eh, eski insanlar işte..."

Kutluay, "Şuna bak Yusuf, ilk doğum günümde bana asker üniforması giydirmişler!"

Yusuf bir kahkaha attı, "Bu ne ya?"

"Sorma birader, dedim ya çocukluğum, dedemle babamın askeri disipliniyle evin küçük eri olarak geçti. Dedemi görünce asker selamı verip

hazır ola geçiyordum, sen düşün!”

Yıldız, “Bütün bayramlar ve özel günlerde Kutluay’a kamuflaj alınırdı. Bana ise kırmızı salopet elbise, beyaz gömlek, beyaz mus çorap, kırmızı ruşan ayakkabılar... Saçlarımı sıkı sıkıya iki belik örerdı annem. Kutluay’a tabii ki devamlı üç numara asker tıraşı! Ama sonuçta o özel sektörde çalışmayı seçti, ben asker oldum. İroni mi dersin, yoksa psikolojik bir açıklaması var mıdır bilmem.”

“Ters tepme sendromu!” dedi Yusuf.

Gülüştüler. İlk albümler Yusuf’un burnunun direğini sızlatacak kadar güzeldi. Aile yemekleri, bayramlar, kutlamalar, anlık ve habersiz çekilen mutluluk dolu fotoğraflar... Her şey kendisine ne kadar yabancıysa o kadar imrenilesiydi. Çocukluğuna ait tek bir kare bile yokken, biyolojik babası, öz ailesi ve çocuklarıyla kendisinin yoksunluk çektiği yüzlerce anı biriktirmişti. Buna kolaylıkla isyan edebilirdi. Kendisini attığı ateş hiç de bir kaza filan değildi. Ersoy proje çocuğundan neyi esirgediğini pekâlâ biliyordu. Aile, sevgi, kardeşlik, dayanışma, paylaşım, özel günler, gelenekler kendisinden bile isteye eksik tutulmuştu. Ersoy tüm bu manevi değerleri bilmeyen biri değildi ki bir kazadır, hatadır olsun gitsindi... O her şeyin farkındaydı. İdeal olan bir yanda zaten elinin altındayken o, öte yanda paralel bir hayatta, idealin ötesinde bir sosyal deneye gönüllü kobay olmuştu. Dahası bu evdeki aile ortamını eski albümleriyle birlikte görünce geçmişinden bugününe dek Ersoy’un neleri yitirdiğini, yani o projeye gönüllü olmasa kendisini bekleyen asıl hayatı gördü. Görmek istediği asıl şeyi...

“Yusuf sıkıldıysan kapatalım bu mevzuyu... Biz fazla üzerine gelmiyoruzdur umarım?” diye sordu Yıldız.

Daldığı düşüncelerden uykudan uyanır gibi silkindi, “Yok. Bilmediğim şeyler değil bunlar. Sadece tahmin ettiğim gerçeğin vesikaları.”

Kutluay, “Gel sana çocukluk odamı göstereyim,” deyip ikinci kata çıkardı Yusuf’u. Evin sıcak ve yaşanmışlıklarla dolu atmosferi ciğerine bata bata ağabeyini takip etti. Onun suçu yoktu, üstelik merak da ediyordu hayatının başka nasıl olabileceğini?

Kutluay’ın boy boy asker formlarıyla dolu gardırobunu görünce gülmeye başladı. “Cidden militarist bu adam yahu!”

Çocuk odası sade bir nizamla döşenmişti. Duvarı en yüksek noktada Türk bayrağı ve Atatürk resmi asılıydı. Altındaki diğer çerçevelerde ise İstiklal Marşı, Gençliğe Hitabe ve Andımız vardı.

"Tamam, tabii ki milli değerlerimize bağlıyız, ama bu kadarı fazla değil mi? Devlet dairesi gibi! Kurban Bayramı'nda bile kamuflaj giyiyordun kardeşim. Milli bayramları zaten söylemiyorum bile! Yıldız kırmızı beyaz ben sürekli hakiye boyanmış vaziyette! Benim öyle örümcek adam, süpermen gibi çizgi roman kahramanlarına öykünme ihtimalim hiç yoktu. İlkokul dörde giderken gizli gizli dergi alıp okurdum. Yatağımın altında bulmuş, fena azarladı. Oğuz Kağan'dan başlayarak tarih dersi vermeye başladı, Çanakkale Savaşı'ndan çıktı. Tüm tarihimizi ezbere biliyordum zaten. Sadece, çocuktum... Eğlenmek, hayal kurmak da istiyordum." Kutluay anlatırken gözleri dalıp gitmişti babasını kaybetmeden hemen önceki zamanlarındaki bastırılmış duygularına. Yusuf onun haline bir kahkaha attı.

"Güne andımızla başlıyorsunuzdur Allah bilir ha? Biz de yetimhane de öyle yapıyorduk," deyip Kutluay'ın yatağına oturdu.

"Şikâyet etmiyorum, yanlış anlama. Sadece dertleşmek anlamında. Senin yaşadıklarının yanında benim şikâyet etmem şımarıklık olur Yusuf."

"Şikâyet etsen de yadırgamam Kutluay. Herkes kendi hikâyesini biliyor. Şu üniformanın aynısından bana da almış. Ülkü ile beni kaçırmaya yeltendikleri kısa bir dönem olmuş, ben beş yaşındayken. Sen daha o hikâyeyi bilmiyorsun. Anlatırım bir ara..."

Kutluay da gelip yanına oturdu ve bir elini Yusuf'un dizine koydu. Dudaklarını birbirine bastırıp yüzünde daha önce sadece Ersoy'u sağ olarak karşısında gördüğü günkü gibi acılı bir ifadeyle baktı. "Çok uzakta değilmişsin. Şurdan yetimhane en çok 10 kilometre! Ben burada, sen orada... Çok üzgünüm! Keşke hep bizimle olsaydın. Şu odada ne oyunlar oynardık kim bilir? Belki erkek erkeğe boğuşur, güreşirdik seninle."

Yusuf sertçe yutkundu. "Keşke," diyebilirdi. Tek kelime.

Kutluay ilk kez gözünde yaşlarla sarıldı kardeşine. Kuvvetlice kendine çekip sıkı sıkı omzuna bastırdı. Yusuf bunu beklemiyordu. Donup kaldı bir an. Kutluay bırakmadı. Burnunu çekerek, "Ah be oğlum!" dedi. Yusuf yutkuna yutkuna kollarını tonlarca demir yükün altından çıkarmaya çalışmış gibi güçlkle kaldırılabildi ve Kutluay'a sarıldı.

"Ağlama lan bebe!" dedi gözleri dolu dolu gülerek.

Kutluay hem güldü hem ağladı. Duyguları allak bullak olmuş, miras yoluyla edinilmiş tuhaf bir pişmanlığa karışan bilinmeyene, ama olsa...

Ah kim bilir ne güzel olacak bir kayıp kardeşe özlem ilk kez ete kemiğe büründü. Birlikte büyümemiş olmalarına karşın birbirlerine ne kadar bağlı olduklarına şaşıldılar. Yusuf kan bağıının ne demek olduğunu ilk defa bu kadar bir şekilde idrak etmeye başladı. Bilişsel bir idrak değildi bu. Adeta damarlarında dolaşan hisler nehriydi. Sıcaktı, güvenliydi, iyiydi. Ülkü'ye karşı hislerinden az buçuk tanıyordu kan bağıını, ama kardeş başkaydı. Hele Kutluay gibi içten bir ağabey! Tekrar çocuk olası, sokağa fırlayıp yaramazlık yapası, gidip başka çocuklarla dalaşası geliyordu düşününce... Bu kez köşe başından biri çıkıp gelecekti emindi, abisi gelip "Ne oluyor orada! O benim kardeşim!" diyerek sahiplenecekti.

"Babamı affetmeyeceğim. Bu... Bir erkek için ömür boyu sürecektir bir yas. Eksikliği hiç dolmayacak sanırdım. Ama yanılmışım, sen varsın Kutluay!"

Kutluay artık gözlerine dolmakla kalmayıp yanaklarından süzülen yaşları elinin tersiyle sildi. "Ayıpsın be oğlum, iste yeter!"

Yıldız başını aralık olan kapıdan içeri uzatıp seslendi, "Hey çatladım burada! Ablayı unutanlar kulübü, sizi çok fena yaparım."

Kadına "Gel," dediler.

Yıldız odadaki duygusal havayı sezdi, ama anlamamış gibi neşeli bir tavır takınıp gelip Kutluay'ın yatağında ikisinin arasına girdi ve kollarını kardeşlerinin omuzlarına sardı. "Bir dahaki sefere bizde buluşuyoruz Yusuf. Eniştenle yeğenin de seni görmek için sabırsızlanıyor."

Yusuf, "Yine albüm olacak mı?" dedi şakayla. Gülüşerek odadan çıkıp alt kata indiler. Biraz daha oturup çay içtiler ve gece yarısı olmadan Yusuf müsaade isteyip kalktı. Kutluay annesinin evinde kalacağı için Yıldız ile birlikte onlarla vedalaştılar. Ayrılırken Yusuf kendisine kollarını açan Sevim'in sarılması için önünde eğildi. Kadın titreyerek sarıldı, tekrar tekrar yüzüne bakıp alnına ve saçlarına dokundu. "Ah güzel oğlum..." diyebildi ve hıçkırdı.

Yusuf derin bir nefes alıp hızlıca arkasını dönüp evin bahçesine attı kendini. Bir sigara yakıp Yıldız'ın annesini sakinleştirip bahçeye inmesini bekledi. Yıldız gelince koluna girdi ve sırtını sıvazladı. "Teşekkür ederim Yusuf. Annem için çok özel bir akşamdı."

"Benim için de öyleydi Yıl-..." Duraksadı, boğazını temizledi ve zor gelse de söyleyebildi. "Abla."

Yıldız keyifle bir kahkaha attı ve Yusuf'un arabasına bindiler. Yolda

konuşa konuşa Yusuf kadını evine bıraktı. Tekrar görüşmek için ~~erz~~tiler. Ertesi sabah Kutluay ve Yusuf biraderler, birlikte kahvaltı ettikten sonra kafalarına en çok takılan mesele hakkında konuşmak için Ersoy'u tutuklu bulunduğu hücreye geldiler. İlk şaşkınlıkları ve öfkeleri ~~din~~ Birlikte daha çok vakit geçirmek için bahane arar gibiydiler.

"Biz sana bir şey soracağız Peder Bey. Yahu üç tane eş değiştirmişsin. kadınlara ne yaparsan yap hâlâ senden razı hepsi de. Hakkında tek olumsuz kelime etmiyorlar," dedi Yusuf.

Kutluay, "Evet baba bizden çaldığın onca yıla karşın bir iyilik yap ve sırrın neyse söyle!" diye ekledi.

Ersoy küçümser bir tonla güldü oğullarına. Kutluay ve Yusuf gelip sorduklarına pişman olarak bakiştılar. Hatta alay etti Ersoy... "Bu ne şimdi? Şen dullar dayanışması mı? Ah işte ben başınızda olsaydım bir kadın nasıl mutlu edilir öğrenecektiniz. Bunu size uzaktan öğretme şansım yoktu."

"Adama bak ya! Kibri zaten arşa geliyor, gelip daha da Ay'a çıkardık egosunu."

"Yok oğlum ego değil. Erkek erkeğe şakalaşıyoruz şurada. Hem çok basit. İki kelime."

"Neymiş o?"

"Kutluay, senin farkında olmadığın, Yusuf senin ise söylemesi tabiatına uymayan yüzde yüz tesirli o sihirli cümle şu: Tamam karıcığım."

"Yiyor bizi."

"Ümüğünü sıkayım mı?"

"Dur yapma şimdi... Yaşlı başlı adam."

"Ciddiyim. Deneyin çok basit. Bu yaşta yalnız kalmanıza üzülürüm doğrusu. Kutluay, senin eski eşine dönme ihtimalin yoksa artık önüne bak oğlum. Yusuf sen de huysuz prensesi istesen tekrar avucuna alırsın bence. Kırıldığını biliyorum, ama çok da kızma. Kızcağızın karşısında ben vardım, sonuçta korkmayıp ne yapacaktı?"

"Abi, tut beni! Yoksa kafa göz dalacağım! Ulan ben sana kızın ödünü patlat mı dedim? Psikopat! Ben sana ne olursa olsun benimle kalmaya cesareti var mı anlamama yardım et dedim! Sen Proje kadından bahsedince bebeğini benim yok edeceğimi falan sanmış. Kafayı yedi kız! Ölümün benim elimden olacak Ersoy! Aynı benim doğumum gibi bazı tarihi olaylar çok da kadere bırakılmamalı!"

Kutluay Yusuf'u kollarından tuttu.

"Baba alay mı ediyorsun Allah aşkına? Bu nasıl bir nasihat etmek, biz çocuk muyuz?"

"Bak oğlum, bir erkek gerçekten ne zaman adam olur biliyor musun? Bir kadına sığınak olduğu zaman."

"Sen maşallah üçüne de olmuşsun! Neyse ki farklı zamanlarda!"

"Yok canım şeriat sevici miyiz biz! O'ne demek öyle... Annelerinizi sevdim, onlara minnettarım, bana sizi verdiler."

"Pişkin, kart zampara! Sen ne verdin peki? Litrelerce gözyaşı! Kalkmış halen kadına sığınak olmak, bilmem ne! Bana bak Ersoy, o kadınların senin hakkında kötü konuşmaması onların asaletinden ha! Yoksa senin bir bok bildiğin yok! Yürü Kutluay yoksa elimden kaza çıkacak."

"Durun nereye? Tamam kızmayın. Oturun azıcık yüzünüzü göreyim. Kutluay, lütfen biraz daha kal. Hüma neler yapıyor, anlat?"

Kutluay Yusuf'a başıyla biraz daha oturmaya işaret edince Yusuf itiraz etmedi, ama ayakta durup bir sigara yaktı.

"İyi baba, annesinde kalıyor. Kreşe gidip geliyor."

"Bir kez görüp yanaklarından öpebilseydim! Ne güzeldir torun kokusu kim bilir... Yusuf sizinki kaç aylık oldu oğlum?"

"İki aylık."

"Daha cinsiyeti belirsiz öyleyse. Tabii ki sağlıklı olması en önemlisi, ama erkek olmasını istediğimi de Allah biliyor. Güneri soyadının sağ kalan tek varisi ben ve siz ikinizsiniz. Neyse daha gençsiniz. Birer erkek torun isterim, benim pırlantalarım!"

"Ben başka çocuk sahibi olmayı düşünmüyorum. Yusuf'un ki de sağlıklı olur inşallah cinsiyeti fark etmez. Çık şu hanedan kafasından baba! 21. yüzyıldayız..."

"Soyadını aldım diye şımarıyor şimdi! La sana inat bebek erkek olursa mahkemeye başvurup soyadı değiştiririm!"

Ersoy hiddetle çıkıştı, "Hakkımı helal etmem!"

"Sütümü helal etmem diyeydin bari! Beş yaşına kadar sen emzirdin ya!"

Ersoy sustu. "Sen şimdi iki kelime diyorsun," dedi Kutluay. Ersoy kararlılıkla başını salladı.

Yusuf sakallarını kaşıyarak düşündü, "Nasıl, her şeye mi tamam?"

Bana ters Peder Bey!"

"Senin düzün yok ki evladım. Bir kadın sende yönünü bulana kadar yandı bitti kül oldu!"

Kutluay kıs kıs gülmeye başladı. Yusuf ona döndü, "Laf mı veriyorsun bana?"

"Yusuf, sen her şeye tamam demesen bile ara sıra de, yeter! Kutluay sen de degecek kadınlara tamam de oğlum. Kullandırma kendini! Sizin gibi pırlanta bulmuş bir de bunuyor bu zamane kadınları. Olacak iş değil pes!"

"Biz bunu dışarı çıkarsak sanki bize çöpçatanlık da yapacak ha! Ne diyorsun birader?"

"Çıkarsak mı biraderim? Olmazsa geri iade yapabiliyor muyuz sizin teşkilata? Babamız bizi ikinci kez hayal kırıklığına uğrattı deriz."

Ersoy güldü onlara. Doğrusu izahı olmayan şeylerin mizahını sevdi. İyiydi ve bunca yıl sonra çocuklarıyla arasında bir tutam mizah kimseyi öldürmezdi. İki oğlunun böyle iyi anlaştığını görmek adamı mest etmişti. "Bu saatten sonra ölsem gam değil," diye düşündü ve onları önce Allah'a sonra birbirlerine kalpten dualarıyla emanet etti.

Ersoy'un yanından ayrıldıktan sonra Yusuf, Kutluay'a bir şey söylemeyi unuttuğunu söyleyerek Ersoy'un yanına geri döndü ve hücrenin parmaklıklarının ardından konuştu, "Sahi söylemeyi unuttum, eski eşlerinin hepsi beni sana benzetiyor. Gençliğinin tıpkısıymışım, ama ben bir tık daha hoş ve sevimliyim. Kendini çoğalttın demek Ersoy? Nasıl bir duygu?"

"Gen seçiliminin bir sonucu. Bu duygusallık değil, bilim evlat. Ve şahane bir tezahür."

"Ural gibi konuştun. Neyse... Verdiğin adı ve soyadını aldım. Ama yüzünü siliyorum Ersoy! Uzmanlar ayarlandı, bir dizi estetik operasyon geçirip başka biri olacağım!"

"Demek teşkilattaki görevine devam etme kararı aldın? Hayırlı olsun oğlum. Her zaman en doğru kararı vereceğine eminim."

Yusuf, adamın bu fikirden zerrece etkilenmemiş olmasından rahatsız olarak üstüne gitti. "Kusursuz ve lanet tezahürünü son kez görmen için geldim. Şimdi yitip giden gençliğine son kez iyice bak ve bay bay de!"

Ersoy dimdik durup iç geçirerek şefkatle baktı oğluna ve daha fazla konuşmadı. "Yüzün değişse ne fark eder? Ben senim, sen de bensin..." diye geçirdi içinden.

12. Bölüm

Mayıs 2019, Eylül

Kadın, erkeği kılıcsız zapt eder
Ve ipsiz bağlar.

Tolstoy

Yusuf'un, Ankara'da teşkilata ait lojmana yerleştiği ve keyifle aylıklık ettiği günlerden birinde Saygın arayıp karargâha gelmesini istedi. Teşkilat içinde yeni bir müsteşar atanmamışken yeni yapılanmalar devam ediyordu. Saygın Efe, bakanlık emriyle Strateji Daire Başkanlığına getirilmişti; fakat Batık-3'teki ofisinden henüz tam olarak taşınmamıştı. Saygın'ın yeni görevi nedeniyle Batık-3 Karargâhı, birimin en yetkilisi olarak Yusuf'un emrine geçmişti. Çok gizli hizmet veren bir kuruluş olduğu için resmîyet- te aslında yoktu ve bunun için resmi olarak devir işlemi de yapılmamıştı. Batık-3 Karargâhı artık Yusuf Cem Güneri tarafından kontrol ve idare ediliyorken o da kendi iç yapılanmasına gitmişti. Teo'yu teknik ekibin başına getirmişti, onun yardımcısı olarak yazılımcı Orkun ve Bilal çalışıyordu. Saygın'ın asistanı Fatma artık Yusuf'un asistanı olarak görevine devam ediyordu. Müge ise hem tedarik müdürü hem karargâh başkan yardımcısı olarak çalışacaktı. Gerçi Müge ile yeni pozisyonları konusunda anlaşmaya varmaları biraz güç olmuştu.

Müge'ye, "Sana bir iş teklif edeceğim," dedi.

"Neymiş?"

"Daire başkan yardımcılığı?"

"Başkanı senin olduğun bir daire, küre hatta gezegen bile olsa yörün- gesinden sapabilir sanki?"

"Sana evlenme teklif etmiyorum canım. Anti ajan birimi kuruldu ve başına ben getirildim. Batık-3 olarak artık ülkedeki yabancı ajanları avla- yacağız. Bu anlamda birimi güncelleyip Batık-4 bile yapabiliriz hatta ha! Akıllı telefonlar gibi son sürüm. Yardımcım olur musun?"

Müge bozulduysa da belli etmemek için lafı kıvırdı, “Hafta içi 8-5 çalışırım. Bir ay yıllık izin, resmî tatillerde ücretli izin ve özel görevlerde bir maaş ikramiye.”

Yusuf dudak bükerek baktı, “Dairenin tapusunu da üstüne yapayım, kiraya verirsin ek gelir olur! Maaşın da milletvekilleriyle denklensin ister misin? Gerçi istesen de haksız sayılmazsın. Dokunulmazlık, artı ceylan derisi koltuklar yok bizde... Kelle koltukta devam!”

“Ne istiyorsan yap, seninleyim Adsız! Tatava yapma!”

“Sen tatava yapma asıl. Bana bak! Evlenip gitmeyeceksin değil mi?”

“Yok lan ne gitmesi.”

“Eş durumundan tayin olayı bizde yok biliyorsun... Bir sorayım dedim. Seninki mi Ankara’ya yerleşecek?”

Müge evlilik konusunu Adsız ile konuşmaktan rahatsız olduğunu belli eder gibi huzursuzca sağa sola bakındı ve yüzünü asarak, “Hıı,” dedi.

“Devam edecek mi profesyonel boksörlüğe? Öyleyse adam meşhur kızım. Evliliğini gizli tutmaya dikkat etmeniz gerek.”

“Biliyorum, ama zaten son şampiyonadan sonra bırakacak. Ankara’da özel bir kulüp açmayı düşünüyor.”

“Ne yapacak, fitness, vücut geliştirme filan mı? Kaliteli bir yer açsın da üye olalım.”

“Sen?”

“Olmaz mı?”

“Kes şunu! Zaten kuzenim diye yalan attım.”

“Ben bozmam, rahat ol.”

“Sağ ol!”

“Sahi sen apar topar niye evleniyorsun? Doğruyu söyle bana. Hani evlilik, düzen insanı değildin, bağlanma olaylarına gelemezdin? Ne oldu da fikrin değişti? Boksör dallama da seni aşka inandıracak kadar sağlam pabuç değil sanki.”

“Sana ne Civan? Ben sana hesap sordum mu? Terörist Akif’in gayrimişru kızı seni nasıl aşka inandırdı, oradan başlayalım bu konuyu konuşacaksak?”

“Evlenmek istediğini söyleseydin Ferah girmezdi hayatıma. Ha bak ne isabet olurmuş Çiçek Hanım, bir taşla üç kuş vururduk seninle. Hem

kızcağızın hayatı hiç olmazdı hem biz seninle devlerin aşkı misali yaşar giderdik.”

“Kes şunu atsız kovboy, sinirimi bozma.”

“Eskiden olsa gülerdin. Şimdi çok gerginsin, niye?”

“Civan çekil tepemden bak, kötü olacak!”

“Hamile misin yoksa?”

“Lan hayır! Hamile filan değilim, sana ne dedim, çekil!”

“Müge ya konuşacaksın ya ben tekerine çomak sokacağım. Bak uyar-
madı deme!”

“Siktir git!” deyip adamın yakın markajından sıyrılmak için omuz
atarak yanından geçip gitti Müge.

Yusuf arkasından seslendi, “Teo’nun odasına bir uğra. Senden şu ya-
zar cinayetiyle ilgili polisteki olay yeri bulgularını istemişti, onu halledin.”

“Bakarım.”

Teknik ekipte yetiştirilmek üzere işe alınan 16 yaşındaki Bilal isim-
li küçük ve dahi yazılım korsanı, lise eğitimine açıktan devam ediyordu.
Daha önce okulu yarıda bırakmak zorunda kalmıştı maddi yetersizlikten
dolayı, ama yeni işinde Adsız ağabeyine üniversite eğitimini tamamlama-
yacağına söz vermişti. Üstelik sınavlarında da çok başarılıydı hem yazı-
lım işini hem açıktan aldığı lise derslerini aynı anda yürütüyordu. Yusuf,
oğlanı teşvik olması ve kendini daha da geliştirmesi için Teo’nun yanma
stajyer olarak vermişti. Teo, korsan yazılımlar ve deep web üzerine bil-
diklerini oğlana öğretiyordu. Gizemli kitap soruşturması için Teo ile Bilal
birlikte, kitapta geçen anahtar kelimeleri veri tabanına girerek tüm ül-
kenin bilgisayarlarında aratmaya başlamıştı. İmparator Hennen, Turan
Ülkesi, Muhafız Bi Esmeye gibi kitaba ait anahtar kelimelerin online dün-
yada bir giriş sağlaması halinde ulaşacakları bir IP adresi yakalamak için
çalışıyorlardı. Henüz bir bulguya rastlayamamışlardı. Yusuf ise uykusuz
gecelerinin tamamında elindeki taslak metinleri defalarca okuyarak yaza-
rın gizemine dair parlak bir fikir arıyordu...

Teo ve Bilal ile bir süre takılıp şakalaştıktan sonra sigara içmek ve
hava almak için arka bahçeye çıktığında onu gördü. Kaşlarını çatıp ken-
di kendine gülerek “*Kör istemiş bir göz, Allah vermiş elektron mikrosko-
bu!*” diye sevinerek laf attı, “Şşşt! Kız!” Genç kadın gitmek üzere bina-
dan çıkarken dönüp seslenene baktı. Tanıyamadı. Elbette çok uzun yıllar
önce sadece ayaküstü gördüğü delikanlının büyüüp adam olmuş halini

tanıyamamıştı. Ama Yusuf onu derhal hatırlamıştı. Gülerek yanına geldi, “Sen Saygın Efe’nin büyük kızı Eylül’sün değil mi? Bir kez karşılaşmıştık.”

“Evet, ama çıkaramadım kusura bakma?”

“Çok oldu hatırlamaman normal. Yoksa beni bir kez gören tüm dişiler mutlaka hatırlar. Civan ben, babanın hani şu evlatlığı!”

Eylül, tam ukala diye terslenip arkasını dönüp gidecekken son cümle- nin etkisiyle gülmeye başladı, “Ah tabii ya! Hani şu babamın öz evlatların- dan daha fazla zaman harcadığı Civan! Selam, kusura bakma.”

“Ben kusura bakacak değilim de sen sanki biraz bakmışsın? Sitemin bana değil herhalde?”

“Ha yok canım, öylesine dedim. Büyüdük artık, babamızı subayların- dan kıskanmıyoruz. Neyse naber?”

“İyidir senden?”

“İyiyim. Ankaradayım. Aracımı servise vermem gerekti, babaminkini almaya uğramıştım.”

“Kızmadı mı?”

“Hah, kızmaz mı? “Niye karargâha geldin?” diye azara başladı hemen! Siz burada plütonyum filan mı saklıyorsunuz napiyorsunuz?”

“Çok acayip biyolojik deneyler yapıyoruz aslında, ama aramızda kal- sın.”

Eylül bir kahkaha attı. “Eminim öyledir. Yani bunca yıllık kızıyım, babamın istihbaratçı olduğunu ancak 30’umda öğrenebildim. İşte gerisini sen düşün...”

“Sanırım seni anlayacak kadar travmam var.”

“Sahi? Sen... Neler yapıyorsun? Yani aileni bulabildin mi? Biraz duy- muştum hikâyeni.”

“Ooo 5 cilt roman, 7 sezon dizi olur benim hikâyeden be canım! Neler buldum neler. Ama plütonyum kadar gizli.” Son cümleyi muzip bir yüz ifadesi takınıp kadına doğru hafifçe eğilip sır verirmiş gibi fısıldayarak söylemişti.

Eylül onun şakasına katılıp gözlerini kocaman açıp fısıltıyla karşılık verdi, “Haa? Derin devlet diyorsun! Anladım tamam.”

Gülüştüler.

“Sen neler yaptın?”

“Ben... Okul... İş... Yanlış tercih yaptığını fark ediş. Beyaz yakalı olmaktan istifa... Hobisini işi edinme ve bir sahil kasabasına yerleşme çabası... Klasik şeyler.”

“Hobinin ne olduğuna göre değişir.”

Kadın gururla açıkladı, “Ben yazarım. Yani kurgu yazıyorum. Aslında hobi olarak hep yazıyordum, ama meslek edinmedim. Gittim insan kaynakları uzmanı oldum. Bir noktadan sonra plaza insanı olmaktan bunaldım. Sonra... Yazarlık kariyerinin üzerine gitmeye karar verdim.”

“Yazarsın? Vay be! Yazarlar zeki olur. Saygın’ın kızısin tabii! Ne yazıyorsun?”

Eylül saatine baktı ve samimiyetle, “Ya aslında durup konuşmayı çok isterim, ama benim gitmem lazım. Bir görüşmeye geç kalıyorum, kusura bakma. Ama sohbet edelim Civan... Sen bize gelsene... Yemeğe gel bir akşam! Numaranı ver, ararım seni. Görüşürüz.”

Hızlıca telefon numarası alışverişinden sonra Yusuf, “Personel başvurusuna gelenlere “Biz sizi ararız,” deyip sallayan şirketler gibi yapma ha! İK uzmanıymışsın ya!”

“Adımız çıkmış bir kere!”

...

Birkaç saat sonra Yusuf’un haberi olmaksızın karargâha getirilen Ferah endişeli gözlerle Saygın Efe’nin odasındaydı. Müge ve Saygın, Ferah’a gizlilik anlaşması imzalatıp yemin ettirdi ve en iyi ihtimalle sahip olduğu bilgiyi biriyle paylaşacak olursa kaza süsü verilerek öldürüleceğini veya yakınlarına zarar verileceğini üstüne basa basa söyledi. Ferah, gizlilik anlaşmalarını imzalayıp Kur’an’a el basarak yemin ettikten sonra Yusuf geldi.

“Şimdi inanmayacaksın, ama özür dilemek istiyorum. Kalbini kırdıysam, isteyerek yapmadığıma yemin ederim. Ben kalp kırıklığı nedir bilmiyordum. Doğrusu ben kalbimin nerede olduğunu veya bir kalbim olup olmadığını bile bilmiyordum. Hatta belki de bir kalbin fizyolojik olarak kan pompalamaktan başka işlere yaradığını sanmazdım. En kötüsü de bir kadını bir daha hiçbir erkeğe güvenmeyecek kadar kırmak ki bunu yaptıysam sen beni referans sayma; çünkü beş para etmez serserinin tekiyim.”

Ferah anlamadı, ama yaşadığı son tedirginliğin üzerine bir an önce oradan ayrılmak istediği için cevap da vermedi. Odadan, hatta karargâh binasından çıktığında onu izleyen Müge yanına geldi.

"Ferah dur," deyip arabasına binmeden önce kadını durdurdu. Ferah sıkıntıyla kapiya doğru bakıp Yusuf'u çağırmayı düşündü.

Müge, "Korkma ya bir şey yapmıycam sana. Senle bir sorunum yok. Adsızla da yok. Bil istedim. Hastanede ve İzmir'de olanlar için kusura bakma, ama sen de biraz hak etmiştin doğrusu. Ha senle sorunum yok derken, Adsız'ın başına çorap örmeye kalkarsan ümüğünü sıkarım bilmiş ol! "Siz ateşkes yaptıysanız, benim için eyvallah," diye söylüyorum. Adsız'la dalaştığımızı bakma. Ona iki kere can borcum var. En has dostumdur. Yani onun hayatında olduğun sürece beni yine göreceksin... Alış."

Ferah tek kaşını kaldırarak düşünceli bir ifadeyle kadının yüzüne baktı. Müge sert görüntüsüne rağmen öyle güzel ve öylesine dişiydi ki hayranlık duyarak kıskanmamak elde değildi. Ve söylediği sözlerle değil, yaydığı enerjiye inanacak olursa yalan söylüyordu. Sevdiği adama kendisi gibi bakan bir kadın gördüğünde bunu her kadın tanırdı. İyi de neyi saklamaya veya örtbas etmeye çalışıyordu?

"Tamam. Sağ ol."

"Ne için?"

"Özrün için. Kusura bakma dedin ya! Yoksa dilin mi sürçtü?"

Müge sinirli bir gülüş attı, "Dilin de çatallıymış ha! Onunla da böyle mi konuşuyorsun prenses, böyle üst perdeden? Hayret!"

"Nesiniz siz fuck buddy filan mı? Looser mısın yoksa umutsuz plato-nik mi? Niye benden özür dilemeye çalışırken bile bakışlarınla boğazımı sıkıyormuşsun gibime geliyor?"

"Nesi olduğumu zannediyorsun ki sana cidden zeytin dalı uzatmama rağmen o yılan dilinle beni sokmaya çalışıyorsun. Kıskançlıktan deliren gebe hormonlarını git başka yere kus!"

"Bana kendini gözüme sokmaya çalışıyorsun gibi geldi nedense?"

"Senin çok pis aklın kalmış şu içerdeki aslan parçasında bence. Yusuuuuufff, gel Ferah'ı avut! Yusuuuuufff! Prenses çok agresif Yusuuuuf?" diyerek Müge kendi monoloğuna kahkahalarla güldü.

Ferah hayretle bakakaldı. Tam arkasını dönüp arabasın binecekken vazgeçti ve yüzünde alaycı bir tebessümle "Aklım da kalmış olabilir, gözüm de gönlüm de ben inkâr etmiyorum ki. Bence sen de öyle yap. Gebe hormonları asla yanılmaz. Sen ikiyüzlü bir kadınsın. Hatalarım oldu, ama benim tek yüzüm var ve daima içimden geçeni ona dosdoğru söyledim. Ben hep neysem oyum. O da bunu çok iyi bilir. Ve sana şunu söyleyeyim,

onu geri istersem, bugün alırım!”

Müge keyifle başını salladı, dudaklarını ısırđı, gözlerini kısarak baktı ve aniden arkasını dönüp gitti. Ferah kadının ardından soluklanıp arabasının kapısına tutunarak düşündü. Sinirlenip yanlış ve saçma bir şey söylememiş olmayı diledi. Ama söyledikleri doğrudu. Sadece belki gereksizdi, ama o da üstüne gelmeseydi o zaman. Amacı neydi ki... Ferah için Müge'nin her karşılaşmalarında yüzüne tokat gibi çarpan sivri çıkışları, hatta varlığı bile mantıklı düşünme zamanının geldiğini gösteriyordu.

Mayıs 2019- Kırılma Noktası

Fil çoğalsın... Ebabilden umut kesilmez

Firavun azsa 'da Nil'den umut kesilmez

Zalimler ölmüyor diye yese kapılma

Sabret hele... Azrail'den umut kesilmez

Abdurrahim Karakoç

Yusuf hava henüz aydınlanırken eşofmanlarıyla koşuya çıkmıştı. Tekrar idmanlara başlamak konusunda doktorunu dinliyordu. Sitenin etrafında hızlı tempoda 5 kilometreyi 30 dakikada koştuktan sonra sitenin basketbol sahasındaki demirlerde barfiks çekti. Kendi vücut ağırlığını kullandığı güç ve dayanıklılık hareketlerinde en az altışar set sayıp süre tutarak en ağır savaşçı eğitimlerinde uyguladığı programını ilk günden başlattı. Evine girip hızlıca duş aldıktan sonra protein ağırlıklı mükellef bir kahvaltı hazırladı kendine ve filtre kahvesini de termos kupasına doldurup evden çıktı. Sitenin bahçesinde Ferah ile karşılaştılar. Ferah da kahvaltısını edip sitenin bahçesinde küçük bir yürüyüş yapmak ve güneşli bahar havası almak için aşağıya inmişti.

“Günaydın.”

Ferah ona dönüp asık bir yüzle “Günaydın,” diye karşılık verdi.

Ferah ona dönünce, Yusuf'un kadının doğal güzelliğinin çarpan, yakan, yıkan, dağıtan, fakat her seferinde akıl almaz bir şekilde yeniden toplayan etkisinden adeta nefesi kesildi. Beyaz bol bir tişört ve beyaz dar bir eşofman altı giymişti. Platin sarısına boyanıp kulak hizasında kısaltılan saçlarını doğal dalgasıyla serbest bırakmıştı. Siyah lenslerini takmamış diye kızacaktı; fakat Ferah'ın pembeleşmiş elmacık kemiklerinin üzerinden iri ceylan gözleriyle bakışından etkilenip kızmayı ertelemeye

karar verdi. Hem sabahın erken saatinde etrafta kimseler yoktu. Ferah ise adamın gözünün içine dimdik bakışından ne düşündüğünü anlamış gibi açıklama yaptı. Tişörtünün yakasına astığı güneş gözlüğünü göstererek, "Lensleri takmadım; çünkü bir teki yanlışlıkla yırtıldı. Biriyle karşılaşsam gözlük takacağım."

"Hı. Yenisini al. Yedekle bu kez, fazla fazla."

"Optiği arayıp sipariş ettim. Öğleden sonra getirecekler."

"Gel gidip alıp gelelim."

"Olur."

Karşılıklı dikilip durdukları saniyeler boyunca Yusuf, gözlerini Ferah'tan ayıramayacak kadar sersemlemişti. Kadının havasıyla ve dahası gözünün içine acımasızca bakıp dudaklarını sarkıtarak somurtuşuyla... Yusuf gözünü kırpmadan hatta arsızca içini çeke çeke Ferah'ın güzel yüzüne baktı. Öyle güzeldi ki hiç sevmediği o platin sarısı saç rengi bile yakışmıştı kadına. Berrak cildi, Nil yeşili gözleri, bakışları, hatta gülüşü parıldıyordu, Yusuf deliye dönüyordu ona baktıkça. Kol mesafesinde olup erişemeyişinden aklını yitiriyordu. Ne yaşamış olurlarsa olsunlar Ferah'ın kirpiğinin rüzgârında savrulacak kadar tutkun oluşundan hırslanıyordu. "Acımasızlık bu!" diye için için isyan etti. Kadın zaten peri kızı kadar güzeldi, öfkeliyken de ağlarken de ayrılırken de gülerken de... Hamilelik üstelik başına pür beyaz ışıktan bir hale takmıştı sanki. Ulaşılmaz olduğu kadar mucizeviydi. Yusuf diplerden sonlara düşüyor, ha düşüyordu...

O sabah niye o kadar yakmıştı ayrılığın acısı? O sabahın diğer tüm günlerden farkı neydi? Bilmiyordu, ama yandığını saklamaktan yorulup bunaldığını çok iyi biliyordu. Arabaların dizildiği açık otoparka yürürken Yusuf sordu, "Napiyorsun dışarıda sabah sabah?"

"Yürüyüşe çıktım, hava çok güzel. Sabahları bulantı yüzünden çok erken uyanıyorum. Sen?"

"Ben sporumu yaptım, duşumu alıp kahvaltı ettim. İşe gidiyorum."

"İyi."

"İyi. Yorma kendini."

Ferah gülümsedi ve aniden sordu, "Niye öyle bakıyorsun bana?" Deşmek istedi küllenip küllenmediğini çok merak ettiği o eski ateşi.

"Çocuğu aldıracam dedin, polise verdin, terk ettin! Ulan evleri ayırdık be! Bir göz zevkimiz kaldı, ona da mı ambargo? Bakmak da mı yasak?" diye isyan etti Yusuf. Sözünü zerrece sakınmadan, direkt olarak.

Ferah kaşlarını çattı, gülmemek için dudaklarını sıktı. Apartmanın demir kapısından çıkmak üzereyken kendisine centilmence kapıyı açıp geçmesi için yol veren adamın karşısına dikildi, epey sokuldu, hatta ve gözlerini gözlerine dalgınca dikip, “Yasak değil, tehlikeli! Senin bana böyle bakman!” diyerek meydan okudu.

“Ferah... Her halin demiş miydim? Her tavrın... Hem zehrim hem ilacım! Ölecek yanımda kalmadı daha vurma!”

Yusuf’un gece kadar siyah irisleri kadının yeşil evreninden pembe dudaklarına indi, orada takılı kaldı. Zaman bir anlığına dondu. Bir eli kararsızca yanında havaya kalktı, Ferah’ın eline birkaç milim kala durdu, geri adım attı. “Oldu. Siz esin, biz savrulalım Gülce Hanım,” dedi ve yolu gösterdi, yürümeye devam etmesi için.

Ferah derin bir nefes alıp hem yürüdü hem laf yetiştirdi, “Estağfurullah, Yusuf Cem Bey! Siz eser gürlersiniz, biz mahvoluruz!”

Yusuf hızlı adımlarla arabasının yanına gelip uzaktan kumandayla kapıları açtı. Ferah ile karşı yönlerde ayrılınca, “The Kadın!” diye mırıldanıp burnunu kırıştırdı ve sabır çekti kim bilir kaç bininci kez... Cem deyişine bile cevap verememişti. Hatta kaputa kafa atası vardı. Beyni uyuşuyordu özleminden, acıdan, kahırdan, aşkından. Bu sabah başkaydı her şey. Bu sabah başka güzeldi kadın... Göğüs kafesine sığmayan bir telaşla, korkuyla bastırdı hislerini.

Ferah’ın böyle cüretkâr olması da hiç hayra alamet değildi. Böyle bakmamalı, öyle gülmemeli, kur yapmamalıydı. Onu biraz daha yaralamak ve kendinden uzak tutmak o sabah daha zordu. Zorların en zoru, en zorun miladı! İçmeden sarhoş olduğunu anladığı ilk sabahtı. Motoru çalıştırırken epey gürültü yapan klasik spor arabanın homurtusunda şöyle bir baktı Ferah’ın ince, beyaz bebek yüzüne. Yutkundu, ağlayası geldi. Boğazı düğümlendi, “Öyle bakma,” diyemedi. Önüne döndü. Medellin’deki son gününü kendine hatırlattı, nafile. Hâlâ böyle yoğun hislerle sarmalandığı, kahretsin, taptığı için gurursuzluğuna küfretti...

Bebek düşecek diye önceleri hakkında pek düşünmemeye ve umutlanmamaya çalışırken Ferah’ı günden güne parlatan, iyi eden, neşe veren mucizevi varlığından artık şüphe edemiyor, kendinden bir canın orada olduğunu düşündükçe kanı kaynıyordu. Büyüyordu. Canından bir parça, yanı başında, gözünün önünde, mucizesini kapmış geliyordu, gün geçtikçe yaklaşıyor, düşündükçe iflahını kesiyordu. Yol boyunca Ferah’ın köpeği Mermi’ye alışıp alışmadığını sorması hariç hiç konuşmadılar. Siteye yakın

olan çarşıdaki optik mağazasından lens alışverişi yapıp döndükten sonra Yusuf da arabadan Ferah ile birlikte indi ve etrafa huzursuzca bakındı, "Siteden dışarı çıkma. Yalnız başına çıkma. Benden habersiz çıkma. Hatta hiç çıkma Ferah. Burada güvenlik var, ama dışarısı hâlâ tehlikeli olabilir."

Ferah yüzünü astı, "Çıkabilirsin demiştin."

"Şoför ve korumayla mecbur kaldığında evet, ama mecbur kalmadıkça evde kalman gerekiyor. Bir süre daha. Lütfen."

"Sen ve lütfen! Hayırdır inşallah. Neyse tamam. Çıkıyamam."

"Dur biraz."

"Bir şey mi söyleyeceksin?"

"Yoo, hava alıyoruz işte."

"Sen bir tuhafısın bugün. İyi misin?"

"Ne gibi?"

"Ne bileyim, hiç terslenmedin. Uyuyabiliyor musun?"

"İdare eder."

"Ha ondan yani, tatlısın bugün."

"Açık havadan!"

"Yusuf, açık havada görüşelim bundan sonra," dedi Ferah, şaşkınca gülerek.

Yusuf kahkaha attı bu söze ve omuzlarını gerdi, "Sabah sporu yaptım, koştum. Güzel bir gün olmaması için hiç sebep yok." dedi. Ferah dudak bükerek gülümsedi.

Ağır adımlarla suskunca yürürken Yusuf aniden, "Ferah? Kusura bakma... Dün için..." dedi.

"Dün özür diledin ya? Müge yüzünden mi?"

"Müge'yle ne alakası var?"

"Çok," dedi Ferah. Aklı hâlâ Müge denen kadındaydı. Birlikte yürüyerek sitenin ağaçlıklı arka bahçesine gelmişlerdi. Binalarla sitenin yüksek tel örgülü duvarları arasında çam ağaçlarından bir sıra ve dar bir yürüyüş yolu vardı. İkisi de sitenin geniş ve yeşillikler arasında oluşundan memnundu.

"Müge seninle mi konuştu söylesene?"

"Arabama binmeden karşıma dikildi, yine aba altından sopa gösterdi. Güya kusura bakma derken beni tehdit etti. Seni kışkandığımı, aklımın

sende kaldığını söyleyip alay etti. Çocukçaydı! Derdi neyse! Eee, şey... O? Eski sevgilin miydi?"

"Bırak şimdi benim geçmişimi! Sen ne dedin?"

"Ben mi? Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Merak ettim, gıyabımda benim için ne söylüyorsun? Yüzüme söylediklerin pek olumlu sayılmaz malum!"

Ferah sinirli bir gülüş attı, "İnanmazsın, ama Müge alay edince ona aklımın da kalbimin de gözümün de sende kalmasının normal olduğunu söyledim. Biz... Seninle... Sana ne kadar âşık olduğumu inkâr edecek değilim. Ona ben her zaman neysem oyum, Yusuf da bunu çok iyi bilir. "İçimden geçeni direkt söylerim, bence sende öyle yap," dedim. Ona ikiyüzlü bir kadın olduğunu söyledim. Ha bir de seni geri istersem bugün alabileceğimi söyledim. Gıcıklığına! Sonra arkasını dönüp gitti."

"Hem de bunu Müge'yle aramda bir şey olduğunu düşünürken mi söyledin? Sebep?"

"Sebep mi? Gerçek bu."

"Eskiden âşık olduğun demek istedin sanırım."

Ferah başını sallayıp gözlerini kaçırdı, "Evet! Herhalde yani... Senin de çoktan beni gözden çıkardığını biliyoruz sonuçta."

"Çok belli ettim değil mi?"

"Çok nettin! Duygularımız karşılıklı!"

"Kesinlikle!"

Yusuf başını "Deli kız," diye düşünerek iki yana sallayarak gülümsedi ve bir adım geri çekildi. Etraftan biri görürse birbirlerine çok yakın durduklarını düşünebilirdi.

...

Karargâha varınca doğrudan Saygın Ef'e'nin odasına gitti. Adam da yeni görev yerine yerleşmek üzere ofisini toparlamakla meşguldü.

"Günaydın Civan'ım," dedi keyifle.

"Ferah'ı niye karargâha getirdin Saygın?"

"Son geldiğinde gizlilik sözleşmesini imzalamamıştı."

"Verseydin ben imzalatırdım, amacın ne senin?"

"Neden, yanlış bir şey mi yaptım? Bu gizliliği ciddiye alması gerekiyordu. Sadece Ferah'ın değil, herkesin. Siz ayrılmadınız mı zaten? Umurunda değil sanıyordum."

“Lan ayrıldık da aklına estikçe yaka paça getiremezsin lan höst! Kar-
nında benim çocuğumu taşıyor sonuçta.”

“Herkes bir yana, Ferah bir yana diyorsun ha? Affedersin düşüneme-
dim Civan’ım.” Saygın yine genç adamın ağzını arıyordu.

“Siktirtme Civan’ını! Öyle bir şey demiyorum. Ferah yeni yeni topar-
lanıyordu kötü oldu... Çamura yatmak zorunda kaldım senin yüzünden.
Bir daha yapma.”

“Yanlış anlayacağını düşünmedim doğrusu. Kusura bakma, istersen
ben konuşurum Ferah ile. Doğru söylüyorsun çocuğunun annesi olacak.
Belki bir şansı daha hak eder. Eğer sen de istiyorsan?”

“Konuşma! Düşünme bir daha benim adıma! Yok şans mans kimse-
ye, bitti o iş! Hem sana ne ki? Sen şu karga burnunu siktiğimin magazin
işlerinden bir çıkarsana artık! Bir dahakine o burnunu kırar eline veririm
Saygın, beni delirtme!”

“Anladım. Ne istersen yapmakta özgürsün. Eylül ile karşılaşmışsın?”

“Öyle oldu, talihe bak! Senin kızçenin de karargâha uğrayacağı tut-
muş hah! Kimin kalbi sikişiyorsa, Allah veriyor belasını!”

“Konuşmuşsunuz. Şimdi ne düşündüğünü biliyorum Adsız. Eylül
kendi çapında romantik kurgular yazıyor. O kitap hakkında en ufak bilgi-
si bile yok. Olamaz! Asla öyle bir şey yok. Ailemi işime karıştıracak adam
değilim, beni bilirsin.”

“Benimkini karıştırırsın sen ancak, değil mi? Ne oldu kızınla konuş-
mam zoruna mı gitti?”

“Benim ailemin işimle hiçbir alakası yok Adsız, asla olmadı, olamaz!”

“Öyle mi Aram Şimşek?” dediği anda Saygın adamın kendisine ger-
çek ismiyle seslenmesinden büyük şaşkınlığa uğradı.

Yusuf üzerine yürüyüp işaret parmağını yüzüne doğrulttu, “Sen? Ai-
leni? İşine? Karıştırmazsın öyle mi? 1979, Siverek, Bucak Aşireti. İkizin
Civan, siz 14 yaşındayken örgüt tarafından dağa kaçırıldı. Baban karşı
çıkınca ailen keleşlerle köy meydanında infaz edildi. Sen dayın tarafın-
dan kaçırılıp yetimhaneye verildin. Oradan askeri okul, ver elini Güney-
doğu, derken teşkilat. Bunca yılın hesabını örgütten sadece katıksız bir
Türk milliyetçisi olduğun için mi fitil fitil sordun yani? Hem de o yaşına
kadar tek cümle Türkçe bilmediğin halde? Aile dramının hiç etkisi yoktu
senin şu takıntılı örgüt düşmanlığında, öyle mi? Güneydoğuda görevliy-
ken sağ ele geçirdiğin teröristleri sorgulayabilecekken gözünü kırpmadan

kafalarına sıktın! Arkanda taş üstünde taş, omuz üstünde taş bırakmadın! Akif'i de örgüte silah ve finans desteği yüzünden senelerce saplantı haline getirmedin? Benim terörle mücadelede uzmanlık alanım yurt dışı operasyonları olmasına ve merkezde hiçbir muhbirlik tecrübem olmamasına rağmen, yüzümün deşifre olması pahasına, kimseye güvenmedin, o işi en güvendiğin adamına, yani bana verdin?"

"Dosyamı sana baban mı verdi, Hatun mu? Hakkımda her şeyi öğrenmişsin! Ama gocunacak bir şeyim yok. Örgüt sadece benim ailemin değil, bu milletin çok canlarını yaktı, çok ocaklarını söndürdü! Benim kökenim Zaza olsa da kimliğimde Türk yazılı ve ben bu milletin, bu cumhuriyetin evladı olmaktan daima gurur duydum. Kanımın son damlasına kadar savaşmaktan asla geri durmadım."

"Subaylığına da vatan sevgine de eyvallah, ama sen haddini aştın! Askerlik onurunu o kadar çok defa çiğnedin ki! Kim olduğunu ve neler yaptığını biliyorum Aram Şimşek. Kızının yazarlık kariyerinin bizim şu sikindirik masal kitabıyla çakışması, yalnız çok baba tesadüf ha! Ben Eylül'ün bu işle ilgisi olmadığını biliyorum bilmesine de... Senin paçalar bayağı tutuşmuş, oh olsun! Kitabın peşinde tek ben olmadığımı göre? Tatlı Eylül Hanım'ı gözünden sakınman gerekecek."

"Civan, yardım et! Şu yazarı da katilini de bir an önce bulalım. Kızımın bu işe bulaştırılmasına izin veremem. Biri bu kitabı üzerime yıkmaya çalışıyor. Yardım et, onca yıllık hatırım var."

"Onca yıllık yalanın da var, ya onu nabacaz Aram Efendi? Ben senin ailene el uzatacak adam değilim, sen zaten bir kere tüm sevdiklerinle sınanmışsın. Ama başkaları benim kadar adil değil, bilirsin. Bana bir zamanlar teşkilat Allah'sa peygamberi benim demiştin? Haşa, kudretinden sual etmem efendim... Sana mucizeler yakışır..."

"Gitme konuşalım!"

"Kolla kendini Aram!"

...

Saygın'ın Adsız ile konuştuktan sonra moralinin epey bozuk olduğunu gören Müge neler olduğunu sorunca saygın asıl konuyu geçiştirmek için Ferah'ı karargâha getirmesi konusunda tartıştıklarını söyledi.

Müge, ilk fırsatta Adsız'ın odasına gelip masasının üstüne oturdu ve Ferah konusunda ona hak verdiğinden bahsetmeye başladı.

Yusuf bilgisayar ekranından başını kaldırmadan, "Hıı," dedi kayıtsızca.

“Belki barıştırdınız yani, kıza çok ayıp oldu. Sonuçta ayrılmış olsanız da çocuğunun annesi. Onu boşuna karşı dairene yerleştirmedin herhalde, bence barışırsınız.”

Yusuf o an, bilgisayar ekranından başını kaldırıp Müge’ye dikkatle bakmaya başladı. Niyeyse o gün herkes Ferah ile akıbeti hakkında ağzını yokluyordu. Günlerden ‘Ferahla Yusuf’ günü müydü neydi? Müge bir sigara yakıp adama uzattı. Sigarayı kadının elinden aldı ve bir nefes çekti,

“Yok la bitti o iş, ben tükürdüğümü yalamam Müge, beni bilmiyor musun?”

“Seni biliyorum da Ferah Hanım’ın niyetini çözemedim.”

“Ne niyeti varmış?”

“E biz dün konuştuk onunla ayaküstü, sana bahsetmedi mi?”

“Yok görmedim onu bir daha. Eliz’le çıktık biz dün gece. Sabah direkt buraya geldim.”

Adam umursamaz bir tavırla sırtıp omuz silkince Müge, Ferah’ın “Onu istersem geri alırım” sözüne karşın, Adsız için o işin bittiğini düşündü.

“Ee Ferahla ne konuştunuz ki? Sana hırpalama kızı demiştim, hamile sonuçta.”

“Yok lan ne hırpalayacam, Allah’ından bulmuş zaten yeterince. Sen psikolojisi bozuk deyince ben de İzmir’den dönüşteki olay için kusura bakma filan dedim, ama terslendi prenses! Amma da kibirli bir şey, uyuz oldum.”

“Çok sivri dillidir, sana terslenmese şaşardım! Kiskandı mı seni? Ne dedi?”

“Hepimiz manyakmışız, prensesin bizim gibi manyakların içinde ne işi varmış gibisinden konuştu işte. Ha bir de senin için ağzını yokladım.”

“Üstüne vazife değildi Müge!”

“Sen öyle san! Eski dostlar bazen üstlerine vazife olmayan işlere de burnunu sokabilir. İki dünya bir araya gelse o aşağılık, yalancı, piç kurusu ile bir araya gelmem, dedi. Sen çoktan yeni hatunlara yelken açmışsın gerçi.”

Yusuf burnundan soluyarak dişlerini sıktı, yüzünü kıvrıttı, “Öyle mi dedi? Ha siktirsin...” derken öfkeden kan beynine hücum etmişti. Elinde tuttuğu dolu sigara paketini sıkıp ezdi.

“Bu gizlenme olayına da fazla dayanamaz, ben sana diyeyim. Muhtemelen bebek doğunca çekip gidecek.”

“Çocuğu bana bırakıp istediği yere siktir olup gidebilir tabii.”

“Yani Akif’in kızı sonuçta...”

Yusuf’un gözlerinin öfkeyle yandığını ve burnundan soluduğunu gören Müge onu daha fazla kışkırtmadan yanından ayrıldı. Odadan çıkmadan, “Takma be! Kendisi kaybeder,” dedi.

Birinin daha kaybedeceği belli olmuştu o gün; fakat Ferah, kaybedecekler listesinde istikrarlı şekilde ilklerden aşağılara düşerken listeye sürpriz bir isim adını yazdırmıştı bu maksatlı konuşma sonucunda. Müge! Hem de ilk üçten bomba gibi beklenmedik bir giriş yapmıştı Adsız’ın kaybedenler listesine. Arkasından yumruklarını sıkıp dakikalarca boş duvara bakakaldı adam. Sinirden başının üzerine şiddetli bir elektrik akımı yerleşti, kaşı seyirdi. Yumruğunu masaya vurdu. Teo haklı çıkmıştı. Evvelsi gün öldürülen yazarın olay yeriyle ilgili emniyetten gelmesini Müge’den istediği bir kamera görüntüsüne ulaşamadığını söylemişti de Müge’nin işini yapmadığını ima ettiği için azarlamıştı Teo’yu. Müge ise durup dururken Ferah hakkında yalan söylemişti. Soğukkanlılıkla gözünün içine baka baka, üstelik hiçbir beklentisi yokken... Kıskanmış olsa başkasıyla sözlüyken niye kıskansındı. Yusuf boş duvara bakakaldığı dakikalar boyunca güvenmekle ilgili bildiği her şeyi gözden geçirmekle meşguldü. Çok ağırına gitmişti Müge’nin beklenmedik yalanı. Neyin peşindeydi bilmiyordu, ama bunu anlayana kadar önce kırılan güven duygusunu ve yediği dost kazığını hazmetmesi gerekecekti. Daha fazlasını bilmeye henüz hazır olmadığına emin olunca kalktı ve kimseye tek kelime etmeden karargâhtan ayrıldı.

“Bugün kimse canımı sıkamaz mı demiştim ben sabah kendi kendime? Bak yine Ferah’lı fanteziler aklımı karıştırdı tüh! Şom ağzımı katır tepsin!”

...

Ferah, Yusuf’un akşamüzeri evine geldiğini kapı sesi ve Mermi’nin coşkulu havlayışından duymuştu. Ona söylemek istediği bir şey daha vardı, ama nasıl söyleyeceğini bilmiyor ve çekiniyordu. Yusuf ile aralarında böyle buzdağları olmasından daha da mustarip halde kapısını çaldı, adamın sabırsız dimdik bakışları altında parmaklarını ovuşturarak saniyelerce kıvrandı.

Yusuf onun kıvranan haline dayanamayıp sordu, “Ne var?”

“Ya bir şey var, ama nasıl söylesem bilmiyorum, aslında karışmamam lazım. Benim ailenle ilgili hikâyende en başta sana hak verdiğimi biliyorsun zaten ama... Yani onu tanıyınca benim fikrim değişti ve...”

Yusuf homurdanarak içeri aldı kadını. “Ülkü’den mi bahsediyorsun? Eee konuş Ferah ne var? Ne söyleyeceksen yumuşatma da direkt söyle. Cümlelerini asıl yumuşatman gereken zamanlarda gayet pervasızca sayıp dökkebildiğini en iyi bilen kişi benim.”

“Tamam! Bir haftadır hiç uğramamışsın, kadın çok üzülüyor Yusuf. İlk geldiğinde iyiydi, ama son günlerde biraz halsiz gördüm onu. Tekrar hastalanırsa, üzülürsün. Bak senin ne kadar acı çektiğini anlıyorum. Ben annemi kaybettim, sense hiç bulmamışsın. Üstelik onu ne şartlarda bulduğunu en iyi bilen kişi benim. Yanındaydım.”

Yusuf, Ateş rolünderken göğsünden vurulduğu hastaneye Ülkü’nün gelişini, Ferah’ın kadını orada fark edişini ve bilmeden kendisine hayatının en büyük gizemine ait ipucunu verdiği zamanı hatırlayarak dişlerini sıktı. Yani her şeyin başladığı zamanları... Kimliğini bulurken yanında promosyon olarak gelen aşkı! Geride bıraktığı 8 aylık sürece dönüp bakınca, ne kadar tuhaf bir tesadüfler silsilesiydi. Kendisinin körleştigi içgüdüsel buluşlara, Ferah’ın keskin bir duyuyla bakabiliyor oluşu, büyük bir sarsılmayla beraber kadına müthiş bir çekilme yaşamasını sağlamıştı. Sabah Ferah ile yaptığı konuşmadan sonra ilk kez Müge’nin yalanını yakalamış olması da kaderin tuhaf bir cilvesi olsa gerekti... Bir sigara içmek için balkona çıktı. Ferah’a peşinden gelmesini işaret etti. Kadın onu takip etti. Kapıyı dışarıdan kapattı.

Ferah devam etti, “Bak, zor biliyorum.”

“Bir şey bildiğin yok.”

“Yusuf, şunu çok iyi biliyorum ki o gittiğinde... Keşke anneler ölümsüz olsaydı diye çok ağlayacağın an, mutlaka bir gün gelir. Vakit varken biraz yanında olmasına izin versen? Lütfen... Buna ihtiyacınız var bence. Ülkü Hanım, çok pişman.”

Yusuf dudaklarını kemirdi, sigarasından peş peşe sert nefesler çekti, dumanını savurdu. İzmariti yiyesi geldi hatta. Ferah birkaç dakika o konuşsun diye bekledi, ama adamın yine derin bir sinir harbine tutulduğunu görünce dahil olduğuna pişman oldu. Bir de kendisini yine azarlamasından çekinerek içeri girmeye davrandı. Yusuf onu bileğinden tutup durdurdu.

“Dur az. Otur...” ‘Nasıl bakıyor öyle? Yine...’

Ferah şaşırdı, ama söyleneni yapıp balkondaki tek sandalyeye ilişti. Yusuf ayakta kalıp ikinci sigarayı da yaktı.

“Gidemiyorum ona. Çünkü bilmediği bir şey var. Söyleyemem. Yani normalde ben ayaküstü kırk bin yalan söylerim, iyi de beceririm hani! Ben kurusıkı sallarken karşımdaki şeytanla cehennem alışverişi yaptığını anlamaz bile. Ama o başka! Annelere yalan söylenmiyormuş be Ferah!”

“Ne yalanı?” diye usulca sordu Ferah.

“Ersoy dümbeleği bir daha evlenmiş. Azerbaycan’dan 15 yıllık nikahlı karısı çıkıp geldi. Kutluay’ı bulmuş, Ankara’ya geldiler. Ben bu yaşında artık hiçbir şey beni şaşırtmaz sanırdım. İnsanlar her zaman şaşırtıyor...”

“Ah! Birlikte değiller miydi?”

“Ben Medellin’deki evde ayrı odalarda kalmalarını Ülkü’nün hastalığına yormuştum, sormadım da... Onlar öyle dostça bir araya gelmişler.”

“Senin için.”

“Hıı.”

Ferah büyüyen gözbebeklerini kaçırdı, “Kutluay, abin mi?”

“Evet.”

“İyi. Abinle buluştuğunuz için senin adına sevindim, ama Ülkü Hanım için çok zor bir durum.”

“Zor durum!” deyip Yusuf, acı acı başını salladı. Yani kendileri bir gün aynı şeyi yaşarsa zor durum deyip özetleyebilecek miydi? Daha fazla irdellemeyi bırakıp karar verdi.

“Bir uğrayacağım Ferah. Sen de gelsene.”

“Ben mi?”

“E arkadaş olmuşsunuz işte! Ersoy’u falan sorarsa muhabbet et, lafi değiştir. Hadi gel.”

Ferah hayretle ağzı açık bakakaldı, ama o da fazla üzerine düşünmedi ve birlikte Ülkü’nün dairesine indiler. Şanslarına evde misafir vardı. Yusuf salonda oturup kahve içmekte olan site komşularını görünce çok bozuldu. Ferah da tereddüt edince Ülkü durumu toparladı, “Gülce, Demir. Hoş geldiniz. Geçin buyurun. Gönül Hanımlar hayırlı olsun gelmiş, siz tanıştınız mı?” Gönül ağzındaki lokumu keyifle çevirerek, “Ay tanıştık sayılmaz ayol, ayaküstü işte! Tabii ben Gülce kızım la Demir oğluma da bir hoş geldin ziyareti yapacaktım, ama “Önce büyüklerden başlanır,”

diye düşündüm. Gençler ne hoş tesadüf oldu, gelsenize. Ben de tam Ülkü Hanımcığıma, “Yusuf Bey’in yurt dışı görevi ne aman bitecek?” diye soruyordum!”

“Ya! Yusuf da yurt dışı görevi biter bitmez gelecek. Hanımlar tam da kalkıyordu aslında. Gönül Hanım müsaade sizin efendim, ayaklarınıza sağlık, inşallah iade-i ziyaret için vakit bulurum. Çok memnun oldum.”

Ferah gülmemek için dudaklarını ısırdı. Gönül neredeyse kovulmuş olmaktan alınarak yüzünü asıp kalktı. “Eh peki madem biz yine geliriz, kalk Şükran. İyi günler.”

Yusuf kadınlara geçmeleri için yol verip başıyla selamladı. Arkalarından, “Yok artık!” diye söylendi.

Ülkü kadınları geçirip açıklama yaptı. “Oğlum biliyorum, ‘Görüşme,’ dedin, ama komşusunu alıp kapıya kadar gelmiş, geri çeviremedim. Çok ısrarcı bir hanım, çok da meraklı...”

“Dikkat et ağızından bir şey kaçırma.”

“Yok, kaçırmıyım güzel oğlum. Ah ne iyi ettiniz evlatcığım, geçin buyurun. Ferah, nasılsın güzelim?”

“Teşekkür ederim Ülkü Hanım, siz nasılsınız?”

“Çok iyiyim.”

Üçlü kanepede Ülkü, Yusuf’un yanına oturdu ve özlem dolu bakışlarla nefesi ciğerlerinden sevinçle taşarak oğlunun yüzüne baktı. Ferah onları yüzünde ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle seyrederken Yusuf ise tavandaki avizeye bakarak başıyla işaret etti, “Yamuk mu bu?”

“Efendim oğlum?”

“Avize? Yamuk takmışlar. Tornavida var mı, düzelteyim.”

Ferah ağlasın mı gülsün mü bilemedi, ama dudaklarını içeriden ısırpı büzerek içinden güldü adamın haline. “İyi ki gelmişim,” diye hem dertlendi hem sevindi. Onun, yaramaz aksi bir çocuk gibi somurtkan duruşundan, aile yakınlığına, gerçekten sandığında çok daha ileri boyutta yabancı olduğunu anlamıştı.

“Boş ver şimdi avizeyi bir tanem, otur yüzünü göreyim. Ben yarın Yahya Efendi’yi çağırır yaptırırım.”

“O yapabilir mi, tamirci yollayım ben?”

“Elinden her iş geliyor, sağ olsun. Bir ihtiyaç olduğunda “Çağırın,”

diye tembih etti. Kendisine de ek gelir oluyormuş böyle tamirat işleri üstelik. Karnınız aç mı?”

“Yok, ben dışarıda yedim.”

“Sağ olun, ben de tokum.”

“Kahve içeriz, değil mi?”

“Olur.”

Ülkü ile Ferah aynı anda ayağa kalktı, Ferah “Kahveleri ben yaparım,” deyip kadını yerine oturttu. Muzip bir baş işaretiyle ve mutfağa geçti.

Yusuf Ülkü ile baş başa kalınca sordu, “Nasılsın?”

“İyiyim, gözümün nuru! Seni gördüm ya, şimdi çok iyiyim. Sen nasılsın?”

“İyiyim.”

“Yoğun çalışıyorsun sanırım bu aralar? Her şey yolundadır umarım.”

“Rutin ofis işleri... Sıkıntı yok.”

“Yusuf’um, yemeğe bana gelsene oğlum? Yardımcım Fidan Antepli, pek maharetli bir kadın, çok güzel yemekler yapıyor. Eh ben de onunla giriyorum mutfağa, oyalanıyorum. Bir sürü şey pişiriyoruz, sonra tek başıma bitmiyor o yemekler. Birkaç kez sana indirdim, ama yoktun. Ben de Ferah’a bıraktım.”

“Vakit olunca uğrarım.”

Yusuf kaskatı bir ifadeyle kadının pek yüzüne bakmadan yanında oturdu, Ülkü ise ona bakıp bakıp gülümsedi, içi içine sığmadı, hatta eline uzanmamak için kendini güçlkle tutmaya çalıştı, ama sürekli konuştu. Havadan sudan sorular sordu, kendi günlük hayatını anlattı. Ferah da ikisine pişirdiği Türk kahveleriyle gelip karşlarına oturdu ve sohbe katıldı. Ankara’dan söz ettiler. Yusuf kahvesini bitirince kalktı. Ülkü ona geldiği için teşekkür etti ve hayır dualar ederek kapıdan geçirdi. Ferah’ın ise ellerini tutup kulağına “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı içtenlikle. Ferah gülümseyerek başını salladı ve Yusuf’un kendilerine öcü görmüş gibi bakışları altında “İyi akşamlar,” diyerek ayrıldı. Asansöre bindiklerinde Yusuf epey rahatlamıştı. Ferah adamı daha fazla germemek için Gönül’ün patavatsızlığından dem vurdu.

“Boş ver onu. Siz nasılsınız Ülkü Hoca’yla?”

Ferah omuz silkti, “İkimiz de yalnızız. Üstelik ortak noktalarımız var. Sen, bebek... Yani bebeğin babaannesi sonuçta. Değil mi?”

Yusuf tek kaşını kaldırarak dik dik baktı, “Herkes caddeler boyu koşmuşsun, bana gelince yorulmuşsun.” Stefan Zweig

“Ne?”

“Duydun. Evine git,” dedi sertçe ve cevap beklemeden kendi evinin kapısını açıp girdi.

Ferah arkasından “Yine ben suçlu oldum iyi be! Eşşek!” diye söylendi ve evine girip kapıyı çarptı. Kapının çarpılma sesini duyan Yusuf kendi kendine güldü.

“Bak hele! Dünyanın en inanılmaz gelin kaynanası olabilirdiniz...”

Köpeği Mermi’yi kucağına alıp sevdi ve tuhaf bir gün geçirdiğini düşündü. Göğsüne yayılan ılık hisler gergin bedenine ve kırık ruhuna iyi gelmişti. Gittiği terapiler, uyuşmak için aldığı bolca alkol, enerjisini boşaltmak için yumrukladığı kum torbası ve benzeri deşarj olma çabaları da etkiliydi muhtemelen iyi hissetmesinde. Fakat kendisine asıl iyi gelen şeyin o iki kadının ilgi ve şefkati olduğunu anladı. En çok ihtiyacı olan şey buydu ve artık bunu kabullenmek zayıf hissettirmiyordu. Aksine eski gücünü yeniden toparlayabileceğine ve belki eskisinden daha iyi olacağından umudu vardı. Ferah’ın kapısına gelişi, Ülkü’nün evindeki huzuru, Ülkü’nün bakışları, Ferah’ın bakışları... En çok Ferah’ın bakışları... O yeşil, deli Nil bakışları...

Mermi avcunu yalayıp dururken güldü kendi kendine. Gözlerini yumup Ferah’ın çölün ortasındaki mucize, Nil nehrini andıran serin, yeşil bakışlarına daldı. O kutsal Nil nehri misali yaşam veren, bereketli toprağına nasıl derin kök saldığına bir kez daha şaştı. Mermi onun hüznünü hissetmiş gibi kucağında hoplayıp zıplayıp dönerek oyun istiyordu. Yusuf onun dik kulaklarından birine eğildi, “Oğlum çok özledim lan!” diye fısıldadı. Mermi cam gibi parlayan anlamaz gözlerle yüzüne bakıp dilini dışarı sarkıtarak hırıldadı. Adam güldü yine, dudaklarını kanatırcasına ısırpı kanepeye uzandı ve gözlerini tavana dikti. Oyun oynanmayacağını anlayan Mermi kucağından yere atladı, ortadaki kilimin üzerinde ön patilerine yaslanarak uzandı.

Ferah evine gittikten birkaç saat sonra uyku tutmamış halde tekrar kapısını çaldığında saat gece yarısını geçmişti. Yusuf onu tekrar karşısında görmeyi beklemiyordu. “Yine kâbus mu gördün?” diye sordu.

“Yok, uyuyamadım. Senin de uyumadığını düşündüm, gelebilir miyim?”

“E gelmişsin artık.”

“Konuşmamız lazım. Sen yine aşırı sivri dilin ve feci ithamlarınla beni susturmadan önce ne diyeceksem deyip gideceğim. Sus, bir şey söyleme Yusuf! Dinle! Zaten cesaretimi zor topladım. Bak ben düşündüm... Ve olaylara sadece kendi açımdan bakıp kendi ailemin başına gelenleri değerlendirdiğimi, ama bu sürede senin açımdan hiç bakmadığımı fark ettim. Şimdi sanki gözümdeki perde aralanmaya başladı. Yani sen böyleyken...”

“Ben nasılken?”

“Yani... İyisin, iyi bir şeyler yapmaya çalışıyorsun, ikimiz, üçümüz için.”

“Ayrı ayrı üçümüz için Ferah.”

“Biliyorum, sus da dinle! Senin ne kadar zor şartlarda yetiştiğini anlıyorum. Bunu hep hissediyordum zaten. Belki de seninle sahilde konuştuğumuz o akşamdan beri, içinde büyümeyen bir çocuk olduğunu biliyordum. Sana söylemiştim ve sen de belki bu yüzden beni sevmiştin. Beni sevmeyi seçmenin, senin için ne anlama geldiğini ben yeni yeni anlıyorum. Ben senin edindiğin ilk insandım. Birini arıyordun, aradığın ben olmak istedim. Ama eğer bir kadın, dalında uzman bir psikiyatrist değilse, ağır travmaları ve tanısı konulmuş psikolojik rahatsızlıkları olan bir erkeği, dünyadaki en büyük sevgiyle sevse bile iyileştiremez. Sevgi buna yetmez Yusuf. Benim sevgim yetmedi. Sevgim her yerinden yara aldı, komaya girdi. Babam, abim, eski sevgilim, patronum, kocam bildiğim adam... Hepiniz birer darbe vurdunuz.”

“Biliyorum, onu geç.”

“Bilmediğin şey... Ben gerçekten çok üzgünüm. Seni asıl kim olduğunu bilmeden tüm o yaralarını görüp kabul etmeme rağmen yine o yaralarından vurdum. Ben böyle biri değildim. Daha önce de sana söyledim, Ateşe söyledim, ben böyle fevri, mantıksız, empati yoksunu biri değildim. Ama bir kadının etrafındaki herkes mi yalancı olur, öyleymiş! Özür dilerim. Bundan sonra sadece iyi olmanı istiyorum. Aileni buldun, hikâyenle yüzleştin, işine döndün. Ben sana destek olmaya hazırım. Eğer temize çekilecek bir şey kaldıysa ben elimden geleni yaparım. Senin kalbini biliyorum; çünkü oradaydım, içindeydim. Ne kadar acı çektiğini gördüm, senin çektiğini acılardan ben de geçtim... Çok zor biliyorum. Ama geçebilir.”

“Bazı şeyler geçmez. İnsanı değiştirir. Ben değiştim. Sen de değiştin.”

“Bak ben... En çok seni bebeğinle sınıdığım için pişmanım tamam mı? Buna inanmanı istiyorum. Ama korkmuştum! Sen korku nedir bilmiyorsun. Anlama tamam, ama bil sadece. Sana bebeği aldıracağımı söylerken yemin ederim bu ihtimal benim için söz konusu bile değildi. Ben annemin kızıyım. Ama sen babamı tanıdın sadece! Bu söyleyeceğim ne kadar doğrudur bilmiyorum, ama içimde bir his var... Kendin için seçtiğin isim üzerine çok düşündüm. Sana kim aksini söylerse söylesin, sen babanın değil, annenin oğlusun. Sen annen kadar merhametlisin. Sadece göstermeyi bilmiyorsun. Sana baban gibi olduğunu söyleyen olursa, inama. Kendimden biliyorum! Bazen güçlü olan tarafa benzemek için rol yaparız, ama özünde zayıf olsa da iyi olanı kabullenmek gerekir.”

Yusuf rahatsız bir tavırla kaşlarını kaldırdı. “Bu ne şimdi terapi gibi? Şuraya uzanayım mı? Bir merdiven uzat ve çocukluğuma in Ferah...”

“Bana aksini ispatlamak isterken çok ağır konuşuyorsun ve çok kırılıyorum, ama sonra durup düşününce, senin bakışlarını düşününce... Sen sözlerini bakışlarınla yalanlıyorsun. Bundan sonra bana ne söylersen söyle sadece bana nasıl baktığınla ilgileneceğim. Kulaklarım o sivri diline sağır Yusuf Cem Bey!”

Yusuf gülümsedi. “Sen yine de fazla güvenme. Ben severken de acıtabilenlerdenim. Kast ettiğin buysa, seni hala sevdiğim, yandığım, istediğim doğrudur. Ama sen buna asla güvenme; çünkü bende kredin bitti.”

“Bizim artık birlikte olmamız imkânsız biliyorum. Sadece iyi ol istiyorum. Ve bebeğimiz için, dost kalabilmeliyiz.”

Adam derin ve sert bir nefes aldı. Ferah dikkatli bakışlarını adamın gözlerinde gördüğü yakıcı öfkeden ayırmadı. “Giriş kısmı çok heyecanlıydı, gelişmede bayağı iyiydin. Ama sende yaratıcılık tıkanması var Ferah, sonucu hiçbir zaman bağlayamıyorsun.”

“Laf ebesi!”

“Benden uzak dur. Bir daha ne bu tarz, ne başka bir duygusal konuşma için karşıma gelme. Seni üzerim Ferah. Seni hayal edemeyeceğin kadar çok üzerim. Uzak dur.”

“Söyleyebildiğin bu mu?”

“Bana, beni istemediğini söylediğin her an, sana daha iyisini söylemeyeceğim. Benim arkadaşım değilsin Ferah, sen benim bam telimsin! Bana “Dost kalalım,” diyeceğine kafama sık daha iyi. Tek bebeğinden bahsettikçe ben ölüyorum, tek iyiliğimden bahsettikçe deliriyorum. Sensiz iyi falan olmayacağım, en iyisi sus!”

Ferah duraksayınca Yusuf üstüne gitti, “Git. Yıkıl karşımdan! Bana böyle bakmana dayanamıyorum! Bensiz iyi olmana dayanamıyorum, anlamıyor musun? Beni istememene hasta oluyorum, her yerimden çiviliyorsun beni.”

“Sen istiyor musun?”

Adam inanamaz halde baktı. Gerçekten mi farkında değildi?

“Bunca zaman hiç anlamamışsan ne benim kelimelerim anlatmaya yeter ne sen, sana olan sevdami taşıyabilirsin.”

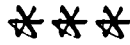
Ferah tutulmuş gibi yanına geldi ve eline uzandı, parmaklarının ucuna usulca dokundu, “Senin beni gözden çıkardığını sanıyordum. Yani bir insan karşısındakinin kırıldığını bile bile onu üzecek şeyleri yapmaya devam ediyorsa, onu gözden çıkarmıştır artık.”

Yusuf dişlerini sıkarak düşündü ve bir süre yere baktı. Elini geri çekti ve sağa sola huzursuzca bakınarak Ferah’tan iki adım geriye çekildi. Düpedüz kaçtı. “Psikolojik tespitler bende normal insanlar gibi işe yaramıyor yalnız. Neyse tamam, sadece şunu söyleyeceğim, benim tek istediğim sizi korumak.”

Ferah, onun sizi deyişindeki tonun ağırlığının altında kalabilirdi ve bakışlarındaki derin ıstırapın... Geri geri adımladı, son ümidi de kırılmış olarak bir an öncè evine gitmek istedi.

Gitmeden alçak sesle mırıldandı, “Biz tanımına kendini de dahil et olur mu? Biz, üç kişiyiz,” ve hızlıca çıkıp gitti.

Yusuf gözlerini yumdu ve bir süre öylece kaldı... 3, uğruna canını verebileceği bir sayıydı. Ya Ferah bunu biliyor muydu?

Mayıs 2019 – Ekşim!

*Güç ve kuvvet yayın gerilişine,
karar vermek ise okun atılışına benzer.*

Sun Tzu

Karargâhtan çıkıp açık otoparktaki arabasına yürürken uzaktan kumandasıyla kapıları açmak için düğmeye bastı; fakat ışıklar yanıp sönmesine rağmen kapı açılmadı. Arabanın yanına geldiğinde zaten kilitlenmemiş olduğunu gördü. “Mına kodumun jammerları!” diye söylendi. Trafığe çıktığında ise durduğu ilk kırmızı ışıkta aynalarını kontrol ettiğinde, iki

araç arkasında seyreden siyah Mercedes araç dikkatini çekti. O arabayı karargâhın olduğu sokakta yokuş aşağı inerken fark etmişti. Işıklarda en öndeki araba kendisi olduğu için klasik bir deneme taktığı yapıp yeşil yanmadan gaza basıp geçti. Arkasındaki arabalar biraz ilerleyip kavşağın bitiminde dururken, Mercedes'in önündeki araçtan yol istediğini gördü. Takip edildiğine emin oldu. Bir süre şehir içinin yoğun trafiğinde amaçsızca düşük hızda seyretti. Siyah Mercedes tekrar peşindeydi. İçindeki üç adam, yarı filmli camlardan belli belirsiz gölgeler halinde seçiliyordu. Orta hızda seyredip onları peşinde dolaştırırken önce peşindekileri atlatılabileceği mahalle aralarına sapmayı düşündü. Fakat kim olduklarını ve dertlerini öğrenmek daha cazip geldiği için onları sivillerin yoğun olarak bulunmadığı bir noktaya çekip tepelemeye karar verdi. Av olsa kaçırdı, ama o avcıydı ve ava gelenleri avlamak her zaman ilk tercihiydi.

İran Caddesi'nde sıralı, birbirinden güzel konutların arasındaki yokuşu tırmanıp Seğmenler Parkı'nın etrafından dolaştı. Araç biraz arayı açmıştı; fakat dönüşlerde yaklaşıp kendini belli ediyordu. Yusuf'un kullandığı Chevrolet Camarro klasik spor araba, 1969 model olsa da 2018'de, teşkilata ait özel garajda, yasa dışı modifiyeden geçmiş, motoru ve tüm aksamı yeni teknolojiye uygun şekilde yenilenmişti. 1000 beygirlik motor gücüne eşlik edecek çelik jantlar önde 18 inç, arkada 20 inç boyutundaki takımla tamamlanıyordu. Arabanın kaportası, ağır bir zırh ve içeriden güçlendirilmiş off-road aksamı ile desteklenmişti. Üstelik Yusuf çok iyi bir şofördü ve hızı seviyordu. Klasik bir arabanın zamana meydan okuyan dizaynı ile son model bir spor arabanın gücünü birleştirmişti kullandığı arabada.

"Ulan andaval! Sen kim oluyorsun da seni fark etmeyeceğimi sanıyorsun!" deyip ara sokaklardan birinde aniden gaza bastı. Takipteki Mercedes de hızlandı. Tekrar ana caddeye çıktılar; fakat Yusuf'un arabasının güçlü motor homurtularıyla hız ibresinin sonunu görme ısrarına rağmen Ankara şoförleri inatla yol vermiyordu. Doğrusu pek trafik kurallarına da uymuyorlardı, özellikle dolmuş şoförleri... Yusuf altındaki modifiyeli arabanın hakkını verememekten mustarıptı. Ana cadde üzerinde yine takıldıkları kırmızı ışıktaki, aradaki başka bir arabanın yan şeride geçmesiyle peş peşe kaldılar. Dikkat çekmek için vites boştayken gaz pedalına önce yarıya kadar sonra arabasının kaplan kükremesini andıran derin ve güçlü motor homurtusunu bütün caddeye dinletmek için gaz pedalının sonuna kadar birkaç kez bastı. Arkasındaki şoför tamamen dikkat kesilince, camını araladı ve silahıyla havayı işaret etti. Arabanın tavanına kolunu

dayayıp alaycı bir tavırla gösterdiği silahın namlusunu üç dört kez ileri geri sallayarak “gel gel” yaptı ve dikiz aynasından adamın gözünün içine, yüzünde hin bir tebessümle baktı. Yine yeşil yanmasını beklemeden gaza bastı ve artık fark edildiğini kanıksayan peşindeki arabanın şoförü de kırmızı ışıktaki geçip alenen ısrarlı takibine başladı.

Yusuf takip edenleri yormak için trafikteki diğer arabalara selektör yapıp korna çala çala makas atarken arkasındaki araba da trafiği birbirine katan seri bir sürüşle onu gözden kaybetmemek için gaza yükleniyordu. Yusuf, Teo’yu arayıp takip edildiğini ve telefonundan konumunu izlemesini söyledi. Yaya ve araç trafiği hayli yoğun olan kent merkezinden uzaklaşmak için Roma Hamamı’nın bulunduğu yöne sürdü. Tarihi bölge saat 17.00’den sonra ziyaretçiye kapalı olduğu için etrafta zarar görebilecek sivil olmayacaktı. Atatürk Caddesi’ne paralel ara sokaklarda, yer yer 100 kilometreyi aşan hızla kaçma kovalamaca oynarken, Yusuf’un klasik spor arabasıyla el freni çekip iki teker üstünde dönüşlerine yetişmeye çalışan Mercedes şoförü, dar sokaklarda kaldırımlara sağlı sollu park etmiş duran araçlara birkaç kez çarptı ve çarptıkça daha da hırslanıp gaza yüklendi. Hatta ters yöne girdikleri sokaklardan birinde kafadan çarptığı arabanın şoförüne yolu açması için silah gösterdi.

Ankara’nın sadece belediye seçimleri öncesi iyi durumda olan asfaltları genelde zeminden çıkıntılı mazgallar ve dev çukurlarla bezeliydi. Bu da yüksek hızlı bir kovalamacada araç içinde epey sarsıntı yaratıyordu. Peşindekilere bir motosikletlinin de katıldığını gördü ve bir kavşakta sol camın yanına kadar yanaşan kasklı ve kar maskeli motosiklet sürücüsü silah doğrultup durmasını işaret etti. Yusuf ona güldü, sert ve ani bir U dönüşüyle kaçtı. Motosikletliden kurtulmaya karar verip trafiği alt üst etmek pahasına ters yöne girip çift şeritli caddelerden birinde üstüne gittiği arabaları panikle sağa sola kaçmaya mecbur bıraktı. Kavşağa geldiklerinde ise ışıklarda şaşırtmaca yapıp kendisi yeşilin son saniyesinde karşıya geçerken 5 saniye kadar gerisinde kalan motorsikletlinin diğer taraftan gelen bir kamyonetle kafa kafaya çarpışarak takla atmasına neden oldu.

“Salak!”

Tenha bir sokakta kendisini takip edenlere bir siyah Mercedes’in daha katıldığını görmesiyle silah seslerini duyması aynı anda oldu. Hemen arkasındaki arabanın açılır tavanından çıkan biri tekerleklerine ateş açmıştı. Bu işin tadı kaçmaya başlamıştı ve az sonra sıkıştırılabilirdi. Gaza yüklenip biraz arayı açtıktan sonra ani bir frenle durdu ve arabasını çalışır

durumda bırakarak bir apartmanın bahçe duvarının ardına saklandı. Az sonra yetişen siyah Mercedesler, onun durduğu yerin birkaç metre gerisinde yolun ortasında durdu. Adamlar silahlarını çıkarıp temkinli vaziyette etrafa bakınarak ilerlediler. İlk araçtan 3, ikinci araçtan 4 kişinin indiğini gördü. Siyah takım elbiseli ve siyah büyük güneş gözlüklü, blue-tooth kulaklı adamlardan biri ekibin lideri olmalıydı. Diğerlerine kendisini kollamalarını işaret edip Yusuf'un çalışmakta olan arabasına doğru yürüdü ve içerisini kontrol etti. Yusuf saklandığı duvarın arkasından tek atışla adamı alnından vurdu. Diğerleri ise Mercedes'in açık olan kapılarının ardına saklanıp artık yerini tespit ettikleri Yusuf'a ateş etmeye başladılar. 7 kişiye karşı üzerinde el bombası veya otomatik tüfek olmadığına hayıflandı; fakat iki tabancası da elindeydi ve yedek şarjör sıkıntısı yoktu. Saklandığı duvarın ardında, birkaç el yanılma ateşi açıp adamlar şarjörlerini boşaltana kadar aralıklı olarak yerinden kolunu bir uzatıp bir çekilmeye devam etti. Ekipten 4 kişinin sokağın diğer başını tutmak için kaldırımda park halindeki arabaların arkasından dolanarak diğer tarafa geçmeye çalıştığı sırada, kendisinin yerinden çıkması için elleri namluda nişan almış bekleyen öndeki ikilinin kurşunlarını saydı ve kurşunları bittiğinde yerinden fırlayıp koşarak ikisini de vurdu. Arkadakilere hedef olmamak için kendini yere atıp arabasının arkasına yattı. Yalnız kalan diğeri panikle mermilerini peş peşe ateşleyip şarjörünü bitirmişti ve silahına dolu şarjör takıp tekrar doğrultana kadar ise arabaların altından nişan alıp adamı dizinden vurdu. Yere düşüp acıyla kıvranan adamın yanına koştu, sağ eline tekme atarak silahını düşürttü.

Sokağın karşı tarafına geçen dört kişinin hedefi olmayacak şekilde, adamı Mercedes'in arkasında yere yatırdı. Adamı çenesine sağlamı sollu indirdiği peş peşe birkaç sert yumrukla bayıltıp yüzüstü yere kapakladı ve sırtına çıkıp bileklerine iki kat plastik kelepçe bağladı. Böylece siyah Mercedes'in şoförünü sorgulamak için sağ ele geçirebilirdi. Karşıdan gelenler olduğunu görüp yerde yuvarlanarak kendini karşı kaldırıma attı ve park halindeki arabaların arkasına saklandı. Kalan dört kişiden üçü sırt sırta vererek ağır ve temkinli adımlarla ilerleyip yerde kıvranan yaralı şoförü kaldırıp arabanın arka koltuğuna attılar. Bir tanesi ise diğerlerini korumak için sokağın başındaki büyük çöp konteynerinin arkasında mevzi almıştı. Yusuf sıkıştığı yer güvenli olmadığı için yerini henüz belli etmemek adına ateş açmadı. Adamlardan biri kendisinin olduğu yere doğru yaklaşırken çömelerek arabanın etrafından dolaşıp kendisini rahatça savunabileceği bir siperlik arandı. Kaldırımın bitiminde gözüne kestirdiği büyük

ağacın arkasına saklanabilmeyi başarsa diğerlerini de haklayacaktı. Fakat olduğu yere yaklaşan iri yarı adam ile aralarında 2 metreden az mesafe kalmışken ağaç 5-6 metre aşağıdaydı. İyice yaklaşmasını beklerken, içinden *"Cesaretini sevdim ama üzgünüm kırmak zorundayım!"* diye geçirerek dikkatlice nişan aldı. Kendisine iyice yaklaştığı sırada çömeldiği yerden kalkıp adamı vurdu ve bedeni yere devrilmeden yakalayıp sırtını kendi göğsüne yasladı. Üzerine diğerleri tarafından açılan ateşe cansız bedeni kalkan etti ve geri geri kaçarken adamın kendi yandaşları tarafından delik deşik edilen gövdesini sürükleyip başka bir arabanın arkasına saklanacak süreyi kazandı.

Bu arada adamlardan birinin diğerlerine İngilizce seslenerek "Ayaklarına nişan alın, onu sağ istiyorum!" diye emrettiğini duydu. Gülesi geldi bu isteğe. İngilizcesindeki Doğu Avrupalı aksanım da derhal fark etmişti. Böyle operasyonlarda kiralık suikastçılar eğer profesyonelse, genellikle kendi milliyetlerini açık etmemek için evrensel iletişim dili olan İngilizceyi veya bulundukları ülkenin yerel dilini konuşmayı seçerdi. Sokak çok dardı ve yüksek binalar bitişik nizam diziliydi. Hiçbirinin ne bir bahçesi ne tırmanabileceği alçaklıkta balkonu vardı. Şifreyle kilitli çelik kapılar duvar gibiydi önünde. Adamlardan en az birini sorgulama amaçlı sağ ele geçirme fikrinden vazgeçmek zorunda olduğunu düşünüp küfretti. Bu arada eline süzülen kendi kanının ılıkliğini hissedince omzundan bir kurşun sıyrıp geçtiğini de fark etti ve bir daha küfretti. Teo'nun kendisine yetişebileceği kadar arabayla dolandırmıştı peşindekileri, ama o halen ortalarda yoktu. İki silahını birden ateşleyip adamlara ateş ede ede birkaç metre daha geri çekilip sokağın köşesine varmayı başardı. Gözüne kestirdiği büyük çam ağacının arkasına saklanıp adamların saklandıkları araba aralarından çıkmasını bekledi. Hala peşinde 3 kişiydiler. O sırada sokağın diğer başından aniden birden fazla silah daha ateşlendi. Teo'nun desteğe geldiğini, fakat yalnız gelmediğini düşündü.

Kendisini kovalayan adamlardan geri kalan 3 tanesi, arkadan uğradıkları beklenmedik saldırıyla iki ateş ortasında kalmıştı. Üçünü de kendisinden önce makineli tüfeklerle vurup yere indiren tepeden tırnağa siyah kamuflaj giyimli, kar maskeli 2 adam kendisine karşıdan baş parmak kaldırarak bir işaret verip hızlıca arkalarını döndü ve kendilerini getiren çalışır durumdaki siyah minibüse atladılar. Arkalarından yetişip takip etmek istedi; fakat arabasının yolu minibüsten inen başka bir kar maskeli tarafından büyük bir çöp konteyneriyle kapatılmıştı. Konteyneri çekip peşlerine düşene kadar onları kaybedeceğini düşünüp en azından plakayı

almak için koştı ve köşeyi dönmeden minibüsün ardından baktı. Siyah minibüsün plakası yoktu. "Siktir!" deyip silahını beline soktu. Yerde yatanlara baktı, hepsi ölmüştü. Yaralayıp kelepçelediği şoförün durumuna bakmak için arabalardan birine doğru seğırtti. Hareketsiz yatan adamın nabzını yokladı, o da ölmüştü. "Fazla sert vurmuşum," diye dertlendiği sırada, Teo sokağın alt kısmından koşarak geliyordu. Yusuf'u iki araba ve yerdeki cesetlerin ortasında sapasağlam halde görünce sarıldı.

"Çok şükür iyisin lan! Ne oldu burada?"

"Ebenin amı oldu! Kaç saattir neredesin, yetişemese de insan ekip yollar. Biz bu şehirde kaç bin kişiyiz farkında mısın?"

"Lan sövme! Ekip yolla demedin, gel dedin... Ben de tek geldim. Yetiştim! Yetiştim de... 10 dakikadır giremiyorum, şu sokakların hepsi tutulmuş... Arabayı bırakıp koşarak geldim. Bana niye sıkmadılar, hayret..."

"Ne?"

"Birinde çöpçü kamyonu, öbüründe siyah plakasız bir minibüs sokakları tutmuş, giremedim."

"Birileri beni takip etti, tam onları haklarken başka birileri gelip kurtardı ve selam verip gitti. Yetişemedim arkalarından. Noluyor anasını satayım! Şehrin göbeğinde Teksasçılık oynadık! Bizim olay yeri ekibini ara, gelip toplasınlar burayı."

Teo telefonla konuşup olay yerine ekip çağırırken, Yusuf, ölü insanların üzerinde kimlik arandı, ama cesetlerin üzerinden kimlik çıkmadığı gibi arabalardan da ruhsat çıkmadı tahmin ettiği üzere... Geriye sadece cesetlerin kimliğinin otopside tespit edilmesi, araç plakalarından, silahların balistik raporundan veya parmak izinden bir şey çıkmasını beklemek kalıyordu.

Olay yeri inceleme ekipleri gelince Teo ile Yusuf'un arabasına binip Batık-3 Karargâhına araştırma yapmak için giderlerken yolda konuştular.

"Beni takip eden angut her kimse, galiba benim kim olduğumu bilmiyor ki onları trafikte direk fark edeceğimi düşünmemiş! Teşkilatın içinden değil, bu adamlar Teo."

"Akif'in aşiretinden olabilir. Ferah'ı İzmir'de bulmuşlardı."

"Ağayı öldürdüm, ama öldürmekle bitmez ki bu itler! Olabilir... Ya beni kurtarmaya gelen ekip neyin nesi? Dostsa bu gizlilik niye?"

"Babanın adamları olabilir mi?"

“Bilmiyorum. Koruma müdürü Batur, Azerbaycan’a döndü diye biliyordum, ama Ersoy’a sorarız bakalım.”

“Yaralanmışsın?”

“Önemli değil. Bu araba dikkat çekiyor Teo. Al bunu, bizim hangara ver, parçalasınlar.”

“Şu estetik operasyonunu da olman lazım bro. Sen bu suratlayken hiçbir yere kıpırdamıyoruz.”

“Evet, vakit geldi bro. Ben de bunun olmasını bekliyordum ve oldu! Bir tahminim daha tutarsa kendimden korkmaya başlayacam veya gidip münecimlik sertifikası alıp tarot bakmaya başlayacam!”

“Deli! Gene var aklında bir şeyler, münecim siki seni!”

“La ekşim özlemişim! Denize kıyısı olmasa da yokuşlarını seviyorum ulan Angaaraaaa!” diye keyifle nara attı.

Teo da güldü, “Tüh kaçırdım...” diye hayıflandı.

“La Ferah olmasaydı ben Akif Yavuzhan operasyonundan sonra Doğu Türkistan’a gidip Müslüman Türkleri katleden faşist Çinli avlayacaktım ne güzel.”

“Harbiden lan orası benim de hep aklımda bro napsak?”

“Yetki vermiyorlar oğlum.”

“Yetkiyi siktir et, ikimiz hobi olarak gidip çekik gözlü avlayalım. Biraz takılır döneriz, bari azcık tatmin oluruz lan, ne dersin?”

“Olmaz Teo, senle ben bu tiplerle saklanamayız bro oralarda! Teşkilat o bölge için 1,60-1,70 boylarında, çekik gözlü ve sarı benizli özel subaylar yetiştiriyor.”

“Ha mantıklı!”

Olay yeri inceleme ekiplerinden gelen ilk raporda, Mercedes arabaların Yunanistan menşeli bir denizcilik şirketine kayıtlı olduğu ortaya çıkmıştı; fakat şirket ile Yusuf arasında hiçbir anlamlı bağlantı bulunmuyordu. Şirketin Türkiye şubesi, birilerine paravan olarak kâğıt üzerinde kurulmuştu; çünkü hiçbir ticari faaliyet göstermemişti. Adamlardan ikisinin ise daha önce İstanbul’da da suça karışmış ve aranmakta olan Yunan ordusundan emekli paralı askerler olduğu bilgisi geldi. Onları kimin kiraladığını bulmak imkânsız olmasa da epey zaman alabilirdi. Araştırma işini Teo’ya bıraktı. Yusuf ve Teo, geri planda araştırmaya devam ettikleri gizemli kitap ve öldürülen yazar ile ilgili birtakım bulgulara da ulaşmıştı;

fakat anlamsız ve birbiriyle alakasız görünen parçaları birleştirerek bir bağ kurmakta zorlanıyorlardı. Teo'nun evinde sabahlayıp beyin fırtınası yaptılar.

Öldürülen polisiye romanı yazarı Faruk Ketenci, büyük bir yayınevi-ne bağlı çalışıyordu ve ilk yazdığı romanlarda büyük bir okur kitlesi kazanıp popüler olmuştu. Sonrasında ise yayınevinin ticari politikalarıyla gündemde olan olaylar üzerine sipariş romanlar yazmaya başlamıştı ve okurlarına göre özgün üslubunu kaybetmişti. Yayıncılık dünyasına adım atan herkes gibi sanat ve ticaret arasındaki cendere, bu yazarı da entelektüel bir tikanıklığa sürüklemişti. Yayınevi sipariş ettiği kurguların teslimi için belli bir zaman dilimi sınırı getiriyor, editörü sık sık arayıp yeni bölüm baskısı yapıyordu. Son yıllarda patlayan epik fantastik türde bir Amerikan dizisi, tüm basılı ve görsel yayın sektörünü etkilemişti. Faruk Ketenci, sipariş edilen epik fantastik türündeki üçlemesi için daha kalem bile oynatamamışken yazar çevresinde çokça duyduğu; fakat daha öncele-ri burun kıvrarak baktığı bir şey aklıma gelmişti: Gölge yazar edinmek...

İlham bulamamakla ilgili bunalımına ek olarak, biriken kumar borç-ları o kadar boğazını sıkıyordu ki internette gençler arasında oldukça po-püler olan "Best Book" isimli okuma yazma uygulamasına adım atmıştı. Kendine orada sahte profil açıp gençlerin neler okuyup yazdığına bakmak niyetindeydi. Başta tamamen piyasa yoklamak amacıyla üye olduğu site-de, bir süre sonra ilgisini çeken amatör kurgulara kendini kaptırmış, yazar adaylarıyla isimsiz olarak mesajlaşmaya başlamıştı. Teo ve Yusuf, yazarın o gizli profiline ulaşmayı başarmıştı. Yazılım korsanlığı taramaları saye-sinde Web üzerinde yaptıkları taramalar ile eşleşen Gizemli Kitap'ta geçen bazı özel isimler, onları o siteye yönlendirmişti. Şifrelerini kırarak girdik-leri profildeki mesaj kutusunda, Faruk Ketenci'nin acemi bir yazar adayı genç ile uzun uzun yazışmaları duruyordu. Aylarca süren mesaj kayıtlarını bölüşüp okumaları günlerini ve gecelerini almıştı; çünkü ansiklope-dilere sığacak kadar ileti birikmişti. Başlarda Faruk'un genç yazara güya okur gözüyle eleştiri ve tavsiyeleriyle başlayan diyalog, genç yazarın he-nüz taslak halindeki bir çalışması için akıl danışmasıyla devam ediyordu. Bahsettiği taslak, Gizemli Kitabın ta kendisiydi. Diyalogun son zamanla-rında Faruk, genç yazara telefon numarasını ve mail adresini verip birebir görüşmek istediğini söylemişti ve iletiler orada kesilmişti. Faruk'un mail adresini ele geçirmekle araştırmaya devam ettiler. İsimsiz yazar, taslakla-rın bir kısmının Word dosyasını Faruk'a yollamıştı. Faruk bir süre sonra gerçek kimliğini ve bu taslağı kendisinin elden geçirip yayınevine sunmak

istediğini, kabul edilirse kitap haline getireceğini söylemişti. Gence, gölge yazarı olarak gizlilik anlaşması imzalarsa, kitabın telif hakkından hatırı sayılır miktarda yüzde vererek asistanı yapacağını ve uzun yıllar onunla çalışacağını söylemişti. Genç yazar, bu teklifi kabul etmiş, hatta ücrette pazarlık bile yapılmıştı. Fakat genç yazarın tek şartı vardı, o da kitabındaki isimlerin ve olayların ana kurgusunda değişim olmamasıydı. Sadece edebi dil, imla düzenlemeleri ve sanatsal tasvirler bakımından cümle yapıları elden geçirilecekti. Faruk zaten 500 sayfayı bulan orijinal metne fazla ilave yapamayacağını söylemişti. Bundan sonra sıra o gölge yazarı bulmaktı. Teo'nun ulaştığı İP adresi yurt dışından geliyordu. Oysa çocuk yazışmalarda İstanbul'da olduğunu söylemişti Faruk'a.

Yusuf düşünceli halde, "Bu yazarı ortaya atmış birileri. Çok profesyonel bir manipölasyon. Adam o siteye kendi üye olmuş, kendi kitap bulmuş, hatta elemanın kitabını okuyup yorumlar yapmış. Diyalog o kadar tesadüfi başlamış ki neredeyse ben bile inanacağım. Ama İP adresinin şaşırtmacası, bunun bir komplo olduğunu kanıtlar."

"Hindistan'daki bir verici üzerinden bağlantı kurulmuş bro. Hindistan'da pek çok yeraltı Chat örgütü var, şirketler bunları yasa dışı olarak kiralayıp sosyal medya üzerinden bir sürü algı operasyonu yönetiyor. Seçimler, moda, sağlık, futbol, siyaset... Her şeye trollük yapıyorlar."

"Biliyorum. Adamı vezir de ederler rezil de... 21. yüzyılda klavye başında bir skandal yaratıp bir devlet başkanını linç etmek bile mümkün."

"Savaş bile çıkarırlar anasını satayım. Dünyanın başka bir yerindeki güvenlik görevlisinin fotoğrafına bir çocuk cesedini montajla, al sana katliam haberi! Servis et, milyonlarca tıklanıp infial yaratsın..."

"Sonra da 30 saniyede unutulsun! Bizim kitap bunun neresinde Teo?"

"Sendeki taslaklardan fazla bir metin var mı maildeki dosyada?"

"Birkaç bölüm var."

"Acemi yazar, kitabın finalini, yayıneviyle sözleşme imzalamadan veremeyeceğini söylemiş."

"Başka bir mesajda da henüz sonunu yazmadığını söylemiş. İfadeleri çelişkili."

"Ekstra bölümlerde bir şey var mı?"

"Fasaryadan nameler."

"En son neler yapıyor Adsız muhafız?"

“En son Vezirin kızıyla evleniyor ibne! Sanki dünyada başka karı yok amına koyayım!”

“Adı Farah mı?”

Yusuf güldü, ama gülüşündeki diş sıkma ve tükürür gibi ifade söyleyeceklerine sempati beslemediğini peşinen gösteriyordu.

“Kitapta Muhafız Adin, Vezir Akilhan’ın kızı Şahbanu ile evleniyor. Gençler birbirini hiç görmeden, siyaseten, yani vezirin, imparatorun kıymetli casusuna yakın olma çabası yüzünden yapılıyor bu evlilik. Kızın adı Şahbanu. Son İran imparatoru devrik Şah Muhammed Rıza Pehlevi’nin güzeller güzeli eşi Farah Diba’nın unvanı bu. Son İran imparatoriçesi, tarihte bu unvana sahip tek kadın.”

“Oha tarih dersi de vermiş arada!”

“Yaa ne demezsin! Şifreleme mantığında birkaç farklı teknik var aslında. Ya gerçek isimlerle ses benzerliği olan uydurma isimler bulmuş, Akif-Akilhan, Adsız-Adin gibi... Ya isimlerin eş anlamlısı olan Farsça-Arapça kelimeler kullanmış, Saygın-Muteber Bey gibi... Ya da Şahbanu-Farah örneği gibi ünlü eşleştirmeler yapmış. Tabii ben hikâyeyi bildiğim için eşlemesi kolay geliyor, ama bilmeyen biri için tüm bu şifrelemeyi çözmek yıllar sürer.”

“İmparatorun adı bu dediğin tekniklere uygun mu peki?”

“O değil. Hikâyeyi yazanın Ural olduğunu düşünüyoruz, ama kitapta İmparator olarak bahsedilen kişinin adı Hennan. Esmâ’ül Hüsnâ’daki “Ya Hannan ve Ya Mennan’ın” birleşimi gibi duruyor. Merhametli ve ihsan eden demek kısaca.”

“Şahbanu’ya dön! Devamında ne var?”

“Devamı yok henüz elimizde. Orada bitiyor. Aslında gerçeğe uygun şekilde, tam da benim Ural’ı öldürdüğüm zamanlarda hikâyenin kesilmiş olması makul.”

“Akif’e niye vezir demiş peki?”

“O dönemde kapitalist iş adamları olmadığı için güçlü bir adam olduğunu böyle belirtmiş olabilir.”

“Peki şifrelemeyi biraz daha irdelersek Şahbanu’dan ne çıkar, düşün?”

“Onu da düşündüm. Farah Diba, İran Hava Kuvvetleri’ndeki Azeri bir komutanın tek çocuğu ve Muhammed Rıza Pehlevi’nin üçüncü karısı. Şah, kendisine çocuk veremeyen ikinci eşi Prenses Süreyya’dan ayrılıp

genç Farah ile evleniyor. Monarşi devrilene dek birlikteler. Sonra kocası ve çocuklarıyla birlikte sürgüne gidiyor. Bundan ne anlam çıkarmam lazım?”

“Belki de bir anlam çıkarmaman lazımdır, sadece isim benzerliğidir. İran İslam Devrimi, Şahın devrilişi, sürgün... Ne alaka sizinle?”

“Bence de ne alaka. Sürgün prenses? Ferah sürgün değil, annesi bir Arap prensinin gayrimeşru çocuğu ve en başından beri hiç kabul görmemiş. Yani resmi olarak bir prenses değil.”

“Başka bir şey var mı?”

“Orospu çocuğu, Proje-10 oluşumunu Orta Çağ’a uyarlarken, tüp bebek ve gen teknolojisi olmadığı için bir çakallık uydurmuş. Orada gönüllü ebeveynler dağdaki bir mabede kapatılıp zorla çiftleştiriliyor. Kadınlarla erkekler karışık çiftleşmiş. Çocuklar kimden belli değil. İğrenç! Rezil köpek, okudukça asabım bozuluyor! Bir bulursam bu pisliği çıkarana var ya!”

“Bu zırvalığın şimdi ortaya çıkmasında illaki bir amaç var! Düşün, neyi gözden geçiriyorsun?”

“Güzel soru lan Teo, şu taslaklara ben bi daha bakayım! O kadar boktan ki, hikâye hem çocuk masalı gibi hem eksik hem tutarsız, kafam çorba oldu. Yazım yanlışlarından gözlerim kanadı zaten. Obsesifim oğlum ben, imla hatası görünce takılı kalıyorum.”

“Ver bir de ben bakayım. Sen sinir yapmışsın, belki gözden kaçırdığın bir detay vardır. Saygın ne diyor?”

“Saygın’ın götünde boza pişiyor. Kitabı mitabı düşünecek hali yok! Zirvede işler çok karışık. Fatih’in yokluğunu tartışıyorlar halen. Yeni müsteşar seçilmedi, alt yapıda arızalar var, içerde muhbir var. Var oğlu var... Teşkilatın haysiyeti dağılmış durumda. Bir senede zor toparlarlar.”

“Hadi be! Kötüymüş. Bir şey yapalım.”

“Bizden bir şey yapmamızı isteyen yok dostum, siktir et! Kirli siyasetlerinde boğulsunlar. Biz işimize bakalım.”

“Müge’den destek alalım. Farklı bir bakış açısı iyidir. Taslakları ona da ver, bir göz atsın.”

Yusuf sakallarını kaşıyarak düşündü. “Müge’yi bu işe karıştırmayacağım. Çok tehlikeli. Ne kadar az bilirse o kadar iyi! Sen sadece tedarik desteği almaya devam et! Bu kitap bizi bok yoluna götürebilir Teo, farkındasın değil mi?”

“Lan ne kitapmış be!”

“Kitap değil, ahit sanki! Büyük komplo var bu işin ardında. Dikkatli ol.”

“Sen de dikkatli ol bro!”

“Hatun’u bulmam lazım.”

“Hatun ana olan Hatun’u mu?”

“Teo kafan mı güzel?”

“Belki Ferah’tan hatun diye bahsediyorsundur?”

“Oğlum ben Ferah’tan ne zaman hatun diye bahsettim? Manyak! Hatun Başkan’dan bahsediyorum, onu nerede bulurum?”

“Ohooo o istemezse yeri yarsan da bulamazsın.”

“Sağ ol, çok yardımcı oldun.”

“O isterse seni bulur ancak. Hatun çatlağın tekidir, senin Saygın’a benzemez.”

“Napıcaz dumanla mı haberleşecez amına kodumun kaltağıyla! Tüh kızılderililer de akrabamız değil!”

“Duman deyince aklıma geldi. Sen bir ateş yak, o seni bulur zaten!”

“Teo ne diyorsun?”

“Ortaya bir yem at, düşsün. İlgisini cidden çekecek bir şey?”

“Ne ilgisini çeker?”

“Kan kokusunu sever. Birini kurban et.”

“Akbaba mı bu leşe gelecek?”

“Hah aynen bro aynen! Leş kokusuna kesin gelir.”

“Hobaa! Lan kimi öldüreyim durup dururken?”

“E Saygın Efe’yi indirecektin hani?”

“Ertelemiştim.”

“Hatun’u ne yapacaksın?”

“Saygın Efe’nin ölmesine değer mi bir düşüneyim. Olabilir.”

“İyi, bir koşu öldür de gel koçum.”

“Yemin ederim dayaklıksın! Manyak mısın oğlum? Koskoca daire başkanını öyle sapanla kuş avlar gibi öldüremem herhalde, bir plan yapmamız lazım.”

“Suikast senin uzmanlık alanın bro, ben hackerım. İstiyorsan telefonunu bilgisayarını patlatayım senin için?”

“Gerek yok. Zaten telefondan işe yarar bir açık vermez o göt!”

“Ya Müge? Dayısını öldürdüğüne sinirlenmesin.”

“Yavaş sinirlensin Müge! Onun da sırası gelecek.”

“Ne?”

Yusuf, Müge'den şüphelenmeye başladığını başta Teo'ya söylememeyi düşünürken konusu açılınca fikir değiştirdi, “Müge beni kılındırmaya başladı Teo, gözünü dört aç!”

“Ha siktir! Çiçek Hanım fake mi çıktı ne? Ben sana diyecektim, ama kızsarsın diye söylemedim aslında...”

“Söyle, ne gördün?”

“Müge delil karartıyor olabilir. Emin değilim, kadın profesyonel. Ama geçen yazar cinayeti olay yerinden bir güvenlik kamerası görüntüsü gelecekti emniyetten. Görüntü emniyetle karargâh arasında püf oldu gitti. Müge'den istemiştim.”

“Bir haltlar çevirdiğini biliyordum! Niye bana söylemedin oğlum? Sakın Müge'yi işkillendirdim deme, çok kurnazdır o! Bir gece yarısı gelip seni yatağında boğuverir.”

“Harbi mi lan? Yok, demedim ona. Araştırıyordum.”

“Aferin, sakın şüphelendiğimizi söyleme. Ne işi var cinayetle, yazarla, kitapla? Bu kadının, derdi ne? Bana kazık atmaz, olsa olsa kendince arkamı kolluyordur, ama niye bana söylemiyor? Böyle yapmazdı.”

“O kadar mı eminsin ondan?”

“Hiçbir yamuğunu görmedim be Teo! 13 senedir tanırım Müge'yi. Bana can borcu var. Başka bir amacı olmalı. Ama ne?”

“Saygın ile iş birliği olmasın? Sen kitabı yazanı bulma diye belki seni oyalıyorlar? Sen oyalandıkça teşkilata tekrar dönüşünü garantilemiş oluyorlar.”

“O kadar basit değil.”

Gecenin kalanında Teo iki şişe yıllanmış viski açana dek epey ihtimal ortaya koymuşlardı; fakat viskilerden sonrası biraz bulanıktı. Tam Teo'nun istediği gibi aslında... Müzik dinleyerek sabahladılar ve sabaha karşı ikisi karşılıklı kanepelerde sızıp kaldı.

...

Eylül erkenden arayıp Yusuf'a söz verdiği üzere evlerine akşam yemeğine davet etmişti. Yusuf seve seve geleceğini belirtip nazik daveti ve sözünü unutmadiğı için teşekkür etti. Teo ile çalışırken çiçekçiye arayıp bir demet çiçek bile sipariş etmişti ve üzerini değiştirmek için karargâhtaki odasına temiz bir gömlek, ceket ve pantolon getirtmişti. Tam giyinecekken Saygın arayıp sert bir tonla, "Yemek iptal oldu Adsız. Eylül adına kusura bakma, eşimin başka bir programı varmış. Başka zaman dışarıda yeriz, ikimiz!" diye kestirip attı. İkimiz vurgusu gayet açıklayıcıydı.

Yusuf, "Tamam sorun değil," dese de yıllar öncesine dalıp gitmişti. Lise 2'ye giderken Seçil ve babası Savcı İlhan ile yaşadığı trajik olay sonrası ne kadar üzüldüğünü hatırlıyordu. Olaydan birkaç ay sonra, ilk kez tesadüfen Saygın'ın kızı Eylül ile karşılaşmışlardı. Saygın yine şimdi olduğu gibi, Adsız'ın, kendi ailesinden biri ile karşılaşmasından rahatsız olmuş ve bir daha kızını görürse konuşmaması konusunda ihtar etmişti. Dalıp gittiği sırada Eylül'ün tekrar aradığını gördü ekranında. Telefonu açtı. Eylül nerdeyse ağlamaklı bir sesle özürler dileyerek babası adına çok mahcup olduğunu ve mutlaka telafi etmek istediğini söylüyordu. Israrla "Gerek yok, önemli değil," dese de Eylül babasına çok kızmıştı ve dışarıda buluşup yemek yemek için dil döktü. Hatta yer ve saat bildirip emrivaki yaptı. Yusuf "Peki," dedi ve bu kez kızın verdiği adrese aklı takıldı. Babasına ayıbından dolayı kızgın olup babasının lafını çiğneyerek isyankârlık etse de Eylül, güvensizlik konusunda babasının izinden gidiyordu. Yemek yemek için davet ettiği yer, Kızılay'ın göbeğinde büyük bir Ocakbaşı Restorantı. Çok kalabalık ve ayakaltı olan mekân polislerin de uğrak yeri ve her yer Mobeselerle doluydu. Saygın muhtemelen ta lise yıllarından beri kızlarına ilk buluşmaları için böyle ortalık yerde bulunan güvenli mekânları öğretiyordu. Tabii bu romantik bir buluşma sayılmazdı; fakat Saygın'ın zekice öngördüğü üzere tehlikeli olduğu kesindi.

"Şüphesiz verilen yakınlıktan hiç hazzetmem Eylül Hanım. Gel bakalım... Geeel..."

Öte yandan, son günlerde kendisini ünlü kitap karakteri Martin Eden gibi hissediyordu. Hani kitap yazmak için yıllarca aç, sefil, bir göz odada, canhıraş çalışırken herkesin hakir gördüğü, fakat sonra ünlü bir yazar olunca kendisine yapılan yemek davetlerinin ardı arkası kesilmeyen Martin Eden... "Sonumuz benzemese bari!" diye içinden alay etti kendi kurduğu benzetmeyle... Martin, büyük aşkı Ruth'un bile kendisine popüler

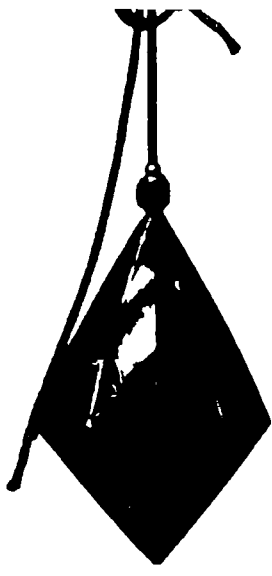
olduktan sonra dönüşünü samimiyetsiz bulmuştu. Tutkuyla girilen işlerin ahmaklıktan ibaret oluşuna bir kanıt gibiydi çabası. Bir gün Ferah geri dönmek isterse, gözünde değeri kalmayacak olmasından korkmuyor değildi...

Martin gibi için için bağırası geliyordu, “*Ben yalnızken, adsızken, zavallıyken neredeydi yemek davetleriniz?*”

“*Tüm o kitaplar yazılmıştı oysa ki...*”

Jack London

13. Bölüm

Mayıs – 2019, Şah-Mat

*Oysa benim ruhumda savaş var.
Durmadan ölüyor içimdeki insanlar.*

William Shakespeare

Aynada kendisini kontrol edip siyah dar kesim gömleğinin yakalarını düzeltti ve üzerine ceketini giyip parfümünden sıktı. Berbere uğrayıp saçını sakalını kısalttırıp uzun zamandır kullanmadığı dağınık fön çektiymişti. Ceylan'ı arayıp, "Ceylan sana bir işim düştü..." diyerek akşam için ufak bir ricada bulundu. Evden çıkmak üzereyken kapısı çalındı, gelen Ferah'tı. Mermi dün sabahtan beri Ferah'ın evinde kalıyordu ve sitenin bahçesinde Yusuf'un arabasını görünce evine geldiğini anlayıp Mermi'yi bırakmaya gelmişti. Üstelik dün gece nerede olduğunu da merak etmişti, Mermi bahanesiydi.

Yusuf onu görünce kaşları olabildiğince havaya kalktı ve çarpılmış bir ifadeyle bakakaldı. Mermi ise ona hırladı, sahibine biraz gücenmiş gibiydi. Köpeği iki eliyle yüzünün hizasında kaldırıp, "Oğlum!" diyerek başının üstünden öptü ve koluna yatırdı. Tekrar Ferah'a dönüp içeri geçmesini işaret etti ve kapıyı kapatmadan başını uzatıp "Gören var mı?" diye koridora göz attı. İçeri dönünce ise başını yana eğip gördüğü şahane manzaranın ardından dudak bükerek baktı ve iç geçirdi. Ferah, yüksek topuklu siyah stiletoları üzerinde, altın orana uygun, kusursuz bir heykel gibi silüetini saran daracık, mini, siyah bir elbise giymişti.

"Noluyoruz bu ne hal?"

"İnternette alışveriş yaptım. Malum sezon sonu indirimleri filan... Tam yeni elbisemi deniyordum, arabayı aşağıda görünce Mermi'yi sana getireyim dedim."

"İndirim," deyip sertçe yutkundu Yusuf, bakışlarını Ferah'ın sütun gibi uzun ve biçimli bacaklarından ve derin yırtmaç dekoltesinden ayırmadı.

Siyah mini elbise, yeterince mini değilmiş gibi sol yanındaki asimetrik oyuk neredeyse kalçasına dek açılıyordu ve o kısım gümüş rengi püskül zincir süsüyle elbiseyi giyen kadına her an tango yapacakmış havası veriyordu. Ferah, o afallamış bakışlarından adamın üzerinde istediği etkiyi yarattığını anladı; fakat gözlerini kısarak içinden teoriler kurdu. Yusuf da uzun zamandır hiç olmadığı kadar şık giyinmiş ve tıraş olmuştu. Hatta evin girişini buram buram parfüm kokusu sarmıştı. Haline bakılırsa özel bir yere gitmek için hazırlanmıştı.

Ferah, "Aslında şey diyecektim, ben senden özür diledim, ama öyle kuru kuru özür pek sayılmaz değil mi? Şey diyeceğim, yemeğe çıkalım mı?"

"Beni yemeğe mi davet ediyorsun?" derken kendisini benzettiği kitap kahramanı Martin Eden ile ilgili fikirlerini anımsadı ve boğulacakmış gibi hissetti.

"Evet. Baş başa bir akşam yemeği, ne dersin?"

Yusuf cevap veremedi dudakları aralık, gözleri dalgın bakakaldı.

Ferah güldü. "Ah dondu adam! Yusuf? Sana çıkma teklif ediyorum, ne oldu şimdi? Yani sen alışkınsındır? Bence senin egonu biraz kendine getirmemiz gerek? Seni yeniden kendine kazandırmalı ya da bana? Bunu bana sen söylemiştin bir zamanlar?" deyip dudaklarını ısırđı ve utanarak kızardı.

Yusuf bir daha bir daha yutkundu, "Çimdiklesene beni!" dedi.

Ferah bunun yerine onun koluna girip sokuldu, "Yok tatlım, daha iyi bir fikrim var, gel sana şık bir takım elbise seçelim. Siyah seversin sen. Benim elbisemi nasıl buldun?" deyip kendi etrafında kırtarak döndü.

Mini siyah elbisesiyle nefes kesici görünüyordu... Hele Yusuf için o an oldukça ütöpik teklifiyle beraber iflahını kesici bir imkânsızlık abidesi olarak karşısında duruyordu.

Yusuf başını yana yatırarak Ferah'ın güzel bacaklarına baktı, ıslık öttürdü, "Parçalanası!" dedi.

"Seksi demek istedin sanırım, ama mmm... Epey tahrik edici bir üslubun var, tamam, bunu yemekten sonra düşüneceğim."

"Hı."

Ferah güldü. "Ben bu bakışları tanıyorum. Bana ne zaman böyle baksan ardından nefesimi kesen öpücükler geliyordu. Niye tekrar denemiyorsun?" Kendi sözleriyle heyecanlandı, neredeyse fenalaşacak halde

derin bir nefes alıp verdi; fakat adamdan cevap gelmeyince söylendi, "Ay şok oldu adam! Yemek diyorum Yusuf, mum, şarap, müzik, belki dans? Ah ben içemiyorum ne yazık ki, ama gecenin kalanında beni şarapla yıka-mak istersen evde de yiyebiliriz! Doktoruma mesaj atıp sordum bu arada, kendinizi iyi hissediyorsanız cinsel ilişkide sakınca yok dedi. Sen belki iyi hissetmeme yardımcı olursun... Hadi gel..."

Adamın çenesi aşağı düşecekti az daha ve son günlerde aldığı yemek teklifleri ile ilgili önyargısı Ferah söz konusu olunca derhal kendi kendini imha etmişti. Aldığı en tatlı yemek daveti sayılabilirdi. Enler ve sonlar arasında başını hangi taştan kayaya çalacağını düşünedursun, Ferah onu elinden tutup çekiştirerek yatak odasındaki gardırobun önüne getirmişti bile. Kadın elleri ve gözleriyle askıda dizili siyah takım elbiseleri tararken Yusuf başını bu kez diğer yana eğmiş, derli toplu yatağa tamamen dağıtma arzusuyla bakıyordu. Yalnız başına dağıtmayacaktı tabii ki!

Tersten gitmek kadınların ince ruhuna haksızlık sayılır mıydı? Öpüşmeden sevişmek gibi olsa gerekti ve kadınlar bunu pek romantik bulmuyordu. Özürsüz, flörtsüz, hatta gayet suçlu ve güçlüyken hadsizce onu arzulamaya hakkı var mıydı? Klişe tabirle biraz sürünmesi gerekmez miydi? Ama Ferah ve yatak kelimelerini, paragraf başındaki ilk cümlede bir arada kullanası vardı. Sonra da sürünürdü, hem de istediği kadar... Tümünden gelimsel yaklaşımı benimsemek, tezine giden mubah yollardan en cazibeydi. İçinden tekrar etti gerçekliğinden emin olamadığı o sözleri, "Bütün kadınlar melektir. Ferah bir kadındır. O halde Ferah da melektir. Şarap daveti? Pardon yemek? Şaraplı yemek? Yemekli mum, yok Ferahlı yemek. Amaaan Şaraplı Ferah! Ah! İçerim ben onu..." Elinin içiyle alnına vurup uyuşan başını ovuşturdu. Aval aval bakışlarını yatak ve Ferah'ın uzun bacaklarından alıkoymak için insanüstü, doğaüstü bir çabayla, dakikalarca kendiyle cedelleşti ve Ferah'ı kolundan tutup durdurdu. Şarapla yıkanmaktan bahsetmeseydi iyiydi. O kısımda takılı kalmış birtakım akıl, mantık yoksunu uzuvları, bağımsızlığını ilan etmeye dünden hevesliydi.

"Yok," dedi. Kelime dağarcığını az önce baldıran niyetine yutmuş olabiliirdi.

"Yok mu? Ya bir şey sorucam, sen benden sonra kimseyle oldun mu?"

"Sana bunun cevabını kelimelerle veremem."

"Sen cevaplar konusunda, kelimeler yerine eylemlerde daha iyisindir."

"Ferah niye adamı ayaküstü tahrik ediyorsun balım?"

“Özür diledim oralı olmadın, ben de romantik bir yemek ve daha seksi ihtimaller üzerinden şansımı deniyorum.”

“Şansını mı? Eğer ben senin zarın olsaydım, beni yere her attığında altılıyı bulurdun.”

“Bana Metris’te ne demiştin hatırlıyor musun? Hani beni ilk kez öptüğünde? Bundan sonra sen hiç konuşma ve en iyi yaptığın şeyi yap Ferah, yani öpüş demiştin. Niye bana söylediğin her şey tersine döndü anlamıyorum.”

“Tamam, bu kadar yeter, sen artık gidiyorsun,” deyip Yusuf burnundan soluyarak onu bileğinden tutarak kapıya çekiştirdi. Az daha karşısında durup cilvelenerek öyle aygın baygın konuşmaya devam ederse Yusuf’un özene bezene planladığı çok şık bir suikast planını, bilmeden Saygın’ın lehine bozmuş olacaktı. Ferah’ı kapının yanına dek sürükleyip yalvarır gibi baktı, “Şeyaparız ya. Sonra... Yemek işini... Sen şimdi git... Ben seni ararım!”

“Beni reddediyorsun öyle mi?”

“Seni reddetmek mi? Bugünü göreceğime ölseydim Ferah!”

“Ama sallıyorsun!”

“Valla ne yalan söyleyeyim ben şu an darağacında sallanıyorum... Az evvel can verdim de sen görmedin.”

“Ne diyorsun Ateş Yusuf Cem delisi?”

“Evine git.”

“Bıktım şu cümleden!”

“Ben gideyim... Ama nereye...”

“Cehenneme git! Domuz!”

“Huh... Bak bu daha alışılageddik... Biraz daha hakaret et öyle git! Yoksa ardından kendimi vuracağım!”

“Aptal uyuz! Eşeksin sen! Sana gelende kabahat! İyi niyetime sıçayım!”

“Ohh harika... Çıkarken kapıyı da çarp.”

“Şüphən olmasın kibirli pislik! Sen kaybedersin!”

“Vallahi on numara, süper, şahane kaybederim. Öyle bir kaybederim ki, ben bu hükümsüz aklımı sikeyim. Allah benim belamı versin! Boy-num altımda kalsın inşallah teneşire de geleyim. Ama sen istiyorsan tıpış tıpış da giderim yani. Şeye... Teneşire!”

Ferah hiçbir şey anlamadan, gülmekle çılgılık atmak arasında kalakaldı ve daha fazla sinirleri bozulmadan gitmeyi tercih etti. Kapıyı da olabildiğince gücüyle çarptı. Yusuf yüzünü kırıpıştırıp kendini sağlı sollu tokatladı. Önüne baktı, *"Sen de dur be oğlum, biliyorum isyandasın, ama mahalle yanarken orospu saçını tarar hesabı, bir dur..."* *"Şarapla yıka beni," dedi. Keşke demeseydi. Unutamıyorum o geceyi. Unutamıyoruz dimi lan, pardon çoğul konuşmalıydım, seni de artık bir birey kabul edeceğimiz olgunluğa eriştin bence!"*

Ferah'ın adıyla tezat yakıcı etkisinden çıkmak için soğuk suyla elini yüzünü yıkadı ve içinden bilmem kaçınıcı kez ya sabır çekerken zihnindeki odağın dağılmaması için kendisine savaştığı cepheleri hatırlattı. Son bir yılda edindiği bazı tecrübelerle göre şehir merkezleri bazen en tehlikeli savaş alanları sayılırdı. Yine de yol boyunca, hem de **Ömer Lütfi Mete'nin** dizeleriyle kadını düşünüp durmaktan kendini alıkoyamadı...

"Gülce beyaz sihir

Gülce ölümcül naz

Buram buram zehir

Yar, yüzünde infaz!"

...

Eylül ile yemek yiyecekleri restoranda buluştular. Genç kadını gördüğünde tokalaşmak için elini uzattı ve gülümsedi. Eylül onun cazibesine kapılmamak için kendisiyle savaş verirken içinden *"Ne var yani, babamın subaylarıyla görüşmek neden yasak? Off çok tatlı ya!"* diye geçiriyordu. Mermer masanın ortasındaki kendin pişir temalı ocak başına oturup et ve meze sipariş ettiler.

"Ne içersin Eylül?"

"Fark etmez."

"Ben rakı içeceğim. Hafta sonu malum... Sakıncası var mı?"

"Yoo neden olsun. Ben de bir duble alırım."

"Bir 50'lik söyleyeyim."

Havadan sudan, Eylül'ün yazarlık planlarından ve bolca Saygın Efe'nin kontrol manyağı tavırlarından konuşarak yemek yerlerken arkadaşça samimi bir ortam gelişmişti; fakat samimiyetin flörte kaymasına çok ince bir çizgi vardı. Civan seviyesini korumakta bocalayan kadını afallatacak şekilde bir yaklaşıp cilveli komplimanlar yapıyor, sonra ansızın

geri çekilip Ferah ve bebeğinden söz ediyordu. Eylül çalan müzik ve içtiği iki kadeh rakının da buğusuyla epey sersemlemişti. Bir aralık “Saat kaç?” diye sordu. Yemeğin üzerine meyve servisi yapılmıştı; fakat rakı bitmediği için boş boş konuşarak oyalanıyorlardı. Civan gülerek meyve tabağına uzanıp Eylül’ün önündeki çatalını aldı ve bir dilim elmaya batırıp yemesi için uzattı.

“Boş ver saati ya ne güzel konuşuyoruz. Kafam dağıldı valla Eylül, muhabbet iyi geldi.”

Eylül onun elinden çatalı alıp elmasını öyle yedi. Adamın kendisini beslemesine izin verecek kadar flört yakınlığı kurmak istemiyordu; çünkü sohbet arasına sıkıştırdığı “Ferah ve bebek” kelimelerinden rahatsız olmuştu.

“Rica ederim benim için de keyifli bir akşamdı. Babamın kabalığı adına gerçekten çok üzgünüm Civan. Abartıyor bence hiç de öyle tehlikeli birine benzemiyorsun.”

Civan derin gamzesini gösteren çarpıcı bir gülüşle, “Ne tehlikesi canım! Ben mi hah!” diyerek dilimli portakallara uzandı, tekrar kadına bir dilim uzattı.

“Ya yeter verme.”

“Şunu da al.”

Eylül gülerek son dilimi onun elinden aldı ve derin bir nefes alarak bir süre susup düşündü. Az sonra saatine baktı ve artık kalkmaya karar verdi.

“Ankara’ya geldiğimde ararım seni, müsait olursan görüşürüz.”

“Olur tabii, ne zaman istersen ara. Bir ihtiyacın olursa da ara, çekinme.”

“Tamam, sağ ol, sen de ara. Ferahla da tanışırız belki bir dahaki sefere?”

“Bakarız.”

“Yanlış anlamaz değil mi?”

“Neyi?”

“Boş ver, kalkalım artık, geç oldu. Ben hesabı istiyorum ve sen karışmıyorsun; çünkü seni ben davet ettim.”

“Öyle olsun.”

Hesabın getirilmesini beklerken Eylül’ü annesi aradı. Genç kadının telefona cevap vermesiyle çığlık atıp telefonu elinden fırlatması bir oldu. Civan yüzünde bomboş bir ifadeyle ona bakıp ayağa fırladı, “Ne oldu?”

“Babam!” diyebildi Eylül. Dehşete düşmüştü, konuşamadı, Civan yerden telefonu alıp hattın diğer ucundaki kadınla kısaca konuşup, “Ne? Ah... Tamam, Gülin Hanım... Ben Eylül’ü hastaneye getiriyorum,” deyip kapattı. Saygın Efe, evinde bilgisayarı başında çalışırken ansızın beyin kanaması geçirmiş ve hastaneye kaldırılmıştı. Eylül “Babam,” diyerek ağlamaya başladı. Restoranın önünde valenin Civan’ın arabasını getirmesini beklerken Civan kolunu Eylül’ün omuzuna sardı. O sırada Ceylan’ın gönderdiği magazin muhabirleri tarafından fotoğrafları çekiliyordu...

İnternet siteleri vakit kaybetmeden şu haberi geçtiler: “*Mardin’de mayınlı arazide aracıyla havaya uçarak öldüğü sanılan ünlü kabadayı Sina Ateş Taranoğlu, yanında genç bir hanım ile Kızılay’da bir restoran çıkışında görüldü. Ünlü iş adamı Akif Yavuzhan çetesiyle karanlık işlere karıştığı tahmin edilen Sina Ateş Taranoğlu’nun hayatta olması görenleri hayrete düşürdü. Mafyanın yeğeni, aylar sonra ilk kez kameralara yakalanınca muhabirlerin sorularına yanıt vermeden yanındaki genç hanım ile mekândan uzaklaştı.*

S. Ateş Taranoğlu, eski İstanbul kabadayılarından Alemdar Taranoğlu’nun yıllarca yurt dışında saklanan tek varisiydi ve Akif Yavuzhan’ın yeğeniydi. İstihbarat teşkilatının Akif Yavuzhan’ın silah kaçakçılığına yönelik yaptığı gizli operasyon sonrası S. Ateş’in öldüğü haberleri gündeme gelmişti. Babası Alemdar Taranoğlu’nun, Akif Yavuzhan cinayeti baş şüphelisi olarak tekrar tutuklanıp konulduğu cezaevinde kendisini astığı haberi gündeme düşmüştü. Genç mafya varisinin tekrar ortaya çıkması, silah baronları arasındaki çekişmenin gizli boyutları olduğu sorularını akıllara getirdi.”

...

Eylül ile hastaneye vardıklarında, Saygın Efe’nin evinde bilgisayarı başında çalışırken beyin kanaması geçirdiği söylendi. O sırada evin başka bir odasında bulunan karısı, şiddetli yere düşme sesini duyup koşmuş ve hemen ambulansı aramıştı. Eylül, annesiyle sarılıp ağlaırken Yusuf, Saygın’ı yoğun bakıma kaldıran doktoru ile konuştu ve adamın komaya girdiğini öğrendi. Hastanenin yoğun bakım ünitesi MİT tarafından güvenlik gerekçesiyle derhal abluka altına alınmıştı. Doktoru, zehirlenme ihtimalinin araştırıldığını, fakat hiçbir bulguya rastlanmadığını söyledi. Daha ileri tetkikler için özel bir ekip gelmesi bekleniyordu. Yusuf, yapılabilecek her türlü ileri tetkike rağmen, adamın bedeninde zehir izine rastlanmayacağına emindi. Kullandığı zehir, ilk kez 1991 yılında Sovyetler Birliği’nin dağılmasından sonra Özbekistan’da, devlete ait gizli bir laboratuvarı,

sentetik olarak profesyonel ellerde üretilmiş, sinir gazı grubuna ait, no-
viçok türü zehirlerin, İran gizli servisinin yeraltı hücrelerinde etkinliği ar-
tırılmış haliydi. Çok küçük bir damlasını Saygın'ın dizüstü bilgisayarının
açma kapama düğmesine damlatması, ölümcül etkisi için yeterli olmuştu
ve zehrin klinik izinin sürülmesi imkânsızdı. Cihaz incelendiğinde, ba-
tarya sıcaklığı ve üzerinden saatler geçmesi nedeniyle kalıntılar çoktan
buharlaşmış olacaktı. Saygın'ın beyninde yarattığı toksikolojik etki, doğal
bir beyin kanaması ile tıpatıp benzer bir yıkıma neden olmuştu. Saygın'ın
geçirdiği ani beyin kanamasını, yıllar önce bir çatışmada başının yan ta-
rafına isabet edip sağ kulağının parçalanmasına ve kalıcı duyma kaybına
neden olan o kazadaki kafatası zedelenmesine bağlayacaklardı. O gün
hemen ölmemiş olsa da bu zehir nedeniyle sağlıklı olarak hayata dönme
ihtimali yoktu. En iyi ihtimalle aylar süren bir bitkisel hayat sürecinde
makinelere bağlı ve yarı ölü olarak yapay bir şekilde hayatta tutulacaktı
ve eninde sonunda ailesinin vereceği fişinin çekilmesi kararı ile yolculuğu
sona erecekti.

Yusuf hastanede birkaç saat kalıp durumu takip etti ve cam bölmenin
arkasında elleri cebinde durup içinden seslendi, *(Aile zaaf değil, karardır
Saygın... Bazen yaşamana bazen ölmene neden olur.)*

Saygın'ı ekarte ederek kendisi estetik için uzaklaştığında, Ferah'ın gü-
vende olacağını düşünüyordu. Ankara'ya döndüğünden beri etrafındaki
herkesi tabi tuttuğu sınavlar, neticelerini sırayla vermeye başlamıştı. Ken-
disi ve ailesi için başlıca tehlikelerden biri Saygın'ın varlığı iken, artık on-
dan kurtulmak için daha fazla neden aramasına gerek yoktu. O gece Eylül
ile birlikte olması ise asla tesadüf değil, bu suikasttan kendisini aklamakta
paravan olacak bir planın parçasıydı. Hastaneden ayrılırken arabasının
yanında, yolu Hatun Gürlek ve adamları tarafından kesildi. Hatun, baş
başa konuşmak için arabasına binmesini işaret etti. Yusuf arka koltuğa
geçerken Teo'nun haklı çıktığını ve bu kadının tam bir leş kargası oldu-
ğunu düşündü.

Hatun ise direkt lafa girdi, "Ne bu, şimdi? Poker bitti satranç oynama-
ya mı başladın?"

"Öyle mi görünüyor?"

"Şah devirdin, ne görmem gerek?"

"Allah rahmet eylesin demen gerek."

"Soğukkanlılığın hoşuma gitti, yapamazsın sanıyordum. Ya da yap-
mazsın?"

“Neyi yapmam?”

“Kolay tahmin edilebilir biri değilsin, tamam. Bu işi... Senin yaptığını biliyorum, ama ispatlayamam.”

“Benzer şeyler hissettiğim olmuştu.”

“Baban sayılırdı.”

“Pek sayılmazdı Hatun Başkan. Sırada sen varsın.”

“Ersoy’un önünde mi arkasında mı varım?”

Yusuf cevap vermek yerine sigara yaktı.

“Bak bu bir satranç ise ya ben seni yerim ya sen beni? Allah canımı alsın ki senin bu teşkilattan ayrılmana izin vermeyeceğim. Ben gitsem bile sen kale gibi her şeyin ortasında kalacaksın. Aynı gemide olduğumuzu ister kabul et ister inkâr et! Seni bu geminin ana direği yapacağım. Bu teşkilatı sana bırakacağım. Ayrılamayacaksın. Bu işte emeklilik yok, istifa yok, inziva yok. Ölene kadar bu devletin malısın.”

“Vatan mevzu bahisse, gerisi teferruattır Hatun ana. Öldürürüz ölü-rüz, eyvallah. Lakin... Allah canımı alsın ki Projenin P’sini telaffuz etmiş kimsenin kuklası olmayacağım. Benim davam, bağımsızlık davası... Bu kadar...”

“Aynı şeyi istiyoruz, öyleyse anlaştık seninle. Şimdi biraz yönetim kadrosunda pişme vaktin! Hani kravat kaşındırıyor dedin ya! Henüz gençsin, zııırsın, yakışıklısın, asmayacağım o boyun bağıını sana. Sen ka-rargâhında takıl, ben de zirvedeki dağılan taşları toparlayayım.”

“Allah razı olsun!”

Hatun, kalın bir dosya koydu Yusuf’un kucağına. Yusuf kaşlarını çatarak dosyayı okudu. Sakallarını kaşdı. Dün trafikte kendisini takip edenle-rin kimliği ile ilgili yaptığı araştırmanın raporlarıydı. Kiralık suikastçılara ait araç ve silahların takibi, Atina’daki bir şirkete bağlanmıştı. O şirketin mali hesaplarının ise Suudi krallığına mensup bir prens ile bağlantılı oldu-ğu belirlenmişti. Yusuf kendisini kaçırmaya kalkışanların kimliği ile ilgili iki tahminde bulunmuştu, biri Akif Yavuzhan’ın bağlı olduğu Demirtaş aşireti diğeri ise Ferah’ın dedesiydi. İlk ihtimaldekilerin bunu yapmasına dair çok geçerli sebepleri olduğunu biliyordu. Aşiretin en üst konumun-daki 4 ağanın infazı ve tüm silah kaçakçılığı organizasyonunun bertaraf edilişinden sorumluydu. Fakat ikinci ihtimal olan ve şimdi elinde tuttuğu raporlarda kanıtlanan Prens Bahir’in bunu neden yaptığını dair somut bir sebep göremiyordu. Teo ile yaptıkları araştırmanın sonucu, Hatun’un

verdiği raporlar ile tutarlı olmasaydı, hedef saptırabileceği için Hatun'a güvenmezdi, ama kendisi de aynı isme ulaşmıştı. Prens Bahir, kendisinden bir şey istiyordu ve bu ilk etapta canı değilmiş gibi görünüyordu!

"Ben zaten Prens'in teşebbüs ettiğini öğrendim. Benim için sağlamsını yapmış oldun, sağ ol. Ve oraya gönderdiğin bir minibüs dolusu cengâver de baya sıkıydı!"

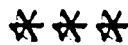
"Ah senin kadar olmasa da iyidir evlatlarım. Bir şey değil. Şu magazin şovu da boşu boşuna yaptın, suları bulandırdın yine Sina Ateş yüzünle... Sana saldıranlar Akif'in tarafından geliyorsa emin olmak istedin. Onların sana uzanacak hali kalmadı artık."

"Tolgay var ve Ferah'ı arıyor."

"Ferah Amerika'da değil mi? Tolgay tahliye olunca gider görür kardeşini," diyerek alay etti Hatun.

Yusuf, Hatun'un arabasından inip kendi arabasına bindiğinde Prens'in kendisinden canından öte isteyeceği bir şey daha olduğunu pekâlâ biliyordu, ama bu ihtimalle yüzleşmek dahi nefesinin kesilmesine neden oluyordu. İkisinin de alengirli aile hikâyeleri düşünüldüğünde, ancak geliştirilmiş plütonyum ve nükleer tetikleyici onlar kadar dehşetli bir şekilde bir araya gelebilirdi... Ferah'ı ne Amerika'da ne teşkilata ait lojmanda ne Medellin'deki malikânede dünyadan saklayabilmesi mümkün değildi...

Ersoy ile tekrar görüşmeye ve Fatih'in ölmeden önce Prens ile ne tür bir alışverişe kalkıştığına dair konuşmaya karar verdi. Bunca yıl ortalarda olmayan, kızının ve torunun yüzünü dahi görmemiş bir saray bedavisini, birdenbire Ferah'ın hayatının merkezine sokan Fatih'i kendi elleriyle öldürmüş olmayı diledi. *"Ne yaptı ne söyledi de dedeyi hayatımıza dahil etti orrrrrosss-pu çocuğu! Siktiğimin Ya Habibi'si, sen görürsün!"*

Mayıs 2019-Kuyu

*"Züleyha gibi bekleyenin,
Yusuf gibi yâri olur."*

Hız. Yusuf

Yenilgiyi asla kabullenmiyordu. Yenilen pehlivan güreşe doymazmış lafının vücut bulmuş haliydi son zamanlarda. Biri onu terk mi etmişti? Kimse onu terk edemezdi. Biri ona güvenmemiş miydi? ~

önce güvenmeyendi. Biri ona inat kendine bir hayat mı kuruyordu? O hayatı tozu dumana katabilirdi... Her şeyin bir fazlası, ne yaptılarsa bilme- kabele ve dahası... Yüreğini bir insan evladına ilk araladığından beri bir şeyler anlam bulmuştu ya, şimdi aralanan o kapı ne kadar ittirse de geri kapanmıyordu. Zihnindeki alaycı kuşun ıslığı başka türlü susmuyordu. Kendisiyle sorunu olan birinin bir başkasıyla mutlu olmasının mümkün olmadığını, içsel bir lanet gibi göğüs kafesinde taşıyordu. İnsanoğlunun tüm arızalarının anavatanı olan yitik bir çocuklukla, öfkesini kendi için- den başlayıp dışa vuruyor, en ufak tökezlemede, etrafında kim varsa iç huzursuzluğunu dışa vurmakla kalmıyor, tekme tokat girişiyordu. Dola- yısıyla bir ilişki yürütememesinin de temel problemi kendisiydi. Adam hayattaki hiçbir şeyden keyif almıyordu ki bir insandan veya insanla yaşa- maktan keyif alsındı... Kendine rağmen yaşamaya çalışmak ne demektir, ancak delilik uçurumlarının kıyılarındaki gönüllü intiharlardan dönenler anlayabilirdi. Kafasını koparmakla yeni bir arayışa girmek arasından ken- dince en nispet taşıyan yolu seçebilirdi. Derhal birini bulmak! *"Herkes inat, en çok ona! Herkese nispet, ona kapak! Görsünler bakalım, Adsız gü- venilir miymiş, elini sallasa ellisi miymiş, istese bir dakika bile kimsenin yasını tutmasına gerek var mıymış?"*

Fakat çok iyi biliyordu ki, ters psikoloji de, bir manipölasyon tekni- ğiydi. Adsız, kendisine özel hayatı ile ilgili emredilen şeylerin tam tersini yapan biri olduğu için üstüne atılan tüm olasılıkların bilerek böyle kur- gulandığını anlayacak kadar kazık yemişti halihazırda. Bu yüzden olası- lıkların tersini ya da düzünü değil, sadece kendi istediği şeyi yapacaktı. Fakat bir sorunu vardı, hem de büyük bir sorun... Kendisi de ne istediğini bilmiyordu. Özünde o, her ne kadar üçüncü şahısları referans alarak ey- leme geçiyormuş gibi gözükse de kimsenin gerçekten umurunda değildi, yalnızlığını sıfır yerine kaçla çarptığı... Kendi kendiyi yarıştıyordu, tartı- şıyordu, içinde birisi kazanıyordu ve içinde birisi kaybediyordu. Damla- tan bir musluktan, eve gece sessizliği çökünce, insanın zihnine balyozlar indirirmişçesine düzenli vuruşlarla şıp "şıp şıp şıp" diye yükselen sesler gibiydi bazı düşünceleri. Ya da bir duvar saatinin tik takları kadar inatçı ve mekanik bir işkence... Seslere karşı aşırı hassasiyeti olanlar için misofo- ni diye psikoloji literatüründe bir tanım vardı. Kendi düşüncelerine karşı tahammülsüzlüğü olanlara ne deniyordu? *"Dümdüz manyak mı? Bildiğin manyak! Amına kodumun delisi! Sonun belli senin, anlı şanlı şehit olma ha- yalleri kurarken, ki işlediğin onca günaha rağmen olamayacağını bilirken, sonunda düpedüz tımarhanelik akıl hastası olacaksın Adsız! Vay haline!"*

Döllendirme aşamasında ve anne karnındayken üzerine uygulanan deneylerde, bilinen pek çok basit hastalığa ve zehir türlerine karşı bağışıklık kazandırılan bünyesi, hiçbir uyuşturucu ve sakinleştirici türüne yanıt vermiyordu. Alkolle sarhoş olması için normalde sıkı içici denen bir adamın 3 katı kadar alkol tüketmesi gerekiyordu. Onu da denemişti, birkaç saatlik hafif bir zihin bulanıklığı ve uyku hali dışında bir sonuca varamamıştı. Oysa kafasını koparmak istercesine zihninden kaçmak istiyordu. Gördüğü, bildiği, yaşadığı her an gözbebeklerinin arka planında durmadan oynatılan film sahneleri gibi tekrardaydı. Anıları pek parlak şeyler olsaydı iyiydi de bir tek dozerle üstünden geçilmediği kalmıştı. Duygu dünyası hiç gelişmemiş, normal hissetmesine hiç izin verilmemiş, sevmemiş, sevilmemişti. Mantığını ve benliğini yoran tonla bilgi yüklemesi, paramparça olan duygu durumunun girdabında kapana kısılıyordu. Babası bildiği bir adamın kanma girmek, dışarıya göstermekte başarılı olduğu kadar kolayca kendi içindeki canavarı affedebileceği bir hadise değildi. Her şey o sahte notla başlamıştı, yetimhanede kendisine Saygın tarafından verilen duygusuz, acımasız not ile... “Özür ve sevgilerimle,” diye biten o el yazısı kısacık paragraf, özrün kelime anlamından yoksundu ve satır aralarına sevginin S’sinden ilham almamış bir zalimlik ansiklopedisi sığdırmış, eline daha doğarken verilmiş ölüm fermanıydı...

Ersoy’un kendisine yakın zamanda elden teslim ettiği zarfın içinde oğluna yazdığı asıl mektup bir yanda, kendisine verilen notta yazılanlar yüzünden bütün ömrünü bir piç olarak geçirmişliğinin ağır dramı bir yandaydı. Şimdi gerçekten kendisinden özür dilemeyi ve sevgisini kâğıda dökme merhametini göstermiş olan adam, babası bir hücredeydi. Tüm bu varoluş tiyatrosunun müdürü olan baba yerine koyduğu diğer adam ise, bir yoğun bakım ünitesinde komadaydı. İkisi de aynı nefret zehrini içmiş ve aynı hak edilmiş karanlığın gelip saydam gözkapaklarını kapatarak kendilerini sonsuz acıdan kurtarmasını bekliyorlardı. Yarattıkları canavarın gelip fişlerini çekmesiyle son bulacak akıbetlerini, kendi elleriyle hazırladıklarının farkındaydılar. Kıvanç duymuyordu yaptıklarıyla... Tüm savaşçı hücrelerinin istikameti hâlâ yapamadıklarındaydı. Neyi kazanıp neyi kaybettiğine baktığında, terazinin iki kefesinin de boş olduğunu görmekle içini müthiş bir sıkıntı kaplıyordu. Kazançlar kefesinin boş oluşu, ona bunca yıldır havada kürek çektiğini anlatırken, kaybettiklerinin çokluğu da yokluğun şanından ötürü öbür kefeyi doldurmuyordu. Öyleyse terazi dengede sayılırdı. “Sıfır kilometre, pırıl pırıl, el değmemiş,” diye düşündü. Nereye gitmişti yaşadığı onca yıl? Gün geçsin diye yaşamak

neyseydi de işte bunu fark etmiş olmak epey fenaydı! Adsız ve yalnızken halinden memnun olduğunu söyler dururdu, insanlar arasında bir yer ve anlam edinmeyi ne zamandır bu denli önemsliyordu? Adsız'ı sosyal bir edinime özne yapmayı istemek ütopyaıydı. O halde o terazi safsatasına artık takılmaması gerekiyordu. Yusuf'u konumlandıracağı yeni cümleleri kurallı ve basit olmalı, fiilleri geçmiş zaman kipine çelme takıp şimdiki ve gelecek zaman çekim ekleriyle tamamlanmalıydı. Psikiyatristi de artık geleceğe bakmasını salık vermişti, Teo da Ülkü de Müge de... Kendisi hakkında gerçekten bilgi sahibi olan tanıdığı birkaç kişi aynı fikirdeydi. Saygın da aynı fikirde miydi? Eğer yetim elini, avcuna aldığı ilk günkü kadar güvenebilecek olsaydı, ona sorardı. Saygın artık cevaplar veremezdi. Şimdiye kadar verdiği cevaplarının götürdüğü yerdeydi... Ne kadar süreceği belirsizlikle kurgulanmış zehirli bir bitkisel hayatta... Makinelere veya birilerinin insafına bağlı...

Eski Adsız olarak geçirdiği son gecesinde... Bitik haldeydi. Uzandığı koltukta fenalaşmaya başladı. Önce gözkapakları günlerdir uykusuz olmanın ağırlığına dayanamayıp kapandı. Aniden nabızı yükseldi ve kalp atışları göğüs kafesine sığmaz oldu, terlemeye başladı. Üzerindeki tişörtü yakasını yırtarak çıkarıp attı. Bu kadarcık hareketle bile yoruldu ve koltuğa tekrar yığılır gibi kendini bıraktı. Kapalı olan gözlerinin arasından gözyaşları istemsizce sızmaya başladı. Nefes alamıyordu, ağzını açıp astım krizine tutulmuş gibi bir parça oksijen aranmaya başladı. Parmaklarını boynuna bastırdı, yapabilse derisinde hava delikleri açacaktı. Kendisine ne olduğunu anlamak isterken panikledi ve olduğu yerde çırpındı. Kalp krizi değildi, astım krizi değildi, tansiyon değildi. Sinir krizi geçiriyordu. Sonunda! Gülmek istedi, kahkaha atmak! Sonunda delirdiğine şükretmek ve her şeyi alkışlamak... Bir tiyatro eserinin sonunda tüm salonun ayağa kalkıp dakikalarca yaptığı gibi topyekûn alkışlamak! Fakat o sahnedeıdi. "Eserinizle övünün," diyebileceği bir seyircisi yoktu... Sadece olduğu yerde çırpınıp anlamsızca gözyaşı dök ebildi. Kendini koltuktan yere düşürdü, poposunun üstüne sert bir iniş yaptı. Ellerinin içiyle başının üstüne vurmaya başladı. "Sus sus sus! Koparırım seni sus... Dayanamıyorum sus!" Karanlık odada el yordamıyla telefonunu arandı, buldu, hızlı aramadaki ilk kayıtlı kişiyi çaldırdı. "Ölüyorum, gel!" diyebildi ve telefonun karşısındaki cevap veremed en cihazı karşısındaki duvara patlatıp kırdı. Yerde tortop olup dizlerine sarıldı, başını kucağına gömüp kendine vurmaya devam etti. Cildinden yükselen ateşe, titreme ve kaşıntılar eşlik etmeye başladı. Olduğu yerde ne kadar süre öylece kalıp zangır zangır titrediğini

halemeden fenalaştı. Başını yere çarptı düştüğünde. Gözleri aralık halde, hâlâ yaşlar sızarken bilincini kaybetti.

Uyandığında derin ve sesli bir nefes aldı ve etrafındakilerin, “Uyandı!” dediğini duydu. Nefesine kavuşmuştu. O kasılmalar da titreme de uşumesi de sona ermişti. Dinlenmiş hissetti, ama gözlerini açtığını zannettiği halde göremedi. Belki gözleri halen kapalıydı. Ya da farkında olmadan parmaklarıyla gözleri oyup kendini kör etmişti? Başucunda dikildiğini duyumsadığı ilk insanın eline sarıldı, sıkıca tuttu bulduğu ilk eli.

“Dayanamıyorum.”

Bir nefes daha... Gözlerini açtı. Ülkü’ydü elin sahibi. Kadının ağlayan yüzüne bakıp çaresizce yalvardı, “Bırakma beni! Anne! Yeniden doğur beni...”

Ülkü hıçkırarak başını göğsüne kapattı ve yılların hasretiyle sımsıkı sarıldı.

“Buradayım oğlum. Oğulcuğum bir tanem buradayım, yanındayım. Hiç bırakmam. Özür dilerim evladım artık bırakmam seni...” Ülkü’nün dizine yatıp “Sen Bir Aysın” türküsünü söylemesini istedi. Kadın onun saçlarını usul usul okşayarak mırıldandı... Adsız çocukluğuna gitti, hatırladıklarıyla yenilemek istediklerini, hafızasında bir bir yer değiştirdi...

...

İki saat sonra kolundaki sakinleştirici serum etkisini göstermişti ve biten şişeyi hemşire çağırmadan damar yolundan kendisi sökerken sordu, “Söylesene Ülkü Hoca, ne olacak bizim iş? Bebek falan? Sağ salim doğarsa... Yani, ben düğüm oldum.”

“Sen ne kadar kırgın olursan ol, doğrusunu yaptın bir tanem, seninle gurur duyuyorum. Seni yetiştirmek nasip olmasa da böyle güzel bir adam olduğun için şükürler olsun. O kızcağıza kıymadın. Şimdi biraz zamana bırak, öfken soğusun, onun yası dinsin. Ama iletişiminizi kaybetme, ortada evladınız var. Hem onun için hem kendiniz için yüreğini dinle! O sana doğrusunu gösterir.”

“Yürek mi kaldı be Hocam? Mayın tarlası var içimde. Patlayan patladı, hâlâ gömülü neler var, meçhul...”

“Öyle deme, daha gençsin, tevekkül et, Rabbime sığın, dua et... İçini ne soğutursa onu besle, öfkeni değil. Geçmişini göm, umudunu yeşert...”

Adsız başını salladı. “Güzel dedin. Dedin de... Yapabilecek babayiğit lazım. O ben değilim.”

“Sensin,” deyip yanına geldi Ülkü. Ellerine uzandı, sevgiyle tuttu, dudaklarına götürüp sıcacık öptü. “Geçecek. İyi olacaksın. Mutlu olacaksın. Umut etmeye yeniden inanacaksın. Hak ediyorsun. Ve yapabilirsin.”

Adsız elini kadının avcundan çekip kır saçlarına uzandı. İlk kez çekinmeden dokundu, iri kemikli elleriyle nazikçe okşadı. Saçları ipek gibiydi, kim bilir nasıl kokuyordu üstelik?

“Bunları sık sık söyle olur mu?” dedi.

“Tabii söylerim güzel oğlum... Ah bir tanem, gözümün nuru...”

“Eee sen anlat? Projeden önce sen kimdin, neciydin, neler yapardın?”

Sabah

Ferah metabolik bir alarm kurmuşçasına her sabah hiç şaşmadan kendisini saat 06.20’de uykusundan uyandıran şiddetli baş dönmesi ve gebelik bulantısıyla gözünü açtı. Son haftada sabah bulantıları yoğunlaşmıştı. Daha önceleri kokulara karşı duyduğu hassasiyet, özellikle sabah saatlerinde mide bulantıları yaratsa da elini yüzünü yıkayıp biraz temiz hava aldıktan sonra kraker ve tuzlu peynir atıştırarak bulantıyı bastırıp ayakta atatabiliyordu. Oysa son bir haftadır aniden uykusundan uyandıran şiddetli bir öğürme refleksi ile yataktan fırlayıp kendini lavaboya zor atıyordu. O sabah boş mideyle derin derin öğürüp küçük bir miktar sarımtırak mide özsuyu çıkardı, kan ter içinde musluğa tutunduğu halde nefesi kesilene kadar öğürdü. Bulantı dakikalarca durmak bilmedi. Bayılabacağını zannedip titreyen parmaklarıyla musluğu sonuna kadar açtı ve ellerini soğuk suya tutarak ayık kalmaya olağanüstü çaba gösterdi. Saç diplerinden ayaklarına kadar soğuk soğuk terlediğini fark edip her öğürmenin arasında sesli ve kuvvetli nefesler almaya çalışırken bitkin düştü. Musluktan hızla akan soğuk suyla ıslattığı parmaklarını ensesine, alnına, yüzüne sürmeye çalıştı. Lavabo teknesine tutunup ayakta kalmaya çalışırken birkaç kez daha öğürdü. Midesinde çıkarabileceği hiçbir şey yoktu, ama art arda kasılmalar yükseldikçe bedeni sarsılıyor, şiddetle sarsıldıkça titreyip terliyordu. Bayılırsa başını çarpıp yaralanmaktan korktuğu için kendini fenalaşmadan önce poposunun üstüne yere bıraktı. Kusmayı başarırса yerleri kirletmekten çekineceği kontrol eşiğini çoktan geçmişti. Girdiği kriz dinmezse öleceğinden korkuyordu. İlk kez bu kadar uzun ve şiddetliydi öğürmeleri. Gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı... Banyo paspasının üzerinde bitkince yan yattı... Bir elini terden sıırılsıklam olan saç diplerine geçirip kendi saçlarını çekiştirip “Yeteeerr!” diye inledi.

Diğer elini karnına bastırdı. İçinde büyümekte olan bebeğini okşar gibi göbeğini okşadı. Sanki onun da sakinleştirilmeye ihtiyacı vardı, korkmıyordu.

Gece yatarken cep telefonunu yatağının başucuna bırakmaya karar verdi. Böylece ertesi sabah yine aynı şiddette bir bulantı krizi yaşarsa yanına birini çağırabilirdi. Kimi, sorusu ise bitkin bedeninin ortaya yakın sol üst köşesine bir sızı olarak düştü. Yusuf'un numarasını acil aramaya eklemişti. Herhalde onu aramalıydı. "Veya Ülkü Hanım'ı," diye düşündü.

Öğürmesi dinmişti bu arada, ama yerinden kalkabilecek gücü yoktu henüz. Yan yattığı soğuk fayansın üzerinde dizlerini karnına çekip bu durumu doktoruna anlatmaya karar verdi. 15 dakika sonra ancak kapıdan güç alarak kalkabildi. Baş fena halde dönüyordu. Odanın tavanı ve zemini saat yönünde şakacı bir ilerlemeyle yer değiştirirken Ferah bunu hiç komik bulmuyordu. Kendini yüzüstü yatağına bıraktı. Bebeği kendisini böyle hissettirdiği için memnuniyetle güldü. Göbeğini okşayıp ona sevgiyle "Büyüyorsun bir tanem," diye seslendi. Yapayalnız olduğu içinse sessizce ağladı, üşüdü, kollarını kendi bedenine sardı ve hıçkırdı. "Ateş Yusuf Civan... Of neredesin?" diye sayıkladı.

Uzandığı dağınık yatağın ayakucunda, baş dönmesi odayı alaşağı etmeye son verene kadar kıpırdamadan bekledi. Neyse ki korkunç sabah bulantısı krizleri geçiyordu. Güne yorgun başlamak ise elde kalan tatsız kısmıydı. Kendini toparlayıp yavaş ve temkinli hareketlerle yataktan çıktı. Kendini bildi bileli sabah duş alma alışkanlığını son zamanlarda değiştirmişti ve yatmadan duşa girmeye başlamıştı. Sabah banyoya girecek kadar kendine güvenmiyordu. Ayağı kayıp düşebilirdi, risk almaya gerek yoktu. Elini yüzünü yıkayıp dişlerini haşır huşur fırçaladı. Son ayda tadı midesini bulandırdığı için değiştirdiği 9. diş macununun doğal nane aroması ve propolis içeriğinden nihayet memnun kalmıştı. Öyle zordu ki bulantısı olan bir gebeye uygun tat ve koku bulmak!

Üstelik kötü bir gece geçirmişti. Yine kâbuslar görüp yatağında dönüp durmaktan kaliteli bir uyku uyuyamamıştı. Tüm bu yıkıcı etkilerden kurtulmak için üzerine bir eşofman takımı geçirip aynada solgun yüzüne baktı. Saçlarını tarayıp lenslerini taktı, çatlamış dudaklarına nemlendirici sürüp küçük bir yürüyüş yapmak için evden çıktı. Sitenin yakınındaki fırına taze ekmek ve simit almak için yürüyerek gitti ve bahar havasını derin derin soludu. Dönüş yolunda cep telefonunu yanına almayı unuttuğu için kendine kızıp içinden söylendi. Bulantıları ilk uyandığı anki kadar

şiddetli olmasa da tekrarlanabiliyordu ve telefonunun üzerinden ayırmalıydı. Başı önüne eğik halde küçük, kararlı adımlarla sitenin bahçesine döndüğünde, birinin "Şşt pişt," diye seslendiğini duydu. Sesin geldiği yere başını çevirdi, "Teo!"

"Günaydın," diyerek yanına gelen Teo, gülümsüyordu.

"Adını unuttum kız, yani yeni adını. O yüzden sapık gibi "Şşşt," deyip duruyorum. Ferah diye seslenirsem Adsız beni gebertir değil mi? Ee naber?"

"Gülce, yeni adım. İyidir, senden naber?"

"Yusuf'u getirdim. Üzerini değiştirip inmesini bekliyordum."

Gece yarısı evinde sinir krizi geçiren arkadaşını, Ülkü'nün arayıp haber vermesiyle hastaneye götürüp getirmişti Teo fakat Yusuf'un tehditkâr tembihiyle kimseye bu nahoş anıdan bahsetmeyecekti.

"Niye yukarı çıkmadın?" diye sordu Ferah.

"Bilmem... Sahi niye çıkmadım? Çağırmadı galiba hah, ne kaba bir adam ya!"

Ferah güldü ona. "Bazen evet. Hatta genellikle çok kaba."

"Mağara adamı, insan eve gel, bir kahve iç falan der... Yontulması gerek. Simit mi aldın? Fazla var mı? Çok açım ya, versene bir tane."

Ferah poşetinden çıkarıp sıcak simitlerden birini gülerek Teo'ya uzattı.

"Gel kahvaltı edelim istersen? Ben de bu sabah Ülkü Hanım'a davetliyim. Birlikte gidersek çok sevinir. Şu mağara adamı kankan da gelir belki."

"Süper fikir! Hadi gidelim ben de Ülkü anneyi görmüş olurum. Yusuf'u da çağırırız. Galiba biz akşam yemeği de yemedik, farkında değilim."

"Olur, hadi gel, hazırlamıştır çoktan."

"Senin cyborg ne cins bir adam yahu! Ne uyku uyuyor ne yemek yiyor. 2 gündür onun peşinde aç sefil oldum! Zaten çalışırken sabahladık, bir dünya da içki içtik, ne güzel sızıp dinlenirim derken manyak, 1 saat sonra tepeme dikilip kalk demez mi? Dünyam şaştı yeminle! "Azıcık sarhoş olup sızıp kalsa da dinlensem," diye içiriyorum onu, ama nerdeee, vampir, karga bokunu yemeden uyandı yine!"

Ferah utana sıkıla sordu, "Sende mi kalıyor yani? İki gecedir eve gelmedi?"

"Evet. Başka bir şey sanma."

"Yok, eve gelmediğini anladım zaten. Mermi bendeydi, gelip almayınca..." deyip belli belirsiz gülümseyerek bakışlarını yere eğdi Ferah. Huzursuz gecesinin kaynağı aklını ve kalbini kemiren türlü Yusuf'lu şüpheler olabilir. Onu dün iki dirhem bir çekirdek halde dışarı çıkarken gördüğünde yapabileceği en uç düzeyde yemek ve daha sıcak tekliflerine bile kayıtsız kalışından çok alınmıştı ve umutsuzluğa kapılmıştı. Ve açıklamasını aldığı için memnundu.

Teo onun yüzündeki aydınlık tebessümden halini anlayıp kadını durdurdu ve açıkça konuştu.

"Hala sana sadık biliyor musun Ferah? Sana garanti edebilirim. Hani şüphelen varsa... Olmasın. Geceleri evinde değilse benimledir ve muhtemelen ajancılık oynuyoruzdur."

Ferah önce şaşkınca gözlerini kırıştırdı ve inkâr edecek oldu sonra omuzlarını ve takınmaya hazırlandığı gardım düşürüp sesli bir soluk verdi. Bunu beklemiyordu, ama merak da ediyordu. Yusuf'un dolambaçlı laf oyunlarına kendince anlamlar yüklemeye çalışmak boşunaydı. Teo'yu o sabah aniden çok sevimli bulduğuna karar verdi. Muzipçe gülümsedi, "Emin misin? Yani hep mi seninle? Geceleri?" diye gözleri parlayarak sordu.

"Eminim, benimleydi. Biz onunla geceleri takılıyoruz. Ayşegül'den önce hadi çapkınlık yapalım demiştim birkaç kez. Hiç ihtimal bile vermedi. Bunu bilmen gerekir, diye düşünüyorum. Sadece hâlâ aşık ve umudu olan bir adam, bunca şeye rağmen sadık kalır..."

"Hala aşık ve umudu olan ha? Ahh kalbim!"

Teo ekledi, "Sen de üstüne gitme, bu aralar biraz sorunları var. İşle ilgili... Haberin olsun."

"Neden üstüne gideyim?" derken oturdukları binaya girmişlerdi. Teo, Ülkü'nün birinci kattaki dairesinin ziline basıp Ferah'ın elinden fırın poşetini aldı ve "Ee sen git getir, bizim deliyi Gülce, olur mu? Ben çıkarsam şimdi küfreder bana." deyiverdi.

"Ben mi?" dedi, tam itiraz etmek üzereyken kapı açıldı.

Teo "Hello Ülkü anne, ben geldim! Çay var mı, çok açım!" diyerek paldır küldür içeri daldı. Ferah onun dediğini yapmak zorunda kaldı ve Teo'ya "Manyak," diye söylenmeyi ihmal etmedi. Asansörle dördüncü kata çıkıp Yusuf'un kapısını çaldı. Önceki gün akşamüzeri fazla ileri gittiği için pişmandı ve sonra çok utanmıştı. Hiç öyle açık saçık kur yapabilecek biri

değildi oysaki. Nereden çıkmıştı o fettan haller? “Hah! Çıktı da ne oldu? Adam kaya gibi durdu karşında, saçma sapan konuştu ve bir kere daha üstüne basıp geçti, kaldın mal gibi kızım! Hâlâ bir de kapısına gidiyorum, bana neyse, off! Teo tam bir baş belasıdır! Neyse şunu kahvaltıya çağırır, çünkü konuyu hiç açmam olur biter. Hatta öyle bir şey hiç olmamış gibi davranmak en iyisi! Evet ya öyle bir şey olmadı ki! Amaaan, üf..”

Zile bastı, kapı açılmadı, “Acaba dışarı mı çıktı?” diye düşündü; fakat karşılaşmamışlardı. Belki de merdivenlerden inmişti, bir kez daha zile bastı ve bekledi. Tam geri dönecekken Yusuf kapıyı açtı. Duştan henüz çıkmıştı ve zil sesini duyunca Teo geldi zannedip havlusunu aceleyle beline sarıp gelmişti. Ferah’ı karşısında görünce şaşırdı, “Gülce?” dedi apartmanda duyan olmasın diye. Ferah onu öyle yarı çıplak ve ıslak halde karşısında görünce ne söyleyeceğini unuttu. Her zamanki gibi çok çekici görünüyordu. Kısa bir an geniş omuzlarına ve adaleli esmer vücuduna bakakaldı ve sonra bakışlarını kaçırıp bıyık altından gülümsedi.

“Yusuf... Ben... Pardon,” diye mırıldandı dudaklarını ısırarak. Yusuf derin bir nefes çekti, Ferah’ın kendisine çapkın ve muzip bakışları ve yanaklarını pembeleştiren tatlı tebessümüyle, uzun zamandır yok sayıp unuttuğu bazı sıcak duygular damarlarına hücum etmişti.

“Ne var?”

“Müsaitsen bir şey diyecektim?”

“Gel,” deyip geri çekildi. Ferah kapı ile adamın arasından geçerken yere bakarak nefesini tuttu ve yine, yeniden o mantığını yerle bir eden ezici cazibenin etkisinde kaldığına inanamadı.

“İçeri geç, geliyorum.”

“Hı hı,” deyip salona yürüdü Ferah. Salondaki kanepeye ilişkince gözü alelaide kanepeye bırakılmış cekete takıldı. Dışarıdan gelince üzerinden sıyrıp oraya bırakıvermiş gibi görünüyordu. Cekete uzanıp eline aldı ve kalkıp girişteki portmantoya asmak için götürdü. Asmadan önce burnuna çarpan mis gibi parfümün kokusunu duyumsadı. Eskisinden çok daha iyi koku alıyordu ve bu koku oldukça tanıdık, bir o kadar da yakıcıydı genzi için. Ceketi ürkekçe burnuna yaklaştırıp kokladı. Biraz da tütün kokuyordu, ama bu da burnundan kalbine giden yolda eski birtakım hisleri uyardığı için sakıncası yoktu. Kokulara takıntısı olan oydu halbuki... Başını sağa sola silkeleyip “Hep hamilelikten,” diye düşündü. “Ah Ateş Yusuf...”

Yusuf üzerine bir kot ve tişört geçirmiş halde, ıslak saçlarıyla yanına geldi.

“Konuş.”

“Diye buyurdu Zerdüşt!” deyip gözlerini çevirerek adam teklif etmeden oturdu.

Yusuf huysuzca etrafa bakındı, camı açtı, izlemediği halde televizyonu açtı, su ısıtıcısının düğmesine bastı, su içti; fakat Ferah’a göz ucuyla bile bakmadı.

“Yine mi başlıyoruz?”

“Ne?”

“Hiç havamda değilim Ferah, ne söyleyeceksen söyle ve git.”

“Nasılsın diyecektim, ama havanda olmadığını söyledin zaten. Aşağıda Teo ile karşılaştık ve onu kahvaltıya davet ettim. Karnı çok açmış bende simit almıştım. Ülkü Hanım’la ikimiz kahvaltı edecektik aslında, siz de dahil oldunuz sanırım.”

“Yani Teo şu an Ülkü’nün evinde, çoktan sofraya oturdu bile.”

“Acıkmış ne yapsın. Hadi sen de gel,” deyip oturduğu yerden kalktı ve kapıya doğru yöneldi.

Yusuf halen yanıt vermemişti ve ortada dikilip yüzünde kızgın mı alaycı mı olduğunu anlayamadığı tuhaf bir ifadeyle bakıyordu. Yanından geçerken durdu ve üzerindeki tişörtün omuz kısmının kanlandığını fark etti.

“Yaralanmışsın!”

Yusuf cevap vermek yerine oflayarak kendi kendine yaptığı pansuman bandının çözüldüğünü gördü. Ferah endişeyle yaklaştı, “Ne oldu? Akşam da gelmedin zaten? Vuruldun mu?”

“Yok bir şey Ferah.”

“Kanıyor Yusuf! Ayy..”

“Önemli değil ufak bir sıyrık sadece,” deyip tişörtün kolunu sıyırmak istedi. “Ah!” dedi yüzünü acıyla kırıstırarak... Daha fazla kanamaya başlamıştı.

Ferah endişeyle büyüyen gözlerle bir an ne yapacağını bilemez halde kalakaldı ve başı döner gibi oldu. Normalde kan görmek midelerini bulandırmazdı; fakat hamilelik her şeyi değiştirmişti. Hele o sabah yaşadığı en kötü bulantı krizinin üzerine kan görmek, tekrar başının dönmesine

ve neredeyse gözlerinin kararmasına neden oldu. Yusuf kadının renginin sarardığını fark edip kolundan tuttu ve kendi yarasını unuttu.

Ferah gözlerini yumup derin bir nefes aldı ve onun koluna tutundu. "İyi misin?"

"Benim bir şeyim yok kızım, sen iyi misin? Otur şuraya."

Ferah kendini toparlayıp gözlerini araladı. "Tamam iyiyim. Ya vurulmuşsun sersem!"

Yusuf dayanamayıp güldü ona. Ferah'ın bakışlarının etkisiyle az önceki agresif halinden eser kalmamıştı.

"Çıkar şunu bakayım. Annem pansuman yapmayı öğretmişti."

"Ben hallederim."

"Edemezsin demedim."

"İnatçı keçi!" deyip tişörtünü üzerinden sıyırdı ve banyoya gidip bant ve sargı bezi getirdi. Ferah salonun ortasında sapsarı olmuş bir yüzle bekliyordu. Yusuf'u koltuğa oturtup yarasına baktı.

"Kurşun yarası değil mi?"

"Yok, kapiya çarptım."

"Kapı sana çarpmış sanki!"

Ferah dudaklarını ısırarak yaranın üzerine ilaç sürdü. Düzgünce sargı bezi keserek yarayı kapatıp bantladı. Yusuf yerinden kıpırdamadı. Ferah yanı başında, koltukta dizlerinin üzerinde dururken dalgınca kadının yüzüne ve gözlerine baktı. Omuz hizasındaki incecik beline sarılası, ılık gövdesini kucağına çekesi, parmaklarını saçlarına geçirip dolgun dudaklarını kana kana öpesi geldi. İçi yana yana arzusunu bastırdı, bakışlarını öte yana çevirdi ve sustu. Fakat derin iç çekişi Ferah'ın dikkatinden kaçmamıştı.

Ferah yanına oturdu. "Ne oldu? Çatışma filan mı?"

"Kapı."

"Of! Uyuyabiliyor musun peki? Çok yorgun gözüküyorsun."

"Sana ne?"

"Ateşkes yaptık sanıyordum?"

"Bu ateşkesmiş halim! Öbür türlüşünü biliyorsun, bence zorlama."

"Sağlıklı iletişim kurmaya çalışıyorum. Sana adım atıyorum."

Yusuf ona döndü, "Ne adımı?"

Ferah, adamla burun buruna gelince yutkunup sustu ve iri gözlerini kocaman açarak mahzunca yüzündeki kaskatı ifadeye baktı, fısıldadı, "Düşman olmamıza gerek yok. Bebek için."

"Bebek için, evet... Başka ne olabilir!"

"Benimle konuşsaydın... Senden başka konuşacak kimsem yok ve sadece kendi emirlerini dikte etmek yerine biraz sohbet etmeyi tercih etmeye ne dersin? Hem ateşkesimiz pekişir," dedi. Dikkat ettiği halde fazlaca sitemli çıkmıştı ses tonu. Susup camdan dışarı çevirdi bakışlarını.

"Ferah senden daha sağlıklı bir ruh halinde olduğumu sana düşündüren nedir?"

"Düşünmüyorum, öyle olmasını umut ediyorum belki de."

"Umutlarını boşa çıkarmak istemezdim, ama canımı çok sıktın. Öyle bir sıktın ki posamı çıkardın Ferah. Bunu yapmasına göz yumduğum tek insan olmana, aramızdaki organik bağ hatırına bile daha ılımlı olamıyorum."

"Hah! İşte böyle! İnsanlar konuşa konuşa..."

"Daha hayvani tercihlerim yok değil hani."

"Aylarca yaptım senin tercihlerine uyma hatasını!"

"Hata mı? Yatağında öyle demiyordun ama!"

"Ben, anlaşılmadan diğer evreye geçmekten bahsediyorum, hata olan buydu!"

"Dünkü mini elbisenle seksi teklifler yaparken anlaşmış mıydık peki? Bana başka biriyle yatıp yatmadığımı soruyordun?"

"Tamam işte hataydı! Başına ya da diline vurmuş olması ihtimalini hesaplamaya çalışıyordum da! Ah, seni biliyoruz."

Yusuf hiç güleceği olmadığı halde bir kahkaha attı. "Bak bildiğin bir yanımda varmış ne hoş! Ya hiç bilmeseydin! Karnındaki neyse ki babası gibi tüp bebek değil. Eee, duyacağın cevaptan korkmuyor musun?"

"Başka biriyle yattın yani?"

"Umurunda mı?"

"Umurumda değil! Yatmadıysan yat bence kuduz, sakinleşirsin belki!"

Ferah kapıya doğru hışımına yürürken Yusuf ardından fırlayıp kadının kolundan tuttu ve sertçe kendine çevirerek sırtını girişin yanındaki

duvara yasladı. Yüzüne birkaç milim kalacak kadar yaklaştı. “Bir daha söylesene şunu?”

“Napiyorsun?” dedi Ferah, heyecanla kıpkırmızı kesildi.

“Başka bir kadınla yatmamı mı tavsiye ediyorsun bana ha, eski karım? Şunu bir daha söylesene? Yoksa kendinden mi bahsediyordun? Azmış ve delirmiş olduğumu düşünüyorsun demek? Yardımcı olmak istersen?”

Ferah gözünü kırpmadan, arzuyla adamın gözlerine ve tamamen dudaklarına kilitlenen bakışlarına daldı. Yusuf onu öpecekti az daha, kadının dediği doğrudu sadece yolu yanlıştı. Hatta belki o yol çığ altında kalmıştı. Akif’in evindeyken, en başlarda, “Şu kıza zaafım ne?” diye düşünüp durduğunda, kolay elde edemediği için sersemleştğini söylerdi kendine. Şimdi hâlâ onu delice arzuluyor olmasına bir bahanesi vardı. Epi topu 6 ay evli kalmışlardı ve bunun yarısında ancak birlikteydiler. Doymamıştı ona. Başka kadınlar gibi tek seferde bitip tükenecek bir beden değildi onunkisi. Mabet bellemişti o inci tenini. Cılız bir bahar dalı gibi burnunun ucunda her nefes alışverişinin rüzgârıyla titrerken, ona olan saf ihtiyacı iliklerinden taşarken deliye dönüyordu.

Sadece o muydu istediği? Yoksa kiminle olduğu fark etmeksizin saf bir cinsel açlık mı? Daha önce olduğu gibi başkalarıyla olabilirdi, açlığını adını bilmediği kadınlarla dindirebilirdi, ama yapmamıştı. Öyleyse cevabı belliydi ve cevabı burnunun ucunda yeniden yanmaya hazırды. Ferah, adamın kendisini öpecek sandığı bir an gözlerini yumdu ve kendisini bu ihtimale hazırladı. Yusuf’un duvara bastırđığı omuzlarını gererek bekledi.

“Umurumda değilsin de? Bana bak ve gözünü kırpmadan söyle! Seni istemiyorum git başkalarının ol, de!”

“Biraz çekilirsen...”

Adam güldü. “Yooook, buradan söyle? Zor mu?”

“Umurumda olmayı hâlâ önemsedğine göre senin için de zor olmalı!”

Adam terleyen avuçlarında yanan ateş kadının tenine sürmek, ortalığı yeniden davetsiz bir yangın yerine çevirmek isteğiyle dolup taşı. Ferah’ın omuzlarından tutan ellerini, onun kollarını okşayarak aşağıya indirdiğini, incecik beline sarıldığını, onu kendisine çektiğini, dudaklarına yumulduğunu arsızca hayal etti. Karşı koyar mıydı acaba? Güzel gözlerinin yumuluşundan hiç de karşı koyacakmış gibi durmuyor, hatta burnunun ucundaki hızlı ve kesik kesik nefes alışverişleri sanki ateşini harlıyordu. Bir öpücüğün, ama arsız ve yersiz olduğu kadar teklifsiz bir

öpücüğün kendilerini nereye getirdiğini biliyordu. Ferah'ın hapisane ziyaretinde onu ilk kez öptüğünü düşündü. Sonra tahliye olduğu gün soluğu Ulus'taki villada aldıklarını! O gün olduğu gibi bugün de aralarında açıklanamaz bir kimyasal çekim vardı. O zaman aşk adını koymamışken maceraya atılmak kolaydı. Şimdi aşktan geriye küller kalmışken o çekime yeniden kapılmak istemiyordu. Öpmek ile ölmek arasında tek harfli fark bulunduğunu öğrenmiş olmasaydı...

Burun buruna, göz göze ve arzuyla karışık hasretle dip dibeydiler. Ferah gözlerini açıp beklenti dolu bakışlarını adamın gözlerine dikerek iki eliyle yüzüne uzandı ve usulca dokundu. Yusuf'un yüzünde, alnında, sakallarında gezinen Ferah'ın cesur parmaklarına karşın, Ferah'ın saçlarının arasında ve sırtında gezinen adamın alev alev elleri... Ferah tam bir şey söylemek için ağzını açınca Yusuf baş parmağını onun dudaklarına bastırıp susturdu. Ferah anlayamadı, ama çok tuhaf bakıyordu yüzüne. Parmaklarının içiyle alt dudağını okşadı ve bakışlarını dalgınca eğerek, "Sus," dedi ve Ferah'ı usulca öptü, çok kısa bir an dudaklarını dudaklarına bastırıp o çok sevdiği sıcaklığını hissetti, kokusunu ve tadını içine çekti. Hep sevdiği gibiydi. Sonra serbest bıraktı.

Tekrar, bu kez daha katı bir ifadeyle buyurdu, "tek kelime etme."

Ona sırtını dönüp sert ve büyük adımlarla balkona yürüdü. Dudaklarını ısırdı. Deli kanı adeta alev almış bedeni bir kez daha aklının hükmünden çıkmıştı. Nefes nefese bir sigara yaktı, sert bir nefes çekince dumanı gözüne kaçtı, küfretti. Ferah ardından nefes almaya çalıştı, bu da neydi? Bir öpücükle çözülecekken bu ne tür bir çıkmazdı. Aşk filan değildi, bu bir afetti. Çığırından çıkmış bir kasırgaydı artık ve tutulmadan kurtulma şansı yoktu. Mantiğini örseleyen o sıcak duyguları unuttuğunu sanmıştı. Hamilelik hormonları kadınlık hormonlarının yerini almış ve adama duyduğu katıksız arzu böylece bitmiş gitmiştir diye sevinmişti aslında. Yaslandığı duvardan saniyelerce ayrılamayacak kadar tutulmuştu yine gezegenine meftun bir uydu gibi, ufacık bir hareketle yörüngeye çekilmişti. Sarsıldı. "Her şeyin başladığı yer," diye düşündü. "Dudaklarım..." Onu yeniden istediğini bilen ve kırık kalbine hatırlatan hormonlarına minnettar değildi, ama kızmıyordu da... Deneyebilirlerdi... Eğer bir ihtimal daha varsa bu yol dudaktan kalbe giden yolla birleşti... O yola bu kez el ele çıksalardı...

...

Yusuf ve Ferah da kahvaltı için evine geldiğinde neşelenen Ülkü, etekleri zil çalarak onları buyur etti. Dikkatli bakışlarını oğlunun yüzüne dikti ve tekrar tekrar “İyi misin?” diye sordu. Yusuf kadının ısrarlı soruşundan Ferah’ın şüpheleneceğini düşünüp net bir baş hareketiyle geçiştirdi. Teo, kahvaltı hazırlığına yardım etmek için Ülkü ile birlikte mutfığa girmiş, telefonundan neşeli bir klasik müzik bile açmıştı. Şaşkınca salonun ortasında dikilip duran arkadaşına bakıp, “Siz oturun, ben Ülkü anneme yardım ediyorum. Zaten mutfak çok dar,” diye bir emrivaki daha yaparak Ferah ve Yusuf’u baş başa bıraktı. Ferah omuz silkip balkondaki masaya geçti ve bir sandalyeye ilişti. Yusuf onu takip etti; fakat huzursuzluğu yüzündeki çene sıkı ekşi ifadeden belliydi. Az evvel kendi evinde yaşanan tuhaf yakınlaşmanın ardından zar zor sakinleşebilmişti ve hâlâ Ferah’la dip dibe olmak artık gittikçe uzayan bir işkence gibi gelmeye başlamıştı. Balkon demirlerine tutunup bahçeye, üst katın ve yan dairenin balkonlarına “Kimse var mı?” diye baktı. Ferah kaşlarını çatarak “Mesleki deformasyon,” diye düşündü ve kollarını göğsünde bağladı. Yusuf bir sandalyenin ucuna emaneten ilişti.

Ferah konuşmadan duramadı, “Ben buradayım diye rahatsızsan gi-deyim.”

“Saçmalama Ferah. Gülce. Of...”

“Yapamıyorum,” dedi Ferah aniden.

“Ne?”

“Polyannacılık işte! Ben beceremiyorum. Becermeyi denedim. Unut-mayı, boş vermeyi... İyi olmayı... Yapamıyorum Yusuf.”

“Burada konuşmayalım.”

“Tamam, nerede konuşalım?”

“Ne istiyorsun?”

“Sormanı değil, anlamayı belki de. Sen, ben söylemeden halimi anlar-dın. Galiba hâlâ umutsuzca beklenti doluyum. Dediğin gibi umursamaz görünme rolüne devam edemeyeceğim.”

“Sen mi beklenti dolusun?”

“Sen değilsin o belli.”

“Ne bu şimdi? Baban öleli 46 gün oldu, onu unuttun mu?”

“Unutmadım! Seni sorumlu tutmamam gerektiğini anladım ve bunu sana daha önce de söyledim. Niye halen canımı yakıyorsun?”

“Tamam, canını yakmak için söylemedim, affedersin. Beni artık sorumlu tutmadığın kısmı kaçırmışım.”

“Sana ihtiyacım var. İhtiyacımız var. Sen de karnımdakinin babasıysın değil mi? Sen dün vurulmuşsun, kıldan bir köprü üzerinde ölüm kalım oyunu oynamaya alışık bir adam için komik gelebilir. Ama ben... Alt tarafı gebelik bulantısından öleceğim sanıyorum. Sabahları öyle şiddetli oluyor ki korkuyorum.”

“Komik değil. Doğal... Yani... Geçer sanırım... Korkma,” deyip alnını ovuşturdu. Aklı hala az önceki yarım kalan öpücükteydi ve tüm hevesleri gibi kırıktı.

Açık havada üzerinde incecik penye ile soğuk soğuk terliyordu. “Hâlâ internetteki haberi görmemiş,” diye düşündü ve söylemekten kaçındı. Ferah ile kıyasıya bir hesaplaşmaya hazır değildi. Yine uykusuz, rezil bir gece geçirmişti ve Saygın’a yaptığı şeyden ne kadar sarsıldığını belli etmemek için kendisiyle mücadele etmeye çabalarken hayatında ilk defa baygınlık geçirip hastanelik olmayı başarmıştı. Bir yandan da tüm çabalarının yolu onda son bulsun istiyordu. Dudaklarında olmasa bile ellerinde, dizlerinde azıcık soluklanmak kim bilir ne iyi gelirdi. Yusuf uyanık rüyalar deryasında akıntılarla boğuşuyordu. Ferah’a ihtiyacı olduğu kadar kadının da kendisine sığınma ihtiyacını görüyor, anlıyor, ama kıpırdıyamıyor, gözlerinin önünde gizli saklı boğuluyordu. Ferah’ın gittiği terapistin kendisininkinden daha başarılı olduğuna bir kez daha hükmetti, ama kabahati kendisinde hiç bulmadı. Ferah her zamanki gibi düşündüklerini dosdoğru yüzüne söyleyebiliyordu. O söyleyemiyordu. Ferah onun tepkisizliğinden iyice alındı, gücenmiş bir tavırla tatsız sabah sohbetlerine noktayı koydu.

“Gececek biliyorum. Ama senin, yanımda olmayıp elimi tutmadığın her yeni sabahta... İstemediğim halde başka şeyler de geçecek. Ben de senin gibi nasır tutacağım. Bundan da korkuyorum. Anlıyor musun?”

Çok net bir şekilde anlamıştı hem de tek kaşını çatıp başını ağır ağır sallarken birbirine bastırıldığı dudakları sıkılmaktan tek sarı bir çizgi halini almıştı. Yüzü sarardı, üşüdü, tüyleri diken diken oldu. Yutkunamadı, boğulacak gibi hissetti. İçeriden Teo ile Ülkü’nün keyifli sohbetinin sesine eşlik eden Vivaldi’nin Dört Mevsim konçertosunun bahar bölümünün neşeli notaları yükselirken bir kadının yüreğindeki bir adam, unutulma denen bataklığın çamuruna düşüyordu. Gördü, anladı. O kaybetme ihtimali dilinin ucunda paslı bir tat halini aldı, soğuk soğuk esti, üşüttü,

bahar sabahını ayaza kestirdi. Ferah'ı göz göre göre kaybettiğini anladı. İstedığının tam aksine! Lanet bir kırsırdöngü gibi bir kez daha... "Kaç kez daha, lanet olsun! Ben! Seni! Kaç kez daha bulup kaybedeceğim! Yeter!"

O, dakikalarca kendi buhranlarına bata çıka susarken Ferah kırıgın bakışlar atıp sandalyesini iterek kalktı ve içeri gitti. Bir daha kahvaltı boyunca ne yüzüne baktı ne konuştu. Adamın suskunluğundan kendince cevabını almış farz etti. Teo'nun ortaya attığı şakalara bile Yusuf varsa dahil olmadı. Elinde çatalıyla simit ve tuzlu peynir kemirip durdu. Yusuf'un da zaten yerinde olmayan iştahı kaçtı. Alnının ortasına yerleşen çatıklık çizgisi hiç aralanmadı. Böylece zoraki toplanan dörtlünün kahvaltı seremonisi keyifsiz sonlandı. Yusuf doğru düzgün yiyip içmeden kalkıp Ülkü'ye kısaca teşekkür etti ve Ferah'a göz ucuyla bakıp, "Mermi bugün de sende kalsın, akşam alırım," dedi.

Ferah başını salladı. Zaten köpek Yusuf'un muydu, kendisinin mi belli değildi. Sürekli Ferah'taydı. İtirazı yoktu, memnundu, ama paylaşımsızlıktan boğulacak gibi hissediyordu. Bebek için de hep böyle sürüp gideceğini düşünmek dahi istemiyordu. Bir eşya veya evcil hayvan gibi aralarında nöbetleşe sekip duracağı bir kader bırakmak gün geçtikçe daha berbat görünüyordu gözüne. Bu yüzdendi eğer aralarında hâlâ köprü diye bir şey kaldıysa, o eski köprüden önceki son çıkışı bulma telaşı.

Teo ve Yusuf evden çıkınca, Ferah ağlamaya başladı, Ülkü'nün gözü önünde koy vermeyi istemediği halde zor bir sabah geçirmişti ve sinirleri harap haldeydi. "Sana ihtiyacım var," demişti. Daha ne desindi? Niye cevap vermemişti? Niye öyle öcü görmüş gibi bakmıştı yüzüne? Çok mu şaşırmıştı? Niye şaşıırıyordu, kendisi unutabilmiş miydi? Kolay mıydı öyle bitti deyip bitirmek? Çocukları olacaktı... Niye o öpücüğün devamını getirmemişti? Artık onu arzulamıyor muydu? O kadar mı düşmüştü gözünden? Ağlarken midesi bulandı ve lavaboya koştu. Zoraki yediği birkaç yudumu da tuvalete bıraktı ve günün geri kalanını ruhu çekilmiş bir sebze gibi geçirmek üzere evine döndü. Ülkü onunla gelmekte ısrar edip ince sözlerle avutmak için dil dökmüş, midesi için çay, çorba yapıp önüne getirmişti, ama Ferah ölesiye kırıgındı. İlgi istediği kişi Ülkü değildi. O kendini biliyordu. Gün boyu halsizce yattı.

Ülkü'nün evinden birlikte çıktıklarında Yusuf, Teo'yu aniden omuzlarından sertçe iterek apartman kapısına yaslayıp iki eliyle boğazına bastırarak öfkeyle yüzüne baktı.

"Bana bak, benim özel hayatıma karışma seni çok fena kırarım Teo!"

Son kez söylüyorum, haddini bil!”

Teo karşı koymadı hatta ellerini iki yanında kaldırdı, “Relax champion! No problem.”

Yusuf onu bıraktı ve burnundan soludu, “Sıkışınca İngilizce kanala geçme, şuursuz piç! Sinirlerimi tepeme çıkardın. Bana boş yapma, ebeni sikerim! İşine bak sen! Yürü...”

“Hey tamam...”

“Ben bilmiyorum sanki Ferah’a elimi uzatmayı. Benim kafam basmıyor sanki uzansam kolumun altına alıvermeyi! Bilmediğiniz şeyler var Teo.”

Teo düşünceli halde baktı ve dudak büktü, “Ne var bilmiyorum? Evet, çünkü söylemiyorsun. Bana değilse de ona söyle bro! Hani şu karşısında renginin aldan mora döndüğü, dilini yuttuğun, heykele döndüğün, çocuğunun annesi olan sevdiğin kadına söyle. Seni hala deli gibi seven kadına!”

“Bak hâlâ ne diyor!”

Teo sustu. Arabaya bindiler. Yusuf başını direksiyona yasladı. Derin bir nefes almaya çalıştı, “Onun sevdasını kaybedersem yaşayamam. Bilmesi gerek. Ama nasıl... Ölüyorum Teo, üstüme gelme! Nefesim onda kaldı, sus...”

“Biliyorum. Ben sadece yardımcı olmak istedim, ama sanırım ikiniz için de doğru zaman değildi. Kusura bakma.”

Yusuf yüzünü gözünü ovuşturup ona döndü, “Tamam... Sen kusura bakma. Bana öyle bir şey söyledi ki bu sabah... Kaybetmenin son düzlüğünde gördüm kendimi ve gördüğümünden hiç hoşlanmadım. Lan ben niye eroinman gibi hâlâ bu kadın için deliriyorum! Lan belamı sikti, halen onu istiyorum, onu özlüyorum... Lan, gelsin bir daha geçsin içimden umurum değil!”

“Roma’da seni bulduğumda “Vur beni Teo!” diyenle aynı adam bu. Hiç mi yol kat etmedin? Sorun neyse hallet. Yapabilirsin. Veya halledene kadar iyi davran kıza. Öküzlük etme.”

“Demesi kolay...” Yusuf başını kaldırıp Ferah’ın dairesinin camına öyle bir baktı ki... Çeşitli şair ve yazarlarca defalarca yazılan, kutsal kitaplara geçmiş, “Ahsen-ül kıssa”, yani öykülerin en güzeli unvanına sahip efsanevi aşkı, Yusuf ile Züleyha’yı düşünüyordu. Züleyha’nın Mısır dilinde sadaka vermek deyimine konu olan eşsiz tebessümünü ve dillere destan

güzelliğine kanmayan Yusuf'un iffetini... "Yusuf baştan aşağı iffet olduktan sonra, Züleyha baştan aşağı afet olsa ne yazar..." diyen şair doğrudu da... Ferah kendi çağının Züleyha misali afetiyken, gülüşü sadakası, kısa bir adımla gelişi zekatiyken, Yusuf baştan aşağı iffet değil cinnetti... Bu kendi acayip kuyusunun yanlışıydı. *Necip Fazıl Kısakürek

Mayıs 2019, Delinin Biri, Bir gün...

*Yalnızca bir deli suyun ne kadar derin olduğunu
İki ayağıyla anlamaya kalkar.*

Afrika Atasözü

Müge'nin evinde, salonundaki ikili koltuğa rahatça oturup arkasına yaslanmış, kadını kucağında tutup gözlerinde yıllardır eksilmeyen ve hiç dinmeyen esrik arzuya bakarken düşündü. Buraya niye geldiğini biliyordu, o ayırdı ve dahasını da anlamıştı aralarındaki alevlenmeye müsait yakınlık sırasında... Ferah ile Müge'yi kıyaslayacak olsa çok net şekilde şunu söyleyebilirdi, "Birisinin 10 senede hissettiremediğini, diğeri 10 saniyede hissettirdi ve birisinin dönüp dolaşıp bir türlü varamadığından, diğeri kovsam da hiç gitmedi."

Ferah'ı, tanıdığı, bildiği, flört ettiği, yattığı diğer kadınlarla kıyaslamıştı ve kıyaslamaya devam ediyordu. Devam ettikçe şaşırtıcı sonuçlara varıyordu; çünkü kıyasladıkça, üstelik unutmaması gerekirken Ferah'a aşkı artıyordu. Kıyaslamak zorundaydı; çünkü önünde hiç örnek görmemişti. Adsız ailesiz, akrabasız, rol modelsiz biriydi. Hayatı boyunca hiç romantik dizi-film izlememiş, romantik kurgular dahi okumamıştı. İnsanların bir ömür boyunca yaşayıp da anlayamadıkları ilişki denen olguyu hiç yaşayıp görmemişken elbette bir bakışta anlayamıyordu. Adsız zekiydi, ama duygusal zekâdan kasıtlı olarak mahrum bırakılmıştı. Yine de bunca yoksunluğuna rağmen iyi akıl yürütüyordu ve yavaş yavaş doğru sonuçlara varıyordu. Varmak istiyordu. Ama neyi, kimi referans alacağını bilmiyordu. O da kendince bir puanlama yapar gibi kadınların sevdiği ve sevmediği özelliklerini kafasında kıyaslıyordu. Maddi özelliklerini değil, duygusal ve düşünsel özelliklerini elbette! Gerçi maddi, manevi her kulvarda fark etmeksizin, Ferah açık ara şampiyonluğu götürüyordu. Onu görünce soracaktı, "Sen niye bu kadar çekicisin? Kızım ayıp değil mi? Kadın nesline haksızlık gibisin."

...

Yusuf, karargâha geldiğinde Müge'nin izinli olduğunu öğrendi. Bilal'i arayıp haber vermiş üstelik "Akşam yediğim bir şey dokundu, midem kötü," demişti.

"Ulan hep aynı yalan, Saygın'ı komaya soktuğumun ertesi gününde yoksun Çiçek Hanım. Anlayalım..." deyip Teo ile konuştu.

"Naptı şu öküz ayısı boksör efendi, nerelerde?"

"Çarşıda hâlâ. Az önce bir bankaya uğrayıp para çekti. Şimdi caddede mağazalara girip çıkıyor."

"Müge'nin telefonunu telesekretere yönlendirdin mi?"

"Evet. Boksör arayınca sekretere düşecek."

"Tamam, takip etmeye devam et. Kızın evine gitmezse boşuna beklemeyelim bugün. Gerçi şimdi olmazsa akşam kesin gider."

Park halindeki arabasının içinde beklerken "Amma da oyalandı dallama!" diye söylendi. Ve bir süre sonra Teo'dan beklediği cevap geldi. Buğra, Müge'yi aramıştı. Telefonuna ulaşamayınca mesaj bırakıp arabasına binerek kadının evine doğru yola koyulmuştu. Yusuf, Müge'nin evinin civarındaydı. Kadının oturduğu apartmanın önüne yanaşıp, Buğra'nın daha önce kendisini gördüğü Camarro'sunu parçalatmadan önce son kez kullandı ve apartmanın tam önüne, hatta biraz dikkat çekecek şekilde iki araçlık alanı gasp ederek yamuk park etti. Müge'nin dairesine çıktı ve zili çaldı. Sarhoş taklidi yaparak kadın kapıyı açar açmaz kendisini içeri attı.

"Saygın'ı zehirlediler Müge! Benim de peşimdeler. Evvelsi gün saldırıya uğradım, Ersoy'un adamları beni korumasa cehennemi boyluyordum, çok kalabalıktılar."

"Ne diyorsun?"

Yusuf paldır küldür içeriye geçip oturdu ve başını ellerinin arasında aldı. Saç diplerini ovuşturarak sesli, sık nefesler alıp verdi.

Müge sıkıntılı bir tavırla dikilip kaldı, "Saygın'ı sen hallettin sanmıştım?"

"Yok lan, ben sinsi gibi mi hallederdim onu! Beynini kurşun doldurmak varken hiç tarzım değil! Zehirden şüpheleniyorlar, ama bir şey çıkmadı."

"Doğru, senin tarzın değil. Üzgünüm diyeceğim, ama değilim anasını satayım! Anam, babam, kimsem kalmamış, Saygın'a mı üzüleceğim, bana ne! Kime ne yaptıysa, buldu sonunda belasını! Odunu bol olsun."

"La ne soğukkanlı kadınsın! Yoksa sen mi yaptın? Bu iş benim tarzım değil, ama senin olabilir?"

"Olabilirdi, ama şu an Saygın'ı eşşek cennetine postalayacak yeterli motivasyonum yok. İstihbaratın içinde işler karışık diyordu, biri çekti işte fişini."

"Daha değil, komada."

"Uyanır belki. Belki de kendi kendine kurgulamıştır bu boku, olamaz mı? Birilerinin kendi ipini çekeceğini anladıysa önce davranmıştır."

"Bilmiyorum ve onu değil, kendimi düşünüyorum. Geçen gün takip edildim. Tuhaf olan beni öldürmek değil, kaçırmak istiyorlardı."

Müge bir kahkaha attı, "Lan Asya kıtasının en süpersonik ajanını sağ ele geçirebileceğini zanneden her kimse, çok iyimsermiş!"

"İyimserliğini sikeyim! Tekrar deneyecekler."

O sırada, omuzundaki yarayı eve girmeden önce kendi eliyle kurcalayıp kanattığı yerden üzerindeki tişörtün kana bulandığını fark eden Müge, "Omzun kanıyor," dedi.

"Yaralandım. Önemli bir şey değil, kurşun sıyırdı."

"Aç bakayım şunu."

"Siktir et onu! Ben sana Saygın'ı indirdiler, sıra bende diyorum. Şu kitap meselesi olabilir, proje olabilir, Akif ile ilgili olabilir!.. İlk defa başım fena halde belada ve elimde hiçbir şey yok."

"Yarana bakayım."

"Önemli değil, dedim!"

"Kanıyor Adsız!"

"Ah şu kadınların merhameti yok mu ne tatlısınız siz." diye iç geçirerek Müge'nin tepesine dikilip üzerindeki tişörtü zorla çıkarmasına izin verdi. Bir erkeğin bir kadın tarafından soyulması için en etkili yol, yaralandığını görmesiydi.

Müge "cık cık" edip elinde tuttuğu tişörtü buruşturarak kucağına attı. "Dikiş gerekiyor aslında. Hastaneye niye gitmedin? Bastır şunu... Sargı bezi bulayım."

Arkasına yaslanıp kadının pansuman malzemeleri ile geri gelmesini beklerken aynı sabah Ferah'tan gördüğü benzer alaka, bu oyunu kurmasına ilham kaynağı olmuştu, Müge'nin o sabah işe gelmemesi ise planı devreye sokmasına zemin hazırlamıştı. Müge, banyo dolabında malzeme

aranırken kadının cep telefonunu, koltuk kırlentlerinden birinin arkasına atıverdi el çabukluğuyla. Müge yarasına pansuman yapmak için tepesinde dikilirken kadını bacaklarının arkasından kavrayıp kucağına çekti.

“Napıyorsun?”

“Özledim seni.”

“Höst!” dedi, ama bacaklarını açarak oturduğu kucağından kalkmak için hamle yapmadı Müge. Aksine başını çıplak omuzuna eğip dalgın ve gayet yavaş hareketlerle batikon sürmekle meşgul olurken adamın kendisini seyretmesine ve belki ince ince koklamasına fırsat tanıdı. Adamın kalçalarını kavrayan büyük elleri ve onlardan aldığı zevkin izleri beynine saplanmış zehirli bir ok gibi yerli yerindeydi. “Dikkatimi dağıtma,” diye mırıldanıp dudaklarını bükerek güldüğünde bakışları kuyruklu yıldızlar kadar parlaktı derin siyahının içinde. Adsız için bu kısa temas, bir fırsatlar cennetiydi. Buğra denen adam sayesinde, Müge’nin damarına basmak, onu konuşturmak veya afallatıp her neyin peşindeyse açık vermesini sağlamak, fırsatların maddi kısmıydı. Müge gibi fevkalade güzel, ateşli ve çekici bir kadını kucağında her an sevişmeye ikna edebilecek kadar yakınında tutarken artık onunla sevişmek istemediğini anlamak ise manevi fırsat kısmı...

Müge henüz yarayı ilaçlayıp bantlarken kapı zili çaldı. Adsız sevişmeden de benzer tatminler yaşayabildiği anların neler olduğunu sorsalar, en az 1 kilometre mesafeden keskin nişancı atışıyla suikast gerçekleştirmeyi ve o günkü gibi maksatlı karşılaşmaların saliselik zamanlamalarını denk getirmeyi en başta sayabilirdi. Müge “Siktir! Buğra geldi!” diyerek kapıyı açtı, sevgilisini, “Aa sen miydin?” diyerek karşıladı, Buğra ise Müge’yi hışımla omuzundan itip geçerek içeriye adımını attığında, salonda gördüğü yarı çıplak erkek manzarası ile çarpılmıştı adeta.

“Noluyor lan burada? Telefonunu da açmıyorsun! Lan sen hani Müge’nin kuzeniydin?” deyip adamın üstüne yürüdü. Yusuf, Müge’nin tepkisini bekleyip sakince ayakta dikildi ve cevap vermedi. Müge yerinden fırladı, “Buğra yürü, dışarıda konuşalım!” deyip kapıdan dışarıya çekistirmeye çalıştı adamı. Buğra kolunu savurarak kurtardı Müge’nin elinden ve üstüne yürüdü, “Seni sürtük! Arkamı döner dönmez ne haltlar karıştırıyon ulan! İkinizi de gebertirim!”

Yusuf adamın kimliğini araştırdığında, öfke kontrol bozukluğu sorunu olduğunu ve Hollanda’da birkaç küçük gözaltı vakası yaşadığını öğrenmişti. Yani böyle tepki vereceğini bu eve gelmeden önce biliyordu. Fakat

Buğra'nın Müge'ye vurmaya kalkışmayıp bu küçük basılma sorununu, erkek erkeğe halledeceklerini düşünerek yanılmıştı. "Sen kime ayı diyor-sun?" derken bileğini halen tutmakta olan Yusuf'a döndü, yumruğunu ge-rip çenesinin köşesine indirdi. Müge geriye çekildi, Yusuf yediği çok sert yumruğu anında iade etti ve adamlar kavgaya tutuştu. Buğra aldatıldığını zannederek ikisine çok ağır küfürler ederek Yusuf ile dövüşmeye istek-liydi. Hatta yanlış anlamadığına emin olduğu sarsıcı manzaraya karşı adamın bir güzel ağzını burnunu kırmaya kararlıydı. Çok sert yumruklar peş peşe birbirlerinin yüzünde, çenesinde, omuzlarında patladı. Profesyo-nel boksör olan Buğra'nın kendini savunması iyiydi ve hasınma isabet et-tirmeyi başardığı birkaç yumruk oldukça can yakıcıydı. Karşısındakinin dövüşmeyi iyi bildiğini ise derhal fark edip gardımı iyi alarak rakibinden uzak durdu. İki yumruğunu göz hizasında kaldırıp karşısındakinin ham-lelerinden kendini ayak oyunları ile kaçarak savundu. Bir yumruk savu-rup bir geri çekilerek kendini aşağı almasından kaçınmak için profesyo-nelliğini kullandı. Kendisini Yusuf'un önce durdurmak, kavga kızışınca yere yıkmak için savurduğu seri tekme ve yumruklarından olabildiğince iyi korudu. Bilmediği şey ise alışık olduğu ringlerdeki kuralların sokak-larda olmadığıydı. Kalles bir kavgadan en iyi boksör bile sağ çıkamazdı. Yusuf yine de onunla kallesçe dövüşmek yerine, anatomiye çok iyi bildiği için adamı sakatlamadan sadece etkisiz hale getirecek vuruşlar yaptı. Bu arada onun sakatlanmaması adına incelik gösterirken birkaç sert yum-ruğun acı tadına bakmış oldu. Buğra'nın yumrukları hayatında yediği en sağlam yumruklardı ve demirden balyozlar gibiydi.

Yusuf dişlerinin arasından, "Yüzüme vurma lan yüzüme vurma!" deyip evin çoktan kana bulanmış salonunu çınlatan delice bir kahkaha attı. Müge onları ayıramayacağını anlayınca silahını çıkardı, "Buğra dur dedim!"

"Sok o silahını yerine, amına kodumun kancığı, seni ellerimle geber-tecem!"

"Ha siktir ulan!" deyip adamı sakatlamamak için o ana kadar sabırlı davranan Yusuf, iki adım geri çekildi. Boksör kendisini yukarıdan savun-maya alışıktı, vücudunun alt kısımlarına gelebilecek hamlelere karşı ye-tersizdi. Yusuf'un edindiği karma dövüş disiplinleri ise tüm dövüş teknik-lerinin güçlü ve zayıf yönlerini bilerek rakibini en kısa sürede yere indirip nefessiz bırakmak üzerineydi. Yerde öne doğru kayarak adamın ayak bi-leklerine indirdiği sert tekmesi, Buğra'nın dizleri üstüne düşmesine neden

oldu. Boksör tekrar toparlanamadan atılıp şişkin kol pazılarına güçlü ve isabetli iki yumruk indirip adamı yumruk atamayacak hale getirdi. Buğra acıdan kıvranarak ellerinin kesildiğini zannedip iki büklüm oldu. Yusuf onun arkasından dönüp boynuna kolunu sardı. Kendisinden iri adamı yüzüstü yere yıktı ve sırtına çıkıp boynuna kolunu ilmek yaparak geçirdi. "Dur dedik sana ulan hayvan, yok boynuz falan! Kızdan özür dile, yoksa kırarım boynunu!"

"Siktir!"

Müge ise bir elinde sigarası, diğer elinin işaret parmağına taktığı çekilmek üzere emniyeti açılmış silahın tetiği omuzunu bir kapı kirişine yaslamış Yusuf'un işinin bitmesini bekliyordu. Nasıl biteceğinden hiç şüphesi yoktu ve beş dakika öncesine kadar evlenmeyi planladığı adamın haline hem acır hem eğlenir vaziyetteydi. Bu iş fazla uzamıştı. Yusuf, altında debelenirken ağır küfürler ve tehditler savuran adamın yüzünü yukarı çevirip bu kez göğsüne çöktü. Kavganın başında yediği yumruklardan biri sayesinde burun kemiğinin çatladığını anladı. Burnundan göğsüne kanlar süzülüyordu. Adama sağlı sollu çok sert kroşelerle girişti ve Buğra pes edene kadar vurdu. Buğra ellerini iki yanında kaldırıp durmasını söyleyince üzerinden kalktı ve bir tekme de hayalarına geçirdi. Ağız dolusu küfredip üzerine kan tükürdü. Buğra burnundan soluyarak başını salladı, "Allah belanızı versin, namussuz kalleşler!" diye söylene söylene gitti.

Onun ardından sadece tek kaşını kaldırıp gözlerini akının içinde bıknıklıkla çeviren Müge çabuk toparlanıp Yusuf'u bir sandalyeye oturttu ve kaşlarını çatarak yüzüne baktı.

"Naptın be oğlum? Ah, güzel burnun pert... Kaşın da açılmış."

"İyi vuruyor ha!"

"Salak, adamı ağır sıklet Avrupa şampiyonu! Bekle buz getireyim," deyip mutfığa yöneldi ve gidip gelirken söylendi, "Gerzek... Göt herif... Gebertirdim ben onu ya neyse, yedi dayağı... Siktirsin mal!"

Yusuf'a burnuna kompres yapması için temiz bir bez ve buz verdi. Saçlarını elleriyle karıştırıp oflayarak karşısına oturdu. Yusuf yaralı olmayan tek kaşını kaldırıp mahzunca sordu, "Sana sövmese dövmezdim sevgilini. Kızmadın değil mi?"

"Ne kızacam lan iyi oldu. Baksın işine! O kim sana posta koyuyor, denyo! Öldüreceksin diye korktum."

"Sana uygun değil, demiştim. Ayna ver bakayım?"

Müge el aynasını getirdi. "Ferah buna çok bozulacak. Söyleme bari ne halt ettiğini."

"Siktirsin Ferah!"

"Çok aşık sana."

"Bu aralar herkes söylüyor, ama bir ben inanamıyorum nedense."

"Malsın da ondan. Oğlum kız bebeğini taşıyor, herhalde aşık. Güzel bakıyordu sana."

"Onu konuşmak zorunda değiliz. Bizi konuşalım Çiçek Hanım?"

"Sakin! Ne diyeceksen sakın başlama! Ferah'a dön Adsız. Kendine de o kıza da daha fazla işkence etme. Bir şekilde tutuldun ona. Ferah sana çok aşık."

"Ya sen? Az önce o dallamaya karşı direkt beni savunduğunu gördüm. Bir kere gözümün içine bak ve beni hiç sevmediğini söyle."

"Domuz, sevdik herhalde! Önceden! Ama o kadın saf aşık, ben kimseyi bunca yalana rağmen öyle sevmem, sevemem. Sen öfkenden görmüyorsun. Bebeğiniz olacak, anladım öfkeliisin, sana sırtını döndü, ama aşkta olur öyle şeyler. Hele bir bebeğin doğsun, o zaman Ferah'a hâlâ öfkeli olursan ve affedemeyeceğini anlarsan bırakırsın, yoluna gider. Ama şimdi, bırakma onu. Sen böyle bir adam değilsin, hamile bir kadına sırtını dönmezsin."

Müge'nin mantık ve sağduyu çerçevesindeki edebi söyleminden, tuttuğu yöntemle bir yere varamayacağını anlayan Yusuf, açıkça sormaya karar verdi. Sözlüsünü haşat etmesine bile oralı olmamıştı. Bunu beklemiyordu, ama Müge zaten oldum olası tekinsiz bir kadındı. En sıradan olaylara kıyametleri koparır, en feci olaylara ise sıradanmış gibi sigarasını tütürüp sırtarak bakabilirdi.

"Eyvallah da sen niye bana yalan söyledin?"

"Ne yalanı?" diyen Müge ayağa kalktı ve sigarasıyla çakmağını arandı, salonun ortasında telaşla dönerek.

"Ferah'ın karargâha geldiği gün... Yok beni istemiyormuş falan? Kız öyle bir şey dememiş sana."

"Ha sen sağlamasını yaptın yani?"

"Ha sen yapmam sandın yani? Yanılmışsın, dediğin gibi, aşkta olur böyle şeyler. Ferah en az senin kadar değerli."

"Kıskandığım için yalan söyledim!" diye haykırdı kadın tek nefeste.

Adam bunu biliyordu, ama böyle apaçık şekilde duymayı beklemiyordu. Dişlerini sıktı. “Sen beni kıskanmazdın? Ne değişti?” deyip kalktı ve deli deli gezinen Müge’yi kolundan tutup durdurdu ve yüzünü yüzüne çevirdi. Müge iki soluk mesafede dikilip durarak kollarını güçlü parmaklarının arasında kıştırırken canını acıtan adamın bakışlarından gözlerini kaçırdı. Yutkundu ve gözlerini kırıştırdı. Aldığı beden dili eğitimlerine sadık kalmayı başarmak için olağanüstü gayret göstererek bakışlarını yere sabitleyip yalan söylediğine dair bir ipucu vermemekte direndi.

“Ne kıskanması bu, nereden çıktı? Konuş!”

“Kıllık olsun diye yaptım işte, olamaz mı?”

“Yüzüme bak!”

Müge burnundan soluyup dişlerini gıcırdatarak bakışlarını Yusuf’un öfkeli ve şüpheli bakışlarının hizasına kaldırdı. Tek kaşını çatışındaki derin çizgi kederliydi ve seğirdiği belli olmasın diye birbirine bastırdığı dudakları büyük bir azabın pençesinde yanıyordu. Burnunun ucunda tüten en kıymetlisine erememekten deliye dönüyordu. Çok istiyordu onu, ilk gördüğü günkü gibi istiyordu. İstemekten vazgeçmeyi denemişti. Ferah’la olan konuşmasını Yusuf’a çarpıtarak aktarışını sırf kıllık olsun diye yaptığı kısmı doğru, fakat eksikti. Ona gerçeğin bir kısmını vermeye karar verdi ve burnunu kırıştırarak tıslar gibi konuştu, “Ona aşıksın! O hâlâ seni isterse geri alabileceğini söyleyebilecek kadar kendine güveniyor! Sana yaptıklarına rağmen nasıl böyle konuşabiliyor?”

Yusuf onu kollarından tutmayı bırakıp bir adım geri çekildi, “Az önce barış diyordun?”

Müge olduğu yerden kıpırdamadı, hafif ve derin bir nefes çekti. Gözünü kırpmadan baktı adamın sert çehresindeki değişmeyen şüpheli ifadeye. Daha inandırıcı olmaya çalıştı, “Evet, bebek için! Yoksa bana ne Ferah’ın iyiliğinden! Aptal, zayıf, kendini beğenmiş şapşalın teki! Neyine tutuldun bu kadar!”

“Sana ne Müge? Bana yalan söyledin... Amacın neydi? Ferah ve bebeğim, dört taraftan kuşatılmış tehlike altındayken bana bunu yapmaya nasıl cüret edersin? Beni nasıl yemlemeye kalkışırsın? Yalanın her türlü-süne bağıışığım; fakat değer verdiğim insanların sahteliği midemi bulandırıyor!”

“Seni hak etmiyor.”

“Siktir git!”

Müge için o an gitmek, cezaların en güzeliydi ve derhal sırtını döndü. Yusuf durdurdu onu. "Gitme! Seninle aramızda olan şey her neyse... Kıskançlık hiç olmadı ve olmayacaktı? Ne değişti? Şimdi "Kıskandım," diyerek aslında beni yıllarca kandırdığını da itiraf etmiş sayılırsın ki, bu da bana attığın ilk yalanın olmadığını gösterir. Sen bana hala aşık mısın?"

"Hayır, aşık olmadan da kıskanamaz mıyım? Kadına sinir oluyorum. Fazla güzel; ama sadece güzel. Başka neyi var?"

"Karnında bebeğim var! Önceliği bu. Onu benim gözümünden görmeni sağlayamam, ama inan dahası da var!"

Müge'nin gözlerinde yanan kederli ifade, dakikalardır zapt etmeye çalıştığı en ilkel hislerini, kısacık bir anda ele verdi. "Kıskandığım sen değilsin. Ferah... Aptal!" deyip nefes nefese salon sehпасının üzerine oturdu ve başını ellerinin arasına aldı.

"Siz ahmak erkekler, her şeyin kendiniz için olduğunu sanırsınız! Öyle düşünmeniz işimize geldiği için çoğu zaman gerçeği itiraf etmeyiz. Kadınlar süslenirken de yalan söylerken de, bir hedef için çaba gösterirken de sadece diğer kadınların takdirini önemser. Veya hezimetini! Siz erkekler zaten güzel bir surata veya dolgun memelere düşüyorsunuz... O kadar da komplike değilsiniz! Benim gibiler için daha fazlası çok daha heyecanlı... Ferah benim sahip olmadığım şeylere sahip, anlamıyor musun?"

"Konuştu yüce feminist! Hah!"

"Bebek Adsız! Benim rahmimin asla elde edemeyeceği şey! Ferah değil, başkası da olsa deli olurum! Ben asla çocuk sahibi olamayacağım genetik bir bozuklukla doğmuşum. Sen fark etmemiş olabilirsin, ama hiç adet görmedim. Aptal!"

"Ne? Bana aksini söylediğin zamanlar oldu?"

"Evet olamaz mı? Androjen Duyarsızlığı Sendromu deniyor, doğuştan rahmim ve yumurtalığım yok, XY kromozomları yani. Kadın bedeninde bir erkek genetiği taşıyorum. Fakat bedenim dişi ve testosteron hormonu üretmiyor. Zaten üretse de genetiğim buna duyarsız olduğu için y kromozomunun etkilerini yok sayıyor. Beni tam gelişmiş bir dişiden ayıran tek şey, ürememin imkânsız oluşu. Arızalıyım evet ve bu sadece kafamda olan bir arıza değil. Tam bir kadın bile sayılmam belki senin gibilerin gözünde! Lanet olsun!"

Yusuf bunu duyduğunda çok şaşırmıştı. O yüzden dakikalarca sessiz kalıp düşündü. Adetli olduğunu söyleyip cinsel ilişkiyi reddettiği

zamanları hatırladı... Dahası eskitilmiş onlarca prezervatifi kullanma konusundaki ortak isteklerini... Gözlerine baktı uzun uzun. Doğruyu söylüyor gibi görünüyordu. Bu çok tuhaftı, ama pekâlâ açıklayıcıydı aynı zamanda...

Müge saçlarını parmaklarıyla karıştırarak kendi etrafında sinirli bir tur döndükten sonra işaret parmağını adamın yüzüne doğrulttu, "Bana bak Adsız! Aklından ne hinlikler geçiyorsa derhal iptal et o sik kafalı fikirlerini! Tamam mı? Kiskandım ve ben bebek sahibi olamıyorum diye, senin bebeğin için kötü şeyler düşünüyor değilim! Hatta beni biraz tanıdıysan, senin bebeğini canım pahasına koruyacağımı da bilmen lazım! İnanmıyorsan siktir git, canın cehenneme! Sadece kiskandım tamam mı? Seni değil... O kadını! Hem ben velet boku temizleyecek biri değilim. İstedğimden değil. Hormonlarım dengesiz çalışıyor, bilmiyorum işte... Hamile kalabilecek olsaydım da doğurmamayı seçerdim. Ama ben seçerdim anlıyor musun? Bu emrivaki sinirimi bozuyor."

"Sen saçmalıyorsun. Bu olağan bir şey... Benim de olabileceğini bilmiyorduk. Olmayabilirdi."

"Sen kendinin ne olduğunun hala farkında değilsin galiba? Sence senin yaradılışında bu işi şansa bırakmışlar mıdır? Siktiğimin projecileri..."

Yusuf uzun kirpiklerini halıda bir noktaya sabitleyip sakallarını çekti tirdi dalgınca, "Hem anne olmayı istemeyeceğini söyleyip hem kiskanamazsın," diye mırıldandı.

"Buna sen mi karar veriyorsun? O kadar basit mi sence? Kes şunu!"

"Üzgünüm. Yine de bilmem gerekirdi."

"Niye, çok kıymetli menilerin benim kısır vajinama değil de prezervatif düğümleri içinde çöpe gittiği için mi? Ahh çok yazık... Neyse ki dölleyecek minnoş bir prenses bulduuuuun! Çok tebrikler size... Ne büyük başarı! Sikişmeyi, gerzek ebeveynler olmakla kutsamayı başardığınız için madalyayı hak ettiniz..."

Yusuf gözlerini yumdu ve dilinin ucuna gelen tüm küfürleri yuttu. Bir insanın gözlerine baktığında söylediği sözlerin, dilinden çıkanların ötesinde farklı anlamları olabileceğini biliyordu... Kendinden biliyordu. Müge işaret parmağını göğsüne bastırdı, "Şimdi beni rahat bırak Adsız! Sana hesap borcum yok! Senin de bana şefkat borcun yok. Sarılıp ağlamayacağımıza göre en iyisi dağılalım."

"Sözlün biliyor muydu?"

"Hayır. O gerzek benden önce davrandı ve kendisinin çocuk sahibi olamayacağını itiraf etti. O yüzden onunla evlenmeyi seçtim. Ben de ona sarılıp "Hiç önemli değil aşkım, sen bana yetersin," diyerek güzelce avuttum. Bana tapınmaya başladı niyeyse! Üstelik seni hiç ilgilendirmez!"

Yusuf sinirli bir gülüşle karşılık verdi ve kaşlarını kaldırdı, "Adamı da senin şerrinden kurtardık böylece ha? Manyak!"

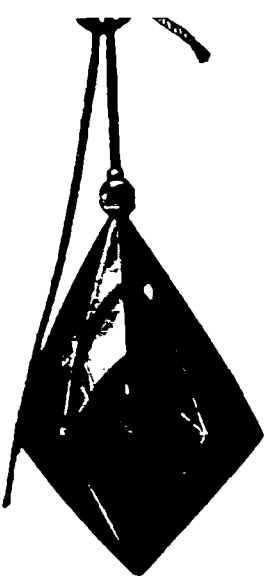
Müge omuz silkti, böylece Adsız'ın gazabından kurtulduğunu düşünürken nabzının göğüs kafesinden dışarı taşacak kadar şiddetlendiğini duyumsayıp hafifçe yutkundu. Yusuf ayağa kalktı ve Müge'nin yanına gelip saçlarını okşadı, "Bana bir daha yalan söyleme Çiçek Hanım," dedi düşünceli halde ve saçlarının üzerine küçük bir öpücük kondurdu. "Üzgünüm." Müge'nin omuzlarını tutan elleri, kadının kollarından aşağı usulca okşayarak indi ve Müge'nin bileklerinin içinde durdu. Müge onun ne yaptığını anlayana kadar, adam baş parmağını şah damarının üzerine bastırmıştı bile. Nabzını dinledi, anormal şiddette atışı korktuğunu, korkusu ise yalan söylemeye devam ettiğini destekliyordu. Uzlaşmaya varmışken üstelik, tuhaftı... Müge yutkunarak bunun tek yalanı olmadığına hayıflandı ve dudaklarını içinden ısırıp bakışlarını eğdi. "Beni affetmezsın sanmıştım," diye fısıldayarak aniden uysallaşan bir poz takındı.

"O iş başka."

"Lan oğlum adamın dibisin sen, biliyorsun değil mi... Senin yerin başka be Adsız. Valla, 40 sene geçse unutmam benim için yaptıklarını. Bunu bil. Ne olursa olsun hiç unutma," deyip bileklerini parmaklarının arasından kurtarıp boynuna sarıldı. Bir süre başını omuzuna dostça yaslayıp bekledi.

"Deli deliyi şerrinden tanır. Akıllılar, bir deliden korkması gerektiğini akıyla bilir. Deli ise kendinden daha delisini görünce titrer ve kendine gelip şunu söyler; Akıllı ol!"

14. Bölüm

21 Mayıs 2019 - NÜSHA, Ankara

*Bir türlü kavuşamadığın biriyle sürekli vedalaşmak zorunda kalmak,
kıramadığın bir çarkın içine hapsolmak ve
ilerleyememektir asıl zor olan.
Aşkı sevda yapan, ayrılığı ipek urgan...*

Ferah, o gün takı çekmecesini düzenlerken annesinin telkâri cevşeni bulup eline aldı ve uzun zamandır düşünmediği eski anılarına dalıp gitti. Kolyeyi boynuna takmak için göğüs hizasına kaldırdı; fakat aynaya bakınca gördüğü, kendi yabancılaştırmış aksiyile göz göze gelince takmaktan vazgeçti. Yabancılaştığı eski kendisi, adını bile anmak istemediği ıssız topraklar ülkesine ait bir zavallıydı ve o zavallıyı hatırlamak dahi istemiyordu. O kolye artık sadece annesini anımsatmıyordu. Ateş olup varlığını küle çevirmiş bir madrabazın hilelerini de anımsatıyordu. Kaşları istemsizce çatılarak alnını kırıştırdı. Kolyeyi kutusuna geri koydu ve işaret parmağını alt dudağına bastırıp düşünceli halde odadan çıktı. Bir süre camdan dışarıya baktı.

"Yine o his... Hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığının dilimin ucunda bıraktığı ekşi tat... Bir şey var, görünenden öte, adını koyamadığım fakat dilimin ucunu kamaştıran, bir türlü telaffuz edemediğim yabancı dile ait bir hece gibi tuhaf tekrarlar..."

...

Akşam eve döndüğünde ayaklarını Ferah'ın kapısının önünde, parmaklarını onun kapısının ziline buldu. Kendi evi neresiydi, ayakları neden buraya getirmişti? Hiç düşünmedi. Belki de yıllardır aradığı evi, sevdiği kadının ve doğacak bebeğinin, hatta yavru köpeğinin, bir çift dirençli yeşil bakışla buluştuğu bu yerdi. Kendisini bir deniz kazası yüzünden senelerini bir ıssız adada tek başına geçirdikten sonra medeniyete dönmüş Robinson Crusoe gibi hissediyordu. Dönmekten kastı son zamanlarda

tam noktayı bulduramayıp evinin etrafındaki sokaklarda daireler çizerek dönüp durmak gibi olsa da... Yolu bitmeyenler için yolculuğu sevmek elzemdi.

Üzerinde pijamalarıyla kapıyı açan kadın ifadesiz bakışlar ve solgun bir yüzle soğukça, "Mermi'yi mi almaya geldin? Benim odamda, dur getireyim," deyip cevap beklemeden içeri gitti.

O gidince Yusuf eve girdi. Gözlerini yumup evin havasını kokladı, varış çizgisinde olduğuna emin olup kendi kendine sırıttı. Ferah kucağında yavru köpek ile gelip hayvanı ona uzattı. Yusuf kaşlarının altından kıstığı gözlerinde, Ferah'ı ürperten tuhaf bir bakışla karşısında dikiliyordu. Yine öpmek ister gibi gözlerinin ta içine ve dudaklarına derin derin fakat suskun suskun bakıyordu. Mermi'yi aldı, ama geri dönmedi. Ferah o ana kadar, gece lambasının zayıf sarı ışığıyla loş haldeki salonun lambasını açınca adamın kaşının bantla kapatıldığını ve şiş olduğunu gördü. Burnu da bandajlıydı. Paniğe kapılarak bedeninin geri kalanını gözleriyle hızlıca taradı. Vurulmuş muydu, yaralı mıydı, birisi mi ölmüştü, niye deli deli bakıyordu yüzüne? Ensesinde var olduğunu bile bilmediği en küçük tüylerine kadar ürperdi.

Yusuf sordu, "Gelebilir miyim?"

"Gelmişsin zaten," deyip omuz silkerek içeri yürüdü.

Ferah onun yüzüyle ilgili ne soru sordu ne de yorum yaptı. Tüm gün döne döne yattığı kanepesine uzanıp üzerine battaniyesini çekip büzüştü. Eline kumandasını alıp bezgin bakışlarla kanal değiştirdi. Yusuf onun haline gülmekle ağlamak arasında bir an bakakaldı. **"Bir kadın, söyleyeceği çok şey olduğu halde susuyorsa, erkek artık tüm şansını kaybetmiştir,"** diyen Pablo Neruda'nın, bu sözü, edebiyatçıların bir taraflarından, birtakım yargılar sallamayı çok sevdikleri üzere, mesnetsiz sallamış olmasını umarak düşündü. Aksi halde kalbini o an, sol eliyle söküp sağ eline vermesi icap ederdi. Sonra kendi kalbini, kendi sağ eliyle ağzına götürüp ısırarak çiğ çiğ yiyip doymak, hazmetmek gerekirdi. Alev almış bir genç kadın, her dalgasıyla üstüne üstüne geliyordu. Yarım kalmış belki de hiç başlamamış kırık bir hikâyenin başrolü, örselenmiş bir aşık, zincire vurulmuş bir özgürlük savaşçısı, inancını kaybetmiş bir adalet tutkunu, saf duygularının beyaz gerdanına izmarit basılmış bir güvercin, alaca şafağında güneş tutulmuş serin yaylası dağının ve daha nicesi zincirleme isim tamlamalarının... Nasıl kıskanıyordu besbelli, dudaklarını kanatırcasına

dışlıyordu ve kirpiklerini mızrak yapıp fırlatıyordu böğrüne. “Benim de-
ğilsen kimsenin olma, yok ol!”

“Bir kadın, sevdiği adamı başka bir kadın tarafından mutlu edildi-
ğini görmektense onu can çekişirken görmeyi tercih eder. Balzac” tüm-
cesini boynuna levha yapmış geziyordu, gayet farkında olarak kıskançlık
krizinin. “Kim o kadın, kim kim kim?”

Elini hayalinde ona uzattı, “Hiç kimse... Tek istediğim sensin kadın...
Sen sen sen...”

Köpeğini kucağına alıp biraz sevip konuştu. Mermi de ona yüz ver-
medi. “Sen de mi unutacaksın beni lan kurusıkı Mermi? Yok artık oğlum,
ben unutulacak adam mıyım?” diye söylendi.

Ferah aldırış etmedi. Yusuf’un köpeği kucağından atlayıp Ferah’ın
yanına, kanepeye zıpladı ve battaniyesinin üzerine rahatça yerleşti. Tüm
gün birlikte yattıkları gibi Ferah’a sokuldu. Yusuf dışlanmışlığını cebine
koydu; fakat en tatlı, en dramatik dışlanmışlığı... Bu şirin ikili tarafından
yüzüne çarpıldığı için kızamıyordu bile... Kendi tekilliğine uygun tekli
koltuğa oturdu. “İyi misin? Bulantın devam ediyor mu? Aradım açmadın.”

“Geçti, iyiyim. Duymamışımdır.”

“Hastaneye götürüyim mi seni?”

“Hastanelik bir durum yok, ben doktorla konuştum.”

“Hı... Ne diyor?”

“Normal diyor. 16. haftada muhtemelen geçermiş. Dayanamayacak
gibi olursan gel, serum takalım diyor. Veya kilo kaybedersen hastaneye
yatırırılmış.”

“Kilon nasıl peki?”

“İyi. Bu ay 2 kilo aldım. Annen sürekli yediriyor sağ olsun.”

“İyi. Dışarı çıkarayım mı seni? Biraz hava al, sıkıldın tabii. Değişiklik
olur.”

Ferah gözlerini devirdi, “Hastaneye götürüyim mi? Dışarı çıkarayım
mı? Neden benden şuursuz bir eşyaymışım gibi bahsediyorsun ki? Çıka-
lım mı demeyi dene.”

“Pardon, dışarı çikalım mı? Konuşuruz biraz.”

“Yorgunum. Giyinecek bile halim yok. Ne konuşacağız ki?”

“Gelirsen öğrenirsin.”

“Söyleme, vazgeçtim. Gerçekten hiç halim yok Yusuf.”

“O kadar mı kötü şu bulantılar?”

“Görsen korkarsın.”

“Hiç denk gelmedi. Yanında kalayım ister misin?”

“İstemem, evine git.”

Kendi cümleleriyle misillemeler yediğini fark eden Yusuf şakaya vurmak istedi, “Acaba seni o halde görürsem doktoru veya kendimi vurur muyum?”

“Şaka mı bu? Omuzunda taze bir kurşun yarasıyla vurma esprisi yapıp komik olabilecek son kişisin! Yüzün de panayır yerine dönmüş...”

“Ferah ne yapayım?”

“Sus. Köpeğinin adını da Mermi koydu zaten Allah’ın zırdelisi... Psikopat!”

“İyi sustum.”

“Çocuğuma da ben isim bulacam, sen pek yetenekli değilsin. Zaten çilesini ben çekiyorum. İsim koymak benim hakkım.”

“Tamam, adını sen koy.”

Ferah kendi bedeninde biyolojik harpteyken Yusuf bitmeyen psikolojik harpler yorgunuydu. Birbirlerine bakışlarından uzanan görünmez kollarla sarılıp, kirpiklerinin okşayışıyla avuttular. Onun evinin havasını solumak ve onun tekli koltuğuna oturmuş olmakta bulunan eve dönüş hissi, damaklarında daha önce içmediği özel bir şerbet tadı bırakmıştı. *“Yeterli. Dur orada, sadece durmaya devam et bu gece, ben seni izleyeceğim. Gelip alırdım, ama ayaklarım çamurlu, sesim çatallı, sakalım kirli, yarınım mahpus... İyileşmek gerek.”*

Ferah az sonra yattığı yerde içini çekerek ağlamaya başladı ve adamı yanına çağırdı. Aslında kahkahalarla gülesi de geliyordu, ama kararsızlık gözyaşlarına vurmuştu. Zaten gülmeye başlasa da muhtemelen kapanışı ağlayarak bağlayacaktı ve değişen bir şey olmayacaktı. Hormonların tüm benliğini talan ettiği çok yaman bir dönemdeydi. Özellikle her sene yaş günü öncesi fazla duygusallaştığı olurdu, ama bu sene etkenler misliyle fazlaydı ve Ferah bir boğa burcu kadını olarak güneşin doğuşunda bile ağlayacak bir şey bulabiliyordu. Tuhaf olanı aynı güneşin batışına da ağlayabilmesiydi. Yattığı yerde doğrulup yanına oturmasını eliyle işaret etti ve yanına gelen Yusuf’u kanepenin ucuna oturtup yastığını eliyle kabartarak

adamın kucağına koydu. Sonra da kucağındaki yastığa başını yaslayıp yan yattı ve battaniyesini huysuzca düzeltip dizlerini karnına çekti.

Burnunu hışır hışır çekerek söylendi, "Konuşma! Sadece otur şurada insan gibi! Eşşek! Nefret ediyorum senden! Sakın kıpırdama, sinirlerim tepemde bak! Seninle kavga etmekle uğraşamam! Midem bulanıyor hâlâ, üstüne kusarsam görürsün! Ağzını bile açma zaten hayırlı bir şey çıkmıyor o zebellah çenenden! Sinirlerimi bozuyorsun, sana tahammül edemiyorum! Uyuz, pis düzenbaz, ruh sondajcısı, düz dünyacı, aşı karşıtı, vatan haini, Nazi Almanyası, Wuhan halk pazarı, köpek yiyen Çinli, so-kağa balgam atan kıro, ağacı yaşken kesen canı, siyasi sığınmacı, kiblesiz, çift taraflı muhbir, orman katili maden şirketi, koalisyon hükümeti, trafik canavarı, frikik meraklısı magazin muhabiri, yalancı, aşağılık!" deyip hıçkırdı, ama başını da adamın kucağından kaldırmadan gözlerini yumdu.

Yusuf onu dinleyip ağzı ve gözleri fal taşı gibi açık kalarak sustu. Hamile nazı böyle oluyordu demek. Ferah o an çekip vursa, "Yarabbi şükür sultanım," diyecek kadar mest olmuştu kadının tatlı dengesiz halinden. "Onca zaman hakaretine de hatta terk edişine de boşuna alınmışım, meğer hayat sevincimmiş" diye düşündü. Hatta kendini tokatlayası geldi. "Ulan denyo, hamile kadına küsülür mü be? Hakkını nasıl ödeyeceksin mal beyinli! Kız can taşıyor ulan gerzek, kolay mı? Sen daha tek bünyede tek kendinle geçinemiyorsun, o napsın? Hele çocuk bana benzerse, yandın gülüm Ferah..." Bir kolunu omuzuna sardı ve diğer eliyle Ferah'ın yüzüne dökülen saçlarını alnından geriye taradı. Ferah battaniyesinin uçlarını sıkılı yumruklarının arasında boynuna kadar çekip gözlerini sıkı sıkı yumdu. Yusuf onun saçlarını tüy gibi dokunuşlarla ağır ağır özlemle okşadı, Ferah uykuya dalana dek baş parmağının içiyle iki kaşının arasındaki basınç noktasına minik bir masaj uyguladı. Saatlerce kıpırdamadan durdu, dizlerinde dalıp gittiği huzurlu uykusunda onu seyretti. Ferah bir ara huzursuzca kıpırdandığında rahat edemediğini düşünüp sarsmadan kucağına alıp yatağına götürdü. Yatırıp üzerini örttü. Saçlarını okşayıp alnından öptü.

"Çok aşığım sana deli kızım. Saçma sapan şeyler düşünme. Sabret," diye fısıldadı ve Ferah'ın odasından çıktı. Kendi evine gitmeyi düşündüyse de aradaki hepi topu 8,5 metreyi aşamayacak kadar ağırlaşmıştı ayak bilekleri. Tonlarca yük bağlıymış gibi ayaklarını sürüyerek salondaki kanepeye döndü. Ferah'ın yastığına yüzünü gömüp yastığa sinen buram buram çiçek kokusuyla çabucak uykuya daldı. Boyu kanepeye sığmayıp ayakları dışarıda kalsa da Ferah ile aynı çatı altında olduğunu bilmek,

onun saçlarına dolanan parmaklarında asılı kalan tatlı uyuşukluk, hele hele uyuşturucu gibi genzine çektiği kokusu bile yetmişti rahat bir uyku çekmesine. Üstelik rüyasında ikinci kez çocuğunu görmüştü. Bu kez daha net ve canlıydı görüntüler, hiç bitmesin istemişti.

Ferah'ın banyoya koşup öğürmeye başladığını duyana dek deliksiz uyudu. Sesini duyar duymaz yerinden fırladı ve Ferah'ı iki büküm olmuş vaziyette klozete öğürürken buldu. Kapının ardında bir an ne yapacağını bilemez halde donup kaldı. Kadının vücudu orta yerinden kuvvetle kasılıyordu. Yusuf'un gözünde öyle narin ve küçüktü ki buna dayanmasını beklemiyordu. Kendine toparlayıp atıldı ve arkasından beline sarıldı, Ferah onun gittiğini düşünmüştü, elleriyle ittirdi.

“Ööğg... Giiit! Çık şuradan bakma!”

“Aşkım ne diyorsun, hastaneye gidelim...”

Ferah güçlükle nefes alıp bir eliyle ağzını kapattı, bir eliyle adamı itekleyerek banyodan çıkardı ve kapıyı yüzüne çarptı. O bakarken daha kötü hissediyordu. İçeriden bağırdı, “Giiit!”

“Yav saçmalama kızım ne gitmesi? Off napacam...”

Ferah kendisini banyoya kilitledi ve peş peşe öğürmeye devam etti. Yusuf koridorda afallamış halde aşağı yukarı volta atıp ağzından kaçıracağı o kelime için dilini ısırды. Ne yapıldı bilmiyordu, ama yapacak bir şey yok gibiydi. Ülkü'yü arayıp çağırdı. Kadın gelince panikle sordu, “Napıcam, bir şey söyle? Geçmiyor mu bu bulantı? Kussa rahatlar aslında niye kusmuyor? Beni de dışarı attı, kapıyı kırayım mı? Hastaneye götürürüm!”

“Sakin ol oğlum, yapabileceğin hiçbir şey yok inan. Bu haftalarda bulantısının artması normal, yakında bitecek.”

“Ben bir şey yapmadan duramam, ne yapayım söyle?”

“Sabret. Destek ol. O iyi merak etme. Normal bir durum bu. Bebeğiniz büyüyor.”

“Nasıl destek olacam? Bana çok sinirli bu aralar.”

“Sana sinirli değil o.”

Ferah az sonra kapının kilidini açtı. Yusuf derhal içeri girdi. Ferah elini yüzünü yıkamış, kıpkırmızı olmuş yorgun bir yüzle klozet kapağının üzerine oturmuştu. Kucağında el havlusu ile hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. “İyiym. Geçti.”

Yusuf önünde diz çöküp ellerini tuttu. Ferah'tan daha perişan görünüyordu. Ülkü onlara anlayışla bakıp mutfağa çay koymaya gitti.

“Geçti mi?” dedi Yusuf.

“Hafifledi. Sen manyak mısın ya! Niye geliyorsun tepeme! Bir daha gelme.”

“Saçmalama, utanacak bir şey yok.”

Ferah belli belirsiz gülümseyip söylendi, “Doğru, üstüne kusmalıyım.”

“Kalk!” deyip saniyelerdir tutmakta olduğu nefesi sesli verip Ferah'ı elinden tutup kaldırdı. Sonra ona arkasını dönüp hızlı adımlarla kendini balkona attı. Ancak idrak edebiliyordu gerçekliğini, konduramadığını, ne çok isterken kendine yakıştıramadığını... İklimlerini değiştiren kadın, kışının ardından baharı müjdeliyordu... Yüzünü gözünü ovuşturup bulutlara baktı. “*Bir yılda ne çok mevsimin varmış meğer, seni güneşi sayan adam nasıl avare olmasın! Ah, Ferah beni en güzel delirten şey sensin, tek sensin, hep sensin. Lan böyle deliliğe can kurban! Gel üstüme gel çekinme, basıp geçtiğin yerdeyim. Ayak izini de sevdim, tozunu da dumanını da. Cenazem senin değil, benim önümden tekrar tekrar geçse de seni seveceğim.*”

Ferah o ana dek adama çok gücenmiş, kendince uzattığı zeytin dallarını kırıp yokuşa attığı için morali bozulmuştu. Adamın ters ters konuşmasından kendisini sevmediğini, istemediğini, bebek için katlandığını, hatta bebeği bile istemediğini, kendisi istediği için mecbur kabul edip korumaya aldığını düşünmüştü. Oysa onun agresif konuşma şeklini biliyordu. Hatta Civan ve Yusuf, Ateş'in yanında şerbet sayılırdı. Az önceki tuhaf bakışıyla öyle bir yakıp kavurup geçip gitmişti ki, asırlık bir ağacın gövdesinden geçen yıldırım gibi koca bir delik bırakmıştı ardında. Tüten bir delik...

Ferah az sonra üzerini değiştirip saçlarını toplamış halde gelip yanına sokuldu. Bulutlara birlikte baktılar. “*Sustum be adam, tamam. Senin sustuğunu gördüm, sessiz çağrım okudum. Ne zaman dersen o zaman. Ben buradayım.*”

Yusuf, “Bugün,” diye fısıldadı.

Ferah aniden ona döndü. O kadar şaşkındı ki ya az önce sesli düşünmüştü ya da adam zihnini okumaya başlamıştı! Onun bakışlarını kendi gözlerinin hizasına çevirip merakla bakınca aynı şeyi düşünüyor olduklarını anladı. Bu daha akla yatkındı. Anlayışla başını salladı. Yusuf da onun anladığını anladı. Görünmez prangalarını...

...

“Hazırlandın mı?” dedi apartmanın koridorunda beş dakikadır evden çıkmasını beklediği Ferah’a. Ferah ona dönüp gülümseyerek “Hazırım,” diye karşılık verip kapısını kilitledi. Yusuf, kadının uzun zamandır görmediği haliyle elbise giyip süslenmiş olmasına epey şaşırmıştı. Hatta Ferah ona dönünce güzelliğinin çarpan, yakan, yıkan, dağıtan, fakat her seferinde akıl almaz bir şekilde yeniden toplayan etkisinden nefesi kesilmişti. Birlikte asansöre bindiklerinde kadının havasıyla ve dahası gözünün içine acımasızca bakıp dudak bükerek çarpık gülüşüyle gözlerini Ferah’tan ayıramayacak kadar sersemlemişti. Beyaz bir elbise ve mantar topuklu yazlık ayakkabılar giymişti o sabah doktor kontrolüne gitmek için. Eski evinden gelen eşyaları açıp gardırobuna yerleştirirken bir dahaki sefer bebeğine şık ve bakımlı bir anne gibi gözükmek adına süslenmeye, hatta bu karar şerefine çok sevdiği beyaz keten elbisesini giymeye karar vermişti. Fakat Yusuf’un uzun kirpiklerinin altından okşar gibi yumuşakça temas eden bakışlarını hesaba katmamıştı. Birkaç adımla asansöre doğru yürürken onun seyrettiğini bildiği için duruşunu dikleştirdi, adımlarını yere daha sağlam bastı, hatta belki biraz da kalçasını kıvırdı. Asansör kabinindeki aynaya bakarak üzerindeki elbisenin çabucak kırışan keten kumaşını elleriyle düzelterek kendi bedenine dokundu. Onu hem aynadan hem organik olarak dört gözle izleyen adamın boğulmak üzereymiş gibi gergin yüzüne ufak bir bakış attı. İkisi karşılıklı olarak asansörün duvarlarına sırtlarını dayamışken saniyeler süren iniş yolculuğu içlerinde bir şeyleri hızla tırmanışa geçiriyordu. Asansör kabini iki deli divane için fazla dar ve havasız sayılırdı veya oksijen yetmiyordu ciğerlerine, adrenalini gerekiyordu.

Yusuf gözünü kırpmadan hatta arsızca içini çeke çeke Ferah’ın başına taktığı minik pembe çiçekli beyaz tacının tepesinde toparladığı, omuzlarına dökülen maşalı saçlarına ve hafifçe makyaj yaptığı güzel yüzüne baktı. Yandı, kandı. “*Mahsus yapıyor canına yandığımı! Sözleriyle denedi ölmedik beden diliyle öldürür belki! Kuvvetle muhtemel! Ahhhhhh!*”

“Acımasızlık bu,” diye için için isyan etti. Arabaya binmeden kapıları açıp Ferah’a soğuk bir el hareketiyle binmesini işaret edip kendisi açık havada efskarlı bir sigara içti. “*Yapma yapma yapma! Sakin koçum, sen böyle tahriklere gelmezsin! Dilini yutmuş papağan gibi bakacağına konuş da rüzgârını yuttur şu zilliyeye!*”

Az sonra Ankara trafiğinde seyrederken kuru bir sesle sordu, “Ee?”

Kitap filan okuyor musun? Bebek bakımıyla ilgili?”

Ferah başını ağır ağır salladı ve bacak bacak üstüne attı. Yusuf bu huzursuz kıpırdanmanın anlamını biliyordu, alt dudağını dişleyip yolun öbür yanına baktı.

“Okuyorum evet! Bebek bakımı, senin şu Piaget’nin Gelişim Psikolojisi filan. Sürekli bir şeyler okuyorum.”

Adam da başını salladı, gaza biraz fazlaca yüklendi ve teybin sesini açtı. “İyi.”

Arabanın da asansör gibi oksijeni tükenmiş, ısı derecesi yükselmişti. Ferah camı araladı ve yolun sağ tarafına başını çevirdi. Huzursuzca üstteki bacağını indirip diğer bacağını üste geçirirken eteğini çekiştirip düzeltti.

“Geldiğin iyi oldu bu kez. Senin de görmeni istiyordum.”

“Görelim.”

“Bu kadar mı?”

“Cehennem dibi kadar Ferah. Ve göğün tavanı...”

Araba yolculuğunda da Ferah’ın kasıtlı tahriki devam etti. Bacak bacak üstüne atıp yolcu koltuğunun tavanındaki aynayı indirip dudaklarına ruj sürdü, Yusuf’a gülümsedi, göz süzdü. Yusuf sinirden titreyen dizini eliyle bastırıp dudaklarını ısırarak güldü. İyiydi, üstelik her neyin peşindeyse kendisini aklını kaçırmış bir budalaya çevirecek kadar başarıyordu.

“Kes şunu Ferah!” diye homurdandı.

“Neyi canım?”

“Ne yaptığını anlamıyorum sanma! Ben aptal mıyım? Liseli miyiz? Kur yapıp durma.”

“Neşeliyim sadece. Sorun ne?”

“Sorun...”

Cümlesini tamamlamayınca Ferah koluna dokundu, “Yusuf? Bana bak?”

“Ferah bunu komik bulmuyorum. Ve neşeni gölgelemek de istemiyorum. Yapma dedim!”

“Konuş benimle,” diye yalvarır gibi fısıldadı kadın.

Adam camı araladı ve gömleğinin yakasındaki bir düğmeyi daha açtı sıkıntıyla. Ferah ona üzüntüyle baktı, “Seni zorlamak istemiyorum. Bir şey var aramızda ve... Söyleyemiyorsun. Sen böyle değildin, dan dan

konusurdun. Demek ciddi bir şey. Affedersin. Edepsizleşmek karşılıklı yapıldığı zaman tatlı oluyor, böylesi... Küçük düşürücü.”

“Öyle değil, tamam yap! Her ne yapıyorsan mahvet beni! Kırıt, gülümse, gözlerini süz, kur yap. Karşında delirmemi izle... Hak ettim. Lanet olsun!” derken camını indirip önünde aniden sola kıran bir şoföre bağırarak el kol hareketi yaptı. “Sinyalin yerini öğrenmeden trafiğe mi çıktın ulan puşt! İnersem o sinyal kolunu götüne sokarım!”

Ferah buz kesmiş bedenini koltuğunda küçültüp başını camdan öte yana çevirdi.

...

21 Mayıs, yani o gün, Ferah'ın doğum günüydü ve kendisine en iyi gelecek şeyin bebeğini ultrasonda görmek olacağını düşünerek randevusunu normal tarihinden birkaç gün erkene almış ve kendine böyle bir hediye vermek istemişti. Muayenede ultrason ekranında daha da büyümüş olan bebeklerini gördüler. Doktor, yaptığı ölçümde bebeğin 6 santimi geçtiğini söyleyip ekran resmini Ferah'a verdi. 12 haftalık gebeliğin gereği olan ikili tarama testini yaptı ve her şeyin çok normal seyrettiğini söyledi. Vitamin kullanımı ve beslenme tavsiyelerini sıraladı, bulantılarının gelecek ay azalarak biteceğini ve günlük kısa yürüyüşlere başlayabileceğini ekledi. Doktora teşekkür edip hastaneden çıktıklarında Ferah elinde bebeğinin ultrason resmiyle adeta mutluluk sarhoşuydu. Bebeğinin resmine bakıp bakıp gülüyordu.

“Büyümüş!” dedi.

“Daha iri bir kaju,” diye espri yaptı Yusuf gülmeyen bir suratla.

Yusuf da duyduklarından memnundu elbette, ama Ferah'a kırgınlığı o kadar büyüktü ki onun gibi kayıtsızca adımlar atamıyordu. Son bir muhakeme yaptı. Kadının kendisine lanetler edip, hayatından bir çırpıda çıkardığı halde bebeğine böyle bağlı olmasını hazmedemiyor, sanki bebeği kıskanıyordu. Siniri bozuluyordu bunun böyle oluşunu düşündükçe. “Bebek benden ulan benden!” diye bağırması geliyordu. Bu şekilde bir bebek sahibi olmak isteyeceği son şeylerden biriydi. O bebek isterken, aile olmak da istemişti. Hayatında ilk defa bir kadından ailesi olmasını istemişti. Uzun zamandır kendisini bir kez daha dışlanmış hissediyordu. Yetimhaneye bırakıldığı günü düşündüğü zamanlar kadar, ömrü boyunca o günü ve muhtemel sebeplerini de düşünmüştü, kırgındı. Bir kadın, karşısında kendisinden olan bebeği ile aşk yaşıyor, fakat kendisini görmezden geliyordu. Nispet yapıyordu sanki ve bu durum gururuna dokunuyordu.

Ferah'ın hamile olduğunu ilk duyduğu günü anımsadığında hâlâ kalbi sıkışıyor, soluğu boğazında duruyordu. Saygın Efe vermişti haberi ve ardından icabına bakılacak demişti. Bilmediği bir yerde, bir hastane yatağına dört bileğinden zincire vurulu halde duymak isteyeceği son iyi haber, iyi haber statüsüne sokabileceği türden bir gelişle düşmemiştir anılarına. Bu haberi duymak isteyeceği kişi de Saygın değildi! Ferah ile Boğaz'daki ilk akşam yemeklerinde konuştukları şeyleri hatırlamıştı. *"Kundağımıza nazarlık diye el bombası astılar bizim! Bunlar öyle aileler, aile ve coğrafya kaderdir Ferah!"* derken kendilerini kast ediyordu ve bir gün kendi bebeğinin değil kundağına, anne karnındaki plasentasına el bombası atılacağını asla düşünemezdi. Hayatı boyunca çok fazla kadın tanımıştı. Bazılarından gerçekten hoşlanmış bazılarıyla sadece eğlenmişti, ama hepsine saygı duymuştu. Kadın ve erkeğin doğasındaki tamamlayıcı büyüye inanmıştı, cinselliği seviyordu, onun için nefes almak gibi, yemek yemek ve su içmek gibi sıradan ve öyle gerekli bir ihtiyaçtı. Fakat doğal olarak kapıldığı cinsellik eyleminin hiçbir tecrübesinde kadınla erkeğin tamamlayıcılığından üreticiliğine geçiş yapmayı düşünmemişti. Kendini bir gün baba olma fikrine layık görmediği için değil, belki biraz, iç güdüsel olarak kendi kanından olan bir canlıyı koruyamayacağı şüphesinden ötürü bu fikirden hep ölesiye korkmuştu. Dünyaya güvenmiyordu ve bunun için bir sepet içinde kundağıyla yetimhane kapısına bırakılıp 33 yıl boyunca hiç ama hiç arı aranmamış olması geçerli sebepti. Adı yoktu, resmi olarak yoktu, kendine ait bir kilimi bile yoktu başka bir canlıyı sığdırabileceği...

Çekmecelerinde birikmiş kablolar, piller ve ıvır zıvırlar yığını yoktu; çünkü bir evi olmamıştı. Seyahatlerinden aldığı şehir isimleri yazılı magnetleri, fotoğraf albümleri, sevdiği kitaplardan oluşan kütüphanesi, atmaya kıyamadığı eskimiş, anısı olan eşyalar deposu yoktu. "Onsuz yapmam," diyerek yanında taşıyacağı, bir valiz içine sığabilecek ve bağlanmasına izin verilmiş tek bir eşyası, devamlı aynı markayı kullanmakta ısrar edebileceği bir diş fırçası bile yoktu. En sevdiği renk neydi? Bilmiyordu... Ne tür yastıkta yatmaktan hoşlanırdı? Hiç düşünmemişti... Ne tür çaydanlıkta daha iyi çay demlenirdi? İnce belli bardak mı severdi, kulplu mu? Ev terliğinin hangi köşede durmasını isterdi? Bilmiyordu... Emaneten yaşamaktı onunkisi. Hiçbir yere ve hiçbir şeye aidiyet duymadan salt var olmak, oradan oraya gitmek, aynı yere ikinci defa geri geleme-
mek, geldiğinde aynı düzeni aramamak ve bulmamak, bir düzenin parçası haline gelmemek, atmosfer dışında yerçekimsiz boşlukta asılı kalmak gibi temassız hafiflikler silsilesi... Bu, kimileri için özlenen bir özgürlük

tanımıysa da ömürlük bir yalnızlıkla birleşince çıldırtıcı bir boşluk demekti. Daha da dehşetengiz sebepler edinmişti sonra. Bir proje ürünü olmak, hayalete benzer varlığını daha da ilginç ve tehlikeli hale getirmişti. Fakat hayalet kostümünden sıyrılabileceği bir an gelmişti. Ferah onun maskesini düşürmüş, sığacak yerler bulmuştu kendine. Bir kadını misafir edecek kadar yeri varsa bir çocuğa da dünya yaratabilecek gücü olduğuna inanmak istemişti.

Sonra, daha sonra... Bitmiyordu. Ucunu tuttuğu zincir, bir gölün dibindeydi çektikçe geliyordu, ucu sonu yok gibiydi, paslı, yosunlu, balçığa saplanmış sonsuz derinliğe uzanan zincir, halka halka sarmal oluyordu. *"Sevdiğin kadına hakkındaki gerçeği anlat, kendini affettir, yalvar, ayaklarına kapan..."* Denedi, başardım sandı, gölün dibi bulanık olsa da zincir hafıflemiş ve adeta sona yaklaşmıştı. Şu zinciri kıyıya çıkarmayı bir bitirse bir daha kimse boynuna dolayamayacaktı. Fakat sonuna geldiğini sanırken zincir takıldı, gölün dibi kayalıktı, dalıp serbest bırakmak istedi. Nefesini tutup dibe daldı, gözlerinin körleştiği balçık sularda boğulabiliyordu. Zincire cesetler takılmıştı. Birden fazlaydı ve tek başına çekmeye gücü yetmiyordu. Nefessiz kaldı derinlerde. Sevdiği kadının babasının cesedi paçasına yapıştı. Çürük leş, "Ben kazandım," diye suyun dibinde kahkahalar atarken o, karanlık sularla boğuluyordu. Kıyıdaki iskelede duran annesi, babası ve karısı, iskeleye çekmek için çaba sarf ettiği zinciri tekrar suya atıyordu. *"O kadar çıkarmaya uğraştım yapmayın!"* demek için ağzını açtığında daha fazla leş sularla doldu boğazı. Canlı canlı bir kâbusun bataklığında çırpınmaya başladı. "Biri elinden tutup çıkarsın," diye debelendi, suyun dibindeki leşten paçasını sıyrabilse kendi kendini suyun yüzüne fırlatacaktı son bir gayretle. Dipte, Ferah'ı gözyaşları içinde bir kürtaj masasında gördü. O an göğsündeki oksijeni tükendi, direncini yitirdi. Leş kazandı, gözlerini kapattı. Dibi boyladı...

Kaybetmek denen şeyin bir rıza eylemi olduğunu anladı. Ölümsüz denen sahra çalısı gibi yavaş yavaş kurudu, yaprakları kahverengiye döndü ve kıvrılıp bir top halini aldı. Tüm hayat fonksiyonları minimuma indirildi. Kökleri zeminden kurtularak serbest hale geldi, taklacı bitki veya bir çöp gibi esen rüzgârların etkisi ile kurak zeminde sürüklenmeye başladı. Balçıkla kaplı gölün dibi, travmalarla dolu zihninde başka bir forma, çöle döndü. Savaşçı, yine insan yaşamına elverişsiz iklim koşullarına atıldı. Rüzgârdan rüzgâra, kumul tepelerinin birinden diğerine asırlar gibi uzayan meçhul vakitlerce savruldu. Yeniden yeşermek için sürüklenirken bir yudum su bulana dek... Taklalar attı.

Oturduğu kaldırımında dalgınca ve gözlerini halen görmekte olduğuna yemin edebileceği kâbusunun illüzyonundan ayırmadan ağır ağır konuştu,

“Kontrollerini ihmal etme. Ehliyetin, sana ait bir araba ve diploman da hazır. Yakında bu şehirde serbest olacaksın. Vitaminlerini de içmeyi unutma. Ben dönene dek Teo sana göz kulak olacak, bana ulaşmak istersen ona söyle halleder. Ülkü ile iyi geçinmeye karar verdiysen bol bol dinle onu, feraset sahibidir, sohbeti iyidir. Çok şey öğrenirsin.”

“Ne oldu? Sen nereye? Diploman derken? Avukatlığa devam edebilir miyim?”

“İstersen et ya da bebek doğana kadar bekle, dinlen. Özgür olacaksın dedim.”

“Gülce Türen ismiyle bir hukuk diploması mı? Yok artık!” diye söyleyerek yanma oturdu Ferah ve saçlarını karıştırdı.

“Dua et kimliğin sahte, diploman değil! Hukuk okudun neticede değil mi?” dedi Yusuf.

“Şu an işe dönmeyi düşünmüyorum. Aslında belki hiç dönmem. Avukat olmamı babam istemişti. Ben de Türkiye’deki sistem hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen saf saf kabul ettim. O zamanlar ona yaranmak gibi bir çabam vardı.”

“İtiraflar mı? Şimdi mi... Boş ver. Bana anlatma, dedim ya ne istiyorsan onu yap Ferah! Sahte kimliğinle gerçek hayatına hoş geldin demeliyim belki de. Yaranman gereken hiçbir sahtekâr ve canı kalmadı. İyi tarafindan bak.”

Adamın iğnelemelerini duymazdan geldi; çünkü konuşmak istiyordu, “Resim yapmak istiyorum. Bana en iyi gelen şeyi yani. Ve bence herkes en iyi neyi yapabiliyorsa onu yapmalı. Hem mutlu hem başarılı olmanın tek yolu bu. Sahtekârlar sahtekarlık yapmaya devam etsin.”

“Bir süre burada olmayacağım. Gidip sahtekârlık mastırı yapıp gele-yim!”

“Ne demek bu?”

“Yurt dışında bir takım estetik operasyonlar geçireceğim demek. Sina Ateş Taranoğlu olarak yüzüm mimlendi. O öldü, ama bu surat hala yaşıyor. Tarihten kazımak için geç bile kaldım.”

Ferah ayağa kalktı. Daha önce Gülce olmasıyla ilgili bilgi verirken kendisinin de değişeceğinden bahseder gibi olmuş, fakat konuyu derhal kapatmıştı.

“Nasıl? Ta-tamamen mi? Değişeceksin!”

Adam başını salladı. Kadın ağlamamak için gözlerini sıkıca kapattı. “Zorunda mısın? Bu... Yani bunu istiyor musun?”

“Fark etmez.”

“Yusuf, emin misin?”

“Ne fark eder Ferah? Benim işim belli, geldiğim yer belli, gideceğim yer belli! Yapılması gereken buysa düşünmeme gerek yok.”

“Ben... Şey... Seni, tanıyacak mıyım? Gördüğümde? Tanınmaz halde olmazsın değil mi? Senden bir iz kalır değil mi?”

“Bak daha fazla üstüne gelmek istemiyorum, ama Medellin’deki o doktorun odasında, senin bildiğin benden hiçbir iz kalmadı zaten. Dramatize etmeyelim bunu.”

“Ah! Orada kalsaydık bunu yapmak zorunda kalmayacaktın!”

Adam cevap vermek yerine omuz silkti. Ferah dağılmış halde tekrar sordu, “Ne zaman?”

“Sabaha karşı uçuşum var.”

“Bu, bir tür veda mı?”

“Ateş’le vedalaşmadıysan son kez bak, evet. Sevdiğin ve güvendiğin oydu değil mi? Adsız veya Yusuf’un hangi surette olduğu ne fark edecek...”

Ferah ne düşüneceğini ne diyebileceğini bilmiyordu. Fakat kalbi acı-mıştı. Oturduğu yerde büzülüp küçülmüştü. Kaynar suda yıkanıp çeken çamaşırlar misali sünmüştü mazisi. Sessizce ağladı. Arabaya bindiler ve Ankara trafiğine karıştılar. Yusuf, kadını evine kadar bırakıp akşam 20:00’de kalkacak uçakla ameliyat için daha önce nahoş anılarının bu-lunduğu, Bakü yakınlarındaki özel askeri hastaneye gidecekti. Gözlerine baktı, son kez derin sol gamzesini göstererek içten bir gülümseme bağış-ladı ve konuşmadan araba sürdü. Bir adam kendisi yanmadan o denli ya-kamazdı bir kadını, Yusuf besbeter yanıyordu, Ferah anladı. Koşup yetiş-mek istese de o yangını söndürecek gücü yoktu. Kollarını kendi bedenine sarıp sessizce oturdu. Bir öpücük diye düşündü. Her şeyin, ama bu kez başka bir şeyin başı olabilirdi. Niye o kadar yanarken bu kez buluşama-mıştı dudakları? Ardından sızladı...

...

Ayşegül gece saat 22:00’ı biraz geçerken evinin kapısını çalana dek koltukta yorgunca uzandığı yerden kalkıp kapıya baktı. Paldır küldür bir

valiz eşyasıyla gelen Ayşegül kendisine sarılıp yanaklarından öperken anlattı, "Ay kankim sorma, uçak rötar yaptı. Havaalanında bekle bekle, şiştim! Daha erken gelecektim kusura bakma, ama çok şükür gün bitmeden yetiştim! Hem de bir valiz eşyamı burada bırakıyorum bu defa! Artık sık sık yanına geleceğim için, sende kalsın. Teo da pasta alıp geliyor birazdan. Ee kontrolün nasıl geçti?"

Ferah "İyi," dedi.

"Yusuf'a haber verme, dedin ama ben arayıp çağırıcım, arkadaşça gelsin, pasta keselim yani ne var bunda, iyice yobazlık etmeyin siz de ha!"

"Hayır kankim."

"Aaa kolyen yeni mi, çok güzelmiş? Zümrüt mü bu?"

"Evet. Kendime doğum günü hediyesi aldım."

Ayşegül tahmin ettiği gibi olmayışına üzüldü ve az daha "Yusuf mu aldı yoksa?" diye sorup pot kırmak üzere olduğu için yapmacık bir gülümsemeyle Ferah'a tekrar sarıldı, "Ay ne iyi yapmışsın bebeğim, çok yakışmış, güle güle tak. Bu da benden! Bu sana, bu yeğenime. Kusura bakma yeğenime daha büyük bir şey aldım. Ya Ferah bir bebek mağazasına girdim var ya, kafayı yedim o cicileri görünce! İnsan kendini kaybediyor! Hele cinsiyeti belli olsun, ben daha neler alacam teyzoşuma!"

"Canım benim, sağ ol. İyi ki varsın. Geç dinlen biraz."

Teo biraz sonra elinde pastayla geldi, Ülkü de bir aralık uğrayıp doğum gününü kutladı. Birlikte yemek yiyip pasta kestiler. Ayşegül bir aralık annesiyle telefonla konuşmak için balkona çıktığı sırada Teo, Ferah'ın dalgın ve düşünceli haline bakıp konuyu Yusuf'a getirdi.

"Kalmadı diye üzgün müsün?"

"Yok. Yani beklemiyordum zaten."

"O çok üzgün, ama. Konuştuk biz. Seninle uzun uzun konuşup vakit geçirmeye gücü yetmiyor Ferah, farkında mısın?"

Ferah yutkundu...

"Sana bahçede söylediklerimi unutma ve sabırlı ol, aranız düzelecek."

Ferah sinirlenerek ayağa kalktı, "Yine de seni hiç ilgilendirmez! Kes şunu! Bir daha da bize çöp çatanlık yapmaya kalkma. Sana hâlâ sinirliyim! Ayşegül'ün hatırı için arkadaş olmaya çalışıyorum, ama damarıma basmasan iyi olur Teo!" dedi dişlerini sıkarak.

Pasta tabaklarının bulaşığını aceleyle toplamaya girişti; fakat bir

tanmesini elinden kaçırıp düşürdü. Tabak evyenin içinde kırılıp parçalara ayrıldı. Ferah boğazında yükselen hıçkırığını güçlükle yutkundu.

Teo arkasından kaşlarını çatarak düşünceli halde baktı... *"Normal tepki vermiyor, bir şeyler gizliyor olmalı. Belki de birlikte gizliyorlar? Haadi be! Benden bile mi?"*

İlerleyen saatlerde Ayşegül, "Yusuf pasta kesmeye gelmedi," diye söylenip atıp tutmaya başladı. Teo merakla Ferah'a baktı. Ayşegül'e adamın gittiğini neden hala söylemediğine şaşmış ve o söylesin diye beklemişti. Ferah derin bir göğüs geçirmeyle ve nihayet arkadaşının söylenmesini bastırmak için açıkladı.

"Kankim biz görüştük bugün. Kutladı gitti o. Şeye... Gitti."

Teo tamamladı cümleyi, "Yüzünü değiştirmek için ameliyat olmaya!"

"Nee?"

Ferah aniden aklına gelen fikirle yerinden fırlayıp yatak odasının balkonuna koştu. Eski evinden getirilen kitap kolilerini açmak ancak aklına gelebilmişti. Ev işlerine yardım etmek için haftada birkaç gün gelmesinin yeterli olacağını söylediği yardımcısı Fatma, Ferah'a sormadan arka balkonunu genişletmek için çok ağır olan kitap kolilerini balkonu en dibine, üst üste yığmıştı. Kadın bir süredir izinli olduğu için Ferah da kolileri tek başına indirememişti. Şimdi içinden bir ses tam sırası demişti! *"Aç şunları, orada bir şey var!"*

Eline bir bıçak alıp kolilerdeki bantları keserek ayırdı. Kendisinin peşinden gelen Teo ve Ayşegül'e, "Devirin şunları yere!" dedi. Kitaplar odanın ortasında yere dökülünce Ferah, nefes nefese yere çöküp eski kitaplarını elden geçirmeye başladı. Tek tek ciltlere baktı. Ne aradığını bilmesede bir süre sonra bulunca anladı. Elinde bir kitapla yüzyılın buluşunu yapmışçasına, gözünde zafer parıltılarıyla gülümsedi. "Beni yalnız bırakırmısınız?" dedi dalgınca.

Teo ve Ayşegül bakıştılar. Teo omuz silkti.

Ayşegül, "Ne yapıyorsun, yardım edeyim. Kendini yormaman gerekiyor. Kitapları mı dizelim istiyorsun?" diye sordu.

"Kankim, kendimi yormayacağım söz. Sadece yalnız kalmak istiyorum. Hadi Teo ile git. Sabah görüşürüz."

"Anlamadım, ama ben doğum gününde yalnız kalma diye..."

"Biliyorum, teşekkür ederim her şey için, ikiniz de çok tatlısınız. Ben iyiyim ve yalnız kalmak istiyorum, lütfen? Hadi sen de artık sevgilinde

kal, bana bakıcılık yapmana gerek yok. Ben öyle istiyorum. Hadi ma öyle! Sevgilini başımdan alır mısın?"

"Memnuniyetle. Hadi Ayşerose canım..."

Teo ve Ayşegül gidince Ferah kendi kendine bir kahkaha atarak kitap yığınının yanında yere çöktü ve ilk bulduğu, kendisine ait olmayan kitabı bir kenara ayırıp aramaya devam etti. Daha önce kitaplığında bulunmayan, kendisinin satın alıp oraya koymadığı 13 adet kitabı tek tek ayırdı. Sonra onları yatağına taşıyıp bağdaş kurarak kucağına yığdı ve tek tek kapaklarını araladı...

Kitapların da aslında insanlar gibi iki yüzü vardı. Bir yüzü, düz okuyanlar için dizili kelimeler, cümleler ve açık olan anlamdan ibaretti. Diğer yüzü ise satır aralarını okuyabilen keskin gözler ve sır ehli zihinler için örtülüydü.

Sayıklar gibi inledi,

"Yusuf..."

Devamı 3. kitapta...

